BRIAN MORRISON

„...un romancier incandescent."
Clive Cussler

SERIA ROMANELOR INDISCRETE

Numai un om căruia nu i-a mai rămas nimic de pierdut ar fi atît de tenace în răzbunarea sa.

RĂZBUNĂTORUL

• să mori din dragoste de viață •

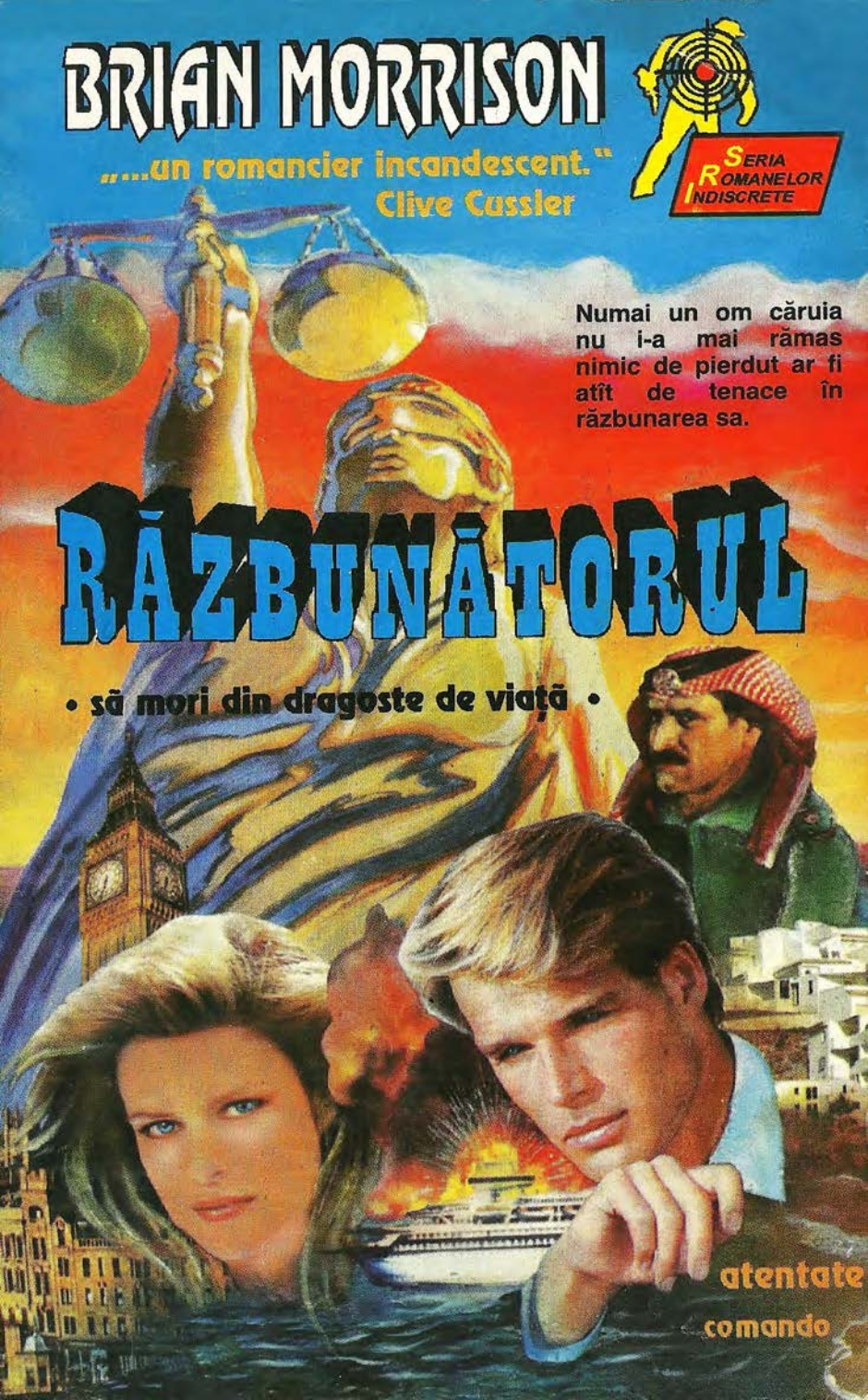

atentate
comando

Vara lui 1991 — un monstruos atentat terorist pe o stradă din Londra... Una din victime — o superbă blondă, viitoare mamă, răpusă de gloanțele ucigașe.

Și pentru Mike Scanlon viața ia un curs năucitor! Nu-i mai rămîne decît dorința aprigă de a-i găsi și pedepsi pe cei ce i-au smuls tot ce avea mai scump pe lume: logodnica adorată și copilul nenăscut.

Astfel, tînărul și pașnicul inginer englez se întoarce de pe cîmpurile petrolifere egiptene în capitala britanică, într-o lume a violenței, a corupției și sexului, a traficului de bani murdari și de arme, aruncîndu-se cu trup și suflet în vîltoarea răzbunării și infiltrîndu-se pînă în vîrful organizației teroriste. Urmează, scrîșnind din dinți, ordinele loc care-l conduc de la cîrciumile sordide ale periferiei londoneze pe dunele arse de soare ale deșertului libian, de la surprinzătoare întîlniri cu colonelul Ghaddafi, pînă la misiuni ce seamănă moarte în Malta. Nu există nici un risc pe care Mike să nu și-l asume, nimic ce n-ar îndrăzni pentru a-i pedepsi pe cei care i-au ucis visurile.

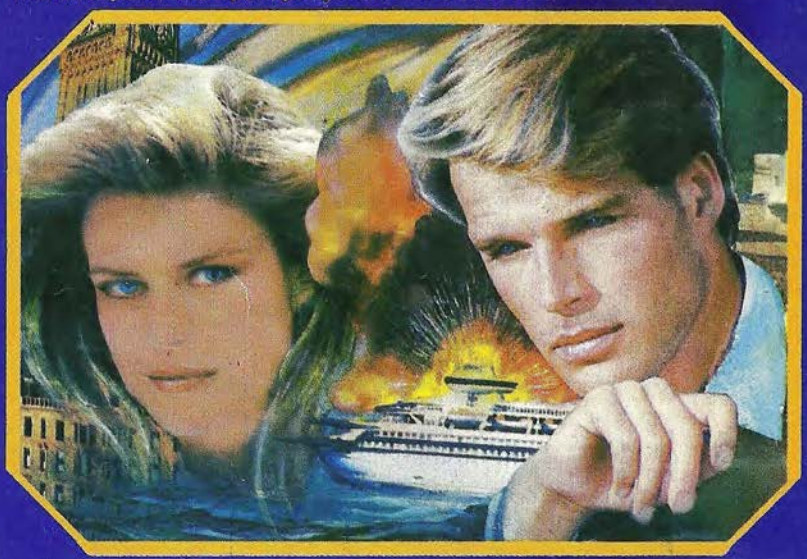

Brian Morrison, unul din cei mai bine cotați autori de thriller-uri din lume, și-a creat un strălucit renume prin romanele sale în care, sub pana lui, prinde viață o întreagă lume de intrigi politice și slăbiciuni omenești, punînd în lumină probleme de maximă profunzime și actualitate.

EDITURA ELIS București

ISBN 973-96694-5-x

LEI 3200

BRIAN MORRISON

RĂZBUNĂTORUL

Grafică copertă: ADRIANA IONIȚĂ

Brian Morrison

A Cause For Dying

©1992 by Brian Morrison
©1994 by editura ELIS

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin editurii ELIS.

ISBN-96694-5-X

BRIAN MORRISON

RĂZBUNĂTORUL

• să mori din dragoste de viață •

Traducere de Mariana Millio

EDITURA ELIS Bucureşti

1994

PROLOG

Şuviţe şerpuitoare de zloată măturau strada, împinse de vîntul tăios. Cu capetele plecate sub muşcătura lui, trecătorii păşeau grăbiţi, ocărînd printre dinţi vremea urîtă. Un grup de suporteri ai fotbalului mergeau pe mijlocul drumului. Veneau braţ la braţ, cu fruntea sus, zbierînd un cîntec. Hanoracele le atîrnau descheiate peste bluzele pe al căror piept era înscris numele clubului lor, iar părul tuns scurt li se zbîrlea în smocuri dezordonate. Dintre toţi trecătorii, singurii care păreau a nu băga în seamă ploaia îngheţată erau o femeie de vreo treizeci de ani şi băieţelul pe care ea îl ţinea de mînă.

Băiatul zburda pe lîngă femeie, rîzînd şi pleoscăind voios cu cizmuliţele lui de cauciuc prin bălţile murdare. Îmbrăcămintea lor — costume de ski viu colorate — contrasta cu nuanţele noroioase de gri şi kaki ale hanoracelor şi fulgarinelor celor din jur. Femeia îşi cobora privirile spre băiat, rîzînd împreună cu el. Părul blond, devenit acum mai întunecat din cauza ploii, îi biciuia faţa, dar ea nici nu încerca să-l dea la o parte, întreaga atenţie fiindu-i îndreptată asupra fiului său. Trăgîndu-l zdravăn lîngă ea, spre a evită grupul de bădărani, coti pe o străduţă lăturalnică. Izbucni în rîs cînd băiatul spuse ceva şi-i dădu în glumă o palmă uşoară pe obraz, îndemnîndu-l să intre, încă ţopăind, într-un magazin slab luminat.

La capătul străzii, stîlpii de felinar, cu revărsarea lor de pulbere aurie, se înălțau profilîndu-se pe cerul ca de ardezie. Luminile n-aveau să se stingă vreme de încă vreo două ore. Asta însemna destul timp pentru ca fanii să mai poată trage vreo duşcă-două. La colț, trei suporteri stăteau încă în adăpostul intrării unei cîrciumi, bînd şi flecărind. În timp ce vorbeau, nu-şi dezlipeau ochii de la stradă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se ivească vreun necaz.

Traficul de pe strada principală se scurgea încet prin băltile adînci de lîngă bordurile trotuarelor, iar apa murdară se întindea pînă pe carosabilul larg, sporind stratul lipicios de noroi de sub tălpile trecătorilor. Pe străzile secundare înguste, maşinile înaintau la pas, în timp ce cumpărătorii şi suporterii se luau la întrecere pentru găsirea unui cît de mic loc de parcare. La patruzeci de iarzi mai în josul străzii, aproape chiar vis-à-vis de mica barieră rotitoare, un Ford Escort roşu se opri, blocînd traficul din urma lui. Un bărbat tînăr coborî repede de pe bancheta din spate şi alergă spre un Jaguar uzat, parcat la marginea străzii. Îl descuie cu cheile pe care le ținea gata pregătite şi se strecură pe scaunul şoferului. Avu nevoie de şase manevre pentru a scoate din locul strîmt maşina aceea mare. Cînd se îndepărtă, Escort-ul se vîrî în spațiul îngust rămas liber. Trecură două sau trei minute pînă ce trei bărbați ieşiră din maşină şi porniră cu pas întins către colțul străzii.

O bruscă manifestare de interes păru să-i agite pe cei trei suporteri de la intrarea cîrciumii. Unul dintre ei le spuse cîteva vorbe şoptite tovarăşilor săi. Schimbară priviri, pe fețe citindu-li-se consternarea. Un bărbat se uită repede la ceasul de la mînă şi clătină din cap, ca şi cum i-ar fi fost greu să creadă un anumit lucru; cel care vorbise se uita în susul şi-n josul străzii, în căutarea a ceva ce nu găsea.

Cei trei bărbați din Ford mai aveau douăzeci şi cinci de iarzi[1] pînă la colț. În timp ce înaintau, păreau şi ei să scruteze

---

1 *Iard*: unitate de măsură engleză pentru lungimi, egală cu 0,9144 m. (n.t.)

strada, aruncînd în jurul lor priviri nervoase și grăbindu-se spre intersecție. Cel mai în vîrstă, și care mergea puțin înaintea celorlalți, aruncă în fugă o privire spre cei trei din pragul localului. Ochii lui îi întîlniră pe ai unuia din grup. Pe o durată extrem de scurtă, aproape imperceptibilă, își susținură privirile, apoi membrii ambelor grupuri începură să-și scotocească febril prin haine.

Băiatul ieși în goană de pe treptele micuței prăvălii. Femeia cea blondă venea în urma lui, rîzînd în timp ce se străduia să țină sub un braț o măsuță antică, pe care un ambalaj de protecție din polietilenă o făcea foarte greu de cărat. Totodată, cu cealaltă mînă încerca să deschidă o umbrelă. O pală neașteptată de vînt i-o întoarse pe dos.

— Tom! strigă din prag. Vino aici, s-o ajuți pe mămica. Ține puțin masa.

Puștiul se întoarse și începu să alerge voios spre ea, dar alunecă pe caldarîmul ud și căzu cît era de lung. Femeia scoase un țipăt și se repezi, îngenunchind lîngă el. Continuînd să țină masa, îl ajută să se ridice în picioare. Cu buzele tremurînde, băiatul părea gata să plîngă. Ea îi ridică bărbia și-i vorbi, zîmbind. Buza copilului mai tremură cîteva clipe, apoi micuțul izbucni în rîs. Rîdea și ea împreună cu el, prea neatentă pentru a mai auzi unicul strigăt scurt de avertizare. Trosnetul unor împușcături acoperi orice alt zgomot. Răpăitul nu dură mai mult de douăzeci de secunde. Cînd se termină, cei trei bărbați din Escort zăceau nemișcați pe caldarîm. Unul dintre cei din pragul localului alunecase într-o poziție șezînd, chircit lîngă peretele placat cu faianță verde închis. Își ținea mîinile crispate pe abdomen. Tovarășii lui strigau în microfoanele unor aparate walkie-talkie.

Femeia blondă zăcea întinsă între ei pe caldarîmul ud, Un pîrîiaș din sîngele ei ajunse la rigolă, colorînd șuvoiul de apă de ploaie murdară ce se scurgea în canal. Băiatul se ghemui alături de ea. Vaietul lui sinistru se înalță deasupra țipetelor îngrozite ale trecătorilor.

Capitolul 1

Mike Scanlon coborî din camion, ochii săi de un albastru deschis îngustîndu-se din cauza luminii orbitoare. Era complet dezbrăcat, cu excepția unor pantofi de tenis cu șireturile dezlegate, pe care-i purta pentru a se feri de pietre și scorpioni. Ridică prosopul pe care-l ținea în mîna dreaptă și-și frecă de mîntuială părul stufos și cărunt de pe pieptul puternic. O fîșie de piele ușor în relief, lată de un deget, se întindea din față spre spate, pînă la șase inchi[1] mai jos de subsuoara dreaptă. Vreo șase semne mai mici se îngrămădeau în partea de sus a pieptului, între claviculă și sfîrc, pe jumătate ascunse de păr. Erau cicatrice vechi, ușor mai palide sub bronzul său. Aruncă prosopul în spatele lui, prin ușa deschisă a camionului. Nu era nevoie să se șteargă prea bine. Soarele Egiptului apusean va avea grijă de asta.

Cîntînd, așa cum și le amintea, primele două versuri ale unui cîntec care fusese un succes cam prin anii '60, păși alene

---

1 *Inch*: unitate de măsură englezească pentru lungimi, egală cu 2,54 cm. (n.t.)

pe solul pietros către un alt camion. Dincolo de acesta vedea, lăsate în jos, palele de elice ale unui elicopter parcat. Venise cu livrarea lor săptămînală de rutină, în timp ce el își făcuse dușul. Urcă treptele, în răcoarea aerului condiționat din camion.

Un grup de bărbați purtînd doar șorturi sau absolut nimic — așa ca Mike — se înghesuiau în jurul unei mese, prefăcîndu-se că se ciorovăiesc în legătură cu o grămăjoară de scrisori și pachete. Pilotul elicopterului, un bărbat înalt, suplu, bronzat puternic și cu un păr blond spălăcit de soare, stătea la o oarecare distanță de grup, privind spre el cu o curiozitate detașată, ca un om care tocmai a aruncat bucăți de carne într-un bazin cu rechini. Era gol-pușcă, dacă nu țineai seama de un ciorap vechi, cenușiu, care-i îmbrăca organele genitale.

— Hello, Hans! îl salută Mike cu un rînjet pe pilotul elicopterului, rostogolindu-și ochii într-o pantomimă ce-i exprima groaza stîrnită de grupul de la masă.

Nu se arătă mirat de îmbrăcămintea ultraredusă a lui Hans. Era obișnuitul lui echipament de lucru. Ceea ce apăra, constituia cam singurul lucru despre care piloții păreau să creadă că ar avea cît de cît o valoare. Luă o bere — bineînțeles, pe cea a altcuiva — trase o sorbitură bună și stătu la o parte, în așteptare, în vreme ce unul din oameni desfăcea un pachet de mărimea unei perne.

Pachetul conținea un teanc de ziare. Cîțiva bărbați se repeziră să le înhațe. Unul dintre ei, un pakistanez cu un zîmbet blajin, luă un mănunchi de *Guardian*.

— Ține, Mike! Astea-s ziarele tale, zise aruncîndu-i-le. Și aia-i berea mea. Ce-ar fi să ți-o iei pe-a ta?

Mike rînji, dădu din cap, înapoie cutia de bere și se duse la frigiderul cel mare. Luă o altă cutie și se îndreptă cu ea spre scara camionului. În spatele lui, un bărbat deșirat și ars de soare, cu un bumb într-o ureche și cu un accent puternic ce-i trăda originea din Birmingham, deschidea la pagina a treia exemplare din *Sun*, întinzîndu-le pe masă. Alți cîțiva se zgîiau peste umerii lui, făcînd remarci obscene.

— Şleahtă de animale desfrînate! le strigă Mike rîzînd, în timp ce-şi sorta ziarele în ordinea datei şi aşezîndu-se să le citească.

Ceilalţi încă se mai înghesuiau în jurul pozelor de fete, cînd un zgomot oribil, un soi de răcnet de groază smuls din adîncul pieptului, îi făcu să tacă brusc. Se întoarseră spre locul în care stătea Mike, pe scara camionului. Ziarul pe care-l citise căzuse pe pămînt. Chipul îi era schimonosit, şi privea paginile împrăştiate pe jos cu ochi lipsiţi de expresie. Aruncînd celorlalţi o privire, pakistanezul se duse repede spre camion. Se lăsă pe vine lîngă Mike şi-i puse o mînă pe umăr. Îşi apropie faţa de cea a lui.

— Ce este, Mike? Ce dracu s-a-ntîmplat? Ce nu-i în ordine?

Mike îşi mişcă mîna prin aer, arătînd în mod vag către ziare. Incapabil să vorbească, nu reuşi decît să scoată din gîtlej un zgomot neinteligibil. Celălalt trecu dincolo de el, se aplecă repede şi luă din praful de pe jos ziarul. Cea mai mare parte din prima pagină era ocupată de un reportaj referitor la o încercare a Armatei Republicane Irlandeze de a pune un automobil-capcană lîngă un teren de fotbal. Îl privi pe Mike, încruntîndu-se.

— Nu pricep, Mike. Ce-i asta? îl întrebă cu multă blîndeţe.

Pe faţa lui Mike se putea vedea efortul pe care-l făcea încercînd să vorbească. Obrajii îi erau uzi de lacrimi. Lovi cu mîna un articolaş inserat pe prima pagină. Pakistanezul se uită la el mai atent.

— Oh, Doamne! exclamă întorcîndu-şi privirile spre chipul lui Mike. O cunoşteai?

Mike se uită la el cu ochii măriţi, ca şi cum întrebarea îl uluia.

— Este Allix.

Rosti cuvintele pe un ton categoric, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ele să fie limpezi fără vreo explicaţie suplimentară.

— Allix, repetă Mike şi mai apăsat, clipind spre celălalt. Nu-nţelegi, Said? Allix. Este logodnica mea.

Umerii i se zguduiră cînd un nou val de lacrimi îi izvorî din ochi.

— Oh! Cristoase! *Era* logodnica mea! Trebuia să ne căsătorim peste două luni.

— Oh!

Pakistanezul se lăsă să cadă pe scara mașinii, alături de Mike. Îi înconjură umerii cu brațul, adăugînd aproape șoptit:

— Oh! Doamne, Dumnezeule!

Mike își rezemase capul în mîini. Lacrimile îi curgeau printre degetele noduroase, căzînd în praf.

— Ticăloșii! Nemernicii! Ticăloși nenorociți, criminali descreierați!

Said se uită în spate, spre ceilalți oameni, care rămăseseră încremeniți în jurul mesei, privind în tăcere. Îi făcu semn unuia dintre ei să aducă ceva de băut. Omul luă de pe frigider o sticlă de coniac, turnă vreo cinci degete din el într-un pahar și veni în grabă spre ei. Pakistanezul aproape că i-l smulse din mînă și-l vîrî sub nasul lui Mike.

— Uite. Bea asta. Te va ajuta.

Mike își mută privirea năucă de la pahar la fața celuilalt bărbat, ca și cum durerea l-ar fi împiedicat să recunoască fie paharul, fie omul. Într-un șuvoi neîntrerupt, lacrimile șiroiau pe chipul lui bătucit, ca de boxer.

— Tu nu-nțelegi, Said. Trebuia să ne căsătorim. Era gravidă. Urma să-l nască pe copilul meu!

— Încă un sfert de oră, Mike, și vom ajunge.

În timp ce striga încercînd să acopere zgomotul elicei, Hans se uită rapid spre scaunul de lîngă el. Mike stătea acolo, privind cu ochi ficși, prin parbriz, ceața maronie din fața lor, care le spunea că se apropie de Cairo. Pe genunchi ținea un sac de voiaj dintr-o pînză groasă. Își duse la buze o sticlă de coniac și o răsturnă, apoi o depărtă și o studie cu o expresie de

nedumerire. Încetul cu încetul, păru să înțeleagă că era goală. Pilotul încercă din nou:

— Ce-ai de gînd să faci?

Ca trezit din somn, Mike privi în jur, se uită o clipă la Hans, apoi înălță din umeri:

— Mai întîi, să ajung la un telefon. Să-i chem pe părinții lui Allix. Să vorbesc cu Tom, dacă m-or lăsa.

Se cufundă iar în tăcerea lui.

Peste cîteva minute, elicopterul se lăsă pe platforma de aterizare, printre o mulțime de clădiri din prefabricate ajunse în ruină, îngrămădite la marginea prăfuită a orașului Cairo. Mike coborî cu pași tepeni pe asfaltul aerodromului. Nu era sigur dacă-i beat sau treaz. Avea o senzație ciudată, ireală, de parc-ar fi văzut lumea din spatele unui geam.

Hans ocoli botul aparatului și veni spre prietenul său, aducîndu-i haina. I-o dădu. Cu mișcări automate, Mike o îmbrăcă și-și azvîrli pe umăr sacul de voiaj.

— Ești O.K.? Vrei să fac ceva pentru tine? Vrei să te duc cu mașina pînă la birou?

Mike îl privi și scuturâ din cap.

— Sînt foarte bine. Îți mulțumesc, Hans. N-are nici un rost să mă duc la birou. Dacă mă lași la clădirea principală, pot telefona de-acolo.

Celălalt ridică din umeri zîmbind și-și rezemă o mînă pe umărul lui.

— Sigur că da. Cum vrei tu. Așteaptă-mă doar cît să-mi pun ceva pe mine.

Își scoase ciorapul și îmbrăcă o pereche de pantaloni scurți soioși, pe care-i luă din spatele scaunelor. Cu o mînă pe umerii lui Mike, porni spre un Land Rover murdar.

— Hai. Te duc acolo în cinci minute.

Ca orice loc public din Cairo, aeroportul era ticsit de lume. Croindu-și drum cu coatele, Hans îl împinse pe Mike prin mulțime, către oficiul de telefoane. Amîndoi înalți,

depășeau cu un cap întreaga gloată. Îi făcu loc lui Mike pînă la tejghea.

— Ai numărul? (Mike părea rătăcit.) — Al părinților ei. Cei cărora vrei să le telefonezi.

Mike își scutură capul, ca un boxer care încearcă să se dezmeticească după o lovitură încasată. Privirea i se concentră.

— Ah, da. Bine'nțeles.

Își duse mîna la un buzunăr interior și scoase carnețelul jegos care, în decursul celor cincisprezece ani din urmă, îi slujise drept portofel. Cîteva cărți de vizită vechi căzură pe pardoseală. Hans se aplecă să le adune și le vîrî în buzunarul lui Mike, în timp ce acesta răsfoia carnetul.

— Iată-l.

Mîzgăli un număr pe un formular pe care i-l oferise funcționarul de la ghișeu. Funcționarul mormăi ceva și, fluturîndu-și mîna într-un gest generos, îi invită spre un șir de scaune. Erau ocupate toate. Oamenii stăteau pe geamantane și pe boccele. Unii zăceau lungiți pe pardoseală, părînd adormiți. Mike și Hans zăriră un colț mai liber și se strecurară cu greu printre două siluete care moțăiau, cu capetele lăsate în piept; arătau de parcă s-ar fi aflat acolo de foarte multă vreme.

Pilotul îi adresă o strîmbătură amicală prietenului său, care izbuti să-i răspundă printr-un zîmbet slab.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă.

Mike dădu din cap afirmativ.

Celălalt se uită în jur și captă privirea unui bărbat cu o față grăsulie, îmbrăcat într-un costum dintr-o stofă ușoară, croit prost, și purtînd niște ghete de baschet scîlciate, care se-nvîrtea pe lîngă ușă. Omul se apropie în grabă, zîmbind recunoscător de mai înainte. Hans își săltă un șold și scoase niște bancnote din buzunarul de la spate. Numără cîteva și i le întinse egipteanului.

— O sticlă de Remy Martin.

În timp ce vorbea, își ridicase o sprînceană întrebătoare către Mike. Acesta aprobă printr-o înclinare a capului.

Omul își îndoi genunchii într-un fel de reverență și o luă la goană. Prin fereastra oficiului îl văzură strecurîndu-se prin mulțime către ușa de sosire a pasagerilor. Făcîndu-i un semn polițistului care bara trecerea, se furișă dincolo și dispăru din vedere, pierzîndu-se în zona vămii.

Se întoarse în mai puțin de zece minute. Cînd trecu prin barieră, mîna lui se atinse în fugă de cea a polițistului. Acesta zîmbi și-și vîrî bacșișul în buzunar, fără măcar să-i arunce o privire. Hans îl răsplăti pe grăsan, desfăcu sticla și, în tăcere, i-o oferi lui Mike.

Două treimi din sticlă se goliseră pînă să-i strige funcționarul de la birou numele, arătîndu-i o cabină. Urmărit cu privirea de Hans, Mike intră în cabină, cu mersul acela voit sigur pe sine al omului conștient că a băut prea mult.

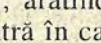

— Alo?

Glasul era uimitor de limpede. Vocea stridentă și condescendentă, cu vocalele ei accentuate, ar fi putut proveni din încăperea alăturată.

— Doamna Lorimer?

— Ăă, da. Aceasta este casa Lorimer. Cine-i la aparat, vă rog?

Chiar și așa tulburată cum îi era mintea, trebui să-și rețină un rîs disprețuitor. „Casa Lorimer!" O amărîtă de clădire construită pentru a fi închiriată, în Kingston-upon-Thames! „Separată", totuși, așa cum nu scăpau niciodată prilejul să-ți reamintească — despărțită de vecina sa identică printr-un spațiu îndeajuns de mare pentru a lăsa să se strecoare o pisică.

— Doamnă Lorimer, sînt eu, Mike. Mike Scanlon.

Urmă o pauză.

— Oh, da. Domnul Scanlon. Ăă... Mike.

Vocalele deveniseră tăioase ca niște ace de gheață. Mike își înălță o sprînceană. Între ei existase întotdeauna o antipatie reciprocă neexprimată, dar o stînjeneală suplimentară o făcea să-și găsească mai greu cuvintele:

— Ăă... Ce mai faci? Nu așteptă să afle, continuînd în grabă: — Ți-l dau pe soțul meu!

Și-l lăsă să aștepte.

Peste bîzîitul circuitului, auzea zgomotul înăbușit al unei conversații în surdină. Trecură cîteva secunde, în timpul cărora încercă să-și stăpînească iritarea. Era o femeiușcă proastă și snoabă, fără prieteni, care-și închinase viața scopului de a descoperi noi motive pentru a se crede o persoană superioară. În această direcție, soțul îi era un aliat plin de entuziasm. Toată viața lucrase într-o bancă. Din amabilitate, chiar înainte de ieșirea la pensie i se dăduse postul de director al uneia dintre cele mai prăpădite filiale ale băncii. Se gîndiseră să-l ajute să capete o pensie ceva mai bună. De atunci, se purtase de parcă ar fi fost șeful băncii federale. Veni la telefon, folosind vocea pe care o adopta pentru a le refuza oamenilor cererile de împrumut.

— Michael?

— Da, domnule Lorimer. Vorbesc de pe aeroportul din Cairo. Tocmai am aflat vestea. Cum vă simțiți? Cum suportă lucrurile doamna Lorimer?

— Este foarte greu, Michael, foarte greu. Îndurăm și noi cum putem.

Mike scutură din cap și schiță o strîmbătură. Omul continua să se exprime de parcă i-ar fi refuzat lui Mike o ipotecă.

— Și Tom? (Tom era singurul din cei trei care-l interesa cu adevărat.) — Ce face? Este O.K.? Vreau să spun... adică, este... cum să zic, la dracu! se simte bine?

I se părea că vorbește ca un prost. Cît de bine se putea simți un băiat de șase ani care tocmai o văzuse pe mama lui murind împușcată?

— Ce să spun, desigur, moartea mamei sale l-a afectat puternic pe Tom, Michael. Dar este un băiețel foarte curajos. Suportă. Doamna Lorimer a fost extraordinară.

Mike își înghiți mînia. Știa prea bine că pentru o asemenea situație nu există cuvinte potrivite, dar omul ăsta se exprima de parcă ar fi citit motto-uri de pe felicitări de Crăciun.

— Ascultați, domnule Lorimer, așa cum vă spuneam, mă aflu în Cairo. Pe aeroport. Iau primul avion de întoarcere. Cînd, ah!... cînd urmează să fie Allix, ăă...

Durerea îl copleșea, împiedicîndu-l să vorbească. Își șterse cu palma o lacrimă ce-i aluneca pe obraz.

— Domnule Lorimer, cînd are loc înmormîntarea?

Urmă o pauză. Se prelungi. Aproape că-l simțea pe celălalt crispîndu-se. Mînia și durerea se împleteau într-un mod dureros, care-i umpleau pieptul. Știa ce avea să i se spună.

— Ăă... fiica noastră a fost înmormîntată ieri, Michael. Ne-am gîndit că era mai bine pentru Tom. Noi...

Văzîndu-l că iese din cabină împleticindu-se ca un orb, Hans sări în picioare și se repezi spre Mike. Cu o mînă îi prinse cu putere brațul, iar cu cealaltă, în care continua să țină sticla, îi înconjură umerii. În timp ce ușa cabinei se închidea, auzi din receptorul care atîrna, bălăngănindu-se la capătul cordonului, un glas slab, ce încă mai vorbea.

— Isuse Cristoase, Mike! Ce s-a mai întîmplat? Ești alb ca varul.

Mike mergea cu pași mari prin mulțime, aproape trăgîndu-l după el pe Hans. Acesta se desprinse pentru a-i arunca niște bani funcționarului care protesta, la ghișeul lui, și se grăbi să-l ajungă din urmă. Trecu în fața lui, silindu-l să se oprească.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce dracu se petrece?

La fel ca mulți alți olandezi care vorbesc o engleză perfectă, uneori Hans nu-și îmbina bine înjurăturile. Insistă:

— Spune-mi, te pot ajuta în vreun fel?

Mike se uită la el, nereușind decît cu greu să-și concentreze privirea. Cînd vorbi, glasul îi spuna aspru:

— Părinții ei. Scîrbele alea două. N-au vrut să mă aștepte, nici măcar să ia legătura cu mine. S-au grăbit și-au înmormîntat-o.

Hans îl privea fără un cuvînt. Lăsă să-i scape aerul din piept într-un șuier prelung, aproape un fluierat. În cele din urmă ridică sticla:

— Vrei dintr-ăsta?

Mike dădu din cap și sorbi o înghițitură zdravănă.

— Ce te gîndești să faci?

Mike își scutură capul.

— Nu știu. Să plec de-aici, înapoi în Europa. Cu primul avion. Trebuie să reflectez.

— Oh, la dracu!

Glasul lui Mike era înfundat. Zăcea cu fața îngropată-n pernă. Făcu un efort și își întoarse capul. Razele soarelui se revărsau în cameră, silindu-l să clipească. Își închise din nou pleoapele. Era o căldură infernală. Cu un nou mormăit, se răsuci într-o parte și azvîrli așternuturile. Era complet îmbrăcat, doar că-i lipsea un pantof. Își simțea gura uscată de parcă ar fi fost căptușită cu scame. Se sili să se salte din pat și se îndreptă cu pași nesiguri spre o oglindă de deasupra mesei de toaletă. Propria-i înfățișare îl sperie. Îmbrăcămintea îi era soioasă și o barbă de patru zile îi acoperea gîtul și maxilarele. Arăta de parcă ar fi dormit o săptămînă în șir. Sau, poate, de parcă n-ar fi dormit deloc.

Începu să-și scoată hainele, aruncîndu-le care-ncotro, și se duse în camera de baie. Celălalt pantof zăcea în mijlocul podelei. Pînă a termina cu dezbrăcatul, de două ori îi veni să

vomite. Dădu drumul cu debit maxim la duș, îl potrivi atît de fierbinte cît abia să-l suporte și se lăsă să alunece în jos, pe lîngă perete, pînă ajunse să stea pe vine. Rămase așa mai bine de un sfert de oră, încercînd să-și pună cît de cît ordine în gînduri. Nu prea izbuti. Mintea îi era goală din momentul în care-și luase la revedere de la Hans și urcase în avion. De atunci încoace nu mai știa nimic, decît că durerea și furia ce-l ardeau pe dinăuntru nici măcar nu începuseră să se domolească.

Se întoarse în dormitor și trase perdeaua din fața ferestrei. I se părea că recunoaște priveliștea. Se înapoie în cameră, se așeză pe pat și ridică o cutie de chibrituri turtită de pe pardoseală, unde trebuie s-o fi aruncat chiar el. O cercetă rapid și-și mormăi siesi un fel de aprobare. Se afla în Atena, la hotelul Hilton. Se uită la ceasul montat în noptieră. Limbile arătau ora trei. Mai avea nevoie de răspunsul la o altă întrebare. Chemă la telefon recepția.

— Ce zi este astăzi?

— Poftim, domnule?

— Ce zi? Ce zi din săptămînă?

— Joi, domnule.

— Afurisenia dracului!

— Poftim, domnule?

— Cînd am luat camera?

— În dimineața aceasta, domnule. (Urmă o pauză.) La patru și jumătate.

Privirea lui Mike făcu înconjurul încăperii. Nu era nici urmă de sac de voiaj.

— Nu aveam nici un bagaj?

O altă pauză. Mike auzi o conversație înăbușită.

— Nu, domnule.

— Și m-ați primit? În halul în care mă aflam?

— Colegul meu vă cunoștea, domnule Scanlon.

— Mulțumiți-i din partea mea. A fost foarte înțelegător.

— Ne face plăcere, domnule Scanlon. Aveați cărțile dumneavoastră de credit. V-a pus să semnați o notă.

Politețea profesională a omului îi smulse lui Mike un zîmbet. Își pipăi în mod automat buzunarul, să verifice că, într-adevăr, încă mai avea vechiul carnețel ce conținea cărțile lui de credit.

— Trimiteți un băiat să-mi aducă ceva ustensile de ras, pastă și o periuță de dinți, dacă sînteți amabil.

Ochii îi căzură pe hainele de pe pardoseală.

— Oh! și o cămașă. Măsura patruzeci și doi.

O oră mai tîrziu, bărbierit și curat, îmbrăcat cu costumul său încă umed în urma operațiunilor de curățire și călcare la care fusese supus prin grija personalului hotelului, Mike ieși pe ușa principală a acestuia. Porni cu pași repezi în direcția centrului orașului. Avea nevoie de mișcare pentru a-și pune în ordine gîndurile. În timp ce mergea, în minte i se alcătuiau de-a valma imagini ale lui Allix.

Era aproape un an de cînd o întîlnise. Aflat la Londra, între două contracte, se întîlnise întîmplător cu cineva pe care-l cunoscuse în adolescență la Birmingham. Mike tocmai cumpăra, în sectorul de vinuri al magazinului Sainbury's de pe Cromwell Road, un vin roșu bulgăresc. Celălalt își umpluse cu șampanie un întreg cărucior. Căpătase un nou accent, potrivit cu noile sale gusturi — o imitație personală și stridentă a unei intonații caracteristice claselor superioare. Îl invitase pe Mike la o petrecere.

Apartamentul respectiv se afla într-una din piațetele unde strada Earls Court devine cartierul Kensington. Vechea cunoștință făcuse avere lucrînd ca un fel de reprezentant într-o bancă comercială, iar ceilalți oaspeți fie și-o realizaseră deja, fie așteptau să și-o moștenească. Toți vorbeau cu același accent și la fel de tare. Nici nu le trecea prin minte că s-ar fi putut ca nu pe toți cei care-i auzeau să-i intereseze ceea ce aveau ei de spus. Mike simțea că locul lui nu era acolo și

foarte curînd începu să se plictisească. Costumul lui ponosit era nepotrivit printre hainele cu umeri laţi şi manşete răsfrînte. Nu că i-ar fi păsat de asta. Nici unul dintre bărbaţi nu se ostenise să-i adreseze vreun cuvînt — o singură privire îi lămurea că el nu le putea fi de nici un folos. Vreo două-trei femei încercaseră să intre în vorbă, din curiozitate, atrase — după cîte se părea — de înfăţişarea lui de mascul bine clădit. De fiecare dată nu-i trebuiseră mai mult de cîteva secunde pînă să i se facă silă.

Se afla acolo de mai puţin de o jumătate de oră şi-şi golise cea de a treia cupă de şampanie, pregătindu-se deja să plece, cînd intrase un nou grup de trei persoane — două femei şi un bărbat.

Un cîrd de invitaţi se năpustise asupra lor, exprimîndu-şi în cor o afecţiune prefăcută. Sub năvala de sărutări, una dintre femei, înaltă, zveltă şi cu un păr de culoarea mierii, rămăsese în urmă, în spatele grupului. Lăsase o serie de oameni să-şi depună sărutul pe obrajii ei fără a-şi pierde nota de discreţie ce părea s-o caracterizeze. În momentul în care încă o femeie se repezea s-o îmbrăţişeze, prinse privirea lui Mike. Aproape fără a-şi da seama de ceea ce făcea, el îşi luase un alt pahar şi se hotărîse să mai stea puţin.

Femeii îi trebuiseră poate cinci minute pînă să se elibereze şi să-şi croiască drum spre el. Îi întinse mîna:

— Allix de Salobert.

— Mike Scanlon.

Îşi strînseră mîinile. Mike zîmbea.

— Am înţeles bine numele? Aristocraţie franceză?

— Exact. De Salobert. Era numele de familie al soţului meu. O *foarte mică* aristocraţie. Zîmbise şi ea, adăugînd: — Deşi părinţii lui s-ar răsuci în mormînt auzindu-mă vorbind aşa. Ai mei s-ar răsuci în fotoliile „al lui" şi-„al ei" tapiţate cu dralon. Pentru ei, Philippe era aproape un pretendent la tronul Franţei.

— *Era?*

Simţise o contracţie în gît, cînd ea se exprimase în felul acela.

— Întocmai. Era. A murit acum patru ani. În Franţa. Un accident de maşină. Un camion a traversat rapid drumul şi l-a izbit drept în faţă.

Mike schiţase o strîmbătură.

— Unul beat?

Ea scuturase capul, cu un zîmbet rapid şi amar.

— Nu, potrivit standardelor franceze. O sticlă de vin roşu la prînz. Nu ceea ce un şofer francez de camion ar numi o *băutură*. Aşa ceva ar consta din cel puţin trei sticle de Pernod, apoi vinul şi cîteva coniacuri pentru digestie. Vinul îl consideră *aliment*.

Zîmbise din nou — un surîs mai cald — apoi strînsese din umeri, continuînd:

— Philippe a murit pe loc. Iar eu sînt în viaţă.

Aruncase o privire rapidă prin încăpere:

— Cunoaşteţi pe careva din cei de-aici?

— Numai pe Patrick. Şi despre el pot spune că-l cunoşteam doar cu ani în urmă, pe vremea cînd era, simplu, Pat. Am pierdut ceva?

Se uitase la el strengăreşte şi scuturase din cap.

— Dumitale ţi-e foame?

El se întoarse spre bufetul din spatele lui. Răspunse:

— De mîncare. Nu de pătrăţele cu cîte-o măslină pe ele.

— Mergem să mîncăm undeva?

Deja îşi lăsase jos paharul. O luase uşor de braţ şi o condusese spre uşă.

Parcuseseră cele cîteva sute de iarzi pînă la un restaurant italienesc de pe Brompton Road. Cînd părăsiseră localul, oberchelnerul de-abia ţinîndu-se să nu caşte de somn în timp

ce închidea ușa în urma lor, amîndoi știau că viețile lor se schimbaseră în mod irevocabil.

La cei treizeci și șapte de ani ai săi, Mike cunoscuse doar două femei cu care s-ar fi simțit în stare să-și împartă viața. În ultimele trei ceasuri descoperise una fără de care nu mai putea trăi.

Se opriseră pe caldarîm, în fața restaurantului. Se întorsese spre Allix. În tihna prelungită a conversației lor, nu-i trecuse prin minte s-o întrebe unde locuia.

— Și-acum... ce facem?

Ea zîmbise:

— Mergem acasă.

— Unde-i asta?

— În ceea ce mă privește, Battersea. Și tu?

— Fulham.

— Unde-ți este mașina?

— N-am mașină. Am venit cu metroul. Mă gîndisem să mă-napoiez cu un taxi.

Ea ridicase mîinile, prefăcîndu-se îngrozită:

— Oare sînt pe cale să mă îndrăgostesc de un fenomen al naturii?

Apoi, zîmbind, își lăsase mîinile în jos, luînd o mînă de-a lui:

— Haide, te duc eu cu mașina. A mea este în spate, în piațetă.

Merseseră încet pînă la automobilul ei, un Fiat micuț. Ea urcase vioaie pe scaunul șoferului și-i deschisese ușa, invitîndu-l să se-nghesuie pe cel de alături. Fusese nevoie doar de cîteva minute pentru a ajunge la casa lui Mike și a parca într-un loc liber, la cîțiva iarzi de ușa lui. Allix se rezemase de spătarul scaunului și se întorsese spre el, dar nu oprise motorul, răspunzînd astfel la întrebarea pe care el și-o tot punea de cînd terminaseră de mîncat. Se aplecase și-l sărutase ușor pe gură.

— Îmi pare rău. Am pe cineva care are grijă de copil cît lipsesc.

El îi înapoiase sărutul, punîndu-i uşor pe umăr o mînă, apoi rămăsese sprijinit de uşă, privind-o.

— Mîine eşti ocupată?

— Cu Tom. Eşti liber în cursul zilei? De ce să nu vii să faci cunoştinţă cu el?

Mike îşi exprimase acordul printr-o înclinare a capului şi întrebase:

— La ce oră luaţi micul-dejun?

Tom şi cu el se simpatizaseră încă din primele clipe. Era un băiat isteţ şi vioi, cu păr brun şi nişte ochi negri strălucitori, pe care Mike bănuia că-i moştenise de la tatăl său. De îndată ce terminaseră micul-dejun, îl monopolizase pe Mike. În vreme ce Allix trebăluia în bucătărie, făcînd din timp în timp unele comentarii prin uşa deschisă, Tom îl angajase pe Mike într-o serie febrilă de jocuri puzzle, de curse cu automodele şi de demonstraţii în cursul cărora Mike îşi exprimase o admiraţie teribilă faţă de colecţia de „comori" a lui Tom — cîteva monede străine şi nişte pietre cu forme ciudate. Spre sfîrşitul dimineţii, amîndoi se duseseră în parcul Battersea, în timp ce Allix plecase la cumpărături, iar Tom îl numise pe Mike portar şi centrul său înaintaş. Cînd se înapoiaseră la apartament şi Allix le deschisese uşa, nu-şi putuse reţine surîsul la vederea lui Mike, care se uita cu jale în jos, spre pantalonii săi. Genunchii îi erau plini de noroi şi fire de iarbă.

Pînă la opt, cînd Tom fusese dus la culcare, el şi Mike deveniseră cei mai buni prieteni. Două ore mai tîrziu, cu cina rămasă neterminată pe masă, Allix şi Mike erau amanţi.

Timp de trei săptămîni fuseseră împreună în fiecare zi. În cursul dimineţilor, Allix lucra pentru un agent imobiliar

din Kensington. O întîlnea zilnic la birou și, fie se înapoiau la una din locuințele lor pentru a face dragoste, fie că se duceau la o expoziție sau vreun film, pînă la ora cînd trebuiau să-l ia pe Tom de la școală. Ceasurile ce le rămîneau pînă la vremea culcării copilului le petreceau împreună toți trei. La capătul celor trei săptămîni, cînd se împlinise timpul ca Mike să plece din nou în Orientul Mijlociu, dintre toți Tom fusese cel mai nemîngîiat. În cursul acelor săptămîni ajunsese să-l îndrăgească pe Mike și să aibă în el o asemenea încredere, de parcă ar fi fost propriul său tată.

Cele patru luni cît durase contractul fuseseră aproape de neîndurat. În răgazurile de trei zile cît i se îngăduia să părăsească deșertul, zburase de la Abu Dhabi la Londra pentru a petrece cu ei două zile și o noapte, ca pe urmă să ia avionul înapoi, pentru un alt răstimp de singurătate insuportabilă. Însă scurtele intervale trăite în taberele din pustiu oferiseră un avantaj: îi lăsaseră timp să se pătrundă de norocul lui.

Mike era singur la părinți. Într-unele familii, asta ar fi însemnat să fie răsfățat din prea multă dragoste. Într-a lui părea să nu fie decît un accident. Tatăl său fusese prea egoist și prea adesea beat, mama — prea supusă și prea epuizată pentru a mai putea oferi iubire. Fericirea și bucuria ce-i umpleau fiecare clipă a vieții de cînd o întîlnise pe Allix, plăcerea profundă cu care primea încrederea ce i-o arăta Tom erau, pur și simplu, ceva ce pînă atunci nici nu cunoscuse. Era ca și cum ea ar fi aprins în el un fel de flacără nebănuită, care scălda întreaga sa lume într-o lumină nouă.

Cu prilejul uneia dintre acele scurte vizite se hotărîseră să încerce să aibă un copil. Discutînd problema, noaptea tîrziu, singura-lor teamă fusese în legătură cu reacția lui Tom, dar cînd, a doua zi, îi vorbiseră despre asta, el sărise în sus de

bucurie — un frățior sau o surioară *și* Mike în calitatea unui nou tată! Îl încînta ideea aceasta tot atît de mult ca și pe ei.

Cealaltă decizie importantă luată în noaptea aceea fusese ca, îndată ce Allix ar rămîne gravidă, Mike să-și găsească un alt mod de a-și cîștiga viața, o slujbă care să nu-l mai țină departe de casă.

Abia într-o sîmbătă, cu două săptămîni în urmă, vorbise cu Allix și aflase că cel de-acum avea să fie ultimul său contract. Timp de două săptămîni de fericire euforică știuse că ea purtase în pîntece copilul lui. Și, la o săptămînă după aceea, ea murise.

Gîndul acesta îl izbi ca o nouă lovitură, smulgîndu-i din gîtlej un geamăt involuntar. Doi trecători se întoarseră spre el, șocați. Privirile lor îl readuseră brusc în prezent. Luminile cafenelelor se aprinseseră; se înserase, fără ca el să-și fi dat seama, și acum, pe străzi, oamenii erau mai numeroși. Deveni conștient că mulți dintre ei îi aruncau priviri ciudate, furișe. Se întrebă care era motivul, deși nu-i păsa prea mult. Intră pe terasa cu geamuri a unei cafenele, luă loc pe primul scaun liber și comandă coniac. Chelnerul îl privi și el cu o expresie ciudată. În mod mecanic, își trecu mîna peste față. Și-o retrase udă de lacrimi.

Merse la-ntîmplare dintr-un bar într-altul, abia dîndu-și seama de mulțimea ce devenea tot mai densă pe măsură ce Atena se trezea la sărbătorirea nocturnă a vieții. Faptul că el bea nu însemna nici o sărbătorire. Deși își turnase pe gît un șuvoi continuu de coniacuri grecești, nu se îmbătase. Gîndurile îi rămîneau concentrate asupra situației în fața căreia se afla.

Nu avea nici o rudă apropiată. Mai existau cîțiva veri prin zona Birmingham-ului, dar nici unul dintre ei nu însemna ceva pentru el. Nu-i mai văzuse de cînd o reprezentase pe mama lui, la o înmormîntare, în urmă cu șase sau șapte ani. Prietenii apropiați și-i număra pe degetele de la o mînă, dar toți erau înconjurați de propriile lor familii. Nimeni, nicăieri,

nu avea nevoie de el. În afară de Tom. În puținele luni în care-l cunoscuse pe băiat ajunsese să-l considere ca pe propriul său fiu. Doar peste cîteva săptămîni, el și Allix s-ar fi căsătorit. Tom ar fi *fost* fiul lui. Și acum?

În mod legal, răspunderea pentru el le revenea părinților lui Allix. Gîndul acesta îl făcu să scape un țipăt de mînie. Imagini ale ceasurilor petrecute cu Tom îi trecură prin minte: partidele lor de fotbal; concentrarea băiatului, cînd se străduia să îmbine un puzzle; țipetele lui de încîntare, cînd Mike îl purta pe umeri; o mie de lucruri mărunte, nesemnificative. Simți un nod în gît și ochii i se umplură din nou de lacrimi. Sub influența mamei sale, băiatul fusese plin de veselie, dornic să se joace și să învețe, politicos în mod firesc. Lăsat pe mîinile bunicilor lui, era greu de prevăzut ce-ar mai rămîne din toate acestea. Erau o pereche plicticoasă de snobi meschini, cu vederi înguste și ipocriți, care n-o puteau cu nici un chip înlocui pe femeia inteligentă, deschisă, cu capul pe umeri, veselă și fericită care era Allix. Înghiți cu greutate — care *fusese* Allix.

Își lăsă jos paharul doar pe jumătate golit și plecă în noaptea caldă, îndreptîndu-se cu pași repezi spre hotelul lui.

Cînd ajunse, pe cer apăruse prima geană de lumină a zorilor. Hotărîrea lui era luată: avea să se înapoieze la Londra și se va duce la părinții lui Allix. Va discuta cu ei, încercînd să găsească un aranjament care va ține seama de intențiile fiicei lor, un aranjament care-i va îngădui să rămînă în preajma lui Tom, ca și cum el și Allix ar fi reușit să se căsătorească.

Capitolul 2

Șoferul taxiului se lăsă pe spate și vorbi peste umăr:

— Sitwell Gardens, șefu'. Aici este?

Mike stătea pe scaun cu trupul aplecat înainte, ținîndu-se de mînerul portierei.

— Da. Numărul douăzeci și opt. În spatele Ford-ului albastru.

Era o stradă plăcută, înverzită, pe ale cărei laturi se înălțau vile din cărămidă aparentă. Grădini dichisite, cu iarba și tufișurile tunse impecabil, despărțeau clădirile de trotuarele largi.

— Chiar aici.

Taxiul mai rulă puțin și se opri. Casa de pe partea cealaltă era apărată de un zid scund din cărămidă, dublat de niște tufe de rhododendron. Poarta de fier forjat cu doi batanți purta cuvintele *The Ceddars* [1] înscrise cu litere de aramă pe o plăcuță tot din fier forjat. Număr nu exista. Poștașul trebuia să-l deducă singur. Poarta se deschidea spre un drum în pantă, betonat. Mașina firmei — un Cavalier — pe care tatăl lui Allix o păstrase după ieșirea sa la pensie stătea în garajul

---

1 *The Ceddars* (lb. engl.) = Cedrii (n.t.)

deschis, încă udă după una dintre cele două șamponări săptămînale.

Mike coborî din taxi. O perdea de dantelă se îndepărtă cu doi inchi. Fața ce se ițise aparținea, în mod neîndoios, doamnei Lorimer. Zîmbi în sinea lui. L-ar fi putut vedea foarte bine prin perdea, dar o curioasă înnăscută ca doamna Lorimer avea nevoie de amănunte suplimentare.

Taxiul plecă mai departe, lăsîndu-l în mijlocul străzii pustii. Stătu în loc, în fața casei. Nu se grăbea să înfrunte următoarea oră. Se împlinise aproape o lună de cînd se înapoiase la Londra și așteptase pînă acum, deși telefonase zilnic, pînă ce ei își epuizaseră toate scuzele să nu-l primească. Schiță o strîmbătură și se îndreptă spre trotuar.

Se pregătea să sune pentru a treia oară, cînd auzi o mișcare dincolo de ușă. Aceasta se deschise cam de șase inchi, ca și cum persoana din spatele ei se temea de un agresor. În deschizătură apăru chipul rumen, rotund, aproape frumos al domnului Lorimer. Coborîți pe vîrful nasului, purta ochelarii în formă de semilună, pe care-i considera potriviți cu distinsa lui persoană.

— Oh, Michael, tu ești!

Își aduse aminte să zîmbească, deschise mai larg ușa, adăpostindu-se pe jumătate după ea, și adăugă:

— Intră. Drăguț din partea ta c-ai trecut pe-aici.

Mike salută dînd din cap și adresîndu-i un zîmbet prietenos. Omul se purta de parcă Mike ar fi venit să-și reia în stăpînire mașina.

— Dacă nu te superi, vom folosi salonul din față, Mike.

Arătă o ușă, în dreapta acestuia și adăugă:

— Doamna Lorimer... ăă... Muriel... ăă... îți trimite simpatia ei. Speră să nu i-o iei în nume de rău dacă nu ni se alătură. Nu se simte tocmai bine.

Mike înălță din umeri și intră în salon. Era doar a doua oară cînd venise aici, de cînd Allix venise acasă însoțită de

el și tulburase tihna părinților ei, aducîndu-le la cunoștință că avea să se căsătorească. Nu se schimbase nimic. Încăperea încă mai era plină de mobile al căror singur scop era de a fi șterse de praf. Orice suprafață plană era încărcată cu fotografii înrămate. La loc de cinste, drept în mijlocul poliței șemineului, deasupra vetrei electrice cu o realistă imitație de jar, se afla poza mare de la nunta lui Allix cu Philippe. Alături de ea, o serie de alte fotografii de nuntă reprezentau ambele perechi de părinți. Pe pian erau înșiruite fotografii făcute în studio, ale lui Allix, Philippe și Tom. Cea cu Phillippe îl arăta cu bărbia sprijinită în mînă, scoțînd în evidență inelul cu sigiliu, pe care se vedea coroana familiei.

Domnul Lorimer deschise un dulăpior.

— Ce zici, Michael, nu-i prea devreme pentru un păhărel?

Mike, rămas în contemplarea fotografiei lui Allix, se întoarse spre el.

— Scotch, te rog.

Nu fusese prea devreme pentru un păhărel încă din momentul în care văzuse ziarul acolo, în tabără.

Domnul Lorimer turnă băutura cu stîngăcia oamenilor care nu beau decît foarte rar. Îi oferi lui Mike paharul și-și turnă pentru el un Porto. Își ridică vinul cu o mișcare bruscă:

— Ei, bine, Michael, să bem pentru... ăă... pentru viitor, spuse nesigur, ca și cum n-ar fi fost prea încrezător în legătură cu ce s-ar putea întîmpla în viitor.

Mike își clătină paharul, rotind lichidul din el. Apoi sorbi o înghițitură de whiskey.

— Mmm... De fapt, domnule Lor../ Reg, chiar despre viitor voiam să discut cu tine.

Domnul Lorimer își trecu greutatea trupului de pe un picior pe celălalt și aruncă o privire în spatele lui Mike, spre ușă.

— Mda, așa mi-a spus Muriel.

Și, fluturîndu-și mîna către canapea, adăugă:

— Să luăm loc, nu vrei?

Mike se așeză, rezemîndu-se de perne. Aproape că-l văzu pe celălalt tresărind, cînd dralonul scîrțîi. Domnul Lorimer se mulțumi să stea pe marginea unuia dintre fotoliile asortate cu canapeaua.

— Ei, dă-i drumul, îl îndemnă cu o încercare stîngace de a manifesta bună-dispoziție.

— Uite ce-i, Reg, e vorba mai mult despre Tom. Știi că urma să mă căsătoresc cu Allix. Știu că atît Muriel cît și tu aveați o oarecare reținere în legătură cu asta, dar...

— Oh, las-o baltă, Mike! începu să protesteze domnul Lorimer.

Mike ridică o mînă.

— N-are importanță. Vă respect sentimentele. În orice caz, acum nu prea mai contează, nu-i așa? Fapt este că așa voia Allix. Și, mai ales, așa voia *Tom*. Nu știu dacă vă dați seama ce simt eu pentru Tom, ce cred eu că *simte el* pentru mine.

Se întrerupse, uitîndu-se la interlocutorul său, căutîndu-și cuvintele de care avea nevoie. Fața lătăreață a domnului Lorimer devenise stacojie.

— Îl iubesc pe băiatul ăsta, Reg. Ca și cum ar fi propriul meu fiu.

Făcu o nouă pauză. Cînd își reluă vorba, glasul răgușit îi trăda emoția.

— Ei, bine, știi doar, încă vreo cîteva săptămîni și ar fi fost fiul meu.

Se opri iarăși, pîndind expresia celuilalt. Domnul Lorimer studia cu mare atenție fundul paharului său, cu obrajii încă încinși. Luă repede o înghițitură de Porto și tuși. Tot nu-l privea pe Mike în ochi.

— Vrei s-ajungi undeva, nu-i așa? spuse pe un ton antipatic. Mai bine mi-ai spune la ce te gîndești. Clarifică problema.

Mike se aplecă în față, pe marginea canapelei. Lorimer se uita la el agresiv, gata să-și reverse mînia. Înainte de a vorbi, își șterse obrazul cu mîna.

— Ascultă, Reg, treaba este că... Am venit aici să vă cer să-l lăsați pe Tom să locuiască la mine. Vă cer să mi-l dați în îngrijire mie.

Timp de trei secunde domni o tăcere de moarte. Apoi Reg Lorimer sări în picioare. Își trînti paharul pe pian, vărsînd vinul pe suprafața lăcuită.

— În îngrijire? (Glasul lui era o șoaptă plină de neîncredere.) Ție? Noi, Muriel și cu mine sîntem tutorii lui!

Cu o mînă arătă spre fotografia lui Philippe, continuînd tot mai enervat:

— Tatăl lui era un *baron!* Îți dai seama de asta? Acum Tom este baron. Posedă un titlu nobiliar. Și-ți închipui că am încredința creșterea lui unui... unuia ca *tine*?

Mike continua să stea pe canapea. Privea chipul congestionat, vînăt, de deasupra lui.

— Sînt inginer, Reg, nu un vagabond.

Se ridică în picioare și-și puse paharul pe polița șemineului. Glasul îi era foarte blînd cînd adăugă:

— Așa voia fiica voastră, Reg. Voia ca eu să-i fiu tată lui Tom.

— Ea voia? (Aproape că zbiera, mînat de propria-i violență.) Și cît de mult timp te cunoscuse? Cinci minute! Băiatul abia dacă te cunoaște! *Noi* abia dacă te cunoaștem. Și te aștepți ca noi să-ți încredințăm ție viitorul lui, așa, simplu?

Fierbînd de furie se întrerupse, apoi adăugă:

— Din cîte știm noi, s-ar putea foarte bine să fii... un criminal. Ai putea fi un schingiuitor de copii.

Se opri, clipind pe deasupra ochelarilor, mîndru de propria-i îndrăzneală.

Pumnii lui Mike se încleștară. Nările i se lărgiră. Făcu un pas spre celălalt. Reg Lorimer se retrase. Se izbi cu spatele genunchilor de marginea fotoliului, clătinîndu-se într-un mod caraghios în încercarea sa de a nu cădea. Mike rămase cîteva clipe scrîșnind din dinți și uitîndu-se țintă la fața mare și

roşie a lui Lorimer. În cele din urmă, răsuflă cu putere pe nas, îşi descleştă pumnii şi-şi domoli încordarea braţelor şi a umerilor. Se întoarse spre fotografia lui Allix.

— Iartă-mă, spuse într-o şoaptă abia audibilă.

Fără a mai rosti vreun cuvînt, se depărtă de tatăl lui Allix şi ieşi din cameră. Părăsi casa cu paşi mari, trîntind uşa cu atîta putere încît avu uşoara satisfacţie de a auzi un geam zăngănind pe pămînt, în urma lui. Coborî poteca imaculată fără a privi înapoi, nevăzînd mişcarea perdelei de dantelă, cînd cele două chipuri de după ea se apropiară de fereastră, pîndindu-l cum se îndepărtează.

Următoarele zile au fost foarte grele. Se scula tîrziu, umbla pe străzi pînă se deschideau localurile, bea pînă după-amiaza, mai mergea puţin, apoi bea iarăşi pînă se închideau. De vreo şase ori formase numărul de telefon al familiei Lorimer. De fiecare dată închiseseră în clipa în care-şi dăduseră seama că era el. O dată, simţise în inimă o împunsătură aproape insuportabilă, cînd auzise foarte clar, în fundal, glasul lui Tom, întrebînd cine-i la telefon.

În cea de-a cincea după-amiază stătea pe o bancă în Sloane Square. Cu hainele sale mototolite şi prăfuite de cinci zile, numai tăcerea lui posomorîtă îl deosebea de grupul de beţivani gălăgioşi care, la o depărtare de cîţiva iarzi, îşi treceau unul altuia o sticlă cu cidru. Cu ochii goi, privea mulţimea care se răspîndea din staţia de metrou şi umplea caldarîmul în faţa statuii lui W.H.Smith, cercetînd posibilităţile de cumpărături oferite de King's Road. Întorcîndu-se cu spatele, privirea îi căzu pe intrarea magazinului Peter Jones. Stătea cu mîinile vîrîte în buzunarele hainei, uitîndu-se fără interes la doamnele bine îmbrăcate care-i treceau pragul.

O femeie ieşi din magazin, vorbind peste umăr. În spatele ei, un băieţel venea spre ea în fugă. Cu ambele mînuţe luă o mînă a ei şi-şi ridică ochii către ea rîzînd. Mike simţi că i se strînge inima. Băiatul era blond, mama — brună. Nu semănau deloc cu Allix şi Tom. Şi totuşi, în felul în care băiatul se repezise la mama lui, în rîsul cu care-i răspunsese ea, era ceva ce i-i amintea în mod dureros. Mike se ridică în picioare. Cîteva secunde rămase urmărindu-i pe cei doi, în timp ce traversau strada şi dispăreau către Cadogan Square, apoi se îndreptă brusc spre bordura trotuarului şi făcu semn unui taxi. Îi dădu şoferului adresa unei mici şcoli particulare din Putney. Şcoala lui Tom.

Plăti taxiul, cerîndu-i să-l lase la o distanţă de cîteva minute de mers pe jos pînă la şcoală. Mai era cel puţin un sfert de ceas pînă la încheierea orelor de clasă. Jumătate din acest timp îl folosi pentru a cumpăra un aparat de ras cu lame demontabile şi un tub cu spumă de ras şi pentru a se bărbieri rapid cu apă rece în toaleta bărbaţilor dintr-un bar cu gustări. Îşi trecu mîinile prin părul încîlcit, îşi tamponă faţa cu batista spre a şterge sîngele provenit dintr-o sumedenie de mici tăieturi de pe urma bărbieritului şi ieşi grăbit în stradă. Peste şapte minute se apropia de poartă.

Îşi consultă din nou ceasul — era aproape timpul. Îşi simţea inima bătînd cu putere la gîndul de a-l vedea pe băiat. În faţa lui, un grup de părinţi, în majoritate femei, aşteptau la poartă. Vreo douăsprezece automobile erau parcate la bordură, cu oameni la volan. Se mai uită o dată la batistă — sîngerarea se potolise, lăsînd doar urme roşii cît un vîrf de ac. Şi-o îndesă în buzunar şi înaintă, oprindu-se la un pas în spatele grupului de părinţi. O fetiţă de vreo şase anişori apăru ţîşnind pe uşă, şi străbătu în fugă scurta potecă, repezindu-se rîzînd în braţele mamei sale, care-o aştepta. Alţi copii veniră în urma ei, alergînd sau topăind către poartă. Unii se duceau la la părinţii lor, alţii se îndreptau spre maşinile parcate lîngă trotuar.

Tom a fost poate al zecelea care-a ieşit. Alerga rîzînd, împreună cu alt băiat. Graţia firească a mişcărilor lui aproape că-i opri respiraţia lui Mike. Mama celuilalt băiat îi vorbea lui Tom, făcîndu-l să zîmbească. Apoi, redevenind brusc serios, se întoarse şi începu să cerceteze cu privirea şirul de maşini. Urmărindu-i direcţia ochilor, Mike ajunse la Cavalier-ul familiei. Pe chipul lui Tom se ivi un surîs. Începu să alerge topăind către maşină. Mike stătea nemişcat în grupul tot mai mic al părinţilor, privind în tăcere. Inima îi bătea mai să se sfarme. O femeie trecu pe lîngă el, ţinîndu-şi de mînă fetiţa. Continuă să meargă cîţiva paşi, apoi se opri şi se întoarse. Stătea uitîndu-se ţintă la Mike, dar el n-o observa. Întreaga lui atenţie se concentra asupra lui Tom. Băiatul ajunsese la trei iarzi de maşină.

— Tom!

Mike făcu un pas înainte, croindu-şi drum printre puţinele mame rămase. Îşi ţinea mîinile în jos. Faţa îi lucea de transpiraţie.

Tom îşi încetă topăitul şi, dintr-o rotire, se întoarse să privească înapoi. Mai multe alte capete făcură acelaşi lucru. O fracţiune de secundă, Tom se opri, încruntîndu-se în încercarea de a vedea de unde vine vocea. Chipul i se lumină şi băiatul începu să alerge înapoi, spre locul unde stătea Mike. Acesta îl sălta de jos, ridicîndu-l mult deasupra capului. Privea în sus, spre feţişoara frumoasă, în timp ce Tom izbucnea în rîs. Mike se roti cu el de două ori. Rîsul lui Tom deveni aproape un răcnet de bucurie. Rîzînd şi el, Mike îl lăsă jos, uşurel. Rămase pe vine lîngă el, cu faţa la acelaşi nivel cu a copilului.

— Bună, Tom. Cum te simţi?

Băiatul rîse.

— Foarte bine. A fost chiar plăcut azi la şcoală. Am învăţat despre dinozauri.

Chipul îi deveni brusc grav:

— Mike, tu plîngi?

Mike clipi des şi-şi încordă buzele, încercînd să zîmbească. Se silea să-şi recapete glasul, cînd cineva îl bătu cu brutalitate pe umăr. Aşa cum stătea, se dezechilibră uşor şi căzu pe spate răsturnîndu-se, stîngaci. Sprijinindu-se pe un şold şi într-o mînă, se uită în sus, cu o sclipire bătăioasă în ochi. Doamna Lorimer îi şi întorcea spatele, tîrîndu-l de mînă pe Tom.

— Hai, Tommy. Acum vii acasă cu mine.

Tom se eliberă şi alergă lîngă Mike.

— Mamă-mare, e Mike. Vreau să mă joc cu el.

Ea se întoarse şi-l înhăţă iar pe Tom, apucîndu-l de umăr. Apoi îi luă mîna într-a ei, ţinînd-o bine.

— Nu. Mergem acasă.

Ochii ei aruncau flăcări veninoase spre Mike, care încerca să se ridice în picioare. Pe un ton categoric spuse:

— Domnul Scanlon n-are treabă de vine pe-aici să plictisească lumea.

Mike făcu un pas spre ea.

— Doamnă Lorimer, voiam doar să-l *văd* pe Tom, atîta tot.

Cu buzele strînse, îl privi, constatînd obrazul prost bărbierit şi cămaşa mototolită.

— Răsuflarea dumitale miroase a bere, îi spuse dintr-o dată, triumfătoare.

Apoi se îndreptă spre maşină, strîngînd ca într-un cleşte braţul lui Tom.

— Vino. Bunicul ne aşteaptă. Are ceva drăguţ pentru tine, adăugă, pe un ton în care se ghicea că-şi pierde răbdarea.

Ajunsese la maşină, cînd se întoarse să-l mai privească o dată.

— Voi avea grijă ca soţul meu să te urmărească prin lege! strigă peste cei douăzeci de iarzi care-i despărţeau.

Mike stătea tăcut în acelaşi loc, nepăsător la privirile pline de scîrbă şi la dezaprobarea pe care ceilalţi părinţi şi-o

exprimau prin strîngerea buzelor. Se uita cum ea îl împingea pe băiat în mașină. Tom se trăgea înapoi, răsucindu-se să-l vadă pe Mike. Fetișoara lui era schimonosită de plîns. Bunica sa trînti ușa din spate și trecu repede la scaunul șoferului, ținîndu-și capul țeapăn pe umeri. Își împingea falca înainte, în efortul de a-și stăpîni indignarea.

Mike nu se mișcă pînă ce Cavalier-ul aproape că dispăruse din vedere. Abia atunci ridică simplu o mînă, ca un salut pentru Tom, în speranța că el se uita înapoi. Apoi se întoarse pe călcîie și se îndepărtă, ignorînd privirile mirate ale ultimilor părinți rămași în fața școlii.

Mike dădu la o parte așternuturile și privi în jurul său. De-abia într-un tîrziu își dădu seama că telefonul fusese cel care-l trezise. Se trase spre marginea patului și apucă telefonul de pe masă. Cînd îl luă, mîna lui lovi paharul pe fundul căruia încă mai era un deget de whiskey trezit, răsturnîndu-l pe pardoseală.

— Alo?

În timp ce vorbea, își masa rădăcina nasului.

— Mike?

— Da. Maggie!

Se săltă în șezut, dintr-o dată treaz.

Adăugă nerăbdător:

— Speram c-o să te înapoiezi astăzi. Ce vești mi-aduci?

— Nu prea bune. Am vorbit azi-dimineață cu avocatul Lorimer-ilor.

— Și?

— Nici o speranță. Îmi pare rău, Mike. Nu vor să te lase să te apropii de băiat.

El își mușcă buza.

— Ce-ar fi să încercăm la tribunal? Aș putea *solicita* încredințarea copilului sau măcar să am acces la el?

— Mda. Ai putea cere asta. Ca avocat, eu ţi-aş putea lua banii. Ca prietenă, ar trebui să-ţi spun să nici nu te osteneşti.

— Dar cu siguranţă trebuie să am *unele* drepturi. Allix şi cu mine am fi fost acum căsătoriţi.

Femeia de la celălalt capăt al firului tăcu cîteva clipe.

— Ascultă, Mike, îmi pare rău. Aşa cum am spus, poţi încerca. Dar cine spune că urma ca tu şi Allix să vă căsătoriţi? Există vreo dovadă în acest sens? Pentru Dumnezeu, asta mi-ai spus-o tu *mie* abia acum patru zile! Ce poţi aduce în faţa unui tribunal? Ei jură că n-ai văzut-o pe Allix decît de vreo două ori. „Un prieten întîmplător!" — sînt chiar cuvintele pe care le folosesc ei.

Sub efectul vorbelor ei, Mike îşi scutură capul, ca-n urma unei lovituri.

— Dar cu Tom, cum ar fi? întrebă cu glas gîtuit. El ştie cum stăteau lucrurile. De-abia avea răbdare să mai aştepte. Cuvîntul lui n-ar avea nici o greutate?

O auzi pleznindu-şi uşor dinţii cu limba.

— Posibil, Mike. Ne-ar permite să intrăm în joc. Dar ar fi foarte dur. Ei declară deja că ai încercat, beat fiind, să-l baţi pe Tom. Este adevărat?

Din pieptul lui ieşi un geamăt mînios, un sunet chinuit.

— Oh, Doamne! nu, sigur că nu. Voiam doar să-l văd, asta-i tot. Nu mai puteam răbda.

— Dar erai beat?

El făcu o strîmbătură.

— Nu. Băusem cîteva păhărele, ceva mai devreme. Eram destul de treaz.

— Se pare că dispun de o mulţime de oameni gata să jure că nu erai.

Se întrerupse iar, apoi continuă:

— Ascultă, Mike, îmi pare sincer rău. Dacă vrei, poţi să nu ţii seama de sfatul meu, dar nu cred că ai vreo şansă. În faţa

tribunalului, tu eşti un oarecine de pe stradă. Părinţii lui Allix sînt o pereche respectabilă, care poate îngriji bine băiatul.

— Sînt o pereche de căcaţi, Maggie.

— Asta-i o definiţie pe care tribunalul n-o va prea lua în considerare. Sînt nişte oameni respectabili, care, în mod vizibil, îndrăgesc băiatul.

Mike trase adînc aer în piept.

— Şi ce-ar fi dacă m-aş hotărî să merg înainte şi să lupt?

— Vor lupta şi ei. Pînă la Tribunalul Suprem, dacă va fi necesar. Lăsînd la o parte orice altceva, te-ar costa o avere.

— Nu-mi pasă cît ar costa!

— Foarte bine. Dar gîndeşte-te. Ar dura mult şi ar fi urît. Vor fi necesare rapoarte de bună purtare, audieri, înfăţişarea la Înalta Curte, toată treaba infectă cu hotărîrile judecătoreşti de amînare, procedurile Forului Tutelar. Gîndeşte-te la efectul tuturor acestora asupra băiatului. De el îţi pasă!

Urmară cîteva secunde de tăcere. Maggie vorbi din nou, cu multă blîndeţe:

— Renunţă, Mike. Te rog. Spre binele băiatului.

Timp de aproape o oră după ce Maggie pusese jos receptorul, el rămase în aceeaşi poziţie, cu genunchii ridicaţi sub pătură, cu capul rezemat de peretele din spate. Telefonul sună de două ori, insistent. Îl ignoră. În cele din urmă se smulse din pat şi, în pielea goală, se duse în baie. Se aplecă deasupra chiuvetei şi-şi cercetă în oglindă faţa.

Barba ţepoasă, înspicată cu alb, crescuse de un centimetru. O zgîrietură de pe obraz — probabil rezultatul izbiturii într-un zid, cînd fusese ameţit de băutură — prinsese coajă şi se desprindea. Îşi răsfrînse buzele. Lîngă gingii, dinţii îi erau mărginiţi de un strat albicios.

Privirea i se îndreptă către grupul de cicatrice de pe umăr. Ridică mîna dreaptă şi le-atinse cu vîrful degetului. Se aflau acolo de mai mulţi ani, rod al activităţii unor oameni de „pază", care lucrau pentru o societate de minerit, specializată

în diamante. În cadrul primului său contract în Zair (era, totodată, și prima sa ieșire în afara țării), într-un week-end plecase cu Land-Rower-ul în junglă. Fusese trezit în toiul nopții de către trei belgieni, oameni de pază de la o mină din apropiere. Căutau legături ale unei bande pe care-o bănuiau că scoate diamante din mină. Hotărîseră că Mike era una dintre acele legături. Cicatricele de pe umăr și de la subsuoară proveneau de la țigările aprinse și de la un cuțit cu lamă lată pe care le folosiseră pentru a-l sili să fie de acord cu ei. Dezamăgiți, dăduseră foc Land-Rower-ului.

Mike mersese pe jos patruzeci de kilometri pînă la cea mai apropiată așezare omenească. Petrecuse două zile într-un spital plin de purici, se întorsese în tabără spre a-și încheia contractul, apoi pornise în căutarea indivizilor care-l chinuiseră. Dăduse peste ei într-un bar, într-o localitate prăpădită numită Bukavu, situată pe rîul ce constituia frontiera cu Ruanda — unul dintre punctele strategice ale bandei de hoți de diamante. Nici unul dintre cei trei nu mai fusese în stare să-și reia slujba, iar Mike nu se mai înapoiase niciodată în Zair.

Se uită din nou la imaginea pe care i-o reflecta oglinda. Vedea iar durere și mînie și, pentru prima dată, vedea autocompătimire. Fu un șoc care-l zgudui. Cu o claritate absolută, orbitoare, înțelegea ce anume făcuse. Își îndreptase împotriva părinților lui Allix mînia stîrnită de pierderea suferită. Se supărase pe ei pentru că aveau o minte îngustă și erau proști, și pentru reacția lor față de o situație la crearea căreia ei nu contribuiseră cu nimic, în loc să se supere pe cei care se aflaseră la originea nenorocirii sale; pe indivizii răspunzători de moartea lui Allix.

Continuă să se uite cîteva secunde în oglindă. În acele secunde, ideea care se născuse în momentul cînd pusese jos receptorul ajunsese la maturitate. Știa cu toată certitudinea ce avea să facă mai departe. Exact ceea ce făcuse cu oamenii care năvăliseră în viața lui cu aproape douăzeci de ani în

urmă, în Zair. Îi va urmări pe oamenii care i-i răpiseră pe Allix și pe Tom. Și îi va distruge.

La două săptămîni după ce luase această hotărîre, Mike închise ușa casei în urma lui și încuie cu grijă cele trei lacăte. Puse cheile într-un plic gata timbrat și cu adresa scrisă, îl lipi și-l vîrî într-un buzunar interior al costumului lui ieftin, dintr-un material cafeniu. Cîteva secunde rămase la adăpostul intrării, privind în josul și în susul străzii. Deși nu era nici șase și jumătate, exista totuși riscul ca vreun vecin să fie pe-afară, plimbîndu-și cîinele, sau — și mai probabil în această parte a Londrei — făcînd jogging. Nu se afla în starea de spirit care să-i îngăduie să dea explicații în legătură cu îmbrăcămintea lui: costum ponosit, pantofi negri rupți, o cămașă grosolană încheiată pînă-n gît și nici urmă de cravată.

Convins că nu era observat, porni către Fulham Broadway. În mîna stîngă căra un geamantan ros de prea multă folosire și de culoarea noroiului, ținut închis cu ajutorul unei curele de piele uzate, iar în cealaltă ducea o sacoșă de plastic burdușită. Nici măcar sacoșa de plastic nu era nouă. Merse cu metroul pînă la Paddington. La ieșirea din stație, porni cu pași repezi spre nord, pe lîngă prăvăliile precare cu firme pictate de mînă, către vilele dărăpănate și cu mulți locatari din cartierul Kilburn. La un moment dat se abătu din drum, traversînd strada pentru a arunca plicul într-o cutie poștală. Plicul conținea trei lucruri: cheile, o scurtă scrisoare adresată unui vechi prieten, prin care-i cerea să aibă grijă de ele pînă se va înapoia Mike „de dincolo de mare", și o copie sigilată a testamentului său. Acesta era un act simplu, scris pe un formular tip cumpărat anume pentru acest scop dintr-o papetărie. Printr-o procură încheiată pentru Tom, îi lăsa lui toată averea — bani lichizi și acțiuni valorînd laolaltă în jur de

şaizeci şi cinci de mii de lire, în afară de casă. Ca martori, apelaşe la doi străini găsiţi într-o bodegă. Serviciile lor îl costaseră două halbe de bere tare. Restul averii sale îl avea în buzunar: patru mii de lire în bancnote de cincizeci de lire şi paşaportul lui.

Coti pe Brondesbury Villas şi începu să se oprească în faţa „pensiunilor", privindu-le pe furiş, ca pentru a evalua după starea faţadelor preţul, pe care nici una nu-l afişa. Alese una cu zugrăveala îndeajuns, dar nici prea rău jupuită, şi apăsă butonul soneriei.

Era pe punctul de a renunţa, vrînd să plece, cînd uşa se deschise. Bărbatul ieşit în prag era nebărbierit, cu părul în dezordine şi cu un aspect bolnăvicios. Umerii i se rotunjeau într-o cocoaşă. Trupul îi era slab, cu excepţia unui burtoi de băutor de bere, care se umfla mult în josul flanelei de corp.

— Ce poftești?

— Caut o cameră.

Omul îl cîntări din ochi, cu o expresie de neîncredere amestecată cu viclenie.

— Nu închiriem pentru o noapte, îl informă pe Mike pe un ton agresiv; apoi rîgîi tare, fără ca expresia să i se schimbe în vreun fel.

Mike zîmbi, netresărind cînd duhoarea acră a sucurilor gastrice şi a alcoolului veniră spre el.

— Căutam ceva pentru puţin mai mult timp.

— Cît de mult ?

Mike înalţă din umeri.

— Cîteva săptămîni. Poate cîteva luni. Depinde dacă se găseşte de lucru prin preajmă.

— Eşti liber? Plata se face pe două săptămîni în avans.

— Sînt între două slujbe. Pot vedea camera?

Omul se întoarse, reintrînd în casă şi făcîndu-i lui Mike un semn scurt cu capul, să-l urmeze. Mike intră şi închise uşa. Întreaga casă era îmbibată cu miros de carne. La capătul de sus al unei scări, omul deschise o uşă şi se retrase cu un pas, pentru a-l lăsa pe Mike să vadă interiorul. Încăperea trebuie

să fi avut cîndva niște proporții frumoase, însă de-a curmezișul ei fusese înălțat un perete despărțitor construit de mîntuială, care pornea din plafon și cobora la întîmplare, cam la o treime din lățimea uneia dintre ferestrele-ghilotină. Spațiul rezultat era mai mult înalt decît lat, astfel încît, deși nu era foarte mic, îți crea senzația apăsătoare de a fi mai curînd o cămăruță, decît o cameră. Mike o privi cu atenție. Mobilierul era ieftin și urît, iar tapetul, neasortat, constituia mărturia unor vînzări de resturi și cupoane dintr-un magazin „DIY"[1], însă nu era prea murdar.

— Cît ?

— Șaizeci și cinci.

Sprîncenele lui Mike se înălțară.

— Pe săptămînă, adăugă omul pe un ton ursuz.

— O.K. Și cum poți face o baie?

Fără a se obosi să vorbească, gazda îl conduse în lungul palierului și deschise o altă ușă — camera de baie. Și aceasta chiar că *era* murdară. O dungă unsuroasă indicînd nivelul apei înconjura emailul pătat al căzii. Un boiler cu gaze vechi, alături de care atîrna în mod ostentativ un termometru, promitea cu zgîrcenie speranța apei calde.

— Cele șaizeci de lire includ și micul-dejun?

Omul se uită la el cîteva clipe, părînd pe punctul de-a începe să plîngă, apoi îl conduse înapoi în cameră. Se duse la un dulăpior a cărui scîndură de deasupra era placată cu un melacart ciobit și-i răsturnă capacul prins în balamale. Dedesubt se afla un arzător slinos.

— Îți prepari singur. Te poți aranja cum îți convine ca ore. Se uită la Mike cu îngîmfare, ca și cum s-ar fi așteptat să fie felicitat pentru nebănuitul lux al instalațiilor sale.

— Vrei camera? întrebă cu un glas mai dinainte dezamăgit.

---

1 *DIY:* prescurtare de la *do-it-yourself* (lb. engl.) = fă-ți tu însuți. Magazinele DIY vînd articole cu ajutorul cărora îți poți confecționa sau realiza lucrurile de care ai nevoie, la un preț mai modest. (n.t.)

Mike dădu afirmativ din cap. Scoase din buzunar un sul de bancnote mototolite de cîte zece și cinci lire și, cu meticulozitate, numără o sută treizeci.

Ochii omului întîrziară pe banii rămași în fișic încă o secundă după ce Mike terminase de numărat. Părea să calculeze cît va dura pînă ce banii lui Mike se vor termina și va fi nevoit să se obosească din nou să schimbe cearșafurile. Mike îl lăsă să vadă că nu-i mai rămăseseră decît aproximativ șaizeci de lire, îi vîrî în mîna lacomă plata pentru cele două săptămîni și închise ușa în urma lui.

De îndată ce fu singur, se apucă să studieze camera amănunțit. Începu cu mobilierul: chiuveta, un divan deșelat, acoperit cu o cuvertură roasă pînă la urzeală și arsă de țigări, o masă de lemn cu picioare sculptate, două scaune de bucătărie desperecheate, dulăpiorul ce conținea arzătorul de gaze și cîteva vase de faianță și un dulap pentru haine, alcătuit dintr-un cadru de sîrmă, acoperit cu o folie de PVC, care se închidea cu un fermoar. Nu exista nici un locșor unde să poți ascunde ceva mai mare decît un tichet de tren.

Străduindu-se să nu facă zgomot, trase mobila în mijlocul camerei. Lăsîndu-se în genunchi, ridică de pe scîndura dușumelei covorul ce mirosea a praf și a mucegai. Avu nevoie de cîteva minute pînă găsi ce căuta. Chiar lîngă unul din pereți, o bucată scurtă de scîndură din pardoseală fusese înlocuită cu una nouă. Deschise geamantanul și scoase din el un săculeț din pînză groasă, apoi îngenunche din nou, răsturnînd lîngă el conținutul săculețului. Luă de-acolo o șurubelniță și, cu grijă, începu să salte scîndura. O puse alături, își desfăcu centura și desprinse de pe ea portofelul din imitație de piele pe care, pînă atunci, îl păstrase cuibărit pe șale. Scoase din el patru bancnote de cîte cincizeci de lire, închise portofelul și-l puse în cavitate. Așeză la loc scîndura, asigurîndu-se că vîrfurile cuielor nimereau în vechile lor găuri. Pe urmă o apăsă zdravăn cu podul palmei, înfigîndu-le bine.

Peste cîteva minute, după ce trăsese mobilele la fostul lor loc, rămase în picioare ciulind urechea. Din afara camerei nu se auzea nici un zgomot. Era important ca rezervele lui de război să se afle în siguranță. Începînd din dimineața aceasta, tăiase orice legătură cu existența sa de mai înainte. Nu păstrase nici o carte de credit, nici un carnet de cecuri, nimic care-ar fi putut spune unui căutător mai insistent povestea vieții sale. Putea desigur să se ducă oricînd la propria lui bancă pentru a scoate bani. Dar dacă cineva i-ar fura cele patru miare și el s-ar mulțumi să le înlocuiască fără a-și fi luat o slujbă, ar fi arătat ca un soi de muncitor constructor foarte ciudat. Își făcea socoteala că plătindu-și chiria și cheltuind pentru hrană și băutură, banii ar fi trebuit să-i ajungă pentru cinci sau șase luni. Pentru această perioadă se angajase să facă economii bănești.

Se uită la ceasul ieftin pe care-l cumpărase pentru a-l înlocui pe cel pierdut în Atena. Nouă și jumătate. Faptul de a ști de cîtă vreme se sculase îi răscolea foamea. Părăsi camera, încuind ușa și încercînd clanța înainte de a pleca. În timp ce străbătea palierul, ușa deschisă a camerei de baie îi atrase atenția. Intră în încăpere, trase zăvorul și desfăcu pînă la capăt ambele robinete. Boilerul horcăi și tuși cînd apa începu să curgă în cadă gîlgîind tare; dar de aburi, nici urmă. Cel care-l folosise înainte avusese grijă să scoată maximum de profit din banii lui. Nu conta; nu se afla aici pentru a face baie. Îngenunche și-și scoase din buzunar un mic briceag, din cele folosite în armata elvețiană. Deșurubă la repezeală panoul de pe una din laturile băii. Se desprinse ușor, dînd la iveală spațiul plin cu pietriș de sub cadă. Mulțumit, montă la loc panoul, închise robinetele, trase apa la closet și ieși, ștergîndu-și mîinile cu batista. Un bărbat cocîrjat, îmbrăcat într-un halat, aștepta afară. Încercarea lui de a răspunde la salutul lui Mike dădu greș, pierzîndu-se într-un acces de tuse. Tusea lui liniștită, care părea să-și ceară scuze, îl urmări pe Mike în

josul scării. O mai auzise deseori, înainte, pe vremea cînd călătorea la etajul autobuzelor. Oamenii mureau de pe urma ei.

Cam trei sferturi de oră mai tîrziu, termina de mîncat cu o lingură slinoasă un mic-dejun consistent, pe Kilburn High Road. Părea a fi un bun început al zilei pentru un om care intenționa să se înroleze în Armata Republicană Irlandeză.

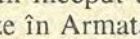

Ieși din metrou la Colindale. Era o zonă a Londrei al cărei nume îl auzise, dar despre care, pînă-n urmă cu două zile, nu știuse unde se afla. Cînd părăsi stația, înțelese pentru ce: vîntul șuiera în lungul străzii neatrăgătoare, antrenînd stropii înțepători ai unei ploi reci; autobuzele împroșcau cu răutate picioarele rarilor trecători. Încercarea lui de a cere informații pentru a se orienta avu ca singur rezultat o zvîcnire enervată cu capul din partea unui vînzător de ziare, care nici măcar nu se osteni să vorbească. Urmărind direcția în care se mișcase capul, Mike traversă strada și se îndreptă spre o clădire cu aspectul unui depozit de mărfuri de vis-a-vis. Peste cîteva minute încheiase puținele formalități și i se eliberase un petic de hîrtie prin care era numit cititor la Secția Ziare a Bibliotecii Britanice.

Biblioteca Britanică păstra în arhivele ei fiecare ediție a tuturor ziarelor publicate în Anglia, precum și multe din cele publicate dincolo de Canalul Mînecii, mergînd în trecut pînă în epoca dinainte de alcătuirea modernei Armate Republicane Irlandeze, la începutul secolului. Mike își găsi un scaun printre cercetătorii tăcuți și studioși, își puse haina pe spătar ca pentru a-și stabili dreptul asupra lui și se duse la rafturile ce conțineau niște repertoare groase. Cîteva secunde rămase pe gînduri în fața lor, apoi îl scoase pe cel al Times-ului din 1970. Presupunea că cei vreo douăzeci de ani de istorie a mișcării republicane îi vor oferi suficiente informații.

Pe la jumătatea după-amiezei începu să înțeleagă amploarea sarcinii ce și-o impusese. Repertoarele enumerau toate împrejurările în care ziarul făcuse referire la un anume subiect. Indicau data, pagina și coloana și precizau dacă articolul conținea și o fotografie. Paginile cu referiri la organizație erau nenumărate. O treime din carnetul cu cotor de sîrmă spiralată pe care și-l luase se umpluse deja cu detalii privind edițiile pe care ar fi vrut să le vadă — data publicării lor, numărul paginii și al coloanelor. Își notă în mod special articolele indicate ca avînd fotografii, completă un prim formular de cerere a materialului de studiu și-l depuse la birou. După douăzeci de minute apăru un funcționar, împingînd un cărucior încărcat cu niște uriașe volume legate, pe care-l lăsă lîngă scaunul lui Mike. Luîndu-l pe primul, Mike începu să caute articolele pe care și le notase.

Trecuse de ora șase cînd se întoarse la hotel. Mirosurile de mîncare gătită și zgomotele televizoarelor umpleau holul îngust. Ușa bîrlogului proprietarNului, la capătul culoarului, se deschise fără zgomot și mutra nebărbierită se ivi, cercetînd cu o curiozitate fățișă sacoșa de plastic pe care Mike o ținea sub haină, apărînd-o de ploaie. Salutîndu-și gazda printr-un semn din cap, Mike urcă în grabă scara, spre camera sa.

Se așeză la masă pentru a studia fotografiile pe care le adusese acasă, încercînd să rețină informațiile referitoare la personalități sau evenimente legate de I.R.A. La opt și ceva, hotărî că-i ajungea pentru o zi. Depozită documentele în spațiul de sub scîndura din podea, făcu o baie — după ce, mai întîi, o curățase de grosul jegului — și plecă de-acasă. Cină la aceeași cafenea unde mîncase micul-dejun și porni să îndeplinească a doua parte a sarcinii pe care și-o stabilise: întinderea năvoadelor în cîrciumi.

Era o seară liniștită în Valletta (Malta). Căldura le îngăduia bărbaților să umble în cămașă, iar femeilor să poarte rochii

de bumbac și jachete tricotate subțiri pe umeri. Pe terasele cafenelelor și în cofetăriile cu înghețată ce se bucurau de priveliștea Portului Mare, grupuri familiale sau de prieteni discutau cu însuflețire. La cîteva mese, grupuri mai restrînse de oameni mai înalți, mai în vîrstă, cu chipuri mai colțuroase — expatriați englezi prelungindu-și pensiile — schimbau discret lăudăroșenii în legătură cu dimensiunile piscinelor sau cu distinsele cariere ale copiilor lor. La o masă din colțul uneia dintre cele mai puțin cunoscute cafenele stătea un bărbat singur.

Cam de vreo cincizeci de ani și subțiratic, avea un păr cărunt tuns scurt, care încă mai purta urma culorii roșietice din tinerețe. Era îmbrăcat cu o haină sport din tweed, nebătătoare la ochi și cu niște pantaloni largi, cenușii. Ochelarii săi aveau rame groase și lentile colorate, aproape tot atît de întunecate ca ale unor ochelari de soare. Pe un scaun de lîngă el se aflau un binoclu și un carnețel. Lăsă pe masă niște bani, își adună lucrurile și plecă.

Chelnerul curăță masa, clătinînd mulțumit din cap cînd văzu ce mare era bacșișul. Se obișnuise cu generozitatea omului. Prima dată venise aproape cu trei luni în urmă. Ca și astăzi, intrase în local la primele ore ale dimineții, pentru a veni din nou la sfîrșitul după-amiezei. De atunci, revenise la cîte trei săptămîni, urmînd de fiecare dată aceeași rutină. Cu prilejul ultimelor două vizite începuse să facă schițe și însemnări într-un carnețel. Schițele erau groaznice, semănînd mai curînd cu niște hărți decît cu niște tablouri. Era, probabil, încă un pensionar englez care, ca atîția alții, încerca să scape de climatul țării sale. Era uimitor cît de mulți dintre ei, după o întreagă viață de muncă sufocantă într-o bancă provincială, mergeau pînă-n pînzele albe și decideau că erau Gauguin. Păreau să nu-și dea seama niciodată că, atunci cînd părăsise Franța, Gauguin avusese un talent ce se potrivea cu schimbarea

vremurilor. Dar, cel puțin, acesta nu împărtășea preferința obișnuită a englezilor de a dilua mici cantități de apă tonică în pahare mari de gin și de a se văita de felul în care Anglia se ducea de rîpă: el nu bea niciodată decît ceai sau cafea și numai rareori vorbea.

Cînd omul părăsi terasa cafenelei, chelnerului îi trecu prin minte că se putea ca el să aibă vreo legătură cu navele de croazieră. Asta ar explica pentru ce se află aici doar cînd una dintre ele era în port. Auzi glasuri de copii ce urcau spre terasă și privi în jos. Mult sub nivelul cafenelei, în mijlocul uriașului port, feribotul aproape că sfîrșise să-și reverse încărcătura de copii înapoi, pe vaporul de croazieră ancorat, care, prin mărimea lui, reducea la dimensiuni minuscule navele murdare de mărfuri, bărcile de pescuit vopsite în culori strălucitoare și șalupele cu motor, ce se agitau în jurul lui.

Hohotele de rîs ajungeau pînă sus. Chelnerul își reluă ștersul mesei, zîmbind acru în sinea lui. Avea și el familia lui; cu toate acestea, era mulțumit că, de data asta, copiii de pe nava de croazieră nu aleseseră să invadeze tocmai cafeneaua *lui*. Grupurile astea de școlari englezi păreau să se comporte ca niște animale. Cumpărau Cola și beau Southern Comfort direct din sticlă, pînă cînd jumătate dintre ei ajungeau să vomite în toalete, în timp ce cealaltă jumătate îl insultau pe el. Văzuse astfel de lucruri în cursul scurtei sale de a lucra în Anglia. Copiii englezi păreau a fi educați în așa fel încît să-i considere pe chelneri ca pe niște ființe inferioare, care existau doar pentru a fi înjurate și înșelate. Una peste alta, el îi prefera pe indivizii mai rezervați și mai în vîrstă, ca acel gentleman, care tocmai plecase. Tăcuți și politicoși, cei de tipul lui lăsau bacșișuri care dovedeau că apreciau serviciile pe care i le oferisei. Privi în direcția în care plecase omul. La o depărtare de treizeci de iarzi se oprise, iar acum stătea rezemat de un parapet, privind cu binoclul său vaporul.

Capitolul 3

Cînd Mike se întoarse la hotel, trecuse de unsprezece. Era dezamăgit şi umflat de bere. Nu-şi dăduse seama cît de lungă putea fi o noapte de luni, petrecută în cîrciumile din Kilburn. Încercase vreo şase localuri, dacă nu mai multe. Toate se caracterizau prin aceeaşi atmosferă tristă, aceeaşi pardoseală jupuită şi aceeaşi clientelă puţină. Cei mai mulţi dintre muşteriii lor îşi mîncaseră banii în timpul week-end-ului, iar cei care încă îşi mai puteau permite o băutură stăteau izolaţi, aplecaţi, ca spre a se feri, peste paharele lor cu tărie. Aproape toţi erau bărbaţi. Singurul progres pe care-l înregistrase cu unii dintre ei, fusese acela de a-i convinge să accepte să le facă cinste cu o băutură. Încercările lui de a discuta eşuaseră pe un recif de indiferenţă sau de incoerenţă morocănoasă.

Adormi în sunetul sforăitului ce se auzea de dincolo de peretele despărţitor subţire şi cu capul plin de amintirea lui Allix.

Căpătă în curînd un fel de rutină. Zilnic îşi lua micul-dejun la aceeaşi cafenea, înainte de a se îndrepta spre Colindale. În

fiecare zi, dosarul lui cu fotocopii ale articolelor din ziare devenea mai gros. Zi de zi cunoştinţele lui despre I.R.A. se înmulţeau, pe măsură ce acumula mai multe date — evenimente, nume şi mai ales fotografii ale oricărei persoane care, în ultimii douăzeci de ani, însemnase ceva în cadrul organizaţiei. Între ora şase şi opt, îşi petrecea fiecare seară aranjînd materialul, revăzînd ce mai dezgropase în ziua respectivă, fixîndu-şi în minte fapte şi chipuri. Fiecare noapte şi-o petrecea tîrîndu-se dintr-o cîrciumă deprimantă în alta. De mai bine de trei săptămîni, în fiecare noapte rezultatele fuseseră nule.

Se uită la ceas şi oftă. Era aproape opt. Îşi puse cu grijă în ordine teancurile de hîrtie, înghesui dosarul în ascunzişul lui şi readuse masa la locul ei. Se dezbrăcă de cămaşa pe care o purtase în ultimele cîteva zile. În timp ce îmbrăca una curată, se ciupi de pielea de pe pîntece. De atîta bere îi apăruse o uşoară burtă. Se gîndise deja c-ar fi fost bine să facă puţină mişcare, dar renunţase — o burtă de băutor de bere ar contribui la credibilitatea lui mai mult decît nişte muşchi abdominali tari ca oţelul.

Cercetase toate bodegile irlandeze din Kilburn şi din zona Kentish Town-ului, aşa că-n zilele din urmă îşi lărgise aria de acţiune. Pentru a doua noapte la rînd, ieşi din metrou la Hammersmith, îşi riscă viaţa prin traficul de pe Hammersmith Broadway şi porni pe jos spre zonele întunecoase de la nord de King Street.

Cel de al treilea local pe care-l încerca, părea să fie destul de promiţător. Un afiş din vitrină, scris de mînă, anunţa că programul muzical cuprindea în ficare seară de vineri cîntece *country*, iar marţea melodii ale lui Kelly şi Curtis. Se preciza că aceştia erau nişte cîntăreţi celebri în domeniul melodiilor country şi western.

Intră în bar. Pînă ce muzica nu-i izbi urechile, uitase că era marţi.

Faimosul duo britanic de cîntece *country* se producea pe o estradă joasă. Jumătate din el era o femeie de vîrstă mijlocie

cu un păr vopsit într-un roşu ţipător şi o rochie argintie, care cînta o baladă sfîşietoare despre o doamnă care păcătuise. Cînta mai bine decît arăta. Partenerul ei era un bărbat cu faţa cenuşie încadrată de nişte favoriţi lungi de şapte centimetri, care cînta la pian cu o singură mînă, aplecîndu-se totodată să manevreze cu cealaltă butoanele unei tobe automate năbădăioase.

În local se aflau destui consumatori şi lui Mike îi fu greu să-şi găsească un loc la bar. Mulţi dintre băutori erau tipicii singuratici, oameni de pe şantierele de construcţii, care aşteptaseră probabil în faţa uşii pînă la ora deschiderii şi a programului de seară, spre a evita efortul de a se trezi din beţie după cină. Oameni trişti, care trăiau în camere deprimante ce slujeau atît de dormitor cît şi de cameră de zi şi pentru care berea avea rolul familiei. Pe măsură ce localul se umplea, soseau clienţi de un nou tip, mai nevîrstnici şi mai fericiţi.

Un grup de oameni mai tineri îşi croi drum spre bar. Discutau cu însufleţire şi veselie şi Mike rîse împreună cu ei la una din glumele lor. Ceva mai tîrziu, rîdeau ei ascultînd una de-a lui. Le făcu cinste cu băutură şi pe la ora zece deveniseră prieteni. La unsprezece plecară, promiţînd să vină din nou vineri. Între timp îi spuseseră numele altor cîteva cîrciumi în care puteai asculta muzică şi unde aveai posibilitatea să cunoşti fete. Mike se înapoie în camera lui într-o dispoziţie mai bună decît în ultimile trei săptămîni. În ciuda multelor băuturi pe care rolul său îl silea să le înghită, era complet treaz.

În vinerea următoare Mike venise la bar mai devreme, aşteptînd apariţia grupului. Zilele precedente şi le petrecuse vizitînd toate celelalte cîrciumi ce-i fuseseră menţionate. Noaptea de miercuri îi adusese o mică baftă. Dăduse peste unul din grup şi-l invitase să i se alăture, împreună cu prietenii

de care era însoțit. Unul dintre bărbați făcuse o glumă neîndemânatică în legătură cu accentul englezesc al lui Mike. Mike aștepta, aproape că spera așa ceva. Profitase de prilej, repezindu-l pe glumeț cu o înverșunare care-i mirase pe toți. Cu buzele strînse de furie, cu nările dilatate, îl insultase pe omul acela într-o explozie de cuvinte veninoase, declarînd că nu putea să scape de accentul lui și că era posibil ca acesta să *sune* ca acela al unui englez, dar că, în mod sigur, el — fir-ar să fie! — nu simțea ca unul din ticăloșii aceia.

Spumegînd de furie sub grava insultă, le întoarse spatele și o porni spre ușă. Cunoștința din seara precedentă venise după el. Mike se lăsă convins să se întoarcă la bar. Urmaseră cîteva scuze morocănoase, se comandaseră cîteva pahare și se trecuse peste incident. Însă, în jumătatea de oră ce mai rămăsese din timpul pentru băutură, Mike fusese conștient de o nouă prudență, un soi de respect în felul în care i se adresau. În autobuzul cu care se întorcea spre locuința lui, își îngădui să zîmbească la gîndul ăsta. Știa că jucase bine scena aceea, lăsîndu-i să-i ghicească sentimentele fără a exagera. Cu puțin noroc, va începe să se răspîndească vestea despre purtarea lui.

Cînd grupul își făcu apariția, în seara de marți, cîntăreața de *country music* era în plină voce. Băuseră cu toții o vreme, cînd unul dintre ei făcu o glumă, dar cu o aluzie la izbucnirea lui Mike. Mike profită imediat de ocazie, îndreptînd discuția spre politică. Vederile lui erau ferme, simple și exprimate cu glas tare.

— Scîrbele de englezi ar trebui acum să se care și să-și ia cu ei afurisitele lor cozi de topor, RUC-ul[1] și tot restul.

— În guvernul britanic nu pare să fie nimeni care să-ți urmeze sugestia, Michael, spuse calm unul din grup.

---

1 *RUC:* prescurtarea de la *Royal Ulster Constabulary* (lb. engl.) = Jandarmeria britanică din Irlanda de nord. (n.t.)

— Știu asta. Ticăloșii își închipuie că pot învinge rezistența din noi. Nenorociții cred că dacă împușcă destui dintre oamenii noștri ne vom potoli, zicînd că ne-ajunge. Ei, bine, dacă-și imaginează că așa vor merge lucrurile, ar face mai bine să se uite puțin prin istoria Irlandei!

Unul dintre bărbați izbucni în rîs:

— Istoria Irlandei! Îl maimuțări. După cîte am auzit eu, tu însuți ești englez.

Mike se întoarse iute ca fulgerul cu fața spre cel care vorbise. Se aplecă spre el, pînă ce nu-i mai despărțiră decît vreo cîțiva centimetri. I se adresă, vorbind foarte calm:

— Ascultă, javră irlandeză proastă și ticăloasă. S-ar putea ca eu să mă fi născut acolo. Dar asta nu m-a făcut să fiu una din scîrbele alea. Mama și tatăl meu au venit aici din Donegal. Tata era, încă din copilărie, un republican înfocat. Chiar mai înainte să te fi născut tu. Nemernicii de englezi l-au vîrît în pușcărie pentru asta! Așa c-ai face bine să-ți înfigi ceva în capul tău tare de irlandez: oricine mă calcă pe bătătură o pățește! Vrei să mai încerci odată?

În timp ce-l întreba, își încleșta pumnii.

Omul cu vorba blîndă interveni și înconjură cu brațul umerii lui Mike, zîmbind prietenește.

— Ia-o ușurel, Michael. Doar glumea cu tine, zicînd c-ai fi englez și legîndu-se de felul cum vorbești. N-a spus-o cu răutate.

Mike scutură din cap și oftă, încercînd să se calmeze.

— Okay. Îmi pare rău. Numai că mă scoate din sărite, atîta tot.

Își dădu pe gît restul de bere și, pregătindu-se de plecare, adăugă:

— Ne mai vedem noi.

Într-un colț al barului, un bărbat scund, cu pieptul ca un butoi, îmbrăcat cu un hanorac cenușiu, stătea singur la o masă. Pe toată durata scenei nu-și luase ochii de la Mike. Băuturile lui, o halbă cu bere și un pahar cu whiskey, rămaseră neatinse

pe masă, în fața lui. Continuă să fixeze ușa cîteva secunde după plecarea lui Mike. Apoi, cu o ridicare aproape imperceptibilă a sprîncenelor, își duse încet la buze wiskey-ul.

Pe la șapte și jumătate seara, în vinerea următoare, Mike avea deja în față un pahar cu băutură. Stătea la bar uitîndu-se la mușterii care intrau pe ușă — printre aceștia, mai multe perechi și cîteva grupuri venite în familie și alcătuite din două sau chiar trei generații. Aceștia erau mai veseli și mai bine îmbrăcați decît gloata ce alcătuia clientela bodegelor din Kilburn.

La ora opt începu muzica și nu dură mult pînă ce cîntăreața fu acompaniată de membrii auditoriului mai bun cunoscător al cîntecelor.

Mike aproape că nu-l observă pe bărbatul îndesat, în hanoracul lui gri, care intră singur, își comandă o băutură și-și găsi loc la o masă din colț. Doi tineri împreună cu prietenele lor încercară să ia loc pe scaunele rămase neocupate lîngă el. Omul le vorbi încet, dezlipindu-și ochii de pe Mike, doar pentru a le adresa un zîmbet de avertisment rece ca gheața. Unul din tineri sări la ceartă. Prietenul său îl luă de subsuoară și-l trase la o parte, șoptindu-i ceva la ureche. În timp ce asculta, ochii celui dintîi se măriră. Continuă să se holbeze la omul cu hanoracul, dar se lăsă tîrît de-acolo, nemaîncercînd să protesteze.

Unul dintre noii prieteni ai lui Mike se apropie de bar. Acceptă băutura oferită de Mike și începură să discute, aproape strigînd pentru a acoperi muzica. În cîteva minute și fără a părea că se silea anume, Mike întorsese iar conversația spre politică. În timp ce vorbea, omului cu hanoracul i se alăturaseră alți doi, care se așezară în stînga și-n dreapta lui, în poziții din care aveau vedere bună atît spre bar cît și spre ușă. Toți trei începură să discute cu glasuri coborîte și grave, apropiindu-și capetele peste masă.

Mike ajunsese la cea de a patra bere cînd un grup de derbedei gălăgioși, cu capetele rase — șase băieți și două fete — dădură buzna în bar. Purtau bluze cu steagul englezesc sub niște hanoracuri deschise pe piept și pantaloni cu croială militărească strînși în bocanci înalți legați pînă sus cu șireturi.

Cînd, în drumul lor către bar, trecură pe lîngă Mike, din glasurile lor reieșea clar că erau deja băuți. Unul dintre băieți îi strigă fetei de la bar să-i servească. Accentul lui nu era irlandez. Era un „cockney"[1] aspru, nazal — glasul bădăranilor londonezi. Își luară paharele cu băutură și se așezară la bar. Rînjeau disprețuitor constatînd eforturile altor clienți pentru a ajunge la tejghea. Mike și grupul lor se strînseră puțin spre a le face loc. Nou-sosiții se așezară mai comod, ocupînd spațiul eliberat de ei și aruncînd în jur zîmbete pline de dispreț. Ceilalți consumatori le evitau ochii, căutînd cu grijă să nu-și atragă necazuri. Unul dintre capetele rase își exprimă o părere insultătoare cu privire la cîntăreață, tocmai în momentul în care unul de-ai lor dădea pe gît un pahar plin de bere. Băutorul izbucni în rîs și un jet de bere îi țîșni din gură, împroșcînd corsajul rochiei unei fete care stătea la vreun metru mai încolo. Fata se trase la o parte scîrbită, în timp ce tunșii scoteau răgete de încîntare. Prietenul fetei, un tînăr cu înfățișare fragilă, îmbrăcat cu o haină ieftină de tweed și o cravată de lînă, se întoarse, mînios, să înfrunte grupul bădăranilor care continuau să rînjească.

— Hei, nu puteți fi mai atenți? Uitați-vă ce-ați făcut.

Mînia îi înăsprise glasul.

Unul dintre ceilalți aruncă fetei o privire pofticioasă.

— Vrei să te ling eu, dragă?

Rînji către grupul său, scoțîndu-și limba și lăsînd-o să se bălăngăne afară din gură, într-un mod obscen.

Fața tînărului se înroși de mînie. Furia îl făcu să devină curajos.

---

1 *Cockney* (lb. engl.) : dialect londonez, caracteristic mai ales zonei East End. (n.t.)

— Închide-ți gura, ticălos incult. Nu-i vorbi în felul ăsta.

Bărbatul ras în cap îl privi cu un zîmbet sarcastic, își curăță glasul cu un horcăit puternic și, fără grabă, îl scuipă intenționat drept în față. Tînărul se retrase, ștergîndu-și cu palma saliva scîrboasă ce i se scurgea pe obraz. Rasul izbucni în rîs văzînd pe fața băiatului cît de șocat și de rușinat era acesta.

— Acum cară-te de-aici, îi spuse disprețuitor, întorcîndu-se către prietenii lui, care rînjeau înveseliți.

— Nu. Voi vă căraţi. Voi toți, interveni Mike pe un ton foarte calm.

Tunsul îl privi pe Mike peste umăr, continuînd să zîmbească sarcastic.

— Cu mine vorbești, mutră-nțepată?

Pumnul lui Mike se izbi de unul din pometii omului. Acesta se clătină și căzu peste bar, cu spinarea către Mike. Mai înainte ca Mike să-l poată lovi din nou, ceilalți începură să-i tragă lui pumni. De data asta, Mike nu juca un rol. Era prea mînios, chiar și pentru a-și aprecia șansele. Îl apucă de haină pe cel mai apropiat dintre rașii în cap, îl trase către el și-l smuci în sus, repezindu-și capul spre fața lui prostită de uimire. Apoi dădu drumul hainei, lăsîndu-l să cadă, cu amîndouă mîinile la nasul zdrobit.

Un pumn îl nimeri pe Mike din plin peste gură. Scoase un urlet de durere și de furie și-și ridică pumnul amenințător asupra tînărului care-l lovise. Una dintre fete îi înhăță brațul, împiedicîndu-l. Lovitura căzu fără putere. Îmbrînci fata, s-o dea la o parte. Înainte de a-și recăpăta echilibrul, doi dintre tineri și fetele se năpustiră pe el, cu o ploaie de pumni și lovituri de picior. Mike era un om masiv. Își eliberă un braț și-și înfipse degetele strînse într-un pumn de oțel în abdomenul unuia dintre atacatori. Acesta se frînse în două în tăcere, cu fața schimonosită de durere. Mike lovi încă o dată, îndreptîndu-și pumnul în sus, spre maxilarul unei fețe rînjite, care apăruse la vreo zece inchi de a lui. Din nou, cineva i se agăță de braț, reducîndu-i forța loviturii. Cu un răget de furie se

smulse din mîinile care-ncercau iarăşi să-l reţină şi făcu un pas înapoi, creîndu-şi puţin spaţiu. Îşi năpusti încă o dată pumnul, îl simţi cum trosneşte pe faţa unuia dintre bărbaţi, apoi ceva îl izbi în ceafă, silindu-l să se încovoaie. Genunchii începură să-i slăbească. Prin ceaţa durerii care-ncepea să-l învăluie auzea ţipete de femei.

Ceva în ţipetele acelea trezi în el un fel de alarmă ancestrală. Îşi alungă durerea şi-şi ridică privirile. Omul ras în cap care-l scuipase pe tînăr îşi revenise şi se întorsese de la bar pentru a-l înfrunta pe Mike. Se apropia, cu o mînă în faţă. Mike căzuse într-un genunchi, astfel încît mîna omului se afla la acelaşi nivel cu ochii lui. Şurubelniţa pe care o ţinea nu era despărţită de ei decît prin treizeci de centimetri. Mike zări sclipirea metalului strălucitor, acolo unde vîrful fusese ascuţit, transformîndu-l într-o unealtă ucigătoare. Încercă să se îndepărteze de-a buşilea, făcînd cu disperare apel la propriile-i reacţii, pregătindu-se să sară în afara razei de acţiune a armei. Era conştient de masa prietenilor omului, înghesuindu-se în jurul lui, încercînd să-l ţină nemişcat. Privi în sus, spre faţa de deasupra lui. Era schimonosită în rînjetul fix al unui nebun.

Omul îşi trase arma înapoi, în dreptul şoldului. Mike îşi verifică echilibrul. În dreapta lui era blocat de bar. Se pregăti să se ridice, azvîrlindu-se în stînga, în speranţa că arma îl va nimeri în picioare. În clipa aceea, un genunchi îi izbi umărul stîng, rămînîndu-i apăsat în ceafă. Văzu genunchii agresorului îndoindu-se cînd îşi trecu greutatea de pe un picior pe altul. În secunda următoare avea să-şi înfigă arma.

— Arunc-o, nemernicule.

Cuvintele fuseseră rostite foarte calm, aproape ca şi cum ar fi însemnat o oboseală prea mare din partea vorbitorului. Cu toate acestea, glasul acoperi ţipetele femeilor, stabilind o tăcere adîncă în întreaga încăpere. Ochii tunsului se îndreptară rapid spre un punct din spatele lui Mike. Frica alungă expresia triumfătoare de pe faţa lui. Înţepeni, încă în poziţia de a lovi.

— Te voi ucide.

Glasul continua să fie calm, dar amenințarea era ușor de recunoscut. Șurubelnița zăngăni pe podea.

— Și pe tine la fel.

Apăsarea genunchiului dispăru de pe gîtul lui Mike și cel care i-o provocase se clătină spre față, prăvălindu-se greoi pe pardoseală, ca și cum cineva i-ar fi dat un brînci din spate. Cu grijă, încă rezemat într-un genunchi lîngă bar, Mike se întoarse. Cel care vorbise era unul dintre bărbații de la masa din colț. Trenciul prost croit din piele de căprioară pe care-l purta îi atîrna descheiat. Își ținea mîinile vîrîte în fantele buzunarelor, astfel încît, privit de la spate, ar fi părut că le are vîrîte în buzunare. Numai din față, unde se aflau Mike și rașii în cap, precum și cîțiva gură-cască muți de uimire, putea fi văzut revolverul uriaș pe care-l ținea.

Omul cu pistolul le șopti ceva celor doi tovarăși ai lui care veniseră alături de el. Aceștia făcură un pas înainte. Cel cu hanoracul se apropie la cîțiva centimetri de tînărul care fusese pe punctul de a deveni un ucigaș. Își încleștă un pumn mare și noduros. Printr-o mișcare scurtă, economică, punîndu-și în ea toată puterea, îl înfipse în abdomenul rasului. Tînărul scoase un zgomot — ceva cam între un sughiț și un hohot — și se prăvăli cu capul înainte. În timpul căderii, cei doi bărbați îl apucară fiecare de cîte un braț și, pe jumătate mergînd, pe jumătate tîrîndu-l, îl traseră dincolo de bar și-l scoaseră pe ușă, într-o cameră din spate. În urma lor, ușa se închise fără zgomot.

Pistolarul se întoarse către ceilalți tineri rași în cap, care rămaseseră strînși într-un grup posomorît, cu gurile căscate și incapabili să reacționeze.

— Ștergeți-o, voi ăștia.

Timp de cîteva clipe se păru că intenționau să protesteze.

— Vreți să vă duceți după tovarășul vostru?

Cu capul, pistolarul arătă în direcția ușii din spatele barului. În momentul acela se auzi din acea încăpere începutul

unui țipăt isteric, care se stinse repede, devenind un fel de gîlgîit înăbușit. Omul cu revolverul îi adresă cîntăreței un semn rapid și muzica reîncepu, femeia reluîndu-și cîntecul *country*. Înghițind cu greu, cel care părea șeful grupului, un tînăr costeliv, cu o față urîtă, zgrunțuroasă și tatuată pe ambii obraji, se întoarse și, conducîndu-și prietenii, ieși poticnindu-se din cîrciumă.

Pistolarul le aruncă o scurtă privire disprețuitoare, apoi se uită la Mike și zîmbi.

— Cum te simți? Ticălosul ăla te-a pocnit zdravăn. Lasă-ți vedem capul.

Îndatoritor, Mike își aplecă creștetul. Omul îl pipăi cu degetele. Și le retrase pline de sînge.

— N-o să pățești nimic. Nu pare să fie vreo fractură.

Dădu din cap, privind podeaua. Era plină de cioburi de sticlă, răspîndite peste tot.

— Ai avut totuși noroc. Ar fi putut să te ucidă. Ce vrei să bei? O bere amară? Puțin whiskey?

Fără a-i aștepta răspunsul, se întoarse către barman:

— Pat, adu-ne, te rog, trei whiskey-uri duble și o halbă din cea mai bună.

Îl conduse pe Mike la masa din colț, în drum încheindu-și trenciul. În timp ce luau loc, Mike văzu deschizîndu-se ușa din spatele barului. Cei doi oameni apărură ținîndu-l între ei pe tînărul cu capul ras. Acesta era cenușiu la față, iar un picior îi atîrna neputincios, în mod clar frînt. Chipul i se schimonosi cînd piciorul i se agăță în marginea ridicată a covorului uzat. Dinții i se înfipseră adînc în buza inferioară, dar, în ciuda văditei suferințe, nu scoase nici un geamăt. O privire asupra feței lui îl lămuri pe Mike că nu curajul îl sfătuise să nu facă nici un zgomot. Scurtul răstimp petrecut cu cei doi în camera din spate îi fusese suficient pentru ca lecția pe care o învățase să nu poată fi uitată. Cînd oameni ca aceștia îți spuneau să faci ceva, dădeai ascultare ca și cum propria-ți viață depindea de asta. Și chiar depindea.

Pînă cînd barmanul le aduse în grabă băuturile, cei doi bărbați, care-l escortaseră în stradă pe tunsul rănit, se și întorseseră la masă. Ca răspuns la o privire întrebătoare a omului în trenci, ei dădură din cap afirmativ.

— Într-un taxi. Va fi dat jos la sud de rîul Clapham. I-am luat permisul de conducere auto. Am găsit adresa. Javra mică a făcut pe el.

— Bun. Să vi-l prezint...

Se întrerupse, întorcîndu-se spre Mike:

— Pe cine? Cum te cheamă?

— Mike. Mike Scanlon.

Omul cu trenciul îi strînse mîna.

— John. Acesta-i Terry, și iată-l pe Liam.

Îi strînseră mîna și cei doi.

— Te-ai descurcat bine. Ai avut totuși noroc că nu te-au lovit mai rău. De fapt, a cam fost o prostie.

În timp ce vorbea, bărbatul care răspundea la numele de Terry zîmbea. Un zîmbet ușor ironic.

Mike se cutremură, apoi izbucni într-un rîs amar. Își atinse cu mîna rana de la cap și tresări.

— Chiar că da. Ticălosul mic m-ar fi omorît dacă nu erați voi, prieteni. Vă mulțumesc.

Aruncă o privire încărcată de sinceră mînie spre locul în care cei din grupul cu care fusese împreună încă mai stăteau la bar, discutînd și privindu-l, peste umăr.

— Credeam că nemernicii ăia o sară la bătaie, în loc să se uite cum eram înjunghiat.

Terry înălță din umeri.

— Nu oricui îi place să se amestece într-o încăierare. Unii dintre ăștia, cu capetele rase, au reputația de a fi foarte răi.

— Da? Poate c-am fost plecat de-aici prea multă vreme. Nu știam destule pentru a mă speria. Doar că m-au făcut să mă-nfurii al dracului de tare. Pur și simplu, urăsc gunoaiele de felul ăsta. Să vină aici și să caute gîlceavă... Ce să zici, gunoaie englezești, adăugă cu amărăciune.

Pistolarul, John, le aruncă celorlalți o scurtă privire.

— Da. Ei bine, avem o droaie dintr-ăștia pe-aici. Este ceva cu care cei mai mulți dintre noi trebuie să învățăm să ne obișnuim.

Arătă spre paharul lui Mike:

— Încă unul?

Stătuseră de vorbă toată seara, dar subiectele conversației rămăseseră foarte generale. Politica nu părea să-i intereseze în mod special, deși niciodată nu-l întrerupeau pe Mike cînd o aducea el în discuție. Se mulțumeau să-l asculte, urmărindu-l cu aprobări politicoase, fără a se angaja ei înșiși, niciodată. Băuturile nu încetaseră să vină și, de fiecare dată cînd încercase să facă el cinste, fusese silit, cu rîsete binevoitoare, să stea la locul lui. Prin întrebările lor amabile, prietenești, îl încurajau să continue să le vorbească despre el însuși. Încerca să le facă și el cinste, dar, de fiecare dată, ei erau cei care-i ofereau halbe de bere și pahare de whiskey. Ei nu beau decît whiskey. Anii petrecuți de Mike în străinătate îl învățaseră să reziste la multă băutură. Cu toate acestea, pe la optulea sau la al nouălea rînd simțea că-ncepe să amețească. Se scuză și se duse la toaletă.

Înăuntru nu se afla decît un singur bărbat. Stătea cu fața la peretele placat cu faianță. Își rezema brațul ridicat pe perete, sprijinindu-și capul pe el. Ochii îi erau închiși strîns, ca și cum ar fi blestemat întreaga lume într-un șuvoi neîntrerupt de înjurături murdare. Mike trecu pe lîngă el, către cele două cabine. Zăvoarele amîndurora erau rupte. Intră în cea mai puțin murdară, călcînd cu grijă în mîzga de lichide indescriptibile, care acoperea pardoseala. Închise ușa în urma lui, se aplecă deasupra vasului și-și vîrî în gît două degete. Oticni din greu, apoi încercă iarăși. Diafragma îi zvîcni și-l apucă tusea. La cea de a treia încercare reuși să vomite un șuvoi de băutură nedigerată. Își îndreptă trupul și trase apa. Strînse saliva și-și clăti cu ea gura, pentru a alunga gustul rău. Se scutură de scîrbă, își aranjă haina pe umeri și ieși din cabină. Omul alunecase jos, pe podea, și sforăia. O mînă îi

atîrna în canalul pisoarului. Mike trecu pe lîngă el, fără a-i arunca vreo privire, și împinse ușa ce dădea spre bar.

Își reluă locul la masă. Cei trei bărbați îi sărbătoriră întoarcerea, comandînd încă un rînd de băuturi. Aparent, continuau să fie prietenoși. Totuși, ceva în purtarea lor îl făcu să se bucure că luase precauția de a nu se îmbăta. Intervenise o ușoară schimbare, ceva ciudat în felul în care se așezară, ceva ce dădea impresia unei întîlniri de afaceri, ceea ce nu fusese cazul mai înainte. Era ca și cum, în absența lui, ar fi discutat despre el, ajungînd la un soi de concluzie.

John zîmbi, adresîndu-i-se pe un ton blînd:

— Michael, de ce nu ne spui mai multe despre tine? Vorbește-ne de familia ta.

Sub accentul blînd al omului se simțea duritatea oțelului. Invitația lui nu era o simplă sugestie.

Mike se simți cuprins de emoție. Ceea ce-i cereau era ceva ce el își repetase de mii de ori în singurătatea mizerabilei lui camere de hotel. Zilnic repetase în metrou, tocmai în vederea acestei întrebări. În nenumărate dimineți se trezise repetînd povestea, pînă cînd i se întipărise în minte cuvînt cu cuvînt. În ceea ce simțea, se strecurase o oarecare crispare. Era prima dată în viața lui Mike cînd tatăl lui îi fusese de vreun folos.

Răspunse zîmbetului lui John cu un surîs în care-i cuprinse și pe ceilalți, transformîndu-și-l apoi într-un rîs ce exprima îndoiala, ca și cum s-ar fi temut că-și bat joc de el.

— Sigur că da, dacă așa vreți. Dar pentru ce vreți voi să știți ce-i cu familia mea?

John scutură din cap. Acum nu mai zîmbea.

— Las-o baltă, Michael. Să spunem, pur și simplu, că ne interesează grozav de tare. De pildă, vorbește-ne despre părinții tăi.

Mike își plimbă privirile de la unul la altul, dîndu-le de înțeles că simțea schimbarea din purtarea lor. Apoi ridică scurt din umeri.

— Okay, dacă vreţi cu adevărat să aflaţi. Tata era irlandez, din Sligo. S-a născut şi-a crescut în Tobbercurry. Cunoaşteţi localitatea?

Se uită întrebător la fiecare dintre ei. Numai John dădu din cap afirmativ.

— Eu însumi n-am fost acolo niciodată. Oricum, tata n-a părăsit oraşul decît pe la optsprezece ani, cînd a venit aici, în Anglia, căutînd de lucru. Asta trebuie să fi fost cu puţin înainte de război. Şi-a sfîrşit zilele în Birmingham. Avea acolo nişte veri.

Cel pe care-l chema Liam rîse:

— Păi aşa avem toţi.

Mike rîse şi el. Ceilalţi se încruntară.

— Ei, oricum, se pare că pe mama a întîlnit-o în Birmingham. Şi ea era tot din Sligo. O cunoscuse înainte de a părăsi Irlanda.

— Alţi copii, în afară de tine? îl întrebă John.

— Nici unul, răspunse cu un zîmbet înduioşat. Tata era un prea bun marxist pentru a fi şi un bun catolic.

Se întrerupse şi pe faţă îi apăru o fulgerare de mînie. Apoi adăugă:

— Asta l-a ucis.

John ridică o sprînceană şi schimbă priviri cu tovarăşii săi.

— A fost ucis? Pentru că era marxist? În anii treizeci şi patruzeci, jumătate din englezii incluşi în clasele sociale superioare îşi ziceau marxişti.

— Mda! Aşa-şi ziceau ei. Tata era unul adevărat. Presupun că mai mult republican decît marxist. De-asta l-au omorît, nu pentru marxismul lui.

Încruntătura lui John se accentuă.

— Stai o clipă, Michael. *Cine* l-a ucis pe tatăl tău?

Mike se aplecă spre el, lăsîndu-şi pe masă paharul cu bere.

— Scîrbele de englezi. Poliţia. Sau, probabil, Secţia Specială[1]. L-au vîrît în puşcărie şi l-au dat gata cît era închis.

---

1 *Secţia Specială* (în lb. engleză = *Special Branch*): departament al poliţiei engleze, care se ocupă cu securitatea politică. (n.t.)

Terry şi John schimbară o privire dură. Cu glasul abia mai tare decît o şoaptă, Terry îl întrebă:

— Michel, cînd s-a întîmplat asta?

— În o mie nouă sute şaize'ş'cinci. Septembrie. Pe paisprezece septembrie.

— Cum ai spus că-l chema pe tatăl tău?

— Scanlon. Pat Scanlon. Toţi îi ziceau Patsy.

— Pătsy Scanlon, repetă John, de data asta zîmbind. Vasăzică eşti băiatul lui Patsy Scanlon! Ca să vezi, ca să vezi!

Se întoarse către Liam:

— Chestia asta mai cere un rînd de băutură. Vrei tu s-o aduci?

Păstrînd pe faţă expresia unuia căruia nu-i vine să creadă că-i plictiseşte de moarte, Mike îi pîndise ca un uliu, atent la cea mai mică schimbare din ochii lor. Acum, în sinea lui, jubila. Cei cu care avea de a face nu erau nişte tineri, nişte nou-veniţi în slujba cauzei lor. Nici unul dintre ei nu avea mai puţin de cincizeci de ani. Numele tatălui său atinsese o coardă în sufletele lor. Tot ce le spusese nu era decît purul adevăr. Toate faptele puteau fi verificate. Ceea ce nu le spusese era povestea, aşa cum o trăiseră în realitate, el şi mama lui.

Tatăl lui venise la Birmingham în ultimii ani ai celui de-al treilea deceniu. Rămăsese acolo, devenind cu trecerea anilor tot mai irlandez, pînă murise în custodia poliţiei. La vremea cînd murise era, într-adevăr, un marxist şi un republican convins. Dar asta numai la cîrciumă, în nopţile de vineri şi de sîmbătă. Acasă era un ignorant care-şi bătea nevasta şi care avea o problemă cu băutura mîndrindu-se cu asta şi făcîndu-le o viaţă amară soţiei şi fiului său. Dimineaţa, treaz, era posomorît şi taciturn. Seara, beat, era gălăgios şi rău.

Moartea lui fusese pe măsura felului în care trăise. Îl arestaseră într-o sîmbătă noaptea, după închiderea cîrciumilor, nu atîta pentru diatribele anti-britanice, pe care le zbiera — poliţia era obişnuită cu asta. Îl vîrîseră în puşcărie, aşa cum o făcuseră de atîtea ori înainte, pentru că-şi făcuse nevoile în mijlocul străzii. Era o treabă de rutină, ceva ce făcea parte din

noaptea de sîmbătă atît pentru ei cît şi pentru el. În dimineaţa următoare fusese găsit mort în celula lui, asfixiat. Poliţia a susţinut că se înecase cu propria-i vărsătură. Mama lui Mike îl cunoştea pe poliţistul care-l găsise. Îi acorda toată crezarea. Nici nu era greu: de mai multe ori îşi salvase bărbatul de la o moarte asemănătoare, cînd zăcea în pat, alături de ea.

— Îmi reamintesc bine moartea tatălui tău, Michael. Ziarele au bătut multă monedă pe ea, nu-i aşa?

Poate că John sărbătorea rudenia lui Mike, dar încă îi pîndea atent oricе nuanţă a reacţiilor.

Mike ridică din umeri:

— Unele dintre ele au încercat. Ticăloasa de poliţie a acoperit totul. Jurnalele n-au ajuns nicăieri. Ştiţi cum e cu oamenii legii: ţin unii cu alţii, de zici ce-i aia.

Luă o înghiţitură de bere şi, cînd lăsă paharul pe masă, îl trînti, pentru a-şi arăta scîrba.

Şi de data asta faptele îl sprijineau. Oricine putea verifica articolele din ziarele vechi. Era pe la sfîrşitul anilor şaizeci. Grosvenor Square, mişcarea pentru pace, Vietnamul. Ziarele făceau vîlvă în legătură cu cazurile de drepturi ale omului şi un irlandez care moare în timp ce se află în custodia poliţiei era o pîine bună pentru ele. Reporterii şi avocaţi „oameni-de-bine" chinuiseră viaţa mamei lui mai bine de un an, încercînd s-o convingă să intenteze acţiune împotriva poliţiei. Tot ce-şi dorea biata femeie era să fie lăsată singură, pentru a se bucura de nou-găsita ei pace. Era bucuroasă că nu-l mai vedea pe bătrînul ticălos.

Mike oftă, de parcă gîndul la iubitul său tată ar fi fost pe punctul de a-i aduce lacrimi în ochi.

— Era un tip simpatic. Dar amar. Pur şi simplu, nu putea să uite ce-i făcuseră englezii Irlandei. Rareori trecea o zi în care să nu fi vrut să vorbească despre asta. Vă jur, mă lua pe genunchii lui şi-mi spunea toate astea cînd nu eram mai mare de atîtica. Mi-au trebuit ani de zile pîn-am înţeles ce voia să zică bătrînul ticălos.

Ceilalți zîmbiră. Mike zîmbi și el, înduioșat.

— Alți copii îl aveau pe Peter Rabbit[1]. Poveștile cu care eram eu dus la culcare erau cu Black și Tans[2].

Liam se înapoie la masă cu noile băuturi, ținute stîngaci între degetele sale răsfirate. Fiecare și-o luă pe-a sa. John își ridică paharul:

— Să bem pentru familia ta!

Sorbiră cu toții. John se aplecă, apropiindu-se cu vreo cinci centimetri de Mike. Glasul lui coborî pînă ce nu mai fu decît o șoaptă:

— Nu te copleșește vreodată amărăciunea, pentru ce i-au făcut englezii tatălui tău? Nu simți niciodată c-ai vrea, cum să zic, să le-o plătești nemernicilor?

Mike simți un fel de amețeală. Tonul omului nu lăsa loc nici unei îndoieli. Erau vorbele pe care le pîndise. Crezuse că va trebui să le aștepte luni de zile. Își ridică paharul cu bere și sorbi o înghițitură lungă, pentru a avea timp să-și cîntărească răspunsul. Lăsîndu-l apoi jos și rotindu-și privirea în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu-i aude nimeni, se trase mai aproape de John:

— Doresc chestia asta așa de tare, încît mă sufocă.

John rămase vreo două secunde cu ochii ațintiți în cei ai lui Mike. Pe urmă, ca și cum ar fi luat o hotărîre cu privire la ceva, dădu din cap și schimbă subiectul, punîndu-i lui Mike o întrebare anodină despre viața în Orientul Mijlociu.

Continuară să discute și să bea zdravăn, pînă mult după miezul nopții. Orchestra își strînse instrumentele și plecă, iar

---

1 *Peter Rabbit* (lb. engl.) = Iepurașul Peter: personaj din povești îndrăgite de copii. (n.t.)

2 *Black and Tans* (lb. engl.) = Negrii și Cafeniii: armată recrutată în 1921, pentru a combate mișcarea patriotică irlandeză, denumită *Sinn Fein* (= noi înșine), al cărei scop era o reînviere națională a limbii irlandeze, precum și obținerea independenței politice a insulei. Uniformele acestei armate era o combinație între cea a militarilor și cea a jandarmilor. (n.t.)

muşteriii plecară odată cu ea, lăsînd micul grup singur în bar. Cu toată băutura, Mike rămînea treaz, tratînd fiecare întrebare întîmplătoare, piezişă, ca pe o grenadă nedezamorsată. Întrebarea lui John îl descumpănise. Părea că încă mai atîrnă în aer, deasupra capetelor lor.

În cele din urmă, John păru să ajungă la un fel de concluzie. Se ridică brusc în picioare, adresîndu-i-se lui Mike:

— Ce-ai zice să mîncăm ceva?

Pornind înaintea celorlalţi, ieşi în stradă şi-i conduse la un mic magazin, care servea peşte şi cartofi prăjiţi. O mînă de adolescenţi gălăgioşi şi vreo trei-patru bărbaţi, singuri şi înfrînţi de viaţă, făceau coadă la tejghea. John nu vorbi pînă nu ieşiră din prăvălie.

— Locuieşti pe-aproape? îl întrebă cu gura plină de peşte.

— Kilburn.

— Te duci acasă? Ai o maşină?

Mike scutură din cap:

— Metroul.

John se uită la ceas.

— Ai încurcat-o. Niciodată nu merg pînă la ora asta.

— Atunci, o să iau un autobuz de noapte sau o să merg pe jos. Mi-ar face bine după toată băutura aia.

Omul rîse:

— Nu fi caraghios! După lovitura pe care-ai încasat-o-n cap? Te duc eu.

În timp ce vorbea, coborî pe caldarîm şi chemă un taxi. Îi ceru lui Mike adresa, i-o repetă şoferului şi urcă în maşină, zorindu-l pe Mike să-l imite.

Ajunseseră aproape în Bronderbury, cînd John vorbi din nou:

— Ai vreun plan pentru seara de vinerea viitoare?

— Nu. Să ies să iau o bere, bănuiesc. De ce?

— E vorba de o petrecere, dacă-ţi place aşa ceva. Vor fi oameni cu care te vei simţi bine. Te vor plăcea.

Mike rînji:

— Sună de parc-ar fi chiar pe gustul meu. Unde anume?

John mîzgăli o adresă pe un petec de hîrtie și i-l dădu. Mike îi aruncă o scurtă privire și-l vîrî în buzunar.

— Grozav. Totdeauna sînt amator de petreceri. Vor fi și femei?

John ridică din umeri.

— Probabil. De obicei sînt cîteva.

Mike dădu aprobator din cap și zîmbi. Schiță gestul de a scoate niște bani din buzunar.

— Haide. Lasă-mă să contribui la plata taxiului.

John îi dădu mîna la o parte.

— Las-o baltă. E plăcerea mea, după ce-ai făcut tu în seara asta.

Mike protestă cu jumătate de gură și, apoi, își puse banii la loc în buzunar.

— Okay, îți mulțumesc. Noapte bună. Poate ne vedem vineri.

Deschise ușa mașinii.

— Noapte bună, Michael.

În semiîntuneric, John îi întinse mîna. Mike i-o luă. John îi strînse mîna foarte scurt, dar foarte viguros, ca unul care încearcă să-ți arate cît este de puternic.

— Precum zici. Poate te văd vineri.

Ajuns la ușa de intrare, Mike făcu o demonstrație voită de cît de greu nimerea gaura cheii. Deschizînd ușa, o împinse puțin prea tare, o trînti în urma lui și urcă încet treptele spre camera lui. Pînă-și încuie ușa, trecuse poate un minut și jumătate de cînd coborîse din taxi. Se duse la fereastră și privi pe furiș prin perdeaua subțire, avînd grijă să n-o miște. Taxiul se afla jos, în stradă. Se retrase în cameră, se duse înapoi la ușă, aprinse lumina și se opri să asculte. Zgomotul taxiului care demara ajunse limpede la urechile lui.

Capitolul 4

Perdelele fură trase rapid într-o parte. Chipul unui bărbat privi afară, cercetînd strada cu case dărăpănate, clădite în terase, într-o zonă a Windsor-ului, mult depărtate de traseele turiştilor.

Trotuarele erau pustii, încă adîncite în moţăiala dimineţii de duminică, şi ploua vîrtos. În afară de zumzetul unui avion, deasupra, nimic nu tulbura tăcerea, cu excepţia camionului de transport, care se oprise la douăzeci şi cinci de metri în josul străzii.

Plasa groasă a perdelei reveni la loc. În spatele ei, omul rămase la pîndă în deschiderea ferestrei, cu ochii aţintiţi pe camion. Din vehicul nu ieşi nimeni. Şoferul despături un ziar şi începu să citească.

Cel care-l supraveghea se întoarse să privească prin celălalt geam al ferestrei murdare, mişcîndu-şi buzele, în timp ce studia strada în direcţia opusă. La o oarecare depărtare apăruse un bărbat care-şi plimba cîinele alsacian, îndreptîndu-se cu paşi leneşi spre casă. Un alt bărbat, făcînd jogging într-un trening larg, dădu colţul, ajungîndu-l din urmă pe omul cu cîinele. Cel din spatele perdelei se întoarse repede, să se uite

la camion. În clipa în care apăruse alergătorul, șoferul acesteia își împăturise ziarul și-l pusese pe bord, cu titlul la vedere. Omul care-i pîndea se trase repede din dreptul ferestrei, strigînd:

— Sînt ticăloșii de la S.A.S.[1]!

Ceilalți doi bărbați din cameră își lăsară cănile de cafea jos, pe covor, și se repeziră spre armele care se aflau la îndemînă, pe o măsuță joasă. Ajunseseră abia în coridorul ce ducea spre spatele casei, cînd se auzi o izbitură în ușa din față. Zgomotul împușcăturilor umplu casa.

Mike află despre raid douăzeci și patru de ore mai tîrziu, citindu-și ziarul în metrou, în dimineața zilei de luni, pe cînd se ducea spre Colindale. Un alt atelier de bombe artizanale al Armatei Republicane Irlandeze. Doi oameni din I.R.A. uciși. Unul reușise să scape, omorînd un polițist. O fotografie-robot a fugarului, probabil alcătuită după descrieri de-ale vecinilor, însoțea relatarea. Potrivit reportajului, poliția era pe urmele unui individ, care se credea că fusese implicat într-o serie de jafuri înarmate, și raidul avusese ca scop numai prinderea lui. Reporterul reda într-un mod plictisitor declarația poliției, dată în urma raidului. Se miraseră ei singuri de norocul lor cînd hoțul se dovedise a fi un activist Provo[2], iar casa — o fabrică de bombe.

Această era povestea. Pentru Mike, cufundat zi și noapte în treburile organizației I.R.A., lucrurile sunau altfel. Cuvîntul „poliție", presupunea că-l poate înlocui liniștit prin „S.A.S.",

---

1 *S.A.S.*: prescurtare de la *Special Activity Squadron* (engl.) = Divizia pentru activități speciale; unitate de acțiune în cadrul serviciilor de securitate britanice. (n.t.)

2 *Provo* (pl. Provos): membru al Aripii Provizorii a I.R.A. *(Provisional Wing of I.R.A.)*, grupare anarhistă ce caută să provoace autoritățile. (n.t.)

iar în loc de „noroc", înțelegea muncă de spionaj laborioasă. Era cel de-al cincilea incident din ultimele douăsprezece luni, în care „poliția" avusese astfel de „noroace".

Pentru publicul larg, povestea va părea plauzibilă, dar pentru cineva care o privea cu același interes ca el, ea conținea ceva în plus. Serviciile de securitate obțineau informații cu un caracter foarte secret. Poveștile difuzate de ziare erau destinate să minimalizeze faptul, făcînd să pară că succesele erau rezultatul întîmplării și al poliției obișnuite.

Zîmbi. Utilizarea unor adevăruri selecționate pentru a-ți ascunde sursele de informare, era un șiretlic destul de vechi al serviciilor secrete de informații. Poate că unul dintre oamenii morți chiar *făcea* jafuri. Era lucru cunoscut de toată lumea faptul că o recentă măsură luată de guvernele europene cu privire la circulația banilor îngreuna, pentru I.R.A., transferarea fondurilor. Unitățile de serviciu activ erau nevoite să se autofinanțeze și, așa ceva nu realizau prin concursuri de whist. Dacă, eventual comandamentul I.R.A. știa acest lucru, era posibil ca povestea ziarelor să fie adevărată. Ei n-o vor *crede* realmente, dar toate astea erau utile în războiul de confuzie reciprocă, război ce se desfășura în paralel cu cel al atacurilor cu grenade și cu împușcături.

Omul din chioșcul de tichete își întoarse ziarul la pagina cu rezultatele fotbalului englezesc și începu să verifice buletinul de pronosport. Asemeni multor bărbați maltezi, era nebun după fotbal, tot atît de expert în materie de performanțe ale echipelor din liga engleză ca și în ceea ce privea pe cea italiană. Dar nici nu văzuse vreodată un meci pe viu.

Cîțiva oameni stăteau într-un grup răsfirat, așteptînd să fie conduși la bordul vasului. Un tînăr maltez cu mișcări agile sări pe mal, prea mîndru pentru a folosi pasarela și începu să-i dirijeze spre punte. Urcarea la bord a pasagerilor era pe

sfîrşite, cînd pe ziarul vînzătorului de tichete căzu o umbră. Ochii lui rămaseră aţintiţi pe hîrtie încă trei secunde pînă să-şi ridice privirile spre noul-venit, cu o expresie de jale. Acelea au fost cele trei secunde în care a aflat că, cel puţin o săptămînă de atunci înainte, nu avea să fie bogat. Se uită la bărbatul din faţa lui şi-şi înălţă o sprînceană.

— Acesta-i turul portului?

Vînzătorul lăsă din nou în jos sprînceana şi confirmă printr-o mişcare a capului.

— Aţi venit tocmai la timp. Unul?

Bărbatul îşi potrivi pe nas ochelarii masivi, cu lentile întunecate, dădu din cap şi-i întinse banii. Era ultimul pasager venit pe vas. Îşi alese un scaun mai departe de ceilalţi oameni împrăştiaţi pe punte. În cea mai mare parte, aceştia erau turişti bucurîndu-se de excursii ieftine în afara sezonului, eventual omorîndu-şi timpul între diverse treceri în revistă ale posibilităţilor oferite de pensionare. Pe apă era răcoare. Cei mai mulţi dintre turişti se retrăgeau la adăpostul copertinei de plexiglas, care apăra partea din spate a vaporaşului. Bărbatul rămăsese absolut singur. Din sacul de voiaj de plastic albastru, pe care-l ţinea pe genunchi, scoase o hartă. În timp ce vaporaşul străbătea imensul port, el luă un stilou şi începu să facă nişte însemnări pe hartă. Păru foarte interesat de pachebotul împodobit cu fanioane, ancorat în mijlocul portului şi un zîmbet de satisfacţie feroce îi flutură pe buze în timp ce marca pe harta jegoasă şi foarte ruptă poziţia exactă a vasului. Era incredibil. De cînd, cu mai multe luni în urmă, îşi începuse activitatea de recunoaştere, de fiecare dată era acelaşi loc, aceeaşi aşezare faţă de mal, aceeaşi rutină zilnică.

Scoase un binoclu şi-l focaliză pe nava vopsită în alb. Îl reglă, pînă ce prinse în lentile numele vasului: *Maribella*. Un nume drăguţ, plin de promisiunea unui cer albastru şi calm, a unor mări liniştite. Îl mai privi atent cîteva secunde, apoi lăsă în jos binoclul, continuînd să zîmbească. De cînd

concepuse planul, la cîteva zile după ce compania petrolieră făcuse anunțul, pînda lui îi spusese că existau trei vase care făceau cursa cu regularitate. Le cercetase pe toate. Două erau vase moderne, solide, bine construite și bine întreținute. Cel de-al treilea, cel care naviga acum sub numele de *Maribella*, cel care chiar acum plutea la o depărtare de vreo cîteva sute de metri față de el, strălucitor de alb sub un strat proaspăt de vopsea, fusese construit cu mulți ani în urmă. Își începuse cariera în cadrul unei societăți norvegiene, care organiza croaziere. La capătul vieții sale folositoare, norvegienii o vînduseră unui grec și în anii următori trecuse de mai multe ori dintr-o mînă într-alta, pînă cînd adevărata lui apartenență se pierduse într-o impenetrabilă junglă de firme fantomă, ce nu erau nimic mai mult decît niște numere de oficii poștale în capitalele unor republici doar rareori vizitate. La vremea cînd fusese rebotezat și superficial înfrumusețat spre a fi utilizat pentru aceste croaziere, abia dacă era ceva mai mult decît o carcasă ruginită. Și el fusese cel programat pentru excursia de reclamă și relații cu publicul a companiei petroliere.

Omul puse deoparte binoclul și harta și se rezemă cu un braț de șezlongul de lîngă el. Își încrucișă picioarele și începu să fredoneze încetișor. De data aceasta, totul părea să concure în favoarea unui plan conceput în amănunțime.

Mike se apropie de casa cu cinci etaje cu precauție, spre a nu atrage atenția asupra sa, înaintînd încet în lungul capătului opus al străzii și citind numerele. De mai multe ori, oameni ținînd sticle sub braț sticle traversaseră trotuarul prin fața lui și urcaseră treptele, intrînd în case în care petrecerile erau în toi. O noapte de vineri în țara dormitoarelor-cameră de zi.

Se opri în umbra unui gard viu crescut prea înalt și stătu cîteva clipe, studiind casa. Toate perdelele erau trase, dar

mici întredeschideri luminoase îi spuneau că lămpile erau aprinse pe toate etajele. Numai subsolul şi catul superior păreau a fi cufundate în întuneric.

Trecu strada, urcă cele vreo şase trepte rupte şi apăsă soneria. Uşa fu deschisă imediat de către o femeie tînără. Se surprinse admirînd-o cît era atrăgătoare, ba chiar graţioasă, într-o rochie de jerseu mulată pe corp. Puţin ruşinat, îşi dădu seama că se aşteptase la o tipă lălîie, îmbrăcată cu jachetă tricotată. Femeia schiţă în glumă o mică reverenţă cînd luă sticla de scotch ieftin, pe care i-o întindea el, şi-l conduse spre încăperea în care se desfăşura petrecerea principală.

În timp ce mergea în urma ei, străbătînd un coridor larg, Mike observă un bărbat care stătea ţeapăn pe un scaun de lemn, aşezat în afara razei vizuale a oricui s-ar fi găsit în dreptul uşii deschise. Pe o măsuţă joasă de lîngă el erau un pahar cu bere şi o pungă maronie boţită. Punga era desfăcută, iar mîna omului se odihnea leneş pe masă, la vreo cinci centimetri de ea. Zîmbetului voios al lui Mike, omul îi răspunse cu o înclinare din cap, aproape imperceptibilă. Nu părea să se bucure de petrecere. Era puţin probabil ca punga pe care-o ţinea aşa de la-ndemînă să fi conţinut alune.

Lui Mike petrecerea îi plăcu de îndată ce intră în cameră. Impresia plăcută se datora alegerii muzicii, ciudatei lipse de tinereţe a oaspeţilor — chiar şi a celor tineri —, îmbrăcăminţii uşor demodate. Muzica nu era atît de tare încît să fie nevoiţi să strige unul în urechea celuilalt. Din cînd în cînd, cîte un bărbat sau o femeie se ridica în picioare, cu un pahar în mînă, şi cînta acompaniind muzica. Se uită pe rînd la toate chipurile. Căuta pe cineva cunoscut, fie pe unul din recenţii lui tovarăşi de băutură, fie — dacă avea cu adevărat noroc — pe unul din seria de ucigaşi ale căror fotografii le avea în minte.

Într-un colţ îndepărtat, unul dintre cei din noaptea de vineri stătea în picioare, într-un grup cu alţi şase-şapte oaspeţi. Omul îl zări pe Mike. Pe faţă i se ivi un zîmbet larg şi-i făcu

semn cu mîna, să se alăture grupului său. Mike se uită îndărătul lui, neräspunzîndu-i imediat. În definitiv, acela era unul dintre nemerniciii care nu-l ajutaseră în încăierarea de-atunci. În cele din urmă îşi luă o bere şi porni spre ei. Trebuia să înceapă de undeva.

Omul îl prezentă pe Mike prietenilor săi. Se vedea că este puţin stînjenit, ca şi cum ar fi ştiut ce gîndise Mike. Încercă să-şi ascundă încurcătura, relatînd întîmplarea cu multă exagerare, scoţînd în evidenţă rolul lui Mike. Mike respinse laudele, cu un zîmbet autocritic. Nu i-a folosit la nimic: o femeie drăguţă, brunetă, cam de vîrsta lui, decisese deja că el era un erou. Cu insistenţa unui om beat, îl obligă să se avînte cu ea într-un dans.

Mike devenea tot mai posomorît. Ultima dată cînd dansase, partenera lui fusese Allix; dansaseră singuri, în apartamentul ei, şi amintirile ameninţau să-l copleşească. Timp de douăzeci de minute, femeia refuză cu o încăpăţînare glumeaţă să-l lase să părăsească ringul de dans. Pe măsură ce melancolia lui sporea, femeia îşi întetea lirtul, închipuindu-şi că nu făcuse destule avansuri. Îi încolăci gîtul cu braţele şi-şi împreună degetele la ceafa lui. Propriul cap şi-l rezemă pe pieptul lui Mike. Se lipi cu toată greutatea de contururile dure ale trupului lui. Sînii şi pelvisul ei se înfigeau în el. Cu toată durerea ce-l copleşea, simţea că începe să se excite. În cele din urmă, incapabil să mai suporte solicitarea, se desprinse aproape cu mînie din braţele ei, pretextînd că avea nevoie de băutură. Încă mai încerca să se îndepărteze de ea, şi mai mînios pe el însuşi văzînd expresia perplexă şi îndurerată din ochii ei, cînd îl zări strecurîndu-se în cameră pe Terry, bărbatul scurt şi îndesat de la cîrciumă. Terry îşi luă loc într-o parte a uşii şi începu să cerceteze mulţimea invitaţilor, încruntîndu-se. Cînd îl descoperi pe Mike, încruntarea-i dispăru. Îi adresă un zîmbet scurt de recunoaştere, mai mult o zvîcnire a buzelor, şi, cu o mişcimperceptibilă a capului, îi făcu semn să vină la el.

Mike se întoarse iar spre femeie, bucuros că avea o scuză reală pentru a o părăsi. Cu blîndețe, îi trecu mîinile împreunate peste capul său. Îi atinse cu două degete buzele, preîntîmpinînd începutul unei bosumflări, și opri din start orice alt protest, promițîndu-i să se întoarcă în curînd. Își jucă ostentativ rolul, prefăcîndu-se că nu uită de băutura lui, și-și croi drum către ușă.

Terry îl aștepta în hol. Mike îl salută cu voioșie, luînd o gură de bere în timp ce-i vorbea.

— Ți-ai luat un pahar? Băutura-i acolo, înăuntru.

Terry scutură din cap, fără să zîmbească.

— Nu, mulțumesc, Michael. Am pe cineva care vrea să te cunoască. Lasă asta! adăugă, arătînd cu bărbia spre paharul lui Mike.

Așteptă, fără a-și ascunde nerăbdarea, în timp ce Mike dădea pe gît berea.

— Hai, vino pe-aici.

Mike îl urmă și, în drum, le adresă o strîmbătură fetei și bărbatului din spatele ușii. Îi întoarseră privirea cu niște ochi lipsiți de expresie, ca și cum s-ar fi uitat prin el. Se părea că faptul de a fi în tovărășia lui Terry îl făcuse invizibil. Terry străbătu repede casa, pe lîngă un grup de femei care, în bucătărie, ungeau cu unt felii de pîine, și ieși pe ușa de serviciu. Pe furiș, femeile se uitară din spate la Mike, clipind mirate la vederea fîșiei de pe capul lui, acolo unde părul încă rămăsese lipit de rană. Cînd Mike trase ușa în urma lui, auzi slabe murmure de admirație, amestecate cu chicotelile fetelor.

În curte, Terry se întoarse spre el și-i spuse:

— Ia seama cum calci. Sînt cîteva trepte.

Coborîră o scară ce pătrundea întunericul de smoală din zona subsolului. În scurta revărsare de lumină, cînd Terry îl invită să intre printr-o ușă de la capătul de jos al treptelor, Mike zări silueta cuiva, stînd pe un scaun, tocmai în fundul încăperii, în cea mai întunecată umbră a acelei zone ascunse. Silueta era înfofolită într-o jachetă matlasată și purta un fel

de căciuliță tricotată, care-i acoperea întreg capul și gîtul, nelăsîndu-i vizibili decît ochii. Cînd, la deschiderea ușii, lumina căzu cîteva clipe asupra ei, Mike zări luciul mat al revolverului, pe care omul și-l ținea pe coapsă.

Se aflau în bucătăria apartamentului de la subsol. O flacără de gaze șuiera chinuită în vatra cu pereții placați cu teracotă galbenă. Mirosurile puternice de încăperi neaerisite și de mîncare gătită de holtei îi amintiră lui Mike de hotelul său. Tapetul de pe pereți era pătat de igrasie. Pe mașina de gătit se afla o tigaie; conținea o bucățică de untură ieftină, congelată. O sardea friptă zăcea în ea, privindu-i cu ochii ei morți. Resturile sfărîmate ale unei surate se puteau vedea alături de ea, arătîndu-i cît de norocoasă fusese. Un portret de prost gust al Fecioarei Maria se uita în jos, de pe peretele de vis-a-vis. Ochii și gura deschisă aveau o expresie de deznădejde. Aceeași cu a sardelei.

— Stai jos un minut, îi spuse Terry, arătînd cu mîna spre un scaun. Mă duc să-l aduc.

Și ieși pe coridor.

Gura lui Mike era uscată ca iasca. Era surescitat și, totodată, înspăimîntat. Pentru prima dată era sigur că ajunsese aproape de inima organizației, aproape de oamenii care-o distruseseră pe Allix, care-l distruseseră pe copilul lor, oamenii care distruseseră tot rostul pe care viața sa îl avusese un scurt timp și care, dacă s-ar îndoi măcar o clipă de sinceritatea lui, i-ar chema pe bătăușii care păzeau fiecare ieșire să-l distrugă și pe el.

Terry se întoarse în cameră. Îl urma un alt bărbat, ce purta pantaloni de catifea cord cafenie, pătați de sînge, și ciorapi gri. Torsul său era gol, cu excepția unor bandaje groase, care-i înfășurau brațul drept. Mike se ridică în picioare, ca o reacție a uimirii pe care nu vedea de ce-ar trebui s-o ascundă. Chipul la care se uita nu putea fi confundat. Era cel care fusese sub ochii a zece milioane de cititori de ziare în precedenta dimineață de luni, chipul omului care scăpase din atelierul

de bombe artizanale. Dacă poliția reconstituise figura pe baza descrierilor, atunci chiar că făcuse o treabă excelentă.

Terry arătă vag cu mîna către omul rănit. Ochii lui erau fixați pe fața lui Mike, pîndindu-i reacțiile. Văzîndu-i uimirea, zîmbi, ca și cum tocmai îi reușise o figură foarte dificilă.

— Michael, aș vrea să faci cunoștință cu Brendan.

Rănitul dădu din cap și zîmbi, deși nu reuși decît cu greu. Nu făcu efortul de a-i strînge mîna.

— Poate-l recunoști? adăugă Terry.

Mike își mută încet privirile de la Brendan la acesta. Nu avea nevoie să se poarte *ca și cum* ar fi impresionat. Omul era căutat, în toată țara, de fiecare membru al poliției sau al serviciilor de securitate.

— Jumătate din țară l-ar recunoaște. Poza din ziare. Casa din Windsor. Dumneata ai fost cel care l-ai împușcat pe polițist.

Terry radia de bucurie.

— Exact! Ești surprins?

Mike ridică din umeri.

— Surprins? Păi da, cred și eu că sînt.

Prin planșeul de deasupra lor răzbătea muzica. Făcu un gest spre tavan și adăugă:

— Dar aici? Cu toată petrecerea asta? Cu toți oamenii care intră și ies?

Brendan și Terry izbucniră amîndoi într-un rîs ușor disprețuitor. Brendan se așeză pe un scaun în fața lui Mike.

— Dar ce te așteptai? Că ne vom îngropa într-un fel de vizuină din suburbii, unde toată strada-i pustie de dimineața pînă noaptea? Unde nimeni nu intră și nu iese fără să stîrnească șușotelile vreunei proaste de vecine iscoditoare, dotată cu o memorie fotografică pentru tot ce constituie problemele altor oameni? Acolo sus — continuă arătînd cu degetul spre plafon — se organizează petreceri în fiecare afurisită de noapte! Le-ar trebui o armată de babe pentru a ne da de urmă.

Se întrerupse, arătînd cu mîna spre un scaun, și continuă pe un ton mai coborît:

— Ia loc, te rog. Terry și cu mine am vrea să discutăm ceva cu tine.

Se așezară cu toții în jurul mesei. Glasul lui Brendan abia dacă se auzea mai tare decît o șoaptă:

— Mi s-a spus, Michael, că le porți o pică serioasă englezilor. Este adevărat?

Avea o voce educată, doar cu o urmă de accent din Ulster.

Mike confirmă dînd din cap:

— Da, ai putea să te exprimi în felul ăsta. O pică.

— Poliția lor ți-a ucis tatăl?

— L-au ucis fără să pățească nimic. Ticăloșii! Au acoperit atît de frumușel totul, încît nici unul dintre nemernici n-a fost făcut vreodată răspunzător!

Își ridicase glasul, plin de un sarcasm mînios.

Brendan schiță cu mîna prin aer un gest liniștitor.

— Nu te mai necăji acuma cu asta. E timp destul, zise așa de încet, încît Mike trebuia să facă efort să-i înțeleagă cuvintele. Ascultă, Michael, Terry, aici de față, îmi spune că pari a fi un om bun. Poate puțin cam impulsiv, dar ești bine intenționat. Așa este?

Ochii lui îi sfredeleau pe ai lui Mike. În ei era și o ușoară bătaie de joc.

— Impulsiv? Dacă te referi la noaptea aia, atunci da. Nu pot sta de-o parte, uitîndu-mă cum cineva este jignit sau rănit. Niciodată n-am putut. Mai ales cînd e vorba de o ceată de scursori nenorocite de felul ăluia.

Brendan își strînse ușor buzele.

— Și noi ne ocupăm cu rănirea oamenilor, Michael, replică apoi, continuînd să se uite țintă în ochii lui Mike.

— Asta-i altceva. E ca-n război. Oricum, cînd am de făcut o treabă, nu mai sînt deloc impulsiv. În cincisprezece ani de mînuire a explozivilor din exploatările petroliere m-am învățat cu asta. Nimeni nu se joacă cu substanțe atît de periculoase.

Brendan şi Terry schimbară o privire.

— Exact. Terry mi-a pomenit cîte ceva despre specialitatea ta. Poate vom discuta mai amănunţit în această problemă. Altă dată. Vrei să bei ceva?

Mike dădu din cap afirmativ.

— Whiskey îţi convine?

— Perfect.

Brendan se duse la dulapul de bucătărie şi scoase o sticlă. Şi-o vîrî sub braţul bandajat şi, cu mîna liberă, luă din chiuvetă cîteva pahare. Scuturâ resturile de lichid rămase-n ele, neobosindu-se să le mai spele, şi le aduse la masă. Turnă trei pahare pline, din care două le împinse spre ei.

— Hai noroc.

Rosti cuvintele într-un mod lipsit de expresie, fără nici un fel de veselie sau ospitalitate. Ceva din purtarea omului părea să împrăştie în cameră o atmosferă de gheaţă.

— Terry, aici de faţă, şi John par să fi căpătat impresia că nu ţi-ar părea rău dacă ţi s-ar oferi o şansă să-ţi închei puţin socotelile cu englezii. Din ce le-ai spus, ei cred că s-ar putea să fii doritor să faci ceva pentru a le-o plăti.

Mike îl privi lung pe Terry. Se gîndise o mulţime la întrebarea lui John de vinerea precedentă. Fusese un test, o momeală care-i fusese întinsă. El ar fi putut respinge imediat ideea, şi probabil că, în acel caz, ei nu l-ar mai fi contactat niciodată. Nu făcuse asta. Şi venise la petrecere. Nici o persoană cu judecată n-ar fi venit aici dacă nu dorea să continue contactul. Pentru toţi era evident: dacă n-ar fi fost gata să spună „da", ar fi stat deoparte.

Mike se strîmbă a scîrbă:

— Poate. Nemernicii sînt răspunzători pentru o groază de lucruri.

— Doar „poate"?

Brendan sfredelea cu privirea ochii lui Mike, aşteptîndu-i reacţia.

Mike scutură din cap.

— Eventual doar „poate". Depinde. M-am gîndit mult la ce spunea John. N-aş fi aici în seara asta dacă nu m-aş fi frămîntat. Nu-s prost. Dar aş avea nevoie să ştiu mai multe. Înainte de-a mă angaja, aş vrea să ştiu ce mi-aţi cere voi să fac.

Brendan îşi ridică un deget, îndreptîndu-l peste umărul lui Mike.

— Nu crezi că te-ai şi angajat, intrînd pe uşa aia?

— Nu.

Brendan se uită la Terry şi rîse.

— Zice că nu. A intrat aici, trecînd pe lîngă un om cu un pistol care l-ar face fărîme, şi nu-şi dă seama că s-a angajat.

Apoi reveni spre Mike.

— Se spunea că eşti curajos. Acum pricep ce-nţelegeau prin asta. Las-o-baltă. Ascultă la ce-ţi spun. Dacă n-o să-ţi placă, ne dăm mîna şi eşti liber să pleci.

Brendan şi Terry schimbară o privire. Între ei păru să se transmită un mesaj. Brendan îşi apropie scaunul de masă şi se aplecă înainte, astfel încît nu mai mult de treizeci de centimetri îi despărţeau faţa de cea a lui Mike.

— Uite ce-i, Mike, avem un fel de... ăă... de problemă. După cum vezi, zise ridicîndu-şi braţul rănit, sîmbăta trecută am avut ghinion. Pentru o vreme, am să fiu... puţin... ăă... indispus. De asemenea, ai văzut ziarele. Tu singur ai spus că jumătate din populaţia ţării îmi cunoaşte chipul. Aşa că, îţi dai seama, cîtva timp îmi va fi greu să ies pe străzi.

Rînji şi se uită la Mike cu ochi sfredelitori. Mike nu ştia dacă din partea lui se aştepta la vreun zîmbet. Schiţă o strîmbătură, care putea fi luată drept aşa ceva. Brendan continuă:

— Ei bine, era ceva care se presupunea că am să fac eu, ceva în care urma să fiu amestecat de azi în cîteva zile. Nu voi fi în stare sa-ndeplinesc sarcina aia. Ne gîndisem c-ar trebui să renunţăm. Şi pe urmă, aşa cum îţi spuneam, Terry mi-a povestit despre tine, despre sentimentele tale faţă de englezi.

Făcu o pauză, cu ochii aţintiţi în cei ai lui Mike. Gura acestuia era total uscată. Brendan încheie:

— Ne întrebam dacă ţi-ar surîde prilejul de a te implica în treburile noastre.

Mike dădu din cap aprobator. Încercă să-şi umezească gura cu salivă.

— S-ar putea să-mi placă. Mai zi-mi.

Brendan se aplecă, mai aproape cu cinci centimetri. Mike îi putea vedea pulsaţia venelor de pe tîmplă.

— Bun. Totuşi, înainte să mergem mai departe, e ceva care trebuie să-ţi fie foarte clar. Ştii cine sîntem, nu-i aşa?

Mike ridică din umeri şi rîse.

— Păi, dacă nu sînteţi cei din I.R.A., înseamnă că mă voi simţi ca un prost.

— Din Aripa Provizorie.

— Da, bineînţeles.

— Aşa că pricepi în treburile cui vei fi implicat. Sîntem oameni serioşi. Nu admitem să se joace nimeni cu noi. Înţelegi ce-ţi spun? Dacă nu vrei să auzi mai multe, declară asta de pe-acum. O să ne zicem „la revedere" şi, conform promisiunii pe care ţi-am făcut-o, poţi pleca de-aici. Nu te vom mai deranja niciodată.

Rostise ultimele cuvinte de parcă s-ar fi bucurat de gustul lor. Ochii lui nu-l părăseau pe Mike.

Mike se străduia din greu să-şi controleze reacţiile. Pînă acum, riscul pe care şi-l asumase fusese limitat — poate doar riscul de a fi bătut pentru că manifestase prea multă curiozitate; în cel mai rău caz, o rotulă fracturată. Un „da" spus acuma ar schimba toată situaţia. A-i trăda pe oamenii aceştia după ce, o dată, ai fost de acord cu propunerea lor, n-ar avea decît un singur rezultat: un glonţ în ceafă. Se uită şi el în ochii lui Brendan. Cînd îi întîlni privirea de gheaţă, se sili să se concentreze nu asupra locului unde se afla sau asupra primejdiilor care-l aşteptau, ci asupra pierderii lui Allix, asupra uciderii copilului nenăscut, asupra modului în care propriul său viitor fusese distrus prin moartea lor.

— Zi-i mai departe.

Pe buzele lui Brendan apăru primul lui zîmbet adevărat. Se aplecă peste tăblia placată cu melacart murdar a mesei și-i întinse mîna teafără.

— Ești un om cumsecade, Michael. Mă bucur că te avem de partea noastră.

Nu avură nevoie decît de cîteva minute pentru a-i descrie în linii mari lui Mike ce anume doreau de la el. Detaliile erau puține. Îi spuseră numai că va merge ca însoțitorul altcuiva, să arunce o „simplă privire" asupra „persoanei", după cum se exprimau. Avea să fie luat de la locul de rendez-vous pe care i-l precizară. Începînd din acel moment, toată obligația lui se va rezuma la a-l asculta pe cel ce conducea acțiunea și la a face ce i se va spune. Nu vor fi fapte eroice, nici pistoale, nici vreo primejdie.

— Este doar o mică treabă de recunoastere. Un fel de foraj, de fapt, nu-i așa? adăugă Brendan rînjind.

Mike făcu o grimasă ce-i exprima îndoiala.

— Așa cum prezinți lucrurile, da. Și cînd urmează să se- ntîmple?

— Peste cîteva zile. Ai numărul de telefon al bîrlogului tău?

Îi notă numărul pe o hîrtie, pe care Terry și-o vîrî în buzunar.

— Bun. O să-ți telefonez. Vrei să te întorci la etaj? Păreai că te distrezi bine.

Mike scutură din cap.

— Îți mulțumesc. Cred că pentru noaptea asta am avut parte de toată distracția de care aveam nevoie.

— O.K. Vino. Hai să te scot afară.

Terry îl conduse pînă la ușă. Bătu în ea de două ori înainte să le fie deschisă. Mike urcă treptele, ieșind din zona neluminată. Cînd se-ntoarse să-i spună lui Terry noapte-

bună, simți prezența unei siluete mai întunecoase decît bezna înconjurătoare.

Terry stătea în prag, urmărindu-l pe Mike cum urcă scara. Văzîndu-l că privește înapoi, ridică mîna, ca un salut de despărțire, și închise ușa. Reveni în bucătărie, la Brendan.

— Ei, bine?

Brendan înălță din umeri.

— Vom vedea. După treaba asta.

— Îți place cum arată?

Chipul lui Brendan rămase lipsit de expresie.

— Pare să fie un om cumsecade. Nu vorbește prea mult.

— Dar ți-a făcut impresia că ne-am putea încrede în el?

Înainte de a răspunde, Brendan îl privi îndelung.

— N-avem de ales, fir-ar să fie. După ultimele cîteva luni, abia dacă ne-au mai rămas, în Anglia, cîțiva oameni operaționali pe care să ne putem baza. Asta-i ceva mai mult decît o coincidență, Terry. În situația actuală, din punctul meu de vedere mai curînd m-aș încrede în el decît în idioții ăia din Dublin.

Se ridică în picioare și, coborîndu-și vocea pînă la nivelul unei șoapte, adăugă:

— Crezi c-ar putea fi o infiltrare?

Terry își desfăcu brațele.

— Eu *întotdeauna* cred asta. Din principiu. Dar dacă este, atunci și-a luat un risc cumplit în cîrciuma aia. Încă o secundă și nemernicul cu șurubelnița l-ar fi omorît.

— Doar dacă nu era și *ăla* o coadă de topor.

Terry scutură din cap zîmbind sarcastic.

— Nici gînd. Am fost cu el în camera din spate. Nu era decît un mic huligan beat și pus pe harță. Pentru asta poți să mă crezi pe cuvînt.

Brendan se îndreptă spre ușă.

— Atunci, e-n ordine. Putem dormi liniștiți în paturile noastre. Oricum, eu asta voi face. Zi-le, te rog, să dea muzica mai încet.

Capitolul 5

Mike se opri la chioşc. Cumpără *Daily Mirror* şi un pachet de Senior Service. Era primul pachet de ţigări pe care-l cumpăra în viaţa lui, dar ziarul era, poate, al treilea *Daily Mirror*. Cînd ieşi din staţia de metrou aruncă două monede de cîte o liră în pălăria unui muzicant care cînta la acordeon. Şi asta tot o premieră.

— Dumnezeu să vă binecuvînteze, domnule. Un Crăciun fericit!

Îi răspunse omului printr-o privire piezişă. Nici una dintre urările lui nu era probabil să i se aplice.

Apelul sosise la ora şapte în acea dimineaţă. Un glas pe care nu-l recunoscuse îi dăduse numele cîrciumii. Era un local bine cunoscut de Mike, într-o zonă de locuinţe mizere, dincolo de Wigmore Street. Glasul precizase şi o oră, şi-l instruise să cumpere ţigările şi jurnalul. Interlocutorul insistase foarte mult, spunîndu-i ce *anume* ţigări şi jurnal, dar nu-i dăduse lui Mike nici un indiciu cu privire la ce să se aştepte cînd va sosi la cîrciumă; doar stricte instrucţiuni referitoare la obiectele pe care să le ţină în mînă, cum să fie îmbrăcat şi

cum să se comporte. Cineva îl va putea recunoaşte pe el. Cineva, în anonimatul mulţimii, va şti că el era acolo într-o misiune pentru I.R.A. El nu-i va cunoaşte pe ei. Asta îi crea o senzaţie ciudată, de vulnerabilitate, care-i trimitea fiori neplăcuţi de-a lungul şirii spinării. De cîteva ori îşi găsi motive să arunce priviri furişe şi să cerceteze ca din întîmplare strada. Pe nimeni nu părea să-l intereseze persoana lui, nici o siluetă nu se strecura grăbită, ascunzîndu-se în intrările caselor cînd îşi întorcea el capul.

Merse de-a lungul străzii Wigmore trecînd de ultimele cîteva blocuri şi intră în zona locuinţelor dărăpănate. Era douăsprezece şi douăzeci, cu zece minute mai devreme decît aşa cum i se spusese. Localul era deja plin. Refugiaţii din gloata de cumpărători de pe Oxford Street se înghesuiau la bar. Comandă un pahar de băutură şi un pachet de alune. Trecură cîteva minute pînă ce reuşi să-şi găsească un loc în apropiere de uşă, aşa cum fusese instruit. Fu nevoit să-l smulgă de sub nasul unei doamne îmbrăcate într-o haină de vulpe argintie, foarte jignită că i se încălca dreptul de prioritate. Se strecură în spaţiul îngust de pe canapeaua cu tapiţerie roşie şi-şi puse berea pe o măsuţă de fier forjat, udă toată. Alături de pahar făcu loc pentru ziar şi se pregăti să aştepte, ignorînd cu tot dinadinsul fulgerele din privirea doamnei cu blana de vulpe.

Pe la ora unu localul era tixit. Mike se uita spre uşă, cum nou-sosiţii, încărcaţi cu sacoşe şi pachete dar bine-dispuşi, îşi croiau drum prin mulţime. Mulţi dintre ei întindeau gîturile să vadă în jurul barului, căutîndu-şi în mod evident nişte prieteni. Tot îmbufnată, femeia cu blana de vulpe plecă. Nimeni nu mai zăbovea cu privirea asupra lui.

O tînără cam de douăzeci şi opt-douăzeci şi nouă de ani intră în local cu pas vioi. Purta o haină matlasată bej care-i ascundea aproape cu totul silueta, îngăduind să se vadă doar că era zveltă. O căciuliţă de lînă albastră, trasă bine în jurul

feței, nu lăsă vizibile din părul ei decît, la ceafă, cîteva șuvițe răzlețe de păr brun. Cu o mînă ținea cureaua unei voluminoase genți de piele purtată pe umăr. În cealaltă căra o sacoșă de hîrtie lucioasă provenind de la un magazin de mode. Tipa își iuți pasul.

Un grup de bărbați și femei cu cîțiva ani mai tineri decît ea intraseră în zona localului cu cîteva secunde înaintea ei. Păreau conduși de un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, care povestea ceva cu voce tare despre un oarecare Dominic. Tovarășii săi, trei bărbați și patru femei, rîdeau aprobator de cele ce spunea el, arătîndu-se de acord că acel Dominic era o javră mică și agresivă. Grupul se afla la o distanță de cîțiva pași față de ușa cîrciumii. Femeia ajunse în dreptul lor în clipa în care bărbatul cel înalt deschise ușa.

Intrară în local ca un singur grup. Bărbatul își croi drum spre bar cu o oarecare brutalitate, continuînd, în mers, să-și exprime părerea despre Dominic. Tipa în bej rîdea împreună cu ceilalți, înaintînd pe urmele lor și părînd că nici ea nu-l apreciază prea mult pe Dominic. În tot acest timp își păstra mîna bine încleștată pe geanta de umăr, ca o provincială temătoare venită pentru o zi în marele oraș și care auzise o mulțime de povești cu hoți de buzunare. Se ținea aproape de grup, zîmbind întruna, împreună cu ei, la bancurile bărbatului înalt. Cînd el li se adresă cu glas puternic celorlalți, cerîndu-le să dea comanda, ea-și cumpără pe tăcute un pahar de vin alb. Plăti folosind monezi mărunte dintr-un buzunar al hainei sale. Brațul celălalt rămînea strîns zdravăn în jurul genții.

Își luă paharul și sorbi, îndepărtîndu-se de bar ca din întîmplare. Pe deasupra paharului, ochii ei cercetară fețele din încăpere. Era o privire metodică, lentă, care-i lăsă timp să studieze fiecare chip fără a zăbovi asupra nimănui îndeajuns de mult pentru a stabili vreun contact cu ochii altcuiva. Cînd cineva părăsi localul, ușa se deschise. Femeia își îndreptă privirea spre ușă, ca și cum ar fi fost vag atrasă de mișcarea

produsă acolo. Privirea ei trecu astfel peste fața lui Mike. Se uită, fără a exprima vreun interes, la ușa ce se închidea și se întoarse spre bar. Stătea cu spatele spre încăpere, sorbindu-și vinul și consultîndu-și mereu ceasul, ca și cum ar fi așteptat pe cineva care întîrzia. Cu o ultimă privire la ceas, își părăsi locul și se strecură printre ceilalți mușterii către ușă, încă ținînd în mînă paharul cu vinul ce-i mai rămăsese.

Mike se uită la propriul lui ceas pentru a cincizecea oară. Se apropia de unu și jumătate. Era nervos, încordat și deprimat. Berea stătea neatinsă în fața lui. Era sigur că legătura lui nu-și va mai face apariția. Din cîte știa despre ei, despre înclinarea lor spre jargonul milităresc și ierarhiile de tip militar, se așteptase și la o punctualitate militărească. Pentru ei, a întîrzia era un fel de amatorism. Era surprins că se simțea ușor dezamăgit. Neastîmpărul i se preschimbă în enervare cînd tipa cu haina bej se protăpi în fața mesei lui, blocînd vederea spre cameră. Își ridică ochii spre ea, bombănind, și enervarea îi fu înlocuită de prima tresărire de emoție. Femeia se oprise să desfășoare o hartă a rețelei de metrou. O studie cîteva clipe, apoi o îndoi din nou, cu interiorul în afară, și o puse peste ziarul și țigările lui. Îndoiala și dezamăgirea îl părăsiră. Bănuiala inițială, aproape vagă, se transformă într-o certitudine care-l umplu de bucurie. Individa își termină de băut paharul și, fără nici o privire spre Mike, își luă harta și ieși din bar. Fu nevoit să se străduiască să aștepte o jumătate de minut, așa cum fusese instruit. Apoi se ridică și se îndreptă spre ușă, murmurîndu-le peste umăr scuze celor pe care-i îmbrîncea să-și facă loc.

Tipa cu haina bej deja nu se mai vedea. Alergă după ea pînă la capătul zonei de clădiri mizere. O zări intrînd cu pas hotărît pe Wigmore Street. Abia după cincizeci de iarzi parcurși foarte rapid reuși s-o ajungă din urmă.

— Nu-mi spuseseră că va fi o femeie.

Ea ridică din umeri și-i aruncă o privire scurtă și agresivă, fără a-și încetini mersul.

— Așadar, te miră! Să mă păzească cerul de irlandezi șovini!

Își scutură capul, cu buzele strînse într-un zîmbet ce-i trăda exasperarea. În ochi nu i se citea nici un amuzament, și, deși cînd vorbise se întorsese spre el, privirea nu și-o opri nici o clipă asupra lui, ci și-o rotea întruna în jur, atentă la mișcările mașinilor și ale oamenilor. Mike îi recunoscu comportamentul. Îl văzuse la polițiști: obiceiul de a fi mereu în alertă, ca să observe amănuntul neobișnuit chiar atunci cînd acesta dura o fracțiune de secundă, persoana de pe stradă ce părea să nu aibă un scop anume, automobilul ce zăbovea aparent fără rost.

— Ți se pare o diferență importantă? îl întrebă ea.

Mike negă din cap și rîse.

— Nu.

— Foarte bine, fiindcă te afli aici să faci exact ce-ți voi spune eu, chiar dacă-s femeie. O.K.?

Lăsă capul în jos în semn de încuviințare.

— Perfect. Așa mi s-a și spus că trebuie să fac.

Însoțitoarea lui verifică încă o dată strada, asigurîndu-se că nimeni nu-i poate auzi.

— Bine. Noi sîntem un cuplu. Cumpărături de Crăciun, nu-i așa? Poartă-te firesc, dar ține minte că numai despre asta trebuie să discutăm. Despre nimic altceva. Ne-am înțeles? Bun, zise după o pauză. Numele meu e Jane. Al tău, pentru ziua de azi, este Tom.

Aprobă din cap, ceremonios. Poate că femeia întîrziase din motive personale. De pildă — cine știe? — fuseseră nevoiți să supravegheze metroul, spre a se încredința că el era singur.

— Hei, Jane, mă bucur că te-am cunoscut. Dar, fă ceva pentru mine, vrei?

Ea se încruntă.

— Ce anume?

— Nu-mi cumpăra ciorapi. Nu tot ciorapi și anul ăsta.

Fără să vrea, femeia zîmbi.

— Adineauri ți-am cerut să te porți firesc, nu ca un caraghios.

— De unde știi că nu așa ar fi firesc?

— O.K. Acum închide gura și urmează-mă, îi replică ea pe un ton destul de acru.

Peste cîteva secunde ajunseră pe trotuarul întesat de lume de pe Oxford Street și ea se integră în fluxul de oameni. Merseră odată cu mulțimea, tăcuți printre cumpărătorii gălăgioși și exuberanți. După cincizeci de iarzi, ea îi prinse brațul și-l trîi într-un magazin. Se înghesui prin grămada de oameni pînă se pierdură printre stelajele cu îmbrăcăminte, și atunci se întoarse brusc să pîndească ușa.

Simțind cum îi bate inima, Mike se apropie de ea.

— Ce dracu se-ntîmplă? întrebă în șoaptă, urmărindu-i privirea.

Ea ridică din umeri, nedezlipindu-și ochii de pe oamenii care intrau în magazin.

— Nimic. O simplă verificare de rutină. Fă și tu ce fac eu. Uită-te atent la oameni. Caută pe cineva care intră grăbit și apoi ezită. Uită-te să vezi dacă ceea ce-l interesează sînt mărfurile sau chipurile oamenilor.

— Pentru ce?

Dar deja făcea ce-i spusese, scrutîndu-i pe cei care treceau prin tripla ușă de sticlă.

— Asta pentru cazul că ne caută pe noi, mormăi ea, dezgolindu-și dinții într-un zîmbet sarcastic.

Simți un fel de bulgăre de gheață în stomac.

— Crezi că ne caută?

Femeia își luă privirile de la ușă, în aparență satisfăcută, și se întoarse spre Mike pentru a se asigura că nimeni nu stătea prea aproape. Se uită la el cu milă.

— *Întotdeauna* ne caută cineva. Ne aflăm pe Oxford Street. Se apropie Crăciunul. Orice om din mulțime ar putea fi un

sticlete în haine civile. Bagă-ți asta-n cap. Cu săptămîni în urmă au început să-i amestece în gloată pe toți polițiștii valizi. Aici am mai fost, ții minte? schimbă ea vorba și, pornind înainte, ieși din magazin.

Mike încuviință printr-o mișcare a capului. Era adevărat. Mulțimea va fi înțesată de polițiști care căutau un chip cunoscut aparținînd organizației I.R.A. Probabil că Jane nu exagera. În decursul anilor, această porțiune din Oxford Street, cu magazinele ei universale atît de solicitate, fusese o țintă curentă pentru bombele I.R.A., aproape întotdeauna în perioada dinaintea Crăciunului, cînd magazinele erau supraaglomerate. Fuseseră schilodiți o mulțime de oameni nevinovați. Unii chiar muriseră.

Se grăbi s-o ajungă din urmă.

— Da, îmi aduc aminte. Este o instituție. Ceva în genul „Regina Mamă", sau „Finala Cupei".

În glasul lui apăruse o ușoară intonație amară. Femeia întoarse brusc capul, să se uite la el. Aproape că-i simți ochii verzi-albăstrii arzîndu-i fața cînd îl țintui cu o privire pătrunzătoare, ciudată. După o scurtă șovăire, ca și cum era gata să vorbească, ea-și întoarse din nou capul și-i spuse:

— Haide, avem o treabă de făcut.

O urmă pe stradă, mînios pe sine că-și lăsase în jos garda. Încă de două ori îl sili să treacă prin aceeași rutină. Între ocolurile prin magazine, înaintau pe covorul de gunoaie de pe asfalt, oprindu-se în fața vitrinelor pentru a discuta despre teoretice cadouri de Crăciun destinate unor rude imaginare.

Într-o intersecție, un polițist în uniformă dirija traficul de automobile și pietoni. Mike își simțea inima bătîndu-i nebunește cît timp așteptară să le facă semn că pot traversa. Traficul se opri. Presiunea gloatei îi împinse înainte, către clădirea împodobită a magazinului Selfridge's. Pe trotuarul celălalt, un fotograf de stradă încerca să-și atragă mușterii. Pe lîngă el se învîrtea un Moș Crăciun cu o înfățișare cam

rătăcită, îmbrăcat cu o tunică lungă pînă la jumătatea pulpelor şi încălţat cu nişte ghete maron rupte. Moş Crăciun-ul se alătura unor trecători şi, luîndu-i pe nepregătite, le cuprindea umerii cu braţul. Fotograful îi poza rapid, mai înainte de a se fi desprins de Moş Crăciun, şi în timp ce ei se zbăteau să se elibereze, le vîra în mînă cartonaşe.

Jane se agăţă de braţul lui şi-i zîmbi, oprindu-l în loc, să se uite la fotograf. Mike rînji cînd o altă trecătoare panicată tresări speriată, descoperind faţa brăzdată a Moşului încercînd să se furişeze, jovială, alături de a sa. Fotograful îi întinse un cartonaş femeii uluite. Apoi, cu instinctul comercial al unui profesionist, îşi îndreptă aparatul spre Jane şi Mike. Rînjetul lui Mike dispăru imediat. Ridică o mînă în semn de protest şi se întoarse către Jane tocmai la timp pentru a vedea un bărbat destul de pipernicit desprinzîndu-se de celălalt braţ al ei. Bărbatul se îndepărtă traversînd printre maşinile care porniseră din nou la schimbarea semaforului. În mod instinctiv, Mike încercă să se întoarcă pentru a-l urmări. Apăsarea mîinii Janei pe braţul său îl împiedică.

— Vino. Intrăm aici, îi spuse.

Îşi scuturâ braţul, să-l elibereze.

— Cine-a fost ăsta? Ce dracu urmărea?

— Las-o baltă, încercă să-l calmeze. Nu fă o scenă. Execută doar ce-ţi spun eu. Hai să ne vedem de treabă.

Mike îşi întinse gîtul, sperînd să-l vadă pe slăbănog, dar fără succes. Pe lîngă ei trecură două autobuze, unul în coada celuilalt. Pînă cînd cotiră în Oxford Street, eliberînd cîmpul vizual al lui Mike, omul dispăruse, înghiţit de mulţimea trecătorilor.

Jane îl luase pe Mike de mînă şi-l tîra în lungul trotuarului, către Selfridge's. O urmă în magazin, continuînd, mînios, să-şi întindă gîtul în căutarea bărbatului. Cînd intrară, observă că şi fotograful se topise printre cumpărători. Moş Crăciun-ul mîncat de molii stătea fără rost în mijlocul gloatei, privind în jurul lui cu ochi lipsiţi de expresie.

Mike se întoarse furios spre Jane, apucînd-o de umăr și răsucind-o cu fața spre el.

— Ascultă, vreau să știu ce naiba se-ntîmplă! Cine-a fost ăla?

Cîțiva cumpărători întoarseră capul spre ei, mirați. Glasul lui Mike era coborît și controlat, dar o asprime a tonului le stîrnise curiozitatea.

Jane le adresă un zîmbet dulce și rapid și-și puse o mînă împăciuitoare pe brațul lui Mike.

— Un vechi prieten al familiei mele, îi răspunse cu drăgălășenie. Nu cred că tu-l cunoști.

Cînd martorii incidentului își pierdură interesul, dezamăgiți de tonul de conversație pe care-l adoptase ea, îi smuci cu putere brațul.

— Adu-ți aminte că sîntem aici cu un scop, îi zise scrîșnind, cu un glas abia mai tare decît o șoaptă, și că eu sînt cea care conduc. Tu fă doar ce mama dracului îți spun eu și încetează să te tot fîțîi încolo și-ncoace, încercînd să ghicești ce am eu de gînd. O.K.?

— O.K. Și la urma urmei, care naiba-i *scopul* ?

— Al tău este acela de a face ce ți se spune. Vino.

Jane îl conduse prin magazin, rătăcind de la un raion la altul — un cuplu ideal în căutarea cadoului ideal. Își consulta ceasul tot mai des. În mod mecanic, fără a ști de ce, Mike se uita la al său. Se apropia de două. Femeia îl duse la scara rulantă.

Raionul de jucării se afla la etajul al treilea. Un panou mare indica unde puteau găsi o sanie, iar prin difuzoare răsuna un cor de copii, în întrecere cu gînguritul unor voci tinere. Locul era tixit de copii surescitați care-și trăgeau părinții spre vitrinele animate. Roboții vorbeau cu glasuri metalice; deasupra capetelor, trenulețele alergau de-a lungul unei rețele de șine aeriene. Mike tocmai se uita în sus la ele, cînd simți că Jane îl împinge din nou. Începu să-l îndrepte spre lifturi, dintre care unul tocmai se deschisese, lăsînd să se reverse un șuvoi

de copii emoționați care tîrau după ei părinți surîzători. O droaie de părinți și copii încărcați cu pachete se repeziră să se înghesuie în el. Jane rămase în urmă pînă cînd liftul fu aproape plin și abia atunci intră și ea, împreună cu Mike, îmbrîncindu-i destul de brutal pe cei cîțiva care mai așteptau. Se apropie de el, cu gura la trei centimetri de urechea lui.

— Aici ne despărțim. Ne întîlnim la cîrciumă. Du-te drept acolo. Avem patru minute.

Ușile liftului se închideau deja, cînd ea făcu un pas înapoi, îl izbi cu putere în piept și, întorcîndu-se cu spatele, se îndepărtă. Ușor dezechilibrat, o urmări cum dispare, în timp ce ușile se închiseră complet. Constată că femeia nu mai avea geanta pe umăr.

Cîteva clipe, Mike se uită uluit la ușile închise. Cu o secundă mai înainte ca liftul să înceapă să urce, înțelegerea a ceea ce avea să urmeze îl izbi ca o lovitură de măciucă. Un spasm îi strînse stomacul și-l făcu să sughită. Se străduí să-și combată greața și se repezi la panoul cu butoane, luptîndu-se să străbată printre pasagerii înghesuiți, neluînd în seamă protestele lor mînioase.

Liftul prindea viteză. Scoțînd sunete incoerente, Mike își spori eforturile, îmbrîncindu-i cu brutalitate pe părinți și pe copii. Pierduse deja un etaj. Își înfipse degetul pe butonul de parter. În minte i se învîrtejeau imagini de copii. *Trebuia* să iasă din cutia asta, să găsească un buton de alarmă de incendiu, să se întoarcă sus, la raionul de jucării, și să-i avertizeze — orice. În disperarea lui, gemea și se văita cu vorbe neinteligibile, nepăsîndu-i de privirile speriate ale celorlalți pasageri.

Brusc, liftul se opri. Erau cufundați într-o beznă totală, neagră ca smoala. Cîteva femei începuseră deja să țipe cînd lampa pentru cazuri de accident se aprinse, scăldîndu-i într-o lumină albastră, ca de acvariu. Mike așteptă o clipă, apoi împinse în ușă, sperînd că s-ar putea deschide. Nu se întîmplă nimic. Se uită în sus, la panoul de deasupra capului său. Becul indicatorului de etaj se stinsese.

Oamenii continuau să împingă în peretele din spate al liftului, cînd Mike strigă cu o voce înecată de suspine:

— Nu! Nu o întrerupere de curent! Nu acum! Doamne, nu acum!

Cu un răcnet de furie nebună începu să se agațe de uși, încercînd în zadar să-și strecoare degetele printre ele și să le deschidă. Bătu în uși cu pumnii, aproape plîngînd de neputință. Un bărbat, cam tot atît de înalt cît Mike, își făcu loc printre pasagerii în stare de prostrație. Cu blîndețe, își puse mîna pe brațul lui Mike.

— Potolește-te, amice, nu intra în panică. Este doar o întrerupere de curent, atîta tot. Ne vor scoate în curînd. Probabil suferi de claustrofobie. Închide ochii, respiră adînc și te vei simți bine.

Se retrase cînd Mike îi dădu mîna la o parte cu violență.

— Lasă-mă-n pace. Este vorba de copii. Acolo sus!

Sub privirile nedumerite ale omului, întinse mîna să apuce panoul fixat pe plafon. Neavînd nici o sculă, nu izbuti să facă nimic. Renunță și reveni la uși, bătînd în ele cu pumnii și strigînd într-o adevărată criză de frenezie. Aproape își ieșise din minți de disperare. Probabil că cele patru minute menționate de ea erau pe sfîrșite. Încercă din nou să desfacă ușile, trăgînd de oțel cu ungiile. Ceilalți pasageri stăteau lipiți de pereți, uitîndu-se la el ca la un nebun. Copiii se agățau de picioarele părinților, plîngînd. Scîncetele lor se amestecau cu strigătele lui într-un zgomot discordant.

Curentul fusese întrerupt de mai bine de două minute și el încă mai bătea în ușile de oțel cînd liftul se mișcă, de parcă aerul din puțul lui ar fi fost comprimat. În același timp, simțiră tot atît cît auziră o bufnitură îndepărtată, înăbușită. Mike se lăsă să cadă pe planșeu, plîngînd amar. Stătea ghemuit lîngă uși, cu fața îngropată în mîini. Ceilalți pasageri îl priveau în tăcere, care înspăimîntați, care zîmbind ironic. Rămăsese acolo cîteva minute, pînă ce liftul porni din nou, începînd

să coboare cu o mişcare ciudată, neregulată, care te făcea să ghiceşti că cineva înfăşura manual cablul. Peste încă o jumătate de minut, Mike se uită în sus, la faţa unui pompier. Acesta îi văzu expresia de pe chip şi, rînjind cu înţelegere către celelalte persoane din ascensor, îi spuse pe un ton liniştitor:

— E-n ordine, prietene. Acum eşti afară. S-a terminat. Haide.

Ceilalţi pasageri ieşiră din lift ferindu-şi copiii, cît mai departe de Mike. Alergînd spre uşile de ieşire din magazin, întoarseră capul aruncîndu-i priviri curioase. Mike stătea nemişcat lîngă intrarea în lift, uitîndu-se cu ochi neîncrezători la pompier. Îşi scutură capul, ruşinat şi neînţelegînd voioşia omului.

— Ce-i cu copiii? întrebă cu glas răguşit.

Pompierul îşi îndreptase deja atenţia către alt lift. Îl privi nedumerit.

— Copiii? Care copii?

Ochii lui urmăriră direcţia în care arăta Mike, spre tavan.

— Oh! etajul al treilea! exclamă, izbucnind în rîs. Îi scosesem de-acolo pe toţi, înainte de explozia *aceleia*. Două persoane dintre angajaţii magazinului uşor rănite, altminteri — nici o problemă. Golisem tot etajul pe jumătate, după cea dintîi. Ticăloşi nebuni!

Mike se încruntă.

— *Cea dintîi*? Au fost două bombe?

Pompierul rîse acru.

— Exact. Prima a fost în raionul pentru bărbaţi. O bombă incendiară în hainele de piele de oaie. Îţi poţi închipui aşa ceva? Probabil nişte ţicniţi cu Drepturile Animalelor. Niciodată n-aş fi crezut că vom avea motiv să le fiu recunoscător nemernicilor ălora, nu-i aşa?

Un strigăt al unui coleg atrase atenţia pompierului. Un alt lift ajunsese la parter.

— Sînteţi toţi teferi? E nevoie de vreo ambulanţă?

Mike scutură din cap.

— Ei, bine, există ambulanțe și posturi de prim ajutor pe Oxford Street.

Omul făcu stînga-mprejur și se duse în grabă să-și ajute colegul, părăsindu-l pe Mike, care se uita prosteşte în urma lui. Rămase acolo cîteva clipe, încercînd să facă ordine în tumultul de gînduri și emoții care-l copleșeau. În cele din urmă se întoarse și, cu pași lenți, ieși în stradă.

Afară domnea haosul. Pompe de incendiu, ambulanțe și mașini ale poliției stăteau parcate la toate colțurile de dincolo de Oxford Street și încontinuu veneau altele, sirenele lor sfîșiind aerul. Polițiștii și pompierii discutau în grupuri. Tocmai cînd ieșea Mike, o targă era urcată într-o ambulanță, care părăsi bordura trotuarului în scrîșnetul roților, cu lumina de alarmă aprinsă și cu sirena în funcțiune. Diverși gură-cască se-mbrînceau în baricadele făcute de poliție. Cei din rîndurile din față îl priviră într-o tăcere fascinată cînd se așeză pe bordură, cu picioarele în rigolă, și-și vomită și sufletul din el.

Mike se trezi cu o mahmureală îngrozitoare. Era aproape nouă dimineața. Coborî din pat cu precauție, zvîrli într-o ceașcă două linguriție cu vîrf de Maxwell House[1] și o umplu cu apă fierbinte. O bău fără zahăr, apoi se duse la baie. Un duș prelungit nu îmbunătăți prea mult lucrurile. Reveni în cameră, se îmbrăcă și ieși să cumpere cîte un exemplar din ziarele de duminică. Reîntors în camera sa, își pregăti o cană mare de cafea și se așeză să le răsfoiască.

Ziarele se bucuraseră de o zi plină de evenimente. Titluri de o șchioapă îți săreau în ochi pe prima pagină, deasupra unor fotografii reprezentînd o siluetă însîngerată, zăcînd pe

---

1 *Maxwell House*: marcă americană de cafea solubilă. (n.t.)

o targă. Le împinse la o parte și începu să caute relatări ale faptelor. Primul lucru după care se uită fu numărul victimelor. Se dovedi că pompierul avusese dreptate: fuseseră rănite două persoane, ambele bărbați. Despre unul se spunea că se află în stare gravă. Citi asta cu mare atenție, în mai multe ziare. Toate erau de acord asupra frazei: starea omului era „gravă". Izbucni într-un rîs de ușurare, dar rîsul era foarte apropiat de lacrimi. Nu avea să moară nimeni; cînd urmau să moară, presa folosea în mod invariabil calificativul „critică". Oricît de serioase le-ar fi rănile, nu aveau să fie fatale.

— Îți mulțumesc, Doamne, pentru asta!

Ușurarea îi era atît de mare, încît rosti cuvintele cu glas tare.

Citi de la un capăt la altul întreaga poveste în toate ziarele, cîntărind în minte fiecare detaliu. Cu foarte puțin înainte de ora două, o bombă incendiară explodase printre stelajele cu haine din piele de oaie aflate în raionul de îmbrăcăminte pentru bărbați de la parter. Fusese o bombă mare, și focul rezultat provocase daune importante. Un important spațiu redacțional era acordat felicitărilor adresate magazinului pentru procedurile sale de evacuare. Așa ceva era firesc — le crea cititorilor un sentiment plăcut, cum că ei înșiși fuseseră prudenți și că, într-o oarecare măsură, îi păcăliseră pe teroriști.

Fără îndoială, era adevărat că toți acei ani în care magazinul constituise o țintă favorită a organizației I.R.A. și a oricărui grup de nebuni din țară constituiseră un imbold pentru a pune la punct un plan eficient, asigurîndu-se totodată că personalul îl exersează în mod regulat. În momentul în care cea de-a doua bombă — bomba I.R.A. — explodase în sectorul „jucării", cele două caturi superioare fuseseră practic goale. Oamenii răniți erau membri ai personalului, care supravegheaseră evacuarea etajului cu raioane pentru copii. Primele investigații păreau să indice că cea de-a doua bombă consta dintr-o cantitate relativ mică de exploziv împachetată laolaltă

cu o mulțime de cuie. Ziarele dădeau chiar fotografii ale tipului de cui utilizat: niște ținte scurte, galvanizate, lungi de vreo trei centimetri, foarte ascuțite și cu capete mari, turtite.

Vederea lor îl făcu pur și simplu să se cutremure. Dacă n-ar fi fost alerta datorată primei bombe, care explodase cu cîteva minute mai înainte încurcînd planul conceput de I.R.A., țintele ar fi fost împroșcate în mulțimea compactă de părinți și copii. Imaginîndu-și grozăvia ce-ar fi rezultat, se cutremură din nou, ca pentru a se elibera de acea vedenie. Își îmbrăcă haina și plecă de-acasă.

Timp îndelungat, umblă pur și simplu pe străzile pustii, incapabil să gîndească în mod coerent, fără măcar să observe zloata măruntă care se lipea ca o rouă pe materialul grosolan al hainei sale și-i umplea de gheață părul și sprîncenele. Încetul cu încetul, mersul îl calmă și mintea începu să-i ordoneze treptat gîndurile răvășite.

La un moment dat, simți un gol în stomac, amintindu-și cum el însuși fusese cît pe-aci să devină un ucigaș de copii. În clipa următoare își spunea că dacă bomba pusă de A.L.F.[1] n-ar fi întrerupt curentul, el ar fi acționat alarma, chiar dacă asta ar fi însemnat sfîrșitul sarcinii pe care și-o asumase. Încercă să-și înlăture din minte ororile care ar fi putut avea loc și se strădui să se concentreze asupra faptelor.

Pe măsură ce le cîntărea, îi deveni clar că episodul avusese rolul unei testări a lui. Nu o testare dacă era sau nu gata să pună o bombă — femeia nici măcar nu-i îngăduise să afle de existența ei decît după ce fusese instalată. Raționamentul se putea vedea limpede. Dacă ar fi știut totul de mai înainte, el

---

1 *A.L.F.*: Prescurtare de la *Animal Liberation Front* (lb. engl.) = Frontul pentru Eliberarea Animalelor (n.t.)

ar fi putut nu numai să împiedice efectul bombei, ci şi s-o dea pe ea pe mîna autorităţilor. Aşa cum fuseseră aranjate lucrurile, el *ar fi avut posibilitatea* să dea alarma, dar numai după ce femeia s-ar fi topit în mulţime. Realiză cu un şoc cît de norocos fusese. În nici unul din ziare nu se pomenea despre vreo bombă incendiară a prietenilor animalelor care ar fi cauzat întreruperea curentului, şi nu se vorbea despre faptul că lifturile fuseseră oprite. Din tot ce puteau şti fata şi organizaţia ei, el avusese suficient timp pentru a acţiona alarma şi totuşi n-o făcuse. Pentru ei, el îşi trecuse cu succes testul. Participase de bunăvoie la ceea ce-ar fi putut fi una dintre cele mai mîrşave acţiuni ale lor. Dovedise că, de acum înainte, era demn de încredere.

Grozăvia situaţiei îl făcu să i se contracte stomacul. Încercă să-şi spună că punerea bombei era plănuită cu sau fără el, că Brendan ar fi putut fi înlocuit de oricare din pistolarii anonimi care păzeau în tăcere uşile în spatele cărora îşi urzeau ei planurile ucigătoare. Degeaba. Gîndul care-i provoca greaţă refuza să se lase gonit: le dovedise că puteau să-l creadă capabil să omoare copii.

Gîndurile îi fură întrerupte de izbucnirea unor strigăte. Îşi ridică privirile. Un meci de fotbal era în curs de desfăşurare, şi zgomotul provenea de la un grup de oameni ce se înghesuiau pe marginea terenului, apărîndu-se de zloată sub umbrele. Fusese mult prea preocupat pentru a-şi fi dat măcar seama că intrase în Regent's Park. Se îndreptă spre sud, către Portland Place. Pînă ajunse la poarta care dădea în Park Square, reuşise să-şi alunge îndeajuns gîndul chinuitor, încît să-şi poată concentra mintea asupra posibilităţilor ce i se ofereau.

În esenţă, nu avea de ales decît între două soluţii. Cea dintîi era să lase totul baltă imediat, să părăsească Anglia şi să reînnoade firele vechii sale existenţe. Procedînd astfel, ar fi putut da autorităţilor cîteva frînturi de informaţii — adresa casei în care avusese loc petrecerea, descrieri ale lui John,

ale prietenilor săi și ale fetei — care era posibil să nu-i fie de mare folos poliției. Existau toate șansele ca Brendan să nu se mai afle în acea casă. Ceilalți erau cel mult oameni de nivel mediu, cercetași talentați, care făceau munca de jos pentru alții, de care el nu ajunsese să se apropie. Structura ar rămîne intactă. Fiara ar fi rănită, dar foarte departe de a fi ucisă.

Cealaltă posibilitate de alegere consta în a merge înainte, terminînd ceea ce începuse: să-și facă un capital din noua încredere pe care cu siguranță și-o căpătaseră în el, să continue pînă ce va pătrunde în bezna din însuși miezul organizației lor, pînă cînd va cîștiga războiul pe care-l declarase.

Traversă, intrînd în Park Crescent, evitînd traficul destul de redus. O femeie cu un păr alb foarte frumos coafat coborî treptele uneia dintre elegantele vile, precedată de un prepelicar ținut într-o lesă extensibilă. Doamna zîmbi, urîndu-i lui Mike bună-dimineața. El trecu orbește pe lîngă ea, neobservînd măcar că-i vorbise. Doamna aruncă în urma lui o privire veninoasă, jignită de irosirea imboldului ei democratic.

Mike coti în Portland Place. Continuarea înșelăciunii sale ar putea însemna — cu siguranță ar însemna — să i se ceară să participe la alte atacuri cu bombe, cu probabilitatea morții altor oameni nevinovați. Se luptă cu gîndul acesta. Implicațiile erau aproape copleșitoare; ar fi silit să joace rolul lui Dumnezeu, să stea deoparte și, în urmărirea unui scop mai important, să asiste cum alții mureau. Era o atitudine care contravenea concepției de viață după modelul căreia se străduise să trăiască pînă atunci. Dar,dacă se înapoia la acea viață, dacă se întorcea undeva, în deșert, păstrîndu-și curate propriile mîini, rezultatul ar fi măcar o singură moarte mai puțin? Ei, pur și simplu, și-ar continua fără el acțiunile ucigătoare.

Moartea tatălui său și testul pe care-l trecuse îl puneau într-o situație deosebită. Forțelor de securitate le-ar fi trebuit, poate, ani de zile pentru a infiltra pe cineva în poziția în care

se afla el. Dacă cel puțin și-ar putea alege momentul, dacă și-ar putea ține în șah propria-i fire, avea o șansă destul de mare să pătrundă îndeajuns de adînc încît să identifice Înaltul Comandament, mîna de oameni duri și fanatizați de obiectivul lor pe care, în ultimă instanță, îi considera vinovați de moartea lui Allix. Și, dacă va putea face asta, dacă va avea o dată șansa de a se apropia de capul monstrului, atunci îl va distruge. Vor plăti pentru toate viețile pe care le curmaseră. Și, mai ales, vor plăti pentru că i-o luaseră pe Allix și pentru că nu-i îngăduiseră copilului său nenăscut să trăiască. Fiara avea să fie distrusă.

Privi în jurul lui. Se afla pe Regent Street, aproape de Oxford Circus. Pîlcuri de turiști în fulgarine viu colorate înfruntau ploaia. Chemă un taxi și-i dădu adresa cîrciumii de dincolo de King Street.

Cînd, în fine, reveni în camera lui, era tîrziu după-amiaza. Cele cîteva beri pe care le băuse păreau să-i fi împrăștiat mahmureala. La cîrciumă nu văzuse nici un chip cunoscut. Asta-l făcuse să simtă o ușurare, căci dispoziția sufletească nu i se potrivea cu sporovăiala veselă a unui prînz. Scopul lui fusese doar acela de a se lăsa văzut. Dorea să le dea de înțeles, în urma lipsei sale de la rendez-vous-ul fixat după atacul cu bombe, că era din nou gata de acțiune.

Încuie ușa, lăsînd cheia în broască. Gaura cheii era îndeajuns de mare pentru a-i oferi proprietarului o vedere cuprinzătoare asupra zonei în care se afla masa.

Apucă scîndura podelei și scoase din ascunzătoare dosarul voluminos.

Stînd la masă, așternu în scris cea mai completă descriere pe care-o putu face cu privire la fată. Nu era prea mult; îmbrăcămintea largă îi ascunsese silueta ei, iar pălăria nu

lăsase să i se vadă părul şi fruntea. Pînă acum nu-şi dăduse seama cît de mult conta părul în descrierea înfăţişării unei femei. Doar ochii pătrunzători, albaştri-verzui, depărtaţi şi mari, ofereau cît de cît o definire a ei. După ce termină descrierea, încercă să-i schiţeze portretul. Nu era un artist, însă în cursul ultimelor cîtorva săptămîni îşi dezvoltase o îndemînare care-l ajuta destul de bine. Mai întîi, desenă cît se pricepu mai exact forma generală a feţei; apoi, treptat, intră în detalii, concentrîndu-se pe rînd asupra fiecărei trăsături, bazîndu-se pe amănunte pur fizice, cum ar fi distanţa dintre ochi, lungimea nasului. După o oră, obţinuse o asemănare satisfăcătoare.

Nu semăna cu nici una dintre fotografiile deja întipărite în memoria sa, şi totuşi se potrivea cu ele. Avea sub ochi încă una dintre femeile tinere, în aparenţă neînsemnate, şi care, în decursul anilor, se dovediseră a fi cei mai buni oameni de acţiune ai organizaţiei I.R.A. Se pomeni reflectînd la atracţia ascunsă a cauzei republicane, atracţie ce-i îngăduia să meargă înainte, adunînd în sprijinul său pe aceşti oameni tineri care ştiau prea bine că-şi asumau un mare risc de a fi împuşcaţi. Imediat împinse înapoi gîndul, într-un colţ al minţii sale. Războiul lui nu era împotriva republicanismului. Lupta sa era îndreptată contra Provocatorilor şi a metodelor lor dătătoare de moarte. Din cîte ştia el, Jane putea fi o fiică iubitoare şi îndatoritoare, o soră mai mare loială şi grijulie. Şi totuşi, era gata să dea ascultare chemării Provocatorilor şi să ucidă copii.

Capitolul 6

Mike ieşi din oficiul poştal. Era o zi mohorîtă, cenuşie. Un vînt aspru biciuia feţele trecătorilor şi, ceva mai devreme, chiar ninsese puţin. Mersul rapid şi expresia întunecată a lui Mike contrastau cu vînzoleala şi voioşia oamenilor din jurul său. Tocmai îi trimisese lui Tom un cadou de Crăciun. Era supărat pe el însuşi că darul constase doar în două bancnote de cîte cincizeci de lire. Ar fi preferat să-i trimită băiatului ceva deosebit, ceva personal. Dar precauţia ce-l domina, teama de a fi observat, îl ţinuseră departe de magazinele de jucării. Acum, acţiunea de expediere prin poştă îi sporea sentimentul de singurătate. Printre copiii surescitaţi de aşteptare şi trecătorii încărcaţi de pachete, deznădejdea şi conştiinţa pierderii renăşteau, copleşindu-l.

Mergea cu paşi mari prin mulţimea densă, care se învîrtea în jurul faţadelor cu portrete-robot ale magazinelor de pe bulevarde. Ciudata şi implacabila forţă de atracţie a vitrinelor împodobite şi colindele transmise printr-o instalaţie de proastă calitate de difuzoarele Camerei de Comerţ îi sporiră starea de deprimare.

În plicul cu banii adăugase o scrisoare, în care spunea că-şi găsise o slujbă într-o echipă de explorare din Indonezia. Era o scrisoare lungă, douăsprezece pagini dacă nu mai mult, cu genul de detalii mărunte care ştia că-i plac lui Tom. Pomenise despre tot ce auzise vreodată de la colegii din domeniul afacerilor petroliere care-şi petrecuseră vremea acolo. În plus, inventase el însuşi multe altele. Totul era ceva pe gustul oricărui băiat: şerpi veninoşi, junglă de nepătruns, zboruri cu elicopterul, week-end-uri petrecute moţăind pe splendide recifuri de corali. Rechini. Modul de viaţă din epoca de piatră al triburilor din împrejurimi. Încheiase cu gluma că oficiul poştal indonezian încă mai păstra metodele epocii de piatră, ceea ce explica lipsa unor timbre exotice pentru colecţia lui Tom şi ştampila de Londra — dăduse scrisoarea unui membru al echipei, s-o expedieze cînd va trece prin Londra, în cursul vacanţei sale.

Buzele îi schiţară un scurt zîmbet amar la gîndul uşurării pe care-o vor simţi Lorimer-ii. Crezîndu-l la o depărtare de mii de mile, le va fi mai uşor să accepte cele o sută de lire. Se întrebă cum aveau să reacţioneze în legătură cu banii, sperînd că-i vor da lui Tom libertatea de a-şi alege el însuşi ceva. Era probabil ca ei să-i folosească pentru a-i cumpăra băiatului cîteva acţiuni ale unui trust, nedîndu-i acces la acei bani murdari pînă nu va fi destul de mare spre a putea înfrunta stigmatul provenienţei lor.

Se întoarse la metrou şi cumpără un tichet pînă la Colindale. În afara obişnuitelor sale cercetări exista şi o altă problemă care necesita o investigaţie urgentă. Fusese declanşată de un incident din seara precedentă. Trecuseră patru zile de la atacul cu bombe şi era a treia seară pe care Mike şi-o petrecea la cîrciumă. Era ultima săptămînă întreagă înainte de Crăciun şi localul fusese plin ochi în fiecare noapte. Printre sutele de chipuri, Mike nu zărise nici unul dintre cei care făceau parte din micul grup cunoscut de el. Cu toate acestea, din comportamentul barmanilor şi al celorlalţi băutori

căpătase ferma convingere că ei toți îl tratau cu un nou respect. Explicația putea fi doar că se răspîndise vorba despre rolul lui în încăierarea iscată cu cîteva zile în urmă. Dar era posibil și să se fi zvonit că el făcea acum parte din armata Provocatorilor, că era un om care trebuia tratat cu toată considerația. Și pe urmă, în noaptea trecută avusese loc incidentul care-l îngrijora atît de profund.

Pentru prima dată după atacul cu bombe văzuse o față cunoscută. Posesorul ei era un individ masiv, zdravăn și prostănac. De obicei se învîrtea prin preajma grupului cu care făcuse cunoștință Mike, intervenind și el cu cîteva glume murdare. Era un om care-ar fi acceptat să bea cu un ucigaș de copii în masă, atîta vreme cît plătea celălalt. Dar nu voise deloc să aibă de a face cu Mike. Simulînd insistența beților, Mike îl forțase practic să-l lase să-l cinstească el cu un pahar, dar nu obținuse prea mult pentru banii lui. Cele cîteva cuvinte spuse de individ în timp ce-și așteptau băuturile fuseseră rostite cu o grabă ciudată, spasmodică. Privea întruna în jurul lui. Se temea de ceva. Și era *ceva* în legătură cu Mike. Omul își dăduse pe gît whiskey-ul dintr-o înghițitură și-și trîntise paharul pe tejgheaua barului. Cu o mișcare nervoasă a capului și cu un mîrîit în loc de salut, se retrăsese, îi întorsese spatele și ieșise din cîrciumă aproape fugind.

Mike părăsise localul nu mult după aceea și luase un taxi pînă acasă, spunîndu-i șoferului să oprească la două blocuri înainte de „hotelul" său. Se apropiase mergînd pe jos, uitîndu-se atent, pîndind orice amănunt neobișnuit. Nu se relaxase decît ajuns cu bine în camera lui și după ce încuiase ușa. Ca o precauție suplimentară, înțepenise sub clanță un scaun.

Zăcuse treaz pînă tîrziu în noapte, revăzînd în minte comportarea ciudată a omului. În mod normal, idiotul acela ar fi fost chiar mai bucuros decît de obicei să i se ofere o băutură, la gîndul că-i era plătită de un membru activ al Aripii Provizorii — i-ar fi măgulit propria-i mîndrie. Dar se părea că auzise — sau credea că auzise — ceva prin care

statutul lui Mike nu mai prezenta o prea mare certitudine de succes. Şi, odată ce asupra cuiva apărea un semn de întrebare, era preferabil, pentru orice eventualitate, să te retragi, astfel încît să nu stai prea aproape dacă se întîmpla să se lase cu împuşcături.

Mike recapitulă fiecare mişcare pe care-o făcuse, încă de la început. Nu vedea nici un motiv pentru ca ei să creadă că el dăduse greş la proba de iniţiere — doar dacă aveau cunoştinţă despre incidentul din lift. Dar chiar dacă ştiau, nu-l puteau învinovăţi pentru asta. Ar fi însemnat c-ar fi avut nevoie să-l testeze din nou, atîta tot.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît îi revenea îngrijorarea în legătură cu singura nepotrivire izbitoare din povestea lui, amănuntul care încă nu stătea în picioare. Ore întregi zăcuse în pat frămîntînd problema. Se făcuse aproape cinci cînd sărise brusc în capul oaselor. Din adîncurile memoriei sale se ivise o posibilă soluţie. Adormise mulţumit, decis să-şi petreacă ziua următoare corectînd deficienţa.

Trenul se opri la Colindale. Entuziasmul din noaptea trecută pălise. Odată cu cenuşiul umed al zorilor, punctul slab al poveştii sale părea mai mare, şansele de a-l putea înlătura — mai puţin sigure. Ieşi grăbit din staţie, răspunse la salutul vînzătorului de ziare printr-o bruscă înclinare a capului şi traversă strada aglomerată spre Biblioteca de Ziare. Nici nu ştia dacă aveau ceea ce-i trebuia, sau măcar dacă acel ceva putea fi categorisit drept ziar.

Ceea ce căuta nu se afla în repertoarele principale. Îi luă destul timp pînă ajunse la ziarele în limba engleză din zona Golfului Persic. Erau mai multe. În cea mai mare parte conţineau materiale telegrafiate reeditate sau articole prescurtate din presa britanică şi americană. Efectul general era acela de a le da un ciudat iz de ceva perimat, ca ediţia „europeană" a ziarului *Herald Tribune* — foarte la zi cu privire la viitorul preţului mărunţaielor de porc şi cu o întîrziere de două zile în ceea ce priveşte ştirile. Cunoştea cu destulă precizie data la care avusese loc evenimentul căutat. Se întîmplase

cîndva, pe la sfîrşitul primăverii, pe cînd îşi luase o mică vacanţă în Bahrain, unul dintre cele mai atrăgătoare locuri din zonă pentru petroliştii doritori să-şi petreacă o scurtă vacanţă. Găsi articolul în mai puţin de zece minute.

Ziarul *Gulf Courier* era o gazetă de scandal subţirică şi conţinea, în principal, trei tipuri de relatări. Prima pagină cuprindea, în mod invariabil, ştiri „politice", cum ar fi textul redat cuvînt cu cuvînt al unui discurs ţinut de unul dintre şefii locali cu prilejul deschiderii unui nou complex petrochimic, deja uzat moral. Restul era umplut cu o grămadă de materiale care scoteau în evidenţă „evenimentele" contrafăcute ale vieţii din Golf. Excepţie făcea pagina destinată „societăţii". În toţi anii petrecuţi în zona Golfului, Mike nu fusese niciodată în stare să se lămurească dacă acea pagină era gîndită ca o parodie. În cea mai mare parte, consta din fotografii măgulitoare ale unor tineri membri masculini ai familiilor conducătoare participînd la „sporturi" care necesitau foarte puţină îndemînare şi imense sume de bani.

Orice semăna cu o ştire reală asupra unui eveniment local era pentru ziarişti un irezistibil cadou nesperat. Editorul fusese atît de entuziasmat de articolul aflat acum în faţa lui Mike, încît îi închinase o pagină întreagă. Ba mai mult, îi alăturase o fotografie de patru pe şase.

Crăciunul fiind atît de apropiat, în bibliotecă nu erau decît foarte puţini cititori, şi nu-i fusese greu să găsească un scaun într-un colţ, unde să treacă neobservat. Scoase din plicul ei lama cu două tăişuri a unui aparat de ras de tip vechi, pe care-o adusese anume, şi decupă rapid pagina din dosarul în care o găsise. Era convins că lipsa foii nu avea să fie descoperită în următorii patruzeci de ani.

Apoi ieşi în stradă.

De-abia intrase Mike în holul pensiunii, cînd uşa de la capătul coridorului se deschise cu putere. Se trase lîngă perete,

cu genunchii îndoiți și mîinile ridicate în dreptul feței, gata să înfrunte primejdia. Din întuneric se ivi proprietarul. Îi aruncă lui Mike o privire piezișă și-i întinse un colț de ziar, rupt dintr-un *TV-Times*. Pe marginea lui era mîzgălit stîngaci, cu un creion gros, un număr.

— Cică să chemi la numărul ăsta, spuse gazda uitîndu-se la ceas. La cinci. Zicea că-i important. Dacă nu poți suna la cinci, trebuie să mai încerci la șase. Sau la șapte. Din oră-n oră, zicea.

Mike dădu din cap, studiind numărul.

— A lăsat vreun nume?

— Nu. A spus doar c-o să știi dumneata.

Simțind mirosul misterului, omul se trase mai aproape.

— Cine-i ăl de te caută?

Mike se uită la el amuzat și-i șopti confidențial:

— Psihiatrul meu!

Îi întoarse spatele și urcă scara, lăsîndu-l să privească nervos în urma lui, în încercarea de a ghici amploarea dereglării psihice a chiriașului său.

La cinci fix se întîlniră din nou în hol. Proprietarul părea să aibă ceva urgent de meșterit, destul de aproape de telefon cît să poată auzi bine. Mike formă numărul. I se răspunse chiar mai înainte să audă soneria.

— Bună. Sînt Mike Scanlon.

— Da, bine, rosti glasul răgușit, pe care Mike nu-l recunoscu. Ești așteptat la o întîlnire. Sînt niște oameni care vor să te cunoască. Mîine.

— Unde? La ce oră?

Își înălță capul și se pomeni uitîndu-se drept în ochii proprietarului. Îi susținu privirea. Omul trase aer pe nas și, în silă, își tîrși picioarele înapoi, spre bîrlogul lui.

— Ia mîine metroul pe linia districtuală, la stația Whitechapel. Primul tren spre Upminster după ora două. Al treilea vagon. Ai un ceas bun? Verifică-l cu semnalul orar al

BBC-ului. Intră în vagon prin ușa din mijloc. Nu te așeza pe scaun. Vei fi contactat. Ai reținut?

— Da. După cine-ar trebui să mă uit?

— Nu-ți bate capul cu asta. Se vor uita ei după tine.

Și omul închise telefonul.

Înainte de a repune cu un gest lent receptorul în furcă, Mike stătu locului cîteva clipe, mușcîndu-și buza. Proprietarul se apropia iarăși. Îi adresă zîmbetul silit al unui om care se străduiește să-și controleze nebunia și urcă treptele cîte două odată.

Mike cerceta amănunțit oamenii ce se împrăștiau pe peron. Nimeni nu părea să joace un rol, indiferent care-ar fi putut fi acela. Cei mai mulți erau albi prost îmbrăcați, cu chipurile palide și buzele strînse ale celor care, cine știe cum, nu auziseră despre prosperitatea ce coborîse asupra națiunii. Apăruseră niște asiatici, un tînăr de culoare cu șuvițe de păr creț înghesuite sub o căciuliță de lînă viu colorată și trei adolescente gălăgioase, ale căror fuste scurte constituiau o slabă apărare împotriva asprimii vîntului care șuiera de-a lungul peronului neacoperit. Dacă era adevărat ceea ce citise în ziarele de duminică despre tinerii exaltați care mergeau în cîrduri prin East End, nu același lucru se putea spune că fac pe linia de metrou districtuală. În timp ce, nevenindu-i să-și creadă urechilor, asculta conversația murdară a celor trei fete, stătea cu ochii la pîndă. În apropiere un ceas bătu ora două. Mai așteptă încă douăzeci de minute sub mușcătura vîntului tăios, pînă ce în stație frînă scrîșnind un tren.

Urcă în vagon, rămînînd în dreptul ușilor, și-i studie cu o privire rapidă pe ceilalți călători. Nimeni dintre puținii pasageri nu părea să-i acorde nici cea mai mică atenție. Stătu în picioare lîngă ușă. La fiecare oprire, încordarea îi sporea,

relaxîndu-se din nou cînd uşile se reînchideau, fără ca cineva să-l fi abordat. Singura persoană care să fi urcat sau coborît în apropierea lui era o femeie scundă şi îndesată, de vîrstă mijlocie, cu o basma strîns legată în jurul capului, şi care ţinea zdravăn un cărucior încărcat cu cumpărături. Trenul ieşi din tunel pe traseul suprateran al staţiilor din East End. Uşile se deschiseră iar. Senzaţia bruscă de frig în spinare îl făcu pe Mike să-şi dea seama, abia acum, că transpirase atît de tare încît cămaşa îi era udă leoarcă.

Prin ferestre, scrută peronul. Nici o suflare omenească. Uşile zvîcniră şi începură să se închidă. Spaţiul dintre ele se redusese la şaizeci de centimetri cînd femeia bondoacă scoase afară o mînă. Uşile se trîntiră peste cotul şi mîna ei făcută căuş, lăsînd un interstiţiu lat de vreo treizeci de centimetri.

— Aici cobori, domnule Scanlon. Repede!

Se uită la ea mirat. Femeia întinse mîna cealaltă, îl apucă de haină şi-l trase către deschiderea uşilor. Revenindu-şi din uimire, se aplecă pe sub braţul ei, se strecură printre uşi şi ieşi pe peron. Simţi în spinare un ghiont puternic şi uşile se închiseră cu un pocnet. Sub efectul împingerii, îşi prinse pantoful într-o ridicătură a betonului, împiedicîndu-se şi poticnindu-se. Pînă să-şi fi recăpătat echilibrul, trenul deja pornise, iar el se afla singur pe peronul pustiu. Treaba fusese realizată cît se poate de bine. Femeia arăta ca o gospodină, dar avea simţul aprecierii timpului al unui adevărat profesionist. Dacă el ar fi adus cu sine pe cineva care să-i poată fila, acum şi-ar fi continuat călătoria spre următoarea staţie.

Se întoarse brusc, auzind un glas care-l chema pe nume. Un bărbat îmbrăcat cu nişte jeans-i de catifea reiată şi cu o haină militară de rezervist se ivi din spatele unei clădiri scunde care găzduise cîndva nişte closete publice — pînă cînd vandalii şi drogaţii siliseră conducerea staţiei de metrou să le închidă.

Bărbatul parcurse cu paşi mari peronul, făcîndu-i un semn cu capul lui Mike, să-l urmeze. Îl conduse la un Ford

Escort, parcat atît de aproape de maşina din spatele lui încît, aşa cum veneau ei, din direcţia aceea, plăcuţa cu numărul de înmatriculare era ascunsă. Putea fi o simplă întîmplare. Urcară în maşină şi, fără a scoate o vorbă, merseră pînă acolo unde un şir de case dărăpănate îşi aşteptau rîndul la demolare, într-un peisaj de fabrici abandonate. Unele dintre case aveau ferestrele blocate cu scînduri, la ferestrele goale ale altora încă mai fluturau perdele zdrenţuite. Erau acoperite cu inscripţii şi desene făcute cu spray-uri, chiar şi la nivelul etajului întîi — singurul loc unde un vandal înarmat c-un spray şi dotat cu o oarecare corectitudine mai putea găsi spaţiul virgin cerut de arta sa.

Maşina se opri în faţa singurei case care mai avea cîteva ferestre intacte. Cu un mormăit, şoferul îi dădu de-nţeles lui lui Mike să coboare şi-l escortă, traversînd trotuarul prin crăpăturile căruia creşteau ierburi. Trecînd printr-un gol unde cîndva existase o poartă, se îndreptară spre uşa din faţă. Mai înainte de-a fi ajuns ei acolo, aceasta fu deschisă de un tînăr slab, cu păr de culoarea nisipului, în jur de douăzeci de ani, îmbrăcat în mod surprinzător cu un costum albastru ieftin, din al cărui buzunar de la piept răsăreau colţurile bine călcate ale unei batiste meticulos împăturite. Arăta ca un funcţionar gătit în vederea unui interviu de solicitare a unei noi slujbe. Excepţie făcea chipul lui: avea o faţă îngustă, plină de viaţă, cu ochi strălucitori şi vioi. Privirea lui trecu dincolo de Mike, plimbîndu-se în susul şi-n josul străzii pustii. Apoi tînărul dădu din cap satisfăcut şi se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Mike să treacă. În timp ce se strecura pe lîngă el, Mike remarcă unghiile roase pînă-n carne, dar şi metalul zgîriat al pistolului pe care-l ţinea ascuns vederii oricui ar fi trecut pe stradă. Observă cu coada ochiului că şoferul s-a înapoiat la maşină şi s-a instalat în ea, ochii mişcîndu-i-se fără încetare de la strada din faţa lui la oglinda retrovizoare.

Pistolarul îl întoarse pe Mike spre perete şi, în tăcere şi cu brutalitate, îl percheziţionă. Mike încercă să glumească,

vorbindu-i peste umăr. Fața omului era doar la cîțiva centimetri de-a sa, și ochii lui nervoși îi sfredeliră pupilele. Mike ridică din umeri — nu oricine are simțul umorului. Îndreptîndu-și trupul, omul îl îndemnă pe Mike să meargă în fața lui, de-a lungul unui coridor. Acesta ducea spre o cameră destul de mică, al cărei aspect era înrăutățit de perdelele zdrențuite trase peste ferestre. În centrul pardoselei se afla o masă improvizată dintr-o ușă smulsă din balamale și pusă pe două lăzi răsturnate. O altă ladă era așezată, pe unul din capetele ei înguste, alături de masă, pe partea dinspre Mike. De cealaltă parte, cu fața spre el, ședeau trei bărbați. Unul dintre ei — un individ în jur de treizeci de ani, cu bronzul roșu-maroniu permanent și cu unghiile crăpate și înnegrite pentru totdeauna ale unui muncitor care și-a petrecut toată viața trudind pe șantiere — îi făcu semn tînărului înarmat să se retragă, apoi îi zîmbi lui Mike, invitîndu-l printr-un gest cu mîna să ia loc în fața lor.

Mike salută înclinînd capul și se așeză cu grijă pe lada răsturnată.

— Drăguț din partea ta c-ai venit, Mike.

Mike se întoarse puțin pentru a-l privi pe cel care vorbise.

Era un tînăr cam de douăzeci și opt de ani. Avea o față îngustă, cu trăsături frumoase, și o mustață blondă îngrijită. Cotierele de piele de pe mînecile hainei sale de tweed nu aveau alt rost decît să creeze un efect — haina era nouă. Vocea îi era cultivată și rece. Atît ea cît și politețea lui afectată și pedantă păreau să-l arate ca pe un om căruia i-ar plăcea să-și aibă locul său în comitete, un om care, atunci cînd era cazul, știa să recunoască dacă ceva nu-i în ordine.

— Numele meu este Eddie. El e Tom — adăugă arătînd spre omul mai vîrstnic — iar ăsta-i Kevin.

Mike salută printr-o înclinare a capului și le zîmbi fiecăruia pe rînd, studiindu-i fără a se feri. Trebuia să facă eforturi serioase pentru a nu zăbovi cu privirea asupra lui Kevin. Vîrsta acestuia era de vreo patruzeci și cinci de ani. Sub o haină de

piele scumpă avea umerii laţi şi torsul puternic al unui gimnast. Sub mîneca hainei se zărea un ceas Rolex de aur. La cealaltă mînă purta, în jurul încheieturii, o brăţară de aur masivă, în care era prinsă o plăcuţă lată, din cele pe care se gravează numele. Plăcuţa nu era gravată. Omul avea chipul dur, impenetrabil, al unui proprietar dintr-un cartier sărăcăcios, şi cînd Mike se uită la el se simţi străbătut de un fior de emoţie — o emoţie amestecată cu senzaţia de gheaţă a adevăratei frici. Pe omul acesta îl cunoştea! Aceeaşi faţă îl privise de pe mai bine de douăzeci de fotografii din dosarul ascuns sub scîndurile cu care-i era pardosită camera. Acesta era un soi de animal diferit de recruţii de nivel inferior cu care avusese de-a face pînă acum. Omul acesta era un ucigaş condamnat, evadat din închisoarea din Ulster. Era cineva foarte apropiat de vîrful organizaţiei.

— Simpatic loc, spuse Mike cu amabilitate, îmbrăţişînd într-un gest larg al mîinii fîşiile de tapet ce atîrnau pe pereţi.

Eddie zîmbi cu buzele strînse, dîndu-i de înţeles lui Mike că nimeni nu avea chef de glume.

— Nu te preocupa de mobilier. Oricum nu folosim de două ori acelaşi loc. Am făcut cîndva greşeala asta.

— Da, aşa am auzit, replică Mike.

De cînd primise apelul telefonic îşi calculase zîmbetul de acum. Era vital să nimerească tonul potrivit cu aceşti oameni, să le dea de înţeles că pe el nu-l intimidau reputaţiile lor, că era sigur pe sine. Nici încrezut — doar sigur de ceea ce putea să le ofere.

— Din cîte am citit în ziare, în ultimele luni, au mai fost comise şi alte cîteva greşeli, continuă el.

Apoi, coborîndu-şi vocea şi adoptînd un ton sumbru, adăugă:

— Aşa cum par să meargă lucrurile în vremea din urmă, ticăloşii ăia de la S.A.S. chiar că sînt pe cale să vă termine cu totul. Nu ştiu cum se face, dar de cîte ori deschid un ziar citesc despre încă o porcărie.

Le scrută chipurile în timp ce schimbau între ei priviri rapide. Numai cel vîrstnic îi dădu un indiciu asupra reacţiilor sale. Buzele i se strînseră şi pielea din jurul ochilor i se încreţi într-o umbră de surîs. Feţele celorlalţi rămaseră impenetrabile.

Eddie vorbi din nou, cu un glas în care se simţea mînia reţinută:

— Nu te-am chemat aici să-ţi cerem sfatul. Primim destule dintr-astea de pe continent.

Mike zîmbi în sinea lui. Aşadar aveau nervi, iar el tocmai lovise unul.

Apoi vorbi omul mai în vîrstă, Tommy:

— Ascultă, Michael, de ce nu începi prin a ne povesti cîte ceva despre tine?

Mike îşi repetă zîmbetul şi ridică din umeri.

— Ce vreţi să ştiţi?

— Totul.

Cel care replicase fusese Kevin. Vocea îi era aspră, cu un fel de accent ironic permanent, pe care nu şi-l ascundea pe deplin.

— Începe cu începutul, îl îndemnă. De pildă, unde te-ai născut. Cine erau părinţii tăi. De unde veneau? Spune-ne absolut tot ce-ţi trece prin cap.

Ochii lui Kevin se aţintiră într-ai săi. Cîteva clipe, Mike îi susţinu privirea, apoi se uită nonşalant în altă parte, ca şi cum duritatea afectată a omului l-ar fi plictisit. Începu să le spună povestea lui. O repetase săptămîni de-a rîndul şi fiecare amănunt, oricît de mic, era perfect clar în mintea lui. Ar fi putut recita fiecare eveniment, fiecare dată, fiecare nume, exact în locul potrivit. Dar nu aşa o pregătise acum. De data asta istorisi o poveste plină de sărituri de la un episod la altul, de ezitări, de corectări, căznindu-se să-şi amintească datele şi presărînd-o cu bruşte readuceri aminte ale unuia care nu s-a gîndit în mod coerent la trecutul său pînă în clipa aceea.

Părinţii săi veniseră aici din Irlanda cu cîţiva ani înainte de naşterea lui şi se stabiliseră în Birmingham. Cînd sănătatea

i-o permitea, tatăl lui lucra în construcții. Mama vedea de casă. Mike fusese singurul lor copil. La șaisprezece ani absolvise o școală condusă de călugări catolici și-și găsise de lucru la o societate de inginerie tehnologică, frecventînd niște cursuri serale pentru a obține o diplomă de inginer în domeniul electricității. Nu le terminase niciodată. Aceea fusese perioada în care fusese ucis tatăl său.

Menționînd acest lucru, glasul îi deveni mai tăios, și Eddie schiță cu mîna un gest prin care încerca să-l calmeze:

— Vom reveni la asta mai tîrziu. Acum continuă-ți povestirea.

Mike îl fulgeră pe tînăr cu privirea, șovăi, ca și cum se lupta să-și stăpînească emoția, apoi își reluă istorisirea.

Mama sa suferise de crize de astm care-o împiedicau să muncească. După moartea tatălui, fusese datoria lui s-o întrețină, și un salariu de fabrică nu-ți ajungea cine știe cît, așa că încercase să încheie un contract de muncă în domeniul industriei petroliere. Era bine plătit, i se dădea posibilitatea de a pune ceva bani deoparte, și Africa occidentală sau deșertul libian nu păreau chiar așa de rele, dacă le comparai cu Lozells Road.

Pînă în punctul în care el părăsise Birmingham-ul, tot ce le spunea în chip de fapt concret ar fi rezistat la orice investigație. Respecta cu strictețe adevărul. În zone care se pretau mai greu la verificări, cum ar fi atitudinea lui față de tatăl său, își folosea mai mult imaginația. Procedă așa cum făcuse în noaptea încăierării cu capetele tunse: fără efort, îl transformă pe tatăl său din bețivul certăreț, limitat și nerușinat din viața reală, în bunul Patsy Scanlon, un filozof republican cumsecade și simpatic. Nu aveau cum să știe care era adevărul. Mama lui Mike murise. Într-adevăr, nu era deloc momentul să le povestească despre fermecătorul obicei al tatălui său de a vomita în dormitor.

Din momentul în care el părăsise Birmingham-ul, povestea punea o problemă mai delicată. Adevărul era că

plecase să-şi găsească de lucru în industria petrolieră şi că se angajase la o firmă specializată în lucrări de seismicitate. Prima oară îl trimiseseră în Zair, apoi în Angola, şi pe urmă în Libia. Rămăsese la ei trei ani, după care intrase într-o societate petrolieră şi plecase în Arabia Saudită şi în zona Golfului. Îşi umpluse serile singuratice petrecute în tabere îndepărtate învăţînd, urmînd prin corespondenţă nişte cursuri de electronică, şi reuşise astfel să capete o diplomă. Departe de a fi un vagabond, aşa cum trebuia să-i facă pe ei să creadă, el fusese un muncitor silitor şi plin de resurse.

Şi aici apărea problema. Dacă le spunea adevărul în legătură cu viaţa sa profesională, nu s-ar fi potrivit absolut deloc cu ceea ce pretindea acum c-ar fi, şi le-ar fi relativ uşor să găsească oameni din cei cu care lucrase. În afară de faptul de a le dovedi că personalitatea adoptată era o invenţie, nici unul dintre oamenii aceia nu-l auzise vreodată pe Mike Scanlon scoţînd măcar o vorbă de aprobare a acţiunilor Provocatorilor. Şi nimeni din cei care-l auziseră vorbind despre tatăl lui nu l-ar fi recunoscut pe ştrengarul simpatic descris acum de Mike. Cu cît le-ar face mai dificil accesul la trecutul său, cu atît mai în siguranţă s-ar simţi.

Povestea pe care şi-o tot repetase nu era nici pe de-a-ntregul neadevărată. Pur şi simplu o potrivea puţin pe ici pe colo. În loc de a enumera treptele urcate într-o carieră respectabilă, istorisea cum vagabondase dintr-o ţară într-alta, muncind pe baza unor contracte scurte, ducîndu-se oriunde îl mînase posibilitatea de a căpăta o slujbă. Între contracte, pretindea că umblase-ncolo şi-ncoace, prin Africa şi Orientul Mijlociu, pînă ce-şi termina banii, fiind nevoit să se întoarcă iar la lucru. Susţinea că făcuse eforturi sporadice să-şi continue studiile de electronică cu ajutorul cursurilor prin corespondenţă, dar că niciodată nu le terminase. Era plauzibil, îndeajuns de aproape de adevăr pentru a-i permite să-şi susţină versiunea cu ajutorul unui bogat bagaj de anecdote, şi totul era greu de verificat.

Pe toată durata istorisirii fețele lor rămaseră imobile, golite de expresie. O bună bucată de timp nici unul dintre ei nu făcu vreun comentariu. Numai cînd pomeni despre perioada în care lucrase cu echipa de seismologi puseră cîteva întrebări, interesîndu-se mai ales de experiența lui în materie de substanțe și dispozitive explozive.

Cînd Mike ajunse la momentul bătăii din cîrciumă și la convorbirea sa cu John și cu prietenii săi, își îndreptă spinarea și-i privi pe rînd:

— Bănuiesc că restul îl știți la fel de bine ca mine însumi.

Eddie dădu din cap afirmativ.

— Hmm. Și ce ne poți spune despre limbile străine? Am auzit că te pricepi la arabă.

Mike rîse, ridicînd modest din umeri.

— Ei, așa, puțin, știți voi.

Kevin scutură din cap. Nota ironică nu dispăruse din glasul lui.

— Nu, nu știm. Am vrea să știm. Un puțin mic sau un puțin mare? Vorbești sau nu arăbește?

Mike zîmbi, tot modest. Adevărul era că petrecuse un an la universitatea din Kuweit studiind araba, sponsorizat fiind de firma lui petrolieră. Asta era încă ceva despre care chiar că nu avea de gînd să le pomenească. Ar fi fost în contradicție cu propria-i imagine ca derbedeu de pe terenurile petrolifere, unul dintre muncitorii rătăcitori din respectiva industrie.

— Păi, nu știu. Destul de bine, cred. Am petrecut o bucată bună de timp învîrtindu-mă pe-acolo. Singurul lucru pe care-l puteți numi învățătură serioasă a fost o dată, cînd am stat cîteva luni într-o barcă, eu și un prieten de-al meu egiptean. Ne pierdeam timpul hoinărind încoace și-ncolo prin Golf. Egipteanul încercă să mă învețe păsărească lui.

Rîse înduioșat de amintire. Barca era reală, egipteanul era pură imaginație.

— Îți plac? Vreau să spun, arabii.

Kevin își trase manșetele bluzei. Vorbea încruntîndu-se. Tonul și expresia lui erau lămuritoare în privința poziției sale.

Mike rînji:

— Dacă-mi *plac*? Nu știu. Cred că întotdeauna m-am împăcat cu ei. Înțelegeți, faptul că vorbeam puțin arăbește mi-era de ajutor. Și că-i tratam ca pe niște oameni. Majoritatea celor care se ocupă de afaceri în domeniul petrolului par să-i trateze pe arabi ca pe niște gunoaie, doar dacă nu se întîmplă să lucreze în vreun minister și să le arate diplomele.

— Da, așa-i — replică posomorît Kevin, aranjîndu-și haina pe umeri —, și poate că indivizii vîrîți în jocul cu petrolul nu greșesc prea tare.

Brusc, se aplecă mai mult spre Mike. Își ținea antebrațele sprijinite pe masă și umerii puternici i se încovoiau sub haină. Glasul îi răsuna tare și dur:

— Ascultă, prietene, tu știi cîte ceva despre noi, altminteri n-ai fi aici. Știi ce fel de oameni sîntem. Știi ce încercăm să realizăm. Și probabil că ne cunoști politica. Vreau să spun, știi că sîntem marxiști. Sau — adăugă, aruncîndu-i o privire disprețuitoare bărbatului mai în vîrstă — unii dintre noi sîntem marxiști.

Se aplecă și mai mult peste masă. Vocea îi coborî devenind un șuierat veninos.

— Dar cum stau lucrurile cu tine? Ce ești *tu*? Un marxist? Lucrînd în industria petrolieră? Nu mă face să rîd! adăugă cu un rînjet batjocoritor. Și pe deasupra, un englez!

Rînjetul dispăru, fiind înlocuit printr-o expresie de adevărată ostilitate. Se lăsă din nou pe spate și îndreptă un deget scurt și gros către fața lui Mike.

— Cred c-ar fi mai bine să ne mai spui cîte ceva, nu ești de aceeași părere?

Această bruscă izbucnire de ostilitate fățișă îl descumpăni momentan pe Mike. Privi rapid spre ceilalți doi. Stăteau tăcuți, netrădîndu-și nici un gînd, lăsîndu-l pe Kevin să conducă lucrurile după capul său. Mike se întoarse iar spre Kevin.

Ochii omului străluceau, plini de neîncredere și venin. Mike își ațintì privirea în ei. Făcu o pauză de cîteva clipe. Pînă la întrebarea batjocoritoare a lui Kevin simțise că deținea inițiativa, dar acum aceasta îi era luată. Cînd reîncepu să vorbească, glasul îi suna tot atît de coborît ca al lui Kevin.

— Ascultă, spuse, aproape scuipînd cuvintele, hai să lămurim un lucru.

Aproape imperceptibil, glasul îi prindea forță:

— Eu nu sînt marxist. Niciodată n-am fost. Sincer să fiu, nu știu nici cît un rahat despre marxism. Însă, din puținul pe care-l știu, totul nu-i decît apă de ploaie. Trebuie să fiți nebuni ca încă să-l mai luați în serios! Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar rușii nu mai cred în toate prostiile-alea!

Acum, glasul îi devenise disprețuitor:

— Ce vă-nchipuiți? Că I.R.A., chinezii și detașamentele Armatei Roșii sînt singurele din lume care au priceput lucrurile corect? (Rîse zgomotos și încheie:) — Probabil că v-ați ticnit.

Trăsăturile feței lui Kevin se schimonosiră de furie. Începu să se ridice în picioare. Eddie întinse repede mîna și-i înșfăcă mîneca hainei de piele, trăgîndu-l înapoi.

— Stai jos, Kevin. Și stăpînește-te. Nu ne aflăm aici ca să ne punem pe zbierat.

Încet, Kevin se așeză pe scaun, încă mai răsuflînd greu. Bărbatul mai tînăr se întoarse spre Mike.

— Și tu. Potolește-ți limba aia afurisită. Nu sîntem la bar. Nu ți-am cerut să vii aici ca să ne luăm la bătaie.

Mike se uită la el, scuturînd din cap.

— La dracu! și la ce-ar folosi? Ăsta-i un lucru în legătură cu voi care întotdeauna m-a scos din sărite. Vă creați probleme cu politica, în loc să vă vedeți de treaba pe care-o aveți de făcut. Ca o ceată de studenți tîmpiți. Și, dacă-i vorba, așa era și tata. V-ați fi înțeles bine cu el. Trăncănea despre toate prostiile astea pînă-n pînzele albe, cînd mai bine-ar fi fost să treacă la treabă și să facă ceva. Și, între timp, ce fac ticăloșii care-s de ailaltă parte? Vă-mpușcă fără somație. Trimit

S.A.S.-ul în casele voastre, să vă ciuruiască de gloanțe în fața familiilor voastre. Vă extermină. Pentru că ei nu uită *niciodată* cine le este dușmanul. Cît despre faptul că sînt englez — continuă întorcîndu-se spre Kevin, cu nările dilatate de furie — pot să vă reamintesc că unii dintre cei mai buni oameni pe care i-ați avut s-au născut în Anglia. Eu sînt englez, nu-s marxist. Și, dacă tot am ajuns la asta, nu-s nici dintr-ăia care, într-o sîmbătă seara, se ridică în picioare și cîntă *Danny Boy*. Tot ce vreau e să-i văd pe afurisiții de britanici afară din Irlanda, și cu asta basta!

Se așează iar pe ladă, privindu-i în față și respirînd greoi. Emoția nu-i era simulată — nevoia de a-i convinge era îndeajuns de reală pentru a-l face să transpire. Nu știa care era întregul scop al interviului, dar știa cu certitudine ce s-ar întîmpla dac-ar da greș. Cei trei ar părăsi casa; el ar rămîne acolo — cu un glonț în ceafă.

Tommy îi zîmbi lui Mike și-i făcu cu ochiul, fără a fi văzut de ceilalți.

— Dă-i pace, Kevin. Are dreptate să vorbească așa. Unii dintre tovarășii buni au fost britanici. Cu oamenii pe care i-au ucis în ultimele cîteva luni, cu greu am aduna un detașament militar activ. Știi asta tot atît de bine ca și mine. Dacă Mike e gata să ni se alăture, eu zic să-l luăm. Și-a dovedit atașamentul. Iar S.A.S.-ul nu-i ține fotografia prinsă-n pioneze în sala popotei lor. Ceea ce nu poți spune despre nici unul dintre voi! încheie cu un zîmbet posomorît.

Se uită pe rînd la ceilalți doi, așteptîndu-le acordul. Mike îi privi și el atent, urmele mîniei ștergîndu-i-se treptat de pe față.

Cît timp vorbise omul mai vîrstnic, ochii lui Kevin nu se dezlipiseră de pe Mike. Acum zîmbi cu zgîrcenie și cam pieziș, încuviințînd vorbele lui Tommy. Apoi vorbi din nou:

— Ce vîrstă ai, Mike? Treizeci și șapte?

Mike simți că i se usucă gura. Ghicea unde avea să ducă întrebarea. Punctul la care se temea cel mai tare să ajungă.

— Treizeci și opt.

Kevin zîmbi, cu același zîmbet acru.

— Uită-te la noi, Mike...

Pronunțase numele cu o acentuare ușor exagerată, ca și cum s-ar fi putut să fie fals.

— ... Tommy, aici de față, e trecut de cincizeci. Într-un fel sau altul, a fost activ în organizație vreme de peste treizeci de ani. Și Eddie. Nu are decît douăzeci și șapte. A fost alături de noi chiar mai'nainte să-și fi terminat școala. A omorît oameni pentru noi încă dinainte de a-și lua o slujbă. Eu însumi am intrat în organizație în ziua-n care-am împlinit optsprezece ani. Lămurește-mă acum cu ceva care m-a tot frămîntat de cînd am auzit prima oară despre tine. Pentru ce dracu ți-a trebuit atît de mult timp?

Mike se sili să-și înghită nodul din gît. Toți ochii erau ațintiți asupra lui. Cel mai în vîrstă, Tommy, nu-și mai păstra zîmbetul încurajator. Nu era tot atît de ostil pe cît era Kevin, dar nu supraviețuise în organizație atîta amar de vreme, vînat zi de zi de forțele securității, fără a ști să asculte cum trebuie răspunsurile la acest gen de întrebări.

— V-am spus despre tata — ce i-au făcut. Ticăloșii...

Kevin îl întrerupse cu o mișcare nerăbdătoare a mîinii.

— Sigur că da. Știm totul despre Patsy Scanlon. Mare republican. Și încă și mai mare bețiv. Știm c-a murit în mîinile poliției britanice. Știm că asta s-a petrecut *cu douăzeci de ani în urmă*. Întrebarea la care vreau să-mi răspunzi, prietene, este pentru ce ai venit la noi *acum?* De ce nu atunci? Ce-l împinge pe un om care, în cea mai mare parte a vieții lui de adult, n-a fost niciodată în Anglia, ca să nu mai vorbim de Irlanda, să devină brusc atît de preocupat de ceea ce facem noi?

— Ce legătură are faptul c-am fost plecat în străinătate cu toată treaba asta? Jumătate din fondurile și armele voastre vă vin din America, nu-i așa? În Boston sînt oameni care au primit sentințe de cîte douăzeci de ani pentru așa ceva și

care abia dacă sînt în stare să găsească pe hartă Irlanda. Le ceri să dea explicații?

Kevin ridică un deget, cu un gest dojenitor.

— O-ntorci bine, spuse zîmbind crunt. Dar nu despre ei vorbim. Vorbim despre *tine*. Ei doar ne trimit materiale. Tu încerci să te vîri în organizație.

Mike se retrase de la masă și se ridică în picioare. Kevin își duse mîna la piept. Degetele i se strecurară sub fermoarul bluzonului.

Mike făcu un pas înapoi, apropiindu-se de ușă.

— *Încerc* să mă vîr *în* organizație?

Acum era rîndul lui să rînjească, și continuă:

— Despre ce mama dracului vorbești? Eu nu încerc nimic. Aduceți-vă aminte un lucru, adunătură de capete seci ce sînteți, *voi* ați fost cei care păreați că mă vreți pe *mine*! John și amicii lui au alergat după mine, nu eu după ei. Dacă așa gîndiți, să vă ia naiba. Plec chiar acum.

Eddie stătea complet nemișcat. Mîna lui dreaptă nu se vedea, ascunsă sub masă. Clătină din cap.

— Nu, n-o să pleci. Îmi pare rău, Michael, dar este prea tîrziu pentru asta.

Părea că regretă sincer. Mike nu schiță nici o mișcare. Mîna lui Kevin se adînci și mai mult sub haină. Mike văzu cum se formează o proeminență, cînd degetele i se încleștară pe ceva.

— Vino înapoi și ia loc, îi spuse Eddie pe un ton calm și rațional, arătînd cu bărbia spre ladă.

Mike continua să stea în picioare, gîfîind și privind în jos la ei. Treptat respirația i se liniști. Se întoarse la locul lui și se așeză.

— Bravo, Michael, îți mulțumesc.

Eddie își scoase mîna de sub masă. Încet, cam fără voie, Kevin își retrase mîna din bluzon, lăsînd-o la vedere. Pe același ton măsurat și calm, Eddie vorbi din nou:

— Acum, răspunde întrebării lui Kevin. Te rog. Toți am vrea să auzim ce ai de spus. Cum se explică o conversiune atît de rapidă?

Vreme de cîteva minute Mike păstră tăcerea. Cînd în cele din urmă vorbi, glasul îi era reținut, ca și cum și-ar fi scos din suflet ceva dureros.

— O.K., uite care-i treaba. După cum v-am zis, cînd a murit tata eu abia împlinisem nouăsprezece ani. Practic un copil. Mama nu avea bani și nici energie ca să se lupte cu poliția. Ăia ne-au spus că tata se înecase tușind, că fusese un accident. Mama le-a acceptat explicația. Ce altceva ar fi putut face o femeie în situația ei?

— A fost destulă zarvă în legătură cu asta, la vremea respectivă, interveni Kevin sfredelindu-l cu privirea.

Mike izbucni în rîs.

— Avocați? Sigur că da. Era pe la sfîrșitul anilor 'șaizeci. Marșurile pentru drepturile omului. Bernadette Devlin[1], democrații antivietnamezi, Grosvenor Square. Se părea că jumătate din avocații țării dădeau năvală să-și ofere serviciile. Și știți ceva? Toți nemernicii ăia nu urmăreau decît să-și facă reclamă! Nici unul nu voia cu adevărat s-o ajute pe maică-mea. Tot ce voiau era ca noi să dăm în judecată poliția. Nu asta dorea mama. Ea *respecta* poliția, slavă Domnului. I-au spus că tata s-a înecat — i-a crezut.

— Tu i-ai *crezut* ? îl întrebă Kevin.

Mike își îndreptă trupul și-l privi drept în ochi.

— Tu singur ai spus-o: tatei îi plăcea să bea cîte un păhărel. S-ar fi înecat cu propria-i vărsătură, în patul lui — și nu o dată — dacă mama nu s-ar fi aflat acolo, să-l salveze.

---

1 *Devlin* (McAliskey, Josephine Bernadette) (născ. 1947): naționalistă irlandeză, devenită membru al Parlamentului la vîrsta de douăzeci și doi de ani. Implicarea ei directă în violențe civile a dus la condamnarea sa la închisoare pe cinci luni și, mai tîrziu, la un atentat din care a scapat cu viață. (n.t.)

Nu aveam motive serioase să *nu*-i cred. Era un om simpatic, dar nu rezista la băutură. (Oftă şi scutură din cap cu regret, încheind:) — La vremea aceea totul părea plauzibil.

— Şi? insistă Kevin, încă nesatisfăcut.

— Şi am descoperit că greşisem. (Glasul lui Mike nu mai era decît o şoaptă cînd continuă): — Poliţiştii l-au sufocat. Şi şi-au acoperit fapta. Toţi. Poliţia, doctorii lor, toată şleahta.

Se întrerupse, vocea înecîndu-i-se de emoţie stăpînită.

Eddie îl întrebă:

— Ai spus că ai descoperit asta. Cum s-a întîmplat?

— Şi cînd? adăugă Kevin, pe un ton agresiv.

— Anul trecut. Am întîlnit pe cineva în Bahrain. Uite.

În timp ce vorbea, îşi vîrî mîna într-un buzunar interior al hainei. Scoase din el un petic mototolit tăiat dintr-un ziar. Cu mare grijă îl despături pe masă, în faţa lor. Hîrtia se rupea în bucăţi pe la îndoituri, uzată de multele plieri şi desfăşurări. Articolul decupat era cel pe care Mike îl luase în ajun de la bibliotecă. Îşi petrecuse o oră în camera lui, îndoindu-l şi dezdoindu-l, manevrîndu-l în fel şi chip, murdărindu-l cu praf. Arăta de parcă l-ar fi purtat în buzunar luni de zile.

Cu degetul, le indică articolul şi rămase tăcut în timp ce ei îl citeau, cu capetele alăturate.

Reportajul se referea la ceva ce se petrecuse în Bahrain. Cadavrul unui englez, un om de pază al unui hotel, fusese recuperat din mare, pe plaja şeicului. Mike cunoştea foarte bine locul. Era una din puţinele plaje din Bahrain şi se afla pe un domeniu ce aparţinea şefului statului. Acesta le permitea străinilor s-o folosească. Opinia locală era că, în felul acesta, avea posibilitatea să le vadă în costum de baie pe soţiile expatriaţilor. Cadavrul fusese scos din mare de către mercenarii yemeniţi din corpul de bodygarzi ai şeicului. O investigaţie efectuată de poliţia locală ajunsese la concluzia că omul se înecase probabil în timp ce era beat. Nu fusese nevoie de vreun sticlete as în materie pentru a se stabili o astfel de concluzie: alături de hainele lui se găsise o sticlă de whiskey goală.

Eddie își ridică privirile de pe hîrtia zdrențuită.

— Și ce legătură are asta cu ce ne interesează?

— Îl cunoșteam. Obișnuiam să beau împreună cu el ori de cîte ori eram în vacanță prin Bahraim. Se dusese acolo după ce ieșise la pensie... (Se întrerupse o fracțiune de secundă și continuă:) — Fusese polițist în Birmingham.

Urmară cîteva clipe de tăcere totală. Fu ruptă de Eddie.

— Era acolo?

Mike scutură din cap.

— Nu. Nu în noaptea aia. Dar lucra la aceeași pușcărie. Făcuseră treabă bună cînd mușamalizaseră afacerea. După cît se pare, au trecut luni de zile pînă-au început să circule zvonuri, chiar și în respectivul post de poliție. Și, în cele din urmă, individul ăsta — spuse arătînd cu mîna articolul — s-a dus într-o noapte să bea cu un vechi prieten din poliție, tot unul care se pensionase, și polițistul ăla și-a dat deodată drumul la gură.

Toți trei îi urmăreau cu atenție buzele, fără a scoate o vorbă, sorbindu-i fiecare cuvînt.

Mike arătă din nou spre peticul de ziar.

— Într-o noapte, după ce trăsese zdravăn la măsea, mi-a spus întreaga poveste. Era chiar mîndru de ea. Își închipuia că felul în care colegii lui mușamalizaseră totul, prostindu-i pe toți, fusese cît se poate de inteligent. Solidaritate polițienească! Se mîndrea cum reușiseră ei să-l ducă de nas pe un ticălos de doctor.

Se întrerupse. Acum respira iarăși din greu, prefăcîndu-se că furia i se reaprindea pe măsură ce retrăia momentul. Continuă:

— Nemernicul ăla aproape că nici n-a examinat cadavrul. Practic i-a crezut pe cuvînt în toate privințele.

— Așadar, ce-ai făcut cînd ai descoperit toate acestea? răsună glasul lui Eddie, umplînd încăperea.

Mike se uită la el cu ochii mari, ca și cum s-ar fi mirat dîndu-și seama că nu este singur în cameră. Răspunse:

— M-am hotărît să mă răzbun.

Povestea lui Mike păru să-i convingă că puteau avea încredere în el, căci restul interviului dură mai puţin de o jumătate de oră. Întrebările lor erau scurte, răspunsurile şi mai scurte. El era sigur de sine. N-aveau decît să-i verifice povestea. Tăietura din ziar nu era falsificată. Mortul fusese un poliţist şi lucrase cu adevărat la secţia de poliţie în care murise tatăl lui Mike, şi tot aşa şi la hotelul din Bahrain. Adevărul era însă că Mike nu-l întîlnise niciodată. Asta avea să rămînă un secret între el şi decedat.

Fapt este că Mike se aflase în Bahrain cînd se înecase omul, şi în foarte mica lume a expatriaţilor din Bahrain moartea lui stîrnise mare vîlvă. Cu toate acestea, Mike nu i-ar fi acordat nici o atenţie dacă numele lui nu i-ar fi sunat cunoscut. Oricît de puţin îi păsase de tatăl lui, numele din epoca aceea atît de îndepărtată îi rămăsese de neşters în minte. Din simplă curiozitate începuse să manifeste un interes mai mare.

Uimite că aveau o adevărată „ştire" ivită chiar la ei acasă, radiodifuziunea şi televiziunea locală îi dăduseră o amploare exagerată. Un interviu cu soţia mortului, difuzat într-o noapte, la o oră tîrzie, confirmase bănuiala lui Mike. Femeia menţionase că soţul ei lucrase în Birmingham la aceeaşi secţie de poliţie în care murise tatăl lui Mike. Vîrsta omului se potrivea. La vremea aceea fusese inspector-detectiv şi făcuse multă muncă de teren tot strîngînd interogatorii.

Mike părăsise Bahrain-ul două zile mai tîrziu, înapoindu-se în deşert, unde incidentul îi ieşise complet din minte. Pînă în momentul acela, chiar în noaptea trecută, cînd îl dezgropase din memorie, dîndu-şi seama că ar constitui sprijinul final necesar pentru povestea lui. Încă o dată se putea baza pe evenimente reale care ar rezista la o cercetare minuţioasă.

Mike se ridică în picioare şi ceilalţi trei îl imitară. Eddie zîmbea.

— Posezi un pașaport? îl întrebă.

Avea unul, dar acela le-ar spune o mulțime de lucruri pe care nu trebuiau să le cunoască.

— Am avut unul. L-am pierdut la Atena. Ultima oară cînd m-am întors în Europa am sărbătorit puțin prilejul. Am fost nevoit să mă duc la consulatul de-acolo, ca să-mi elibereze un document de călătorie.

Eddie îi dădu un blocnotes și un stilou.

— Notează-ne datele tale, o să-ți facem rost de unul.

Mike se aplecă deasupra mesei, pregătindu-se să scrie, dar se opri.

— N-ar fi mai bine să cer pur și simplu să mi-l înlocuiască?

Eddie scutură din cap.

— Ai fost plecat din țară prea multă vreme. Biroului de pașapoarte îi trebuie trei luni ca să rezolve cererea. Noi — încheie zîmbind, un zîmbet de sincer amuzament — noi îți putem da un pașaport britanic original incomparabil mai repede.

Îl conduse pe Mike în lungul coridorului. În timp ce omul înarmat deschidea ușa și scruta strada, Eddie își vîrî mîna în buzunar și scoase un plic. I-l înmînă lui Mike. Cînd acesta schiță gestul de a-l deschide, Eddie își plesni limba de dinții de sus:

— Ntț! Nu acum. Aruncă-i o privire mai tîrziu, după ce te întorci acasă. Cînd ai să ai puțin timp. (Zîmbi, întinzîndu-i o mînă și adăugă:) — Bine-ai venit la Provo[1]! Vom ține legătura. Pînă nu capeți vești de la noi, păzește-te de încurcături și ține-te departe de băutură.

— O să-ncerc.

— Nu încerca, Michael. Fă-o! Acum ești angajat în serviciul activ. Acesta-i un ordin.

---

1 *Provo*: prescurtare de la cuvîntul *provocator*, cu același sens în limba română ca și în cea engleză. (n.t.)

Capitolul 7

Mike se trezi înainte de şapte din cauza zgomotului ploii ce răpăia în geamuri. După Anul Nou plouase aproape fără întrerupere timp de trei zile. Era plictisit şi nu-şi găsea locul. De la interviu, nu mai avusese nici o veste. Conformîndu-se ordinelor lui Eddie, de cînd părăsise casa dărăpănată nu se mai dusese pe la nici una din cîrciumile al căror client devenise. O singură dată, în ajunul Anului Nou, ieşise în oraş, la un restaurant cu orchestră de jazz de la periferia sud-vestică a Londrei, departe de oricare din zonele în care exista riscul de-a fi recunoscut. Departe şi de valul de sentimentalism care avea să se reverse asupra Kilburn-ului şi a Hammersmith-ului odată cu apropierea miezului nopţii. Chiar şi acolo, rămăsese doar atît cît să bea două pahare şi să asculte şase sau şapte melodii. Cînd atmosfera sărbătorească şi grupurile de oameni care se ameţeau de alcool şi prefăcută bună-dispoziţie îl făcuseră să simtă foarte acut golul şi amărăciunea din suflet, nu mai putuse suporta. Se înapoiase în camera din „hotelul" său cu două sticle sub braţ. A douăsprezecea bătaie a ceasului îl găsise cufundat în somn de o jumătate de oră, cele două

sticle zăcînd goale sub pat. Fusese nevoie de ele pentru a atenua imaginea lui Allix îndeajuns de mult timp încît să poată adormi.

Se mai abătuse doar o dată de la plictisitoarea rutină de a aştepta: încercase să-l vadă pe Tom. Dorinţa de a-l vedea pe băiat devenise copleşitoare. Închiriase o maşină, condusese pînă la Kingston-upon-Thames, şi parcase aproape de colţul parcului Sitwell Gardens, la şaizeci-şaptezeci de yarzi depărtare de casa Lorimer-ilor. În cele din urmă, după cîteva ore de aşteptare răbdătoare, îşi făcuse apariţia mama lui Allix, înfofolită într-o haină de blană ieftină şi împopoţonată cu o pălărie de felul acelora despre care-şi închipuia ea c-ar deosebi-o de vecini. Tom alerga cu paşi mărunţi alături de ea, ţinînd-o de mînă. Începuseră să meargă spre el.

I se puse un nod în gît la vederea băiatului, gătit cu hainele viu colorate pe care el şi Allix îl ajutaseră să şi le aleagă. Deodată, Tom dădu drumul mîinii bunicii sale şi sări departe de ea pentru a pleoscăi voios, cu ambele picioare, într-o baltă. Doamna Lorimer se trase înapoi cînd stropii îi udară picioarele. Îl certă aspru pe Tom, înşfăcîndu-i mîna şi smucindu-i cu putere braţul, în chip de pedeapsă. Apoi, răsucindu-şi în afară călcîiul, cercetă iritată petele de pe gleznă şi se-ntoarse spre Tom cu faţa învineţită de furie; îi strînse mai tare mîna şi continuă să meargă, mărindu-şi şi mai mult pasul. Rîsul pieri de pe chipul copilului în timp ce-şi potrivea din nou mersul după al ei.

Mike stătuse o jumătate de oră afară din maşină cînd simţi pe piept o răceală ciudată. Se uită în jos, pe cămaşa lui. De pe bărbie i se prelingeau lacrimi. Pe cămaşă apăruse o pată umedă de mărimea unei farfurii. Cu o mînă ineficientă îşi şterse faţa şi-şi ridică din nou privirile. Tom şi bunica lui încă se mai aflau la o depărtare de vreo patruzeci de metri, pe trotuarul celălalt. Nici unul din ei nu-l văzuse. Rămase cu un picior pe trotuar, mîna sprijinindu-i-se de cadrul portierei.

Timp de aproape trei secunde nu fu în stare să-şi ia ochii de la Tom. În cele din urmă, îşi desprinse privirile de la băiat şi se uită în jos, la cămaşa lui udă. Brusc, făcu un zgomot care nu era altceva decît un plînset înăbuşit, şi se lăsă să cadă pe scaun. Mai ezită cîteva clipe, mutîndu-şi iar privirea de la pată la Tom. Apoi băgă maşina în marşarier, patină dezordonat, revenind spre colţ, întoarse volanul şi demară în trombă, lăsînd în urmă strada şi depărtîndu-se de ei.

Frecîndu-şi ochii, se sili să coboare din pat şi-şi pregăti o cafea. Mirosul stătut al whiskey-ului pe jumătate băut care rămăsese părăsit pe plita de aragaz îl făcu să strîmbe din nas. Îşi duse ceaşca la masă şi împinse alături servieta ieftină pe care-o găsise acolo unde o lăsase în seara trecută. Conţinea dosarele lui, care nu mai încăpeau în plicul iniţial. Îşi petrecuse timpul de recluziune forţată revăzînd materialele, clasîndu-le, studiind chipurile. Folosind o cariocă şi o bucată de plastic transparent, suprapusese pe fotografii toate soiurile de bărbi, ochelari şi pălării. Doar dacă nu fuseseră supuşi unor operaţii de chirurgie plastică, era sigur că ar recunoaşte de la prima vedere orice membru al grupării Provocatorilor a cărui fotografie apăruse în presă în ultimii zece ani.

Îndeosebi, îl recunoscu foarte bine pe unul dintre ei. Era cea de-a treia faţă care-i zîmbea, alături de el însuşi şi de Jane, din fotografia proptită de borcanul cu marmeladă. Fotografia pe care o găsise în plicul primit de la Eddie. Probabil fusese făcută de fotograful de pe stradă, împreună cu falsul Moş Crăciun. Îi reprezenta pe Mike şi pe Jane braţ la braţ. Agăţat de celălalt braţ al Janei, în mod clar făcînd parte din grupul lor, era o altă figură zîmbitoare. Bărbatul purta o eşarfă înnodată larg în jurul gîtului, astfel încît, dacă-şi trăgea bărbia înapoi, faţa i-ar fi fost pe jumătate ascunsă. Mike înţelese de ce. Faţa aparţinea unuia dintre cei mai renumiţi ucigaşi ai organizaţiei. Era figura pe care Mike o zărise în fugă, atunci cînd se depărtase de ei pe furiş, omul pentru care Jane îl împiedicase

pe Mike să-l urmărească. În spatele lor, vitrina animată a magazinului Selfridge's era de neconfundat.

Din clipa în care deschisese plicul, Mike înţelesese. Îi luaseră posibilitatea opţiunii de a se adresa autorităţilor. Fotografia îl stigmatiza ca participant de bunăvoie la un atentat atroce. Un ucigaş ce folosea bombe. Îl aveau la mînă. La primul semn de înşelăciune, fotografia avea să fie trimisă la poliţie.

Jane şi celălalt bărbat din fotografie ar avea de partea lor resursele organizaţiei: căi de evadare, case conspirative, reţeaua de simpatizanţi (englezi şi irlandezi) gata să le ofere adăpost luni de-a rîndul — toate le-ar sta la dispoziţie. El ar fi singur, urmărit atît de Provocatori, cît şi de forţele de securitate britanice. Modul în care-i tratau pe suspecţi era singurul lucru pe care cele două tabere îl aveau în comun. Îi împuşcau.

Un zgomot neaşteptat îl făcu să înţepenească. Era scîrţîitul slab al unei uşi pe care cineva o închidea cu mare grijă. Grija era cea care-l alarma. În casa aceea nimeni nu închidea vreodată uşile cu grijă. Rămase pe scaun nemişcat, cu capul înclinat, cu auzul încordat. Nu se mai auzi nici un zgomot. Ridicînd din umeri, era pe punctul de a mai lua o înghiţitură de cafea cînd în uşă cineva bătu tare o singură dată.

Cît mai silenţios cu putinţă, puse ceaşca pe masă şi se ridică repede în picioare. În grabă, îşi roti privirea prin încă- pere. Ochii i se opriră pe un cuţit de bucătărie ieftin, ce zăcea lîngă chiuvetă. Îl luă într-o mînă. În cealaltă luă o cîrpă de vase. Se duse către uşă, călcînd atent, încercînd la fiecare pas scîndura de sub talpă. În timp ce păşea, strînse cîrpa, făcînd-o ghem. Ajunse la uşă fără ca vreo scîndură să-i fi trădat mişcările. Inspirînd adînc, aşteptă, lipit de perete, ascultînd intens. Se auzi o nouă bătaie în uşă, apoi clanţa se mişcă, părînd că cineva o încearcă. Nu avea nici un rost — ştia bine — să-şi închipuie c-ar putea răsuci fără zgomot cheia. Persoana de afară ar auzi în mod sigur. Apăsîndu-şi

trupul în zid, întinse mîna în care ţinea cîrpa de vase şi descuie uşa, dînd-o brusc de perete. Cînd se deschise larg, Mike azvîrli cîrpa, ţintind la nivelul ochilor vizitatorului. Era o şmecherie a încăierărilor de pe stradă, veche, dar infailibilă. Dacă aruncai ceva, orice, în ochii unui agresor, acesta clipea, dîndu-ţi un răgaz de o fracţiune de secundă. Se repezi în prag, ridicînd cuţitul, cu mîna arcuită asupra intrusului.

În plin avînt încă, înţepeni cu „arma" în aer.

Jane se uita la el cu ochii măriţi. Cu o mînă îşi dădea la o parte de pe faţă cîrpa, iar cu cealaltă se sprijinea de canatul uşii. Părul îi era lipit de pielea capului, o picătură de ploaie îi atîrna pe bărbie, şi gîfîia. Cînd deschise gura să vorbească, un spasm de durere îi schimonosi faţa, nelăsînd cuvintele să iasă.

— Isuse Cristoase!

Mike deschise mai larg uşa şi o trase în cameră, aproape făcînd-o să-şi piardă echilibrul. Fata intră poticnindu-se. Cînd Mike, după ce încuiase uşa, se întoarse spre cameră, ea căzuse grămadă, cu capul şi cu trunchiul pe divanul jerpelit şi cu picioarele pe covorul uzat. Se uită la făptura epuizată.

— Cum naiba ai intrat aici? N-am auzit soneria. Ţi-a deschis careva? Te-a văzut proprietarul?

Încă zăcînd pe jos, ea întoarse capul într-o parte, pentru ca el să-i poată vedea faţa. Zîmbind slab, îşi strecură cu greu o mînă în buzunarul strîmt de la spatele jeans-ilor şi scoase o carte de credit ruptă, pe care-o flutură cu un gest obosit.

— Nu-ţi fă probleme. Mi-am deschis singură. Cu asta. O uşă de tipul acesta e joacă de copii. De văzut nu m-a văzut nimeni.

Observă privirea nervoasă pe care el o-ndreptă spre uşă şi izbucni într-un rîs slab, gîfîit, adăugînd:

— Iar S.A.S.-ul nu-i de aşteptat să năvălească aici, pe urmele mele. Mă poţi ajuta cu asta?

În timp ce vorbea se uită la propriu-i picior. Urmărindu-i privirea, Mike văzu abia acum că, sub genunchiul stîng,

jeans-ii uzi leoarcă de ploaie erau uzi și de ceva cu o culoare mai întunecată. Cu degete neîndemînatice desfăcu fermoarul pantalonilor. Cînd îi descheie în talie, un pistol automat zgîriat căzu de sub bluza ei pe divan. Rămase o clipă cu ochii fixați asupra lui, apoi îl ridică și-l puse ușurel pe podea. Trase în jos pantalonii și i-i scoase.

— Cristoase! Te doare?

Fata îi aruncă o privire care-i spunea cît de prostească îi era întrebarea.

— Al dracului de tare, replică totuși, pe un ton de conversație.

Mike îi ridică picioarele pe divan. În pulpa ei era o gaură adîncă de un deget. Sîngele îi udase complet ciorapul și se scursese în pantof. Pînza de cort subțire din care era făcut se îmbibase cu totul. Pete proaspete pe covorul ros pînă la urzeală marcau drumul ei de la ușă la canapea. Înăbușindu-și un strigăt, Mike luă repede cîrpa de vase, turnă puțină apă rece într-un lighean de plastic, și se repezi afară din cameră, închizînd ușa în urma lui.

Deși munci cu furie, îi trebuiră cîteva minute bune ca să spele petele ce duceau de la ușa de intrare a casei pînă la camera lui — minute în timpul cărora abia îndrăzni să respire de teamă că proprietarul s-ar putea ivi ca o creatură subacvatică, ieșită din întunecata ei vizuină. Își verifică rezultatul trudei. Urmele umede se vedeau ca niște pete mai închise pe covor, ce duceau ca o dîră grăitoare spre ușa lui. Se gîndi cîteva clipe, apoi se aplecă și continuă să șteargă cu cîrpa udă restul palierului. Se opri să frece la fiecare a doua sau a treia treaptă pînă la următorul etaj. Lăsă o ultimă pată umedă în mijlocul palierului de deasupra și reveni tiptil în propria-i cameră. Dacă existau pete și pe trotuar, pentru ștergerea lor se baza pe ploaie. Rezultatul nu va potoli curiozitatea proprietarului, dar putea să i-o îndrepte în altă direcție. Va trage probabil concluzia că vreun locatar venise acasă

beat şi, în mod excepţional, ştersese el însuşi vărsătura, aşa că va fi încîntat că, în sfîrşit, standardul pensiunii sale se ridica.

Fata încă mai zăcea pe divan, exact aşa cum o lăsase. Deşi rana nu-i mai sîngera, cearşaful de sub ea era iremediabil pătat. Mike căută un alt prosop de vase. Îngenunchind lîngă ea, trase sub piciorul ei o pernă şi se apucă să spele rana. Pînă în clipa în care atinse carnea, fata stătuse atît de liniştită, încît el crezuse că-şi pierduse cunoştinţa. Cînd începu să tamponeze cu şervetul împăturit, o respiraţie bruscă şi adîncă îi spuse că nu leşinase. La un moment dat înjură, foarte încet, dar foarte dur. Au fost singurele sunete pe care şi le îngădui. După aceea, rămase culcată, cu capul uşor ridicat, aşteptînd fără o vorbă cît el o îngriji, doar muşcîndu-şi buza inferioară.

Trecură cîteva minute pînă ce Mike reuşi să stăvilească noua sîngerare provocată de intervenţia lui. Examină rana. Era curată — o gaură dreaptă, adîncindu-se în pantă dinspre spatele pulpei către faţă. Carnea vie, de un roşu aprins, de pe marginile rănii zvîcnea şi tremura.

— Ai avut noroc.

Ea privi în sus, spre el, pe sub pleoapele plecate.

— Oh, sigur că da. Este un adevărat noroc să fii împuşcat.

— Vorbesc serios, replică Mike arătînd rana cu degetul. Arată de parc-ar fi fost făcută de un glonţ mare. Ce era?

Jane ridică uşor din umeri.

— Cum dracu aş putea şti? Nu m-am oprit să-i cer ticălosului care mi-a făcut asta să-mi arate revolverul lui. Un pistol oarecare. De ce? Eşti cumva şi un fel de expert în arme de foc?

El izbucni în rîs şi-şi scutură capul.

— Nu. Niciodată-n viaţa mea n-am ţinut în mînă vreun revolver, nici măcar o puşcă de vînătoare. E caraghios, totuşi, că mulţi indivizi din echipele cu care lucram se înnebuneau după revolvere. Părea să-i atragă ceva legat de soiul acela de muncă. Te ameţeau cînd îţi vorbeau despre ele. De mirare, cîte lucruri înveţi stînd seara într-un camion.

Făcu o pauză şi arătă cu bărbia spre rană.

— Am spus că ești norocoasă, pentru că glonțul n-a nimerit osul. După cîte se pare, cînd un ticălos atît de mare ca ăsta lovește un os, te dă gata, indiferent în ce parte a scheletului s-a-nfipt. Încă o jumătate de inch și ai fi fost o doamnă moartă.

— Nu fi prost. M-ar fi durut al naibii de tare. Mi-ar fi rupt piciorul. Dar nu m-ar fi omorît.

O privi nevenindu-i să creadă. În cele din urmă izbucni în rîs și-și clătină capul.

— Drace! Și se presupune că ești o Provocatoare cu experiență. N-ai citit ziarele în ultima vreme? Dacă ai fi căzut, următorul ar fi fost în capul dumitale, nu în picior. Nemernicii ăia de la securitate nu iau prizonieri.

O expresie de uimire fulgeră scurt în ochii ei, ca și cum gîndul acesta o izbea pentru prima oară.

Mike chicoți și-i bătu ușurel brațul cu palma.

— Nu-ți fă griji. N-o să mori acum. Stai cuminte pînă aduc ceva s-o ținem curată.

Scotoci în dulapul de haine improvizat și se înapoie cu o cămașă spălată și cu o batistă. Cu grijă, rupse cămașa în fîșii și pansă rana, folosind ca tampon batista. Apoi se ridică în picioare, adresîndu-i fetei un zîmbet stîngaci. Acum ea stătea culcată pe spate, uitîndu-se în sus spre el, cu ochii întredeschiși. Mike înălță din umeri.

— Ei bine, îmi închipui că doare, dar va trebui să rabzi. Oricum, este tot ce pot face mai bine pînă se deschid magazinele, și atunci voi ieși să-ți cumpăr un leucoplast sau altceva.

Se uită înspre fereastră și schimbă vorba:

— Acum, ce-ar fi să-mi povestești cum dracu ai ajuns aici?

— Am venit cu mașina.

El sări în sus:

— Cum?! Unde-i mașina? Unde-ai lăsat-o?

Jane rîse.

— Liniştește-te. Destul de departe de-aici. Şi am parcat-o regulamentar, într-un parcaj de automobile, ca o fetiţă cuminte. Va sta acolo săptămîni întregi pîn-o va observa cineva.

Se uită la ceas şi-l întrebă:

— Ai un radio? Aş vrea să ascult buletinul de ştiri de la şapte şi jumătate.

Mike trase aparatul de radio din locul în care se afla, aproape ascuns printre hainele pătate de sînge ce zăceau pe pardoseală, şi apăsă comutatorul.

Tocmai se dădeau ştirile. Un nou succes al poliţiei în lupta antiteroristă. Ascultînd relatarea, lui Mike îi fu clar că poliţia încă nu făcuse publică întreaga poveste. Ceea ce declaraseră pînă acum pentru mass-media era doar că fusese descoperit un atelier de bombe artizanale, de data asta în West London. În cursul raidului efectuat de cei numiţi „forţele de securitate" — ceea ce însemna cadre ale S.A.S.-ului în jeans-i şi haine de luptă — un terorist murise împuşcat. Un alt atacant cu bombe, despre care se credea c-ar fi o femeie, reuşise să scape. Se bănuia că este rănită. Un portret al ei, schiţat de un desenator, va fi dat publicităţii mai tîrziu, în aceeaşi zi.

Aruncînd fetei o privire încruntată, Mike se duse repede la fereastră. Trase foarte puţin perdeaua subţire şi cercetă strada. Încă nu se luminase de ziuă. Trecătorii mergeau grăbiţi, cu capetele plecate din cauza ploii, sau se luptau cu umbrelele împotriva vîntului tăios. Nu vedea nici urmă de cineva care-ar sta la pîndă, dar asta nu însemna prea mult. Erau destule intrări întunecoase şi grădini pline de umbră pentru a ascunde o sută de observatori. Dar, cel puţin, nu zărea nici un gunoier care să mătură cu o încetineală înşelătoare, nici un camion cu prelată parcat într-un loc de unde ar avea o vedere bună asupra casei. Se întoarse spre fată.

— De unde ştii că n-ai fost urmărită? Este evident că-ţi reperaseră locuinţa. Cum de nu-ţi supravegheau şi maşina? Dac-aş face meseria lor, eu aşa aş fi procedat. Tu nu?

Se uită la ea, aşteptîndu-i răspunsul.

Fata scutură din cap, cu o expresie de milă. Văzuse sclipirea de neîncredere din ochii lui.

— Da, aşa aş fi făcut şi eu. Numai că maşina cu care am venit nu era a *noastră*, ticălos isteţ ce eşti.

Şi văzîndu-i privirea nedumerită, adăugă:

— Am furat-o.

Rîse cînd el continuă s-o privească fix.

— Ce se-ntîmplă? Eşti şocat? Nu crezi că-i o faptă frumoasă din partea unei fete? Crezi c-ar fi trebuit să am în preajmă un bărbat care să facă pentru mine soiul ăsta de lucruri? (Rîse batjocoritor şi continuă:) — Pun pariu că nici nu înjuri de faţă cu femei, nu-i aşa? Pentru că în adîncul sufletului, în ciuda tuturor călătoriilor dumitale, ai rămas un băieţel catolic provenit dintr-o familie cumsecade, conservatoare, din clasa muncitoare. Şi capul încă ţi-e plin de toate prostiile pe care preoţii de la şcoală ţi le-au îndesat în el, aşa-i că am dreptate?

Se strădui să se salte cît să se sprijine în coate, ridică o mînă şi-şi îndreptă degetul spre el. Ochii i se îngustară, ajungînd nişte fante subţiri.

— Ei bine, ascultă, iată ceva care te va lămuri, englez stăpînit de sentimentul culpabilităţii. Eu nu sînt o fată cu ochi înceţoşaţi dintr-un sătuc drăguţ de pe o carte poştală, din Killarney sau din altă parte, care-a intrat în organizaţie pentru a-ncerca să găsească un bărbat. Sînt pur şi simplu o fată ca toate celelalte din cartierele sărace ale Belfast-ului, şi fac asta pentru că cred în cauza noastră. Prima maşină am furat-o cînd aveam unsprezece ani. Şi probabil că de atunci încoace, cîte una pe săptămînă. Plimbările cu maşini furate erau cam singura distracţie a noastră, în afară de a zvîrli cu pietre în soldaţi.

Tonul îi devenise strident. Mike ignoră sarcasmul din vocea ei, neobosindu-se să se lase provocat.

— Mai încet, o sfătui cu calm, vorbind el însuşi cu glasul foarte coborît. Şi ia explică-mi ceva. Ce naiba se petrece?

— Ce vrei să spui?

Aplecîndu-se deasupra ei, răspunse cu mare blîndeţe:

— Pricepi al naibii de bine ce vreau să spun. Vreau să ştiu exact ce s-a întîmplat azi-dimineaţă.

Anevoie, ea se ridică în capul oaselor, împingîndu-şi la spate două perne subţiri.

— Ai auzit ştirile. Aveam casa de-acolo, din Brentford, încă de vreun an şi jumătate. O foloseam cînd şi cînd, în chip de casă conspirativă. Am început s-o folosim pentru depozitarea materialelor necesare bombelor abia în urmă cu două săptămîni. Dumnezeu ştie cum ne-au găsit. Cînd au dat peste noi, eu eram în bucătărie. Am ieşit prin curtea din spate. Şi aproape scăpasem. M-au nimerit tocmai cînd săream peste gard.

Mike îi zîmbi.

— Şi cu piciorul ăsta ai reuşit să furi o maşină înainte să vină după dumneata?

În cameră se lăsă tăcerea. Fata scutură din cap. Mîna îi atîrna pe pardoseală. Pe neaşteptate, degetele i se încleştară pe revolver. Cînd Jane se întoarse brusc, aţintind arma spre el, Mike se trase înapoi. Ea rîse în hohote.

— Linişteşte-te. Îl aveam p-ăsta, adu-ţi aminte. Am tras în nemernicul care m-a împuşcat. Nu prea se grăbea să sară peste gard în urmărirea mea. Pînă să organizeze un grup de încă vreo doi-trei, ca să disperseze riscul, eu plecasem. Mă pricep să intru într-un Cavalier şi s-o şterg în treizeci de secunde.

Lăsă revolverul jos şi, arătînd spre bluza ei, întrebă:

— Te superi dac-o scot?

În timp ce vorbea, pipăia pînza ce-i acoperea pieptul. Era udă leoarcă. Fără a aştepta răspunsul lui, şi-o trase peste cap cu mişcări stîngace. Dedesubt nu purta nimic. Mike nici măcar nu încercă să înţeleagă expresia ciudată de pe faţa ei.

În tăcere îi întinse un prosop. Cît se șterse ea, Mike scotoci în partea de jos a dulapului suspendat și scoase o cămașă curată. Era ultima. O azvîrli pe pat.

— O.K., asta s-a întîmplat azi-dimineață. Dar nu-i tocmai ce voiam să știu. Vreau să spun, ce se-ntîmplă în general? Englezii ne fac fărîme. Asta-i a treia oară în cam tot atîtea săptămîni. Singură ai zis — casa aia ne aparținuse un an și jumătate și n-am avut necazuri. Și pe urmă, în clipa cînd începem s-o folosim ca fabrică de bombe, dă năvală S.A.S.-ul. Cum dracu reușesc?

Auzindu-se vorbind, se bucura remarcînd cît de ușor și de firesc îi venea pe limbă pluralul „noi".

Fata lăsă capul în jos. Expresia ambiguă îi dispăruse de pe față. Deodată păru epuizată.

— Da, știu ce vrei să spui. E ca și cînd ar avea un fel de linie dreaptă care-i duce la planurile noastre. Par să știe aproape totul dinainte.

Își ridică privirile spre el, într-o bruscă și sinceră implorare.

— De-asta m-am hotărît să vin aici. La dumneata. Nici unul din vechile locuri nu mai părea să prezinte siguranță. Te superi?

Mike se uită în jos, în uimitorii ochi albaștri-verzui. Îi întorceau o privire sinceră. În timp ce-i studia expresia, nu observă decît o foarte slabă intenție de scuză. Începutul unui surîs îi flutura pe buze. Promitea să devină un zîmbet larg de recunoștință, de îndată ce el ar rosti cuvîntul dè care nu se îndoia. Se pomeni admirînd-o. Era o femeie frumoasă și, în mod evident, era obișnuită să-și folosească farmecul pentru a obține ce-și dorea. Îi putea ghici orice mișcare în încercarea de a-l manipula, și totuși era al naibii de aproape de a-și atinge scopul.

Zîmbind și el ușor, își desprinse ochii de ai ei. Fu ca și cum ar fi stins o lumină. Își îngădui s-o privească toată, fără a se ascunde. Trupul ei era foarte palid, fără nici o urmă a unor bikini care să trădeze un bronz mai vechi. Ca și cum

niciodată n-ar fi stat la soare. În ciuda palorii, corpul fetei respira sănătate. Era dur și zvelt ca al unui băiat. Deși stătea culcată pe spate, sînii mici nu se aplatisau. Răcoarea bluzei ude îi întărise sfîrcurile.

Mike înghiți un nod.

— Așadar, aici crezi că este O.K.? (Zîmbi strîmb, adăugînd:) — Crezi că *eu* sînt O.K.?

Ea rîse prefăcut.

— Ei bine, Brendan a fost cel care m-a trimis la tine. El mi-a dat adresa. Doar o mînă de oameni știu că exiști. N-ai fost cu noi mai mult de cinci minute. Dacă englezii sînt pe urmele dumitale, atunci *realmente* am încurcat-o. Ar însemna că ne-au dat de urmă tuturor.

O privi drept în ochi.

— Nu la asta mă refeream, Jane. Nu te întrebam dacă bănuiești că forțele securității sînt pe urmele mele. Voiam să știu: ai încredere în mine? În mine — tipul cel nou?

Îi întoarse privirea, nedumerită.

— Dacă am încredere în dumneata? Dumnezeule! Doar ți-ai îndeplinit sarcina în magazin, nu-i așa?

— Mi-am îndeplinit-o? De unde știi că n-am dat alarma?

Jane rîse, liniștindu-se.

— De unde știu? Cu cine crezi că ai de-a face? În jocul ăsta sîntem profesioniști. Avem observatori. Cealaltă bombă n-a fost decît un ghinion nenorocit, atîta tot. Dar noi am văzut cum au scos copiii de la etajul al treilea. Nici o panică. Toți foarte calmi. Era o evacuare de rutină. Crede-mă, dac-ar fi știut de bomba noastră ar fi fost mult mai grăbiți. Așa cum s-au petrecut lucrurile, măcar am nimerit doi oameni din personalul magazinului.

Îi zîmbi. O mînă se întinse și i-o atinse foarte ușor pe a lui.

— Nu-ți fă probleme. Lucruri dintr-astea se-ntîmplă. Nu puteai ști că nenorociții ăia cu drepturile animalelor o să pună o bombă, nu-i așa? Dumneata ești O.K. Toți știm că ești „curat".

Cît vorbi ea, el se întoarse către maşina de gătit, astfel încît să nu i se vadă faţa. Nu fusese destul de sigur că-şi va putea ascunde sentimentul de triumf.

— Cafea?

— Te rog. Lapte, şi fără zahăr.

Mike îşi făcu de lucru la maşina de gătit. Ea confirmase ce dorea el cel mai mult să ştie: cei din organizaţie habar n-aveau că el fusese prins în lift. În mod deliberat îi lăsaseră timp cît să dea alarma. Nu o făcuse, aşadar era un om „cum-secade", un om în care se puteau încrede. Căruia îi puteau încredinţa cea mai murdară treabă pe care şi-ar fi imaginat-o. Îi aruncă fetei o privire peste umăr.

— Vrei ceva de băut? Am scotch.

— Ah, nu, mulţumesc. Nu la ora asta. Aş vrea totuşi să mănînc ceva. Probabil că scăparea prin fugă îţi ascute foamea.

— S-ar putea să fie din cauza pierderii de sînge. N-am nimic în casă. De obicei mănînc la o cafenea, după colţ. Am să mă duc să iau ceva pentru amîndoi. Poftim.

Cînd se-ntoarse spre ea cu ceaşca de cafea, îi surprinse privirea inspectînd rapid camera. I-o văzu zăbovind o fracţiune de secundă pe servietă şi pe colţul de covor răsfrînt. Îi dădu cafeaua, fără a lăsa să se vadă că-i remarcase privirea.

Îşi îmbrăcă un fulgarin pătat şi se îndreptă către uşă. Ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva, îngenunche lîngă scîndura desprinsă şi începu s-o reaşeze cu grijă. Stătea cu spatele spre faţă. Ascunzîndu-şi mişcarea, vîrî punga cu bani într-un buzunar interior al fulgarinului. Apoi se ridică, trase cu piciorul covorul aranjîndu-l cît de cît, şi se întoarse spre ea zîmbind.

— Cîtă vreme eşti aici, cred că pot lăsa radioul să meargă. Cu oamenii care locuiesc în casa asta, în mod normal nu las la vedere nici măcar o banană mîncată pe jumătate. Nu te superi dacă te încui înăuntru, nu-i aşa? Nu din cauza dumitale. O ţin mereu încuiată. Băgăciosul ăla de proprietar.

Tot vorbind, se îndreptă spre masă, pe care se afla servieta burduşită cu documente. O luă, fiind foarte atent la *felul* în care o ridica. Servieta cîntărea probabil opt sau zece pfunzi[1],

dar el o trase cu uşurinţă spre el, ca şi cum ar fi fost goală. Îi trimise fetei o sărutare în glumă, aruncă o ultimă privire în jurul camerei, şi închise uşa în urma lui.

Se înapoie după douăzeci de minute. La ora asta în pensiune era multă mişcare. Aşteptă doar două minute pînă cînd cineva părăsi casa, apoi se strecură uşor prin uşa deschisă şi urcă scara, păşind fără zgomot. În loc să meargă direct spre camera sa, intră în baie şi se încuie acolo. Deschise toate robinetele şi se lăsă pe vine, lîngă cadă. Avu nevoie de trei minute ca să demonteze panoul lateral.

Răsturnînd pe pardoseală sacoşa de plastic cu alimentele cumpărate de la băcănie, mută documentele din servietă în sacoşă şi o înghesui sub cadă. Ezită cîteva clipe înainte de a scoate din buzunar punga cu bani. Luă din ea cîteva bancnote, aruncîndu-le pe jos, lîngă sacoşă, fixă la loc panoul, vîrî cumpărăturile în servietă, închise robinetele şi, fără zgomot, coborî din nou scara. Deschise uşa de intrare, o închise trîntind-o neglijent, şi urcă spre camera lui.

Intră fredonînd. Jane stătea culcată pe spate, respirînd adînc şi într-un ritm lent. La auzul închiderii uşii, tresări şi se ridică brusc în capul oaselor. Mîna i se ivi de sub o cută a cearşafului ţinînd revolverul. Mike înţepeni, cu degetele încă pe clanţă. Ea se uită la el cîteva clipe, cu o expresie de groază, ca şi cum nu l-ar fi recunoscut. Treptat, pe măsură ce-şi venea în fire, ochii i se luminară. Zîmbi slab, lăsîndu-se să cadă pe saltea.

— Doamne! m-ai speriat.

Îşi trecu mîna peste faţă, apăsîndu-şi ochii cu vîrful degetelor, şi adăugă:

— Dormeam atît de adînc, încît nu mai ştiam unde mă aflu.

---

2 *Pfund* (în lb. engl.: *pound*): unitate de măsură englezească pentru greutăţi, egală cu 435,6 g (n.t.)

Îi răspunse la zîmbet, aruncînd o privire critică prin cameră.

— Păi, ce să zic, știai că nu ești la Claridge's[1]. Am luat ceva cu care să aranjăm piciorul ăla.

Se întoarse cu spatele la ea, scotocind în servietă.

Fata era tare pricepută. Fiecare gest mărunt era calculat pînă la o totală perfecțiune. Era întocmai bolnava trezită din somnul adînc ce-ar urma în mod firesc după toate prin cîte trecuse: împușcarea, fuga deznădăjduită, pierderea de sînge. Comportarea ei corespundea cît se poate de bine cu starea sa jalnică — cu excepția faptului că percheziționase amănunțit camera. Din noaptea în care John îl adusese acasă cu taxiul, aflîndu-i adresa, Mike se silise să adopte obiceiul de a instala mici capcane, lucruri mărunte pe care nu le-ar observa nici cel mai profesionist căutător. Mai mult de zece dintre acele capcane fuseseră distruse. Ciorapul pe care-l lăsase pe jumătate vîrît într-un pantof fusese deplasat, acoperind modelul țesut care mai înainte era vizibil. Hainele care zăceau aruncate în jur erau și ele ușor mișcate din loc. Fermoarul dulapului de haine era deschis cu un inch mai mult decît așa cum îl fixase, iar o cută în colțul liber al covorului fusese netezită.

— Sper c-ai adus și ceva mîncare, nu-i așa?

Se întoarse din nou spre ea.

— Sigur c-am adus. Dar mai întîi, piciorul, zise ridicînd o sticlă cu un dezinfectant.

Spălă rana cu dezinfectantul și o pansă după toate regulile, cu vată și leucoplast. Se ridică în picioare și rămase în admirația operei sale. Sub cămașa pe care i-o dăduse, picioarele fetei se vedeau goale pînă la jumătatea coapsei. Erau ca și trupul ei, zvelte, palide și musculoase. O amintire năvalnică făcu să-i zvîcnească tîmplele. Anatomia ei, asemănătoare cu cea a unui alergător, labele subțiri ale picioarelor și degetele

---

1 *Claridge*: hotel de lux în Londra (n.t.)

lor drepte — totul părea să-i acționeze un declanșator interior. Corpul femeii avea exact aspectul îngrijit, cu contururi limpezi, care constituise unul dintre lucrurile ce-i plăcuseră la Allix. În săptămînile de după moartea lui Allix, nici măcar o dată nu se gîndise la o femeie. Acum, farmecul Janei părea să-ncerce să-l atragă, surprinzîndu-l într-un moment în care-și pierduse echilibrul interior. Printr-un efort de voință conștient, combătu acest gînd. Cu o bruscă asprime, întinse mîna și, trăgînd-o de braț, o ajută destul de brutal să ajungă la masă.

Fierse niște ouă și mai făcu puțină cafea, în timp ce ea stătea cam incomod pe unul din scaunele tari, ungînd unt pe pîine. Mike curățată de coajă ouăle, le puse pe o farfurie și le aduse pe masă, oferindu-i fetei capacul de plastic al unui borcan de muștar, care-i servea drept unic suport pentru ou.

— Îmi pare rău. Nu știam că voi primi musafiri. Mi-aș fi recuperat argintăria de la bancă.

Se așeză și el și reluă vorba:

— Așa, acum mai povestește-mi ce s-a-ntîmplat acolo.

Tonul îi era anodin, ca pentru o conversație oarecare.

Fata îl privi peste marginea cănii cu cafea.

— Ce-ar fi de spus mai mult? Noi eram în casă. Tocmai mă dusesem la bucătărie să prepar un ceai, cînd am auzit cum împingeau ușa din față.

— *Împingeau*? Vrei să spui că nu doar băteau în ea?

— Nu. Zgomotul nu acea deloc intensitate. Ca și cum ar fi avut o cheie sau vreo sculă. Aproape că, pur și simplu, au intrat în casă.

— Cine erau? Poliția? S.A.S.-ul?

Ridică din umeri, sugîndu-și obrajii.

— Înțelege, doar ți-am mai spus. N-am zăbovit pe-acolo verificîndu-le actele de identitate. Eram pe la jumătatea grădinii cînd ajunseseră ei în bucătărie. Aș fi trecut peste gard, dacă n-am fi avut atît de multe zăvoare la afurisita aia de ușă, adăugă ea cu jale. Tot ce știu este că m-am uitat înapoi și am văzut în prag o siluetă masivă și neagră. Am reușit să trag un

glonț spre el, dar nu aveam poziție bună. Imediat după aceea am auzit pocnetele înfundate și piciorul a-nceput să mă ardă cumplit.

— N-ai căzut?

— Nu știu. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este cum săream de pe zid pe trotuar. Fără să mai aștept, m-am ridicat și am luat-o la fugă.

— Le-a trebuit atît de mult timp ca să sară peste gard, urmărindu-te?

— Nu știu cît a durat. Probabil nu mai mult de cîteva secunde. Îi auzeam chemîndu-se și fluierîndu-se unul pe altul. Am fost nemaipomenit de băftoasă că nu aveau și cîini.

Mike dădu din cap aprobator.

— Chiar c-ai fost. Și, dacă-i vorba, ai fost al dracului de norocoasă și că i-ai depășit în fugă, sublinie el arătînd spre piciorul rănit.

Se uită la Mike cu o scurtă izbucnire de nerăbdare.

— Da, ce să zic, n-a fost doar un noroc. Noi nu ne alegem casele după cît de elegante le sînt camerele de baie! Pe aceea am ales-o pentru că se afla printre alte clădiri cu spații mari în jurul lor. Amintește-ți, era întuneric beznă. Și nu uita — adăugă zîmbindu-i malițios — că eu sînt cu adevărat un as în materie de furturi de mașini. Mă îndoiesc că există vreo mașină pe care să nu pot s-o fur în mai puțin de două minute. Cartierul era o zonă drăguță, locuită de oameni din clasa mijlocie. O mulțime de Cavalier-uri stînd în preajmă, pe alei. Treizeci de secunde mi-au fost prea de-ajuns.

Ochii lui erau ațintiți asupra feței Janei.

— Ei, bine, oricine ar fi fost, poliție sau armată, e plăcut să știi că oamenii pe care-i combatem sînt proști.

Remarca lui păru să plutească în aer cîteva clipe. În ochii fetei se strecură un licăr de stinghereală.

— Cum adică?

— Nu s-au ostenit să păzească ușa din spate.

Ea pufni scurt, izbucnind într-un rîs disprețuitor.

— Nici n-aveau nevoie. Era şase dimineaţa. Trebuie să-şi fi închipuit că încă mai eram în pat.

Deveni brusc serioasă, ca şi cum tocmai atunci îi trecuse prin minte un gînd.

— Asta explică pocnetele alea înfundate. Amortizoarele.

Oroarea îi înăsprise glasul. Întinse mîna şi şi-o încleştă pe braţul lui.

— Oh, Dumnezeule! Javrele murdare! Nu înţelegi ce plan îşi făcuseră? Avuseseră de gînd să intre în casă, să ne curețe cît încă mai eram în pat, şi să plece fără a-i fi trezit pe vecini.

Mînia alungase oroarea de pe chipul ei.

— Ucigaşi nemernici! adăugă ca o concluzie.

Mîna ei o cuprinsese pe-a lui şi, aşa cum stătea aplecată spre el, peste masă, Mike îi simţea pe faţă respiraţia. La gîndul cît de aproape fusese de a fi executată, ochii feţei se umeziră. Degetele i se încleştară mai puternic.

Cu grosolănie, el îşi retrase mîna.

— Mda, poate, replică pe un ton aspru, rezemîndu-se de spătarul scaunului pentru a mări distanţa dintre ei. Asta le e politica actualmente. De cînd cu Gibraltarul. Nu mai vor complicaţii ca la Guilford şi Birmingham. Aşa că, în loc să ne bage în închisoare, ne împuşcă. Morţii nu se pot plînge c-ar fi fost o greşeală, nu-i aşa?

Pufni dispreţuitor şi adăugă:

— Oricum, important este c-ai scăpat. Mai vrei cafea?

Continuară să mănînce şi mai băură cîteva cești de cafea, dezbătînd nenorocirea care fusese cît pe-aci să se abată asupra lor. În cursul discuţiei, Mike făcu uşoare sondaje, încercînd să obţină informaţii despre cariera ei în cadrul organizaţiei. Sondajele lui erau delicate şi nebătătoare la ochi, genul de întrebări ce decurg în mod firesc dintr-o situaţie ca a lor. Răspunsurile ei erau nişte eludări tot atît de amabile, la fel de discrete. Erau lungi, spuse cu bună dispoziţie, spirituale şi lipsite pînă şi de cea mai mică urmă de informaţie care-ar fi putut să-i fie utilă unui duşman al mişcării republicane.

Spunea că este în stare să construiască bombe artizanale, să spargă lacăte, să pornească maşini fără a avea cheia lor de contact, să suporte durerea şi, mai presus de orice, să-şi ţină gura închisă. Pe scurt, el avea de-a face cu o profesionistă, una foarte primejdioasă, care, oricîtă încredere i-ar acorda, nu avea să-i spună nimic mai mult decît socotea ea că ar trebui el neapărat să ştie.

Îl uimi, făcînd totuşi o excepţie.

Tocmai îi spusese pe nume, poate a zecea oară în acea dimineaţă, cînd, extrem de iritată, ea îşi scutură capul.

— Ascultă, vrei să-mi faci o plăcere? Încetează să-mi tot spui Jane. Este unul din lucrurile acelea stupide, de capă şi spadă, asupra cărora insistă oamenii din Dublin. Pe mine personal mă înnebuneşte. Şi-i periculos. Oamenii sfîrşesc întotdeauna prin a uita să răspundă atunci cînd ar trebui, sau prin a răspunde la propriul lor nume atunci cînd n-ar trebui. Am fost de multe ori martora unor astfel de întîmplări. Numele meu este Mary.

El schiţă în glumă o reverenţă.

— Al meu este realmente Mike. Spune-mi, Mary, ce ai de gînd să faci după asta?

— Să mă duc în camera de baie.

Mike zîmbi.

— Mă refeream la o perspectivă puţin mai lungă.

— Cînd nevoia unei camere de baie este atît de mare cît este a mea acum, e imposibil, replică şi se ridică anevoie în picioare, sprijinindu-se de marginea mesei. Unde se află?

Fără a-i răspunde, Mike se duse la uşă şi ascultă atent cîteva clipe înainte de-a o crăpa de cîţiva centimetri şi de a scruta coridorul. Mulţumit de cele constatate, se întoarse repede spre ea şi-i luă braţul. O ajută să parcurgă palierul şi să intre pe uşa deschisă a băii.

— Nu folosi robinetele, îi şopti. Trebuie să pîndesc dacă-l aud pe proprietar. Cînd ai terminat, zgîrie uşa. Dacă drumul e liber, o să ciocănesc.

Fata dădu din cap în semn c-a înțeles și închise ușa în urma ei.

Mike stătu aproape de capul scării, părînd că așteaptă să poată folosi și el camera de baie. Gîndul la documentele înghesuite în spatele panoului subțire al căzii îl făcea să transpire. Acesta era adevăratul motiv pentru care-i spusese să nu deschidă robinetele. Fusese destul de grijulie cît să percheziționeze camera. Dacă-i trecea prin minte să cerceteze și baia, probabil o va omorî. Stătu total nemișcat, ascultînd zgomotele din clădire și simțindu-se ca un maniac sexual. Răsuflă ușurat cînd o auzi trăgînd apa la closet și zgîriind, imediat după aceea, la ușă. Răspunse ciocănind, și ea deschise ușa și își rezemă un braț de umerii lui. Se sprijini cu toată greutatea pe el. Transpira.

— Isuse și Sfîntă Fecioară! ce mi-ai făcut la picior? încercă să glumească. Doare ca dracu.

— Da, și probabil va fi și mai rău înainte să fie bine.

— Mersi.

Fata încerca să rîdă printre dinții strînși, cînd auziră o ușă dschizîndu-se și niște pași ușori răsunînd pe coridorul din josul scării.

— Drace! Proprietarul! șopti Mike.

O sili să meargă mai repede cei cîțiva pași pînă la ușă, împingînd-o cu brutalitate înăuntru, avertizînd-o abia auzit să nu facă nici un zgomot. Ea se împiedică și fu cît pe-aci să cadă. Chiar în acea clipă, capul proprietarului se ivi la treapta de sus a scării. Pe fața lui îngustă se citea o curiozitate pofticioasă și obscenă. Cu un scurt salut din cap și cu un zîmbet abia schițat, Mike îi trînti ușa în nas. Cîteva secunde stătu dincolo de ușă, lipit de ea. Privirea proprietarului putea să însemne că văzuse ceva, dar și că doar spera să vadă. Zîmbetul lui plin de înțelesuri era acela pe care-l arborezi numai pentru orice eventualitate. Oricum ar fi fost, Mike se îngrijoră.

O treaptă scîrțîi sub pasul proprietarului, care renunță și se îndepărtă. Mike răsuci cheia în broască și se îndreptă spre Mary. Ea stătea ghemuită pe jos, ținîndu-și cu o mînă pulpa rănită și lăsînd să-i scape printre dinții strînși un șir constant de înjurături. Rînjind, se aplecă și o ridică în brațe. Încă mai înjura cînd o puse cu blîndețe pe pat.

— Îmi pare rău, șopti el. Nu-l puteam lăsa pe șarpele ăla să te vadă. Dac-ar ști că am aici o femeie, s-ar instala definitiv pe palier, în fața ușii. De fapt, putem considera de pe-acum că, oricum, chiar asta face. S-a terminat cu băile.

— Și cum rezolv alte probleme?

Se gîndi cîteva clipe, apoi își luă iarăși fulgarinul.

— Stai cuminte!

Plecă grăbit. Cînd ieși din casă, chipul palid al proprietarului îl pîndea din umbra bîrlogului său, ca un pește de apă adîncă, obișnuit să-și petreacă viața departe de lumină.

Peste patruzeci de minute, Mike se strecură înapoi în cameră, cu cîte un sac de hîrtie voluminos sub fiecare braț. De degete îi atîrnau bălăngănindu-se niște sacoșe de plastic încărcate, provenind de la un supermarket. Stînd pe canapea și zîmbind ușor, Mary îl urmări cu privirea cum se lupta să pună toate lucrurile acelea pe masă. Mike luă una din sacoșele de plastic și, imitînd gesturile unui scamator, o rupse, dînd la iveală un lighean de plastic dotat cu un capac pe măsură. Îl puse pe jos și scotoci în altă sacoșă, pînă găsi un sul de saci pentru căptușit găletile de gunoi. Sfîșie unul și căptuși ligheanul, îl puse într-un colț al pardoselei și, alături, așeză un pachet cu suluri de hîrtie igienică. Din celelalte sacoșe despachetă o grămadă de articole de băcănie și le stivui, ordonat, în spatele mesei.

Se întoarse spre Mary, arătînd cu mîna ligheanul și alimentele.

— Ce zici de astea? Pentru următoarele cîteva zile, toate nevoile noastre trupești sînt rezolvate. Ale dumitale, în orice caz, adăugă cu voioșie. Nu mai trebuie să părăsești camera absolut deloc.

Mary învălui ligheanul într-o privire plină de jale. Aceeași privire o îndreptă apoi asupra lui.

— Doar nu ești serios?

Brusc, chiar deveni serios. Vorbi șoptit, abia audibil:

— Foarte serios. Dă-mi voie, Mary, să lămuresc bine cîteva lucruri. N-ar fi trebuit să vii aici. N-ar fi trebuit, dar ești aici și poți rămîne. Dar ai face bine să știi un lucru. Eu sînt amestecat în ceva important, care fierbe. Ceva *foarte* important. Nici eu însumi nu știu despre ce-i vorba. Dar ceea ce știu e că oamenii de dincolo de mare nu vor ca-ntreaga afacere să sară în aer.

Făcu prin cameră cîțiva pași, pînă ajunse chiar în fața ei. Își coborî și mai mult vocea, într-atîta încît n-ar fi putut fi auzită la o depărtare de șase picioare[1], și continuă:

— Știu bine că sînt nou venit, și probabil că dumneata ai tot lucrat în organizația asta de multă vreme, dar dă-mi voie să-ți spun cum văd eu lucrurile. După mintea mea, cele întîmplate în ultimul timp, toate încurcăturile care intervin brusc, inclusiv ce-ai pățit dumneata azi-dimineață, totul nu poate avea decît o singură explicație. Englezii obțin niște informații secrete ale dracului de bune — mult mai bune decît le-au avut vreodată. Corect?

Făcu o pauză suficient de lungă spre a-i îngădui să dea din cap afirmativ.

— O.K. Și există numai două căi prin care le pot obține. Una — au pus în funcțiune cine știe ce soi de aparat electronic de ascultare. Poate c-au montat unele dintr-astea pe oamenii de la vîrful organizației, fără ca aceștia măcar să bănuiască.

— Să fie oare posibil? Să pui un microfon pe cineva, în așa fel încît omul să nu știe că-i acolo? întrebă ea, părînd sceptică.

Mike rînji sarcastic.

---

1 *Picior* (în lb. engl. = *foot*): unitate de măsură englezească pentru lungimi, egală cu 30,5 cm. (n.t.)

— Ascultă, electronica a fost un hobby de-al meu în aceeași măsură ca și slujba mea. Crede-mă, au reușit să facă aparate atît de mici, încît pot fi cusute în chiloții tăi și tu să n-ai habar că sînt acolo.

— Poate-ar fi mai bine să nu mai port deloc chiloți?

El trecu peste ușoara notă de sarcasm din glasul ei.

— Nu glumesc, Mary. Chiar dacă cei de la MI 5[1] sînt conduși deocamdată tot de prostul ăla incompetent, care ocupa postul pînă de curînd, n-ar trebui totuși să le subestimezi posibilitățile tehnice. Au progresat mult de cînd cu „Spycatcher"[2]-ul.

— Așadar, crezi cu adevărat că-n felul ăsta ne prind? Chiar crezi că au montat microfoane *pe oameni?*

— Mai bine am spera să fie așa, replică scuturînd din cap, cu un zîmbet amar. Fiindcă a doua posibilitate este că am avea un informator undeva, foarte aproape de vîrf.

Se opri, spre a-i lăsa timp să digere această idee.

— Nu-ți închipui cumva c-aș fi eu? îl întrebă zîmbindu-i fără urmă de umor.

Mike ridică ușor din umeri.

— Ești chiar așa de aproape de vîrf?

Îi dădu răgaz să se gîndească o clipă și continuă:

— Oricum, ăsta-i un risc pe care nu-l am de ales și trebuie să mi-l asum, doar dacă nu te sugrum pe loc.

Glasul lui căpătase o intonație ce te-ngheța și, pe moment, ochii fetei se întunecară, ca și cum ar fi fost umbriți de o reală teamă. Teama aceea îi provocă o scurtă tresărire de satisfacție. Îi confirma că-și juca bine rolul.

— Ceea ce știu *cu adevărat* este că vreau să realizez ceva, nu să fiu înlăturat fără nici un folos, așa cum s-a-ntîmplat în

---

1 *MI*: prescurtare de la *Military Intelligence* (lb. engl.) = Serviciul de Spionaj Militar. Instituția este organizată în MI 5 (serviciul de securitate), MI 6 (departamentul spionaj) și Infanteria călare. (n.t.)

2 *Spycatcher* (lb. engl.) = Aparatul de prins spioni. (n.t.)

ultima vreme cu cîțiva dintre ceilalți bieți nenorociți. Să mor în cursul unei acțiuni ar fi un lucru, dar să fiu împușcat de S.A.S. mai înainte de a fi avut posibilitatea să servesc cauza, asta chiar că m-ar călca pe nervi.

Se lăsă pe vine în fața ei și expresia i se îmblînzi.

— Prin urmare, tot ce vreau este să-mi ofer cea mai bună șansă. Asta înseamnă să nu-i dau javrei de la parter nici un motiv de bănuială. Și mai înseamnă că, pentru nimic în lume, dumneata să nu părăsești camera pînă nu vei pleca definitiv. Ne-am înțeles? Nici un apel telefonic, nici o vizită de-a prietenului dumitale, nici o baie. Și, dacă folosind ligheanul ăla în locul băii mă scutești pe mine de necazuri, asta vei face. Pricepi ce-ți zic?

Ea schiță un mic salut.

— Ai devenit deja un profesionist, îl lăudă, încercînd să strecoare în vorbe un umor sardonic.

Ziua trecu anevoie. Ascultară programele radio, discutară în șoaptă și băură ceașcă după ceașcă din cafeaua proaspăt măcinată cumpărată de el. Mary dormi mult, realmente epuizată în urma evenimentelor din zori și a rănii sale, iar la zece seara se cufundă în somnul de noapte. Mike își încropi un așternut pe covorul uzat, folosind un singur cearșaf subțire și — în chip de acoperămînt — fulgarinul său.

Se sculă înainte de șase, fiindu-i prea frig și culcușul prea lipsit de confort pentru a mai putea dormi. Se îmbrăcă, scoase cheia bîjbîind sub perna luată de pe divan pe care-și odihnise capul peste noapte, ieși din cameră și încuie ușa în urma lui, avînd grijă să nu facă zgomot.

Cînd se înapoie peste un sfert de oră cu un braț de reviste și ziare, aroma cafelei se îmbina cu alte mirosuri din cușca scării, devenind mai puternică pe măsură ce se apropia de palierul său. Intră în cameră. Mary trăsese un scaun din cele

de la masă și stătea lîngă mașina de gătit, turnînd apă printr-un filtru de cafea. Mai întîi închise ușa și apoi se duse spre ea, aplecîndu-se să ridice ligheanul. Fata i-l dădu, zîmbind jenată.

— Bine-ai venit. Mă tem că-i rîndul dumitale să-i arunci conținutul.

Cînd se întoarse el de la baie, ea se tîrîse deja pînă la masă, pe care ceștile cu cafea proaspătă stăteau lîngă teancul de jurnale. Ținea desfășurat în fața ei *Daily Telegraph*-ul și terminase de citit prima pagină, acum parcurgînd rapid editorialul, cu un ușor surîs pe buze.

Mike dădu drumul la radio — îndeajuns de tare pentru a acoperi o conversație cu glas scăzut — se așeză în fața ei și luă un ziar.

Ceasurile petrecute împreună în ajun înlăturaseră mult din stîngăcia purtării unuia față de celălalt. Citiră cu glas tare fragmente din relatările ziarelor cu privire la evenimentele din dimineața precedentă, venindu-le ușor să rîdă amîndoi de cît de evident era amestecul serviciilor de securitate în versiunile publicate.

Era multă umplutură, dar prea puține fapte. Povestea de bază era aceeași în toate ziarele — fără îndoială o prelucrare a materialului oferit de Ministerul de Interne. Versiunea în linii mari a evenimentului propriu-zis era întesată cu paragrafe în care Ministerul de Interne se autofelicita pentru progresele sale în domeniul combaterii terorismului. Se bătea multă apă-n piuă despre necesitatea unei continue vigilențe. Ceea ce sărea-n ochi era absența din toate relatările a oricărei informații sau a vreunui indiciu cu privire la ce anume condusese autoritățile la acel atelier de bombe. Erau incluse reproduceri ale portretului-robot schițat de un desenator și care reprezenta persoana — se credea c-ar fi o femeie — care reușise să fugă. Pozele le stîrniră de-a binelea rîsul: semănau mai mult cu Mike decît cu Mary.

Tot restul dimineții citiră celelalte știri din jurnale și reviste. După ce le terminaseră din scoarță-n scoarță, Mike luă *Guardian*-ul și începu să dezlege cuvinte încrucișate.

— Mai vrei cafea? îl întrebă Mary.

Mike își ridică repede privirile.

— Lasă-mă pe mine s-o fac. Sînt sigur că piciorul te doare al dracului de rău.

Se pregăti să se ridice. Ea îi puse o mînă pe umăr.

— Doare. Dar aș prefera să-l mișc puțin, altminteri o să-nțepenească. Așa că stai jos.

El reveni la cuvintele încrucișate, rămînînd absorbit în timp ce Mary, în picioare lîngă mașina de gătit, aștepta să fiarbă apa din ibricul dogit. Mike completă rapid vreo nouă-zece cuvinte, apoi se împotmoli. Nu nimerea nici unul din celelalte. Pur și simplu, astăzi nu era în formă. Stătea ciocănindu-și dinții cu pixul mînjit de pastă. O ceașcă plină cu cafea poposi pe masă, lîngă el. Urmă o scurtă tăcere. O simțea cum se sprijină de spătarul scaunului său.

— Pus în scenă.

Se uită la ea întrebător.

— Mmm?

— „Pus în scenă" — șapte vertical. „Pus pe un cerb, de către un editor"[1].

Se încruntă la ziarul din fața lui și încă mai scria cuvîntul, cam în silă, cînd ea vorbi din nou:

— „Șerif".

Îi aruncă iarăși o privire ursuză.

— Nouăsprezece orizontal.

El reciti indicația:

— „Funcționar de stat, care strică educația tînărului Henry". Sigur, conveni scuturînd din cap și notînd cuvîntul.

Mary îi mai dădu trei răspunsuri, printre care completarea unui citat din Shakespeare — un vers din *Cum vă place*. Departe de a fi în stare să reproducă citate din piesă, Mike

---

1 Joc de cuvinte intraductibil. Cuvîntul englez din textul original — *staged* — poate proveni de la *stag* (= cerb mascul dintr-o specie mare) sau de la *stage* (= scenă), din expresia *to put on stage* = a pune în scenă. (n.t.)

nici măcar n-o citise vreodată. Își petrecuse mult timp în locuri lipsite de distracții, în care nu putea face altceva decît cuvinte încrucișate, și știa că se pricepea destul de bine la treaba asta, dar ea era net mai bună.

— Pentru o hoață de mașini care-și petrece jumătate din timp jucîndu-se de-a tîlharii, ai un vocabular nemaipomenit.

Își ridică privirile mirat cînd o simți că se depărtează de spătarul scaunului. Fața i se înroșise de mînie.

— Dracu să te ia! Dar ce-ți închipui c-aș fi? O bucată de dovleac? replică pe un ton sarcastic. O bucată de carne ignorantă, stînd în admirație la picioarele salvatorului meu? Așa ai prefera să se poarte o femeie?

Se întrerupse, fulgerîndu-l cu o privire mînioasă și disprețuitoare. Apoi continuă, cu vocea tot mai ridicată din cauza mîniei sporite:

— Cristoase! degeaba vorbești ca un englez, că tot irlandez ai rămas!

— Oprește-te! Taci din gură! Pentru numele lui Dumnezeu!

Mike sări în picioare și se întoarse spre ea. Îi înșfăcă brațul și o scutură cu putere, ridicînd mîna cealaltă, gata s-o pălmuiască.

— Vorbește încet!

Cuvintele lui șuierau pline de răutate, în timp ce, cu bărbia, îi făcea semn spre peretele despărțitor. O supraveghe pînă ce o auzi oftînd adînc, potolindu-și furia, și abia pe urmă vorbi din nou:

— Îmi pare rău. Isuse! era doar o glumă, nu aveam intenția să te insult.

Ea strînse din umeri și oftă iar.

— Mda, sigur. Regret. Am reacționat prea tare. Asta mi se trage din faptul c-am trăit printre toți ticăloșii aceia șovini din Belfast. Te fac să devii sensibil. Hai să terminăm cu șaradele, vrei? adăugă zîmbind. După ziua de ieri sînt moartă de oboseală. Poate că din cauza asta sînt atît de iritabilă.

Tot restul după-amiezei flecăriră și rîseră, avînd grijă să nu depășească nivelul unei șoapte. Lăsară radioul să cînte întruna, atît de tare cît își închipuiau că vor suporta vecinii de cealaltă parte a peretelui despărțitor. Pe măsură ce se apropia seara, Mike se pomeni rîzînd din toată inima la auzul povestirilor ei despre viața din jalnicele străzi dosnice ale Belfast-ului. Mary se dovedi a avea spirit de observație pentru absurdităților vieții din orașul dezbinat, împărtășindu-și egal comentariile usturătoare între poziția nebunească a monarhiștilor și extremismul prostesc al republicanilor.

După mai multe săptămîni de singurătate lipsită de plăceri, societatea unei femei — aproape a oricăreia — ar fi fost o schimbare binevenită. Dar cea de acum ridica o problemă mult prea complicată. La față — cu părul șaten scurt și lucios și cu ochii albaștri-verzui plini de viață — nu semăna absolut deloc cu Allix. Și totuși, asemănarea ei trupească, modul în care se mișca și rîdea, vioiciunea gesturilor îi reaminteau constant și copleșitor ceea ce pierduse. În loc de a se lăsa captivat de plăcuta ei tovărășie, își dădu seama că se luptă între două extreme emoționale. Pe de o parte, amintirea nepieritoare a lui Allix îi alimenta ura față de tot ce reprezenta femeia aceasta. Pe de alta, îl apăsa singurătatea, era vulnerabil, și o găsea în mod sincer atrăgătoare. Era o combinație foarte periculoasă. Pofta carnală care pîndea la granițele vigilenței sale ca un animal închis în cușcă și cerînd să fie eliberat sporea primejdia, distrăgîndu-l de la necesitatea de a fi atent la fiecare nuanță a exprimării și la orice cuvînt.

În maniera ei nonșalantă și plină de umor, presăra conversația cu capcane pentru el. Cît se poate de firesc, fără a părea cît de cît că-l sondează, îl făcu să vorbească despre începuturile vieții lui. De fiecare dată cînd vorbea despre ea însăși, îl invita de fapt pe Mike să-i răspundă în mod asemănător. Era teribil de îndemînatică; de zeci de ori povesti ceva referitor la ea, de obicei în legătură cu multele slujbe pe care le avusese în Belfast. Apoi, prefăcîndu-se că-i o simplă politețe, făcea o pauză, lăsînd un spațiu pe care să-l

umple Mike. Dacă el ezita, nevrînd să ofere nimic în schimb, relua întotdeauna vorba, astfel ca pauza să nu fie atît de lungă încît să devină stînjenitoare. Şi apoi, ceva mai tîrziu, încerca din nou.

Era plină de viaţă, amuzantă şi neînchipuit de perseverentă. Ceea ce făcea cu manierele acelea blînde, duioase, şi cu ochii ei strălucitori nu era altceva decît să-l interogheze în mod expert. De multe ori, cînd ea revenea în aparenţă inocent asupra unor amănunte din trecut, el era îndreptăţit să fie recunoscător că o parte atît de mare din povestea lui era, în esenţă, reală. Dacă n-ar fi fost aşa, se îndoia dac-ar fi încheiat ziua fără ca ea să nu-l prindă cu vreo neconcordanţă, cu vreun detaliu necorelat, care ar fi fost de ajuns pentru a trezi suspiciunile acestei doamne atît de inteligente. Şi asta ar fi fost fatal.

Se înseră. În cursul după-amiezei lipsise de lîngă ea doar cîteva minute, cînd plecase să facă rost de monede pentru soba cu gaze. Cu toată îngrijorarea lui, în ciuda efortului de a-şi înăbuşi ura generată de statornica imagine a lui Allix, era nevoit să admită în sinea lui că, de fapt, Mary îi plăcea. Era convins că ar fi în stare s-o ucidă cînd ar sosi momentul, dar ştia şi că ar rămîne cu un uşor regret. Şi era tot atît de convins că ea avea de gînd să încerce să-l seducă.

Pregăti cina. În viaţa pe care-o dusese pînă atunci, împrejurările ar fi impus o mîncare gătită cu măsuri de precauţie, o masă luminată de o lumînare şi o poşircă de vin. Persoana al cărei rol trebuia să-l joace acum se hotărî să prăjească nişte ouă cu slănină. Vinul pe care-l scoase din dulăpiorul slinos încă mai avea pe sticlă preţul de supermarket. Îl lăsă acolo — cu eticheta bulgărească, răul era deja făcut.

Cînd o ajută să vină la masă, ea se sprijini pe el cu toată greutatea, rîzînd şi ocărîndu-şi durerea. Cu ouăle şi slănina pierdură mai mult timp decît era normal, şi rîseră mai cu poftă decît ar fi avut rost de eforturile depuse de Mike pentru a elibera cu un cuţit de bucătărie bont bucata de caşcaval neozeelandez înfăşurată într-o folie de polietilenă încăpăţînată.

În tot timpul mesei ea nu pierduse nici un prilej de a-i atinge degetele sau de a întinde mîna să-i prindă braţul, dîndu-şi

capul pe spate şi rîzînd. Într-un colţ calm şi detaşat al minţii sale, lui Mike aproape că-i venea să rîdă de cît de străvezii îi erau manevrele. O parte din sarcina pe care şi-o impusese Mary era să descopere cît mai multe lucruri despre el, şi era evident că decisese că, dacă ar face dragoste împreună, i-ar fi mai uşor să se apropie şi să-i învingă orice urmă de apărare.

Ajunseseră la fundul celei de-a doua sticle de vin; în farfuriile lor zăceau cîteva bucăţele de brînză. Mike spuse ceva care-o făcu să rîdă iarăşi. Degetele ei se aflau deja pe ale lui, şi-şi măriră apăsarea. Încetul cu încetul, se opri din rîs. Îl privi drept în ochi, păstrînd pe faţă doar urma unui surîs. Îşi petrecu degetele printre ale lui.

Mike se uită la zîmbetul ce-i lărgea doar unul din colţurile gurii. A refuza oferta ei n-ar fi fost în concordanţă cu personajul pe care-l întruchipa. Era un vagabond, un holtei, fără familie sau alte legături. Ochii ei se îndreptară spre degetele împreunate, revenind apoi la chipul lui.

Zîmbetul i se accentuă, încă nesigur. În cel mai bun caz, refuzul lui ar ofensa-o; în cel mai rău, ar alimenta orice suspiciune, deocamdată incertă. Se decise să elibereze animalul din cuşcă. Fără a-i da drumul la mînă, se ridică de la masă, o luă în braţe şi o purtă cei trei paşi pînă la pat.

La început, actul de a face dragoste cu ea avu o savoare ciudată. Nu c-ar fi fost necesar să simuleze dorinţa. Aceasta era îndeajuns de reală, rezultatul înfrînării datorate săptămînilor de singurătate. Dar existau şi alte ingrediante, o sălbatică dar reprimată sete de răzbunare, care dădea acţiunilor sale o nuanţă de violenţă abia stăpînită, precum şi o uşoară stînjeneală — o scînteie, undeva, în el, ce nu se aprindea devenind flacără, şi care era cumva legată de izbucnirea ei nervoasă, cu prilejul cuvintelor încrucişate.

Şi în felul în care-i răspundea Mary, deşi prompt şi din toată inima, exista o mică reţinere, un entuziasm uşor forţat, ca şi cum s-ar fi achitat de un soi de obligaţie. Treptat, în timp ce el făcea să-i alunece de pe umeri cămaşa, dezgolindu-i sînii fermi şi şoldurile înguste şi musculoase, în timp ce buzele

lui mîngîiau şi sondau cele mai intime părţi ale trupului ei zvelt, tot ce-i tulbura pe fiecare din ei păru să dispară sub valul arzător al dorinţei. Îndoielile, suspiciunile, loialităţile — toate pieriră cînd trupurile şi minţile li se contopiră în frenezia îmbrăţişărilor. Era ca şi cum între ei ar fi intervenit o înţelegere tacită, fiecare ştiind că era obsedat de ceva — de ceva ce trebuia să fie exclus din actul lor de iubire.

În tot cursul zilei următoare, Mike nu plecă de acasă decît o singură dată, pentru a cumpăra ziare. În restul timpului citi, mîncă şi făcu dragoste. Spre seară, mintea îi era cuprinsă de o cumplită frămîntare. *Trebuia* s-o urască pe fata asta. Avea nevoie s-o urască. Şi totuşi, cu fiecare ceas care trecea, îi era tot mai greu să rămînă conştient de adevărul crucial şi fundamental că femeia aceasta făcea parte dintre cei răspunzători de moartea lui Allix; că era un ucigaş pervers, în serviciul Provocatorilor şi gata să omoare cu bombe copii nevinovaţi.

— Trebuie să pleci de-aici.

Complet goală, ea stătea în picioare lîngă maşina de gătit, cu spatele la el. Se întoarse cu o expresie de totală nedumerire.

— Cum?

— Trebuie să pleci.

Ea deschise gura să răspundă, dar el scutură din cap.

— Este prea periculos — tot ce facem aici. Însuşi faptul că te afli aici. Trebuie neapărat să pleci.

Fata se uită la ceas. Era opt seara.

— Acum?

În glasul ei nu era nici o împotrivire. Ca şi cum ar fi fost pe punctul de a exprima acelaşi gînd.

— Mîine. Devreme, înainte ca scîrba aia de proprietar să-nceapă să dea tîrcoale. Piciorul tău e mai bine acum. Poţi merge pe jos cît să iei un taxi. Ai ceva bani?

Ea dădu din cap afirmativ, muşcîndu-şi buza. Replică:

— S-ar putea să-ţi vină greu să crezi, dar nu banii mă îngrijorau.

Capitolul 8

Mike ieşi din hotel şi porni spre colţul străzii. Plecarea lui Mary îl lăsase deprimat şi descumpănit. Vreme de trei zile, el încercase să se convingă că făcuse dragoste cu ea doar în cadrul rolului pe care-l juca. Îi era foarte greu să accepte asemenea idee. Mergea cu paşi repezi şi respira adînc, silindu-se să-şi limpezească gîndurile. Din nou se îmbătase ca să adoarmă, dar fără succes. Gîndul că o înşelase pe Allix încă dăinuia: dormea în creierul lui, încolăcit ca o viperă, care-n fiecare dimineaţă se trezea odată cu el şi începea să-şi arate colţii.

Vitrina vînzătorului de ziare pakistanez fusese spartă în după-amiaza sîmbetei trecute de către o şleahtă de derbedei beţi. Proprietarul se străduise să-şi uite paguba şi devenise mai prietenos decît oricînd. Mike tresări imperceptibil la răspunsul entuziast cu care pakistanezul îi răspunse la salut. Îi căzu cam greu la stomac, la şapte şi jumătate dimineaţa. Îi dădu omului banii pe ziare şi cu un zîmbet care nu angaja la nimic ieşi din magazin, în timp ce vînzătorul îi ura foarte convins să-i meargă bine toată ziua.

În clipa în care uşa se închise în urma lui Mike, vînzătorul de ziare îşi îndreptă din nou atenţia asupra bărbatului pe care, în ultimele zece minute, îl urmărise cu o privire atentă. În tot acest timp, individul frunzărise cu gesturi leneşe ilustratele de felicitare şi, de fiecare dată cînd intrase un client, îşi ridicase capul să-l studieze. Era semnul distinctiv al hoţilor care operează în magazine. Întotdeauna aceştia se uită la oameni — pe cumpărători îi interesează marfa. Insul puse la loc felicitarea pe care-o ţinea în mînă şi, fără o vorbă, ieşi din prăvălie.

Patronul se întinse peste tejghea, sfredelind cu o privire disperată spinarea individului şi dorindu-şi să aibă puterea de pătrundere a razelor X.

Bărbatul lăsă uşa să se trîntească în urma lui, aruncă o privire rapidă în susul şi-n josul străzii, şi aproape că alergă pentru a-l ajunge pe Mike.

— Ce zici de-o ceaşcă de cafea, Michael?

Mike se trase repede într-o parte şi se răsuci spre celălalt. Pumnii i se încleştaseră, coatele i se strînseseră lîngă trup. Necunoscutul izbucni în rîs şi scutură din cap. Îşi desfăcu braţele, în semn că nu are nici o intenţie rea.

— Nu, nu. Nu-i nevoie de aşa ceva. Am o comunicare pentru tine, atîta tot.

Accentul îl arăta, fără posibilitate de tăgadă, ca fiind originar din Ulster.

Mike îl lăsă să-l conducă într-o cafenea de pe trotuarul de vis-à-vis şi-l studie în timp ce se îndrepta spre tejghea. Avea o figură pe care, în mod cert, n-o cunoştea: numai urechile, de o mărime neobişnuită, erau îndeajuns de bătătoare la ochi pentru a nu putea fi uitate. Omul era destul de tînăr, în jur de treizeci de ani, înalt şi slab, cu nişte mîini la fel de mari, ca urechile. Purta haine de lucru — jeans-i mînjiţi de vopsea şi haina impermeabilă, cu o aplicaţie de piele roasă pe umeri, care constituie ţinuta standard a muncitorului de pe şantierele

de construcții. Se întoarse cu două băuturi de culoare cenușie, despre care afirma c-ar fi fost cafea. Mike mătură cu mîna o masă, dînd la o parte resturile cîtorva mic-dejunuri, pentru a-i face loc tînărului să așeze cestile. Acesta se încruntă văzînd mizeria de pe masă, o șterse cu propria-i mînecă și scoase la vedere un plic cafeniu sigilat. Îl puse în fața lui Mike.

— Agenția de călătorii ți l-a trimis, zise zîmbind cu înțeles.

Mike ridică o sprînceană și luă plicul.

— Ce-i „asta"?

Individul aruncă o privire rapidă în jurul încăperii. Erau singuri, în afară de doi bărbați, la mese din capetele opuse ale camerei, care stăteau aplecați, fiecare deasupra farfuriei lui, înfulecînd de zor cîrnați și ouă prăjite.

— Uită-te singur, îl îndemnă tipul, părînd încîntat de propria-i persoană.

Mike sfîșie plicul și privi înăuntru. Conținea un bilet de avion și un pașaport. Scoase pașaportul.

Celălalt îi atrase atenția să-l țină ferit vederii, sub tăblia mesei.

— Bun, nu-i așa? Studiază-l bine, îi spuse cu un zîmbet încrezut.

Mike răsfoi pașaportul. Părea perfect. Data eliberării era înscrisă ca fiind cu trei ani în urmă, iar înăuntru erau aplicate mai multe ștampile de viză, dintre care cîteva pentru țări din Orientul Mijlociu. Coperta era ușor uzată, marginile paginilor — murdare. Întregul pașaport purta urmele a trei ani de folosire intensă de către un om care călătorea mult. Arăta exact ca al lui, cel pe care, în cursul interviului din West Ham, pretinsese că-l pierduse la Atena. Clătină din cap admirativ. Biletul era pentru o persoană, cu destinația Dublin. Locul fusese reținut chiar pentru acea dimineață, la unsprezece și jumătate.

— Ia pașaportul cu tine.

— La Dublin? Nu cred că-mi trebuie.

Individul zîmbi cu viclenie.

— S-ar putea ca de-acolo să te duci în altă parte.

— Şi ce fac cu camera mea? Cu chiria?

— Va trebui s-o achiţi pentru luna asta şi pentru următoarea. Ai destui bani lichizi?

Mike dădu din cap afirmativ.

— Da. Şi cum procedez cu hainele şi toate lucrurile? Cît timp urmează să fiu plecat? Şi unde? Ce fel de haine ar trebui să iau cu mine?

— Nu-ţi bate capul cu toate astea. În maşină am pentru tine o valiză veche. Ustensile de toaletă, cîteva lucruşoare. Nu vei avea nevoie de ele, dar nici nu se cade să călătoreşti chiar fără nici un bagaj. Călătorii cu mîinile goale sar în ochi ca un deget bandajat. Mai ales pe direcţia Dublin. Şi poţi fi sigur — adăugă tînărul făcîndu-i cu ochiul, ceea ce-i schimonosi întregul obraz — că jumătate din cei care se-nvîrt în jurul punctelor de verificare a biletelor sînt d-ăia de la Secţia Specială, vînînd pe oricine ar părea că se-ntoarce prea grăbit în bătrîna patrie. Ţi se va da tot ce-ţi trebuie cînd vei ajunge acolo. Haide! încheie ridicîndu-se în picioare. Vino. Să mergem.

Mike păru mirat.

— Să mergem? Vii şi tu?

— Numai pînă la aeroport. Te duc acolo cu maşina. E parcată după colţ. În drum, trecem pe la pensiunea ta, să reglezi treaba cu chiria.

Pornise deja spre uşă. Mike ridică din umeri, îşi termină de băut cafeaua scîrboasă şi se duse după el.

Cînd ajunseră la pensiune, individul opri motorul şi se întoarse spre Mike.

— Intru şi eu. Stai cît să-ţi plăteşti chiria şi plecăm repede. La ora asta traficul poate fi ceva de groază.

În-timp ce vorbea, coborî din maşină şi porni după Mike în lungul potecii, pînă-n holul de intrare.

— Dă-i drumu'. Mă găsești aici.

Mike urcă treptele în goană. Fu nevoit să aștepte cîteva minute pînă să se elibereze baia, apoi se încuie înăuntru, desfăcu șurubelnița briceagului, demontă panoul căzii și scoase punga. Se gîndi o clipă cîți bani să ia. În cele din urmă, își puse în buzunar trei sute de lire, mai scoase din teanc atît cît trebuia pentru chirie și, după o secundă de ezitare, vîrî restul înapoi, în ascunzătoare.

Cu și mai multă grijă decît de obicei fixă la locul său panoul și se ridică în picioare. Rămase așa cîteva clipe, șovăind. Însemnările lui erau și ele acolo, împreună cu banii. Ar fi putut să le ia și să-ncerce să le lase într-un seif pentru bagaje de mînă, la aeroport, doar că nu credea că la aeroport ar mai exista așa ceva. Prea mulți oameni puseseră în ele bombe — oameni de felul celor din I.R.A. Alternativa era să le lase acolo unde se aflau. Socotind după murdăria din cavitate, bănuia că panoul nu fusese mișcat din loc în ultimii douăzeci de ani, și erau puține șansele ca proprietarul să devină la sfîrșitul carierei sale un maniac al curățeniei. Însemnările se aflau mai în siguranță acolo decît dacă le-ar fi luat cu el în călătorie.

Coborî în salturi scara. Fața bolnăvicioasă, de dihor, a proprietarului pensiunii pîndea bănuitoare din umbră, cu ochii ațintiți pe străinul care zăbovea în hol, lîngă telefon. Mike intră în bîrlogul lui îngust și numără bancnote cît pentru chiria pe opt săptămîni. I le puse în palmă.

— Trebuie să plec pentru un timp. Am găsit ceva de lucru, în nord.

Omul se uită la bani, de parcă se gîndea c-ar putea fi falși. Mike îi mai vîrî în mînă o bancnotă de zece lire.

— Ai grijă de lucrurile mele, te rog, îi spuse pe un ton confidențial, menit să-i arate celuilalt că-n întreaga lume nu există nimeni în care el ar putea avea mai multă încredere. Tot ce posed este acolo sus. Nu sînt sigur cînd mă-ntorc. Poate peste cîteva săptămîni. Poate peste cîteva zile.

O inspirație ulterioară îl îndemnase să adauge ultimele cuvinte. Intenția era de-a exprima destulă incertitudine pentru a-l descuraja pe proprietar să-nchirieze cu noaptea camera lui unor camionagii, pe perioada cît avea să fie plecat.

Cînd Mike reveni în holul de intrare, individul pe post de șofer se dezlipi de peretele de care se rezemase și, pornind înaintea lui, ieși din casă.

Traficul era deja foarte intens, promițînd să transforme drumul către Heathrow într-o călătorie lungă și plictisitoare. Ocolirile bruște pe care șoferul le făcea deseori spre a vedea dacă sînt urmăriți o lungeau și mai mult. La un moment dat, mașina țîșni pe o stradă, în direcția opusă sensului unic, cu o viteză gata să provoace pasagerilor un atac de inimă. Mike se mira că încă mai era în viață. Pe toată durata drumului, omul de la volan abia dacă scoase două vorbe. La aeroport, insistă să parcheze mașina și să stea împreună cu Mike la intrarea sălii de tranzit, respingîndu-i protestele acestuia, cum că-i era cunoscută procedura de urcare în avion. Cînd Mike porni spre poarta de plecări, individul îl luă de braț și-l trase brusc, scoțîndu-l din fluxul de călători.

— Fără apeluri telefonice, O.K.?

Zîmbetul pe care-l arborase în folosul celor din preajmă era dezmințit de amenințarea din glasul său.

Mike îi dădu mîna la o parte.

— O.K. Ia-ți laba de pe mine. Pe cine-aș putea să chem?

Celălalt clătină din cap.

— Nu știu. Nu-mi pasă. Doar că-ți spun să nu dai nici un telefon. Este-un ordin.

Mike zîmbi ironic și-i întoarse spatele. Tipul îi puse din nou mîna pe braț. Acum nu mai zîmbea.

— Ești supravegheat, ține minte.

Mike intră în hol. Zborul fusese deja anunțat, și el trecu direct prin poarta rezervată zborului său, fără să arunce-n jur nici măcar o privire pentru a vedea dacă-l lua în seamă cineva. În locul acela aglomerat ar fi fost o încercare fără rost și, oricum, situația ar fi fost aceeași.

La început, purtarea plină de neîncredere a individului, precauția cît privea o eventuală încercare a lui de a telefona îl speriaseră, dar cînd, în fine, se văzu instalat în scaunul său, îngrijorarea îi pierise deja. Interdicția folosirii telefonului făcea, desigur, parte din rutina aplicată oricărui nou-venit în organizație; probabil că serviciile de securitate ascultau mereu telefoanele. Dacă într-adevăr n-ar fi avut încredere în el, l-ar fi ucis în Kilburn și ar fi economisit costul biletului de avion. Așa cum decurseseră pentru ei lucrurile în ultima vreme, probabil că, nu mai aveau încredere în nimeni!

— Jamie Pike! Debbie Thomas!

Rostind cu glas tare numele, directorul zîmbea larg. Se stîrni o agitație printre școlarii adunați și putu vedea forfota creată în jurul celor doi copii ale căror nume fuseseră strigate, cînd ceilalți întindeau gîturile să-i vadă.

— Debbie! Jamie! Vă rog să veniți aici, sus.

Cei doi copii își croiră drum prin îmbulzeala de elevi, către podiumul de pe care directorul conducea adunarea de dimineață. Debbie avea o ținută rezervată, păsind cu liniștita siguranță de sine a unei fetițe de paisprezece ani, conștientă de faptul că în curînd avea să devină femeie. Băiatul, Jamie, deși cu un an mai mare, mergea cu umbletul stîngaci și fanfaron al unui adolescent ce se pomenește dintr-o dată în centrul atenției. Urcară amîndoi cele cîteva trepte spre podium și luară loc alături de director, Jamie fîțîindu-se și rînjind către prietenii din sală, Debbie privind asistența calm, cu bărbia ridicată.

Directorul își coborî asupra lor privirile radioase. Școala se afla într-una din cele mai amărîte suburbii ale Liverpool-ului și, dacă la sfîrșitul unei adunări avea de făcut vreun anunț, de cele mai multe ori acesta consta în aducerea la cunoștință a unui nou act de vandalism, sau vestea unele schimbări de orar datorate lipsei de personal didactic. Rareori avea plăcerea de a împărtăși școlii vești bune. Ridică scrisoarea pe care-o ținea în mînă, ca și cînd s-ar fi așteptat ca întreaga școală s-o poată citi de la o distanță de treizeci de iarzi. Îndreptînd asupra celor doi copii încă o privire de proprietar, începu să vorbească:

— Scrisoarea pe care o țin în mînă e de la... ăă... din partea Societății Petroliere „Chieftain". Eu... ăă... propun să v-o citesc.

Își drese glasul și, aruncîndu-le copiilor o ultimă privire, începu:

— *«Stimate domnule Walgrave,»*

Se întrerupse tușind cu modestie la rostirea propriului său nume.

— *«Avem marea plăcere de a vă aduce la cunoștință că, în urma evaluării concursului nostru național de compuneri cu tema „Energia și mediul ambiant în anul 2000", lucrările a doi elevi din școala dumneavoastră au fost selectate din cele patru sute de compuneri originale și meritorii prezentate la concurs. Ca atare, sîntem încîntați să vă informăm că Debbie Thomas și Jamie Pike sînt invitați să ia parte, împreună cu ceilalți cîștigători din țară ai concursului nostru, la croaziera instructiv-educativă organizată de noi la bordul motonavei Maribella, cu plecarea din Southampton, în ziua de 29 ianuarie. Vă rugăm să aveți amabilitatea de a ne confirma că elevii dumneavoastră vor avea posibilitatea de a ocupa locurile oferite. Cu respect, al dumneavoastră Burt D.Ingram, vicepreședinte pentru relații cu publicul.»*

Clipă de clipă, zîmbetul directorului devenea tot mai larg.

— Cred că cei doi merită niște aplauze. Ei, copii?

Chiar și cele cîteva miorlăituri ale unor băieți care-și închipuiau că a fi disprețuitor era o atitudine potrivită au fost anihilate. Aplauzele și uralele celorlalți școlari fură puternice și sincere. Cei doi copii erau realmente îndrăgiți, ambii provenind din familii foarte sărace. Erau inteligenți, modești și ambițioși, și aveau o mulțime de prieteni. Jamie le făcu semne cu mîna și le zîmbi cu gura pînă la urechi colegilor săi entuziasmați. Debbie se îmbujoră și-și privi cu atenție pantofii. Directorul radia de fericire văzînd reacția auditoriului. Evenimentul constituia o mare încurajare morală, într-o școală unde asemenea întîmplări erau rare. Pentru doi copii din mediul lor, o croazieră de trei săptămîni pe Mediterana, la bordul unui transatlantic, chiar că era un adevărat vis. Dacă-i vorba, nu i-ar fi displăcut nici lui.

Ținu un scurt discurs plin de tact, felicitîndu-i, dar avînd grijă să nu ia asupra lui meritele copiilor. Profesorul de limba engleză — un om cu înfățișarea chinuită, a cărui chelie timpurie îl îmbătrînea cu zece ani — fu solicitat să vină să-și primească laudele. În mod vădit și el strălucea de fericire. Directorul îi reținu pe cei doi copii alături de el pe podium, în timp ce elevii se răspîndeau care încotro, să-și înceapă orele de curs. Un fotograf și un reporter de la ziarul *Liverpool Echo* așteptau în biroul lui. În cei trei ani petrecuți de el la acea școală, nu-și amintea să mai fi încheiat o adunare a școlarilor cu o asemenea senzație de mulțumire sufletească.

Burt D. Ingram stătea în picioare lîngă fereastra biroului său, privind spre Hyde Park. Era o fereastră largă și biroul însuși era uimitor de spațios, cu mult mai mare decît i-ar fi

fost necesar, sau chiar decît oricare altul pe care-l avusese mai înainte. Se întoarse şi se aşeză pe una dintre cele trei canapele impunătoare, bucurîndu-se de confortul său. Ştia că-n dimineaţa aceasta scrisorile lui erau citite în două sute de şcoli. Zîmbi. Bineînţeles că totul era un rahat de mare clasă.

Cu vreo două luni în urmă, „Chieftain Oil" avusese mari pierderi de pe urma unor accidente ce nu putuseră fi evitate. Mai întîi, o instalaţie din Marea Nordului explodase din cauza unor manevre greşite şi răspîndise petrol pe mare vreme de cîteva săptămîni pînă să poată fi oprit. Păsările marine prinse în pînza de petrol muriseră şi ştirea fusese difuzată prin buletinul de la ora nouă. Ca şi cum n-ar fi fost destul, la o săptămînă de la explozie o navă-cisternă de-a lor se scufundase într-o coliziune în Canalul Mînecii, aruncîndu-şi încărcătura de ţiţei pe coastele Cornwall-ului. Autorităţile încercau să acuze de neglijenţă societatea lor.

Burt Ingram era un american chipeş şi inteligent, de cincizeci şi ceva de ani, care avansase în cadrul firmei cam atît cît putuse, preferînd să rămînă la Londra, decît să se înapoieze în Statele Unite. Fusese trecut într-un post superior, dar fără prea multe pretenţii, în cadrul departamentului „personal", şi vreme de doi ani îşi împărţise biroul cu un alt bărbat, cu care adesea se luase la trîntă în joacă, aşteptîndu-şi cu mulţumire ieşirea la pensie.

La două zile după ciocnirea vasului din Canalul Mînecii, fusese mirat pomenindu-se silit să înfrunte o conferinţă de presă ostilă în calitate de vice-preşedinte pentru relaţiile cu publicul — post creat în mare grabă cu acest prilej. Una dintre primele sarcini ale vice-preşedintelui fusese aceea de a încerca să repare imaginea deteriorată a companiei „Chieftain" — ceva care să placă publicului şi să poată fi realizat rapid.

Concursul de compuneri fusese ideea lui. Mecanismul de relaţii cu publicul al firmei luase măsuri ca evenimentul să fie cunoscut pe plan naţional, şi fiecare şcoală din ţară fusese

invitată să participe. Cele mai bune compuneri urmau să fie publicate în ziarul național de duminică la care „Chieftain Oil" deținea douăzeci și cinci la sută din capital. Croaziera era gîndită ca un apogeu al întregii acțiuni. Cîteva sute dintre cei mai buni tineri ai țării — băieți și fete — aveau să fie plimbați pe Mediterana cu un transatlantic de lux. La bord aveau să urmeze cursuri, să asiste la conferințe referitoare la cultura și trecutul glorios al orașelor pe care le vor vizita și, în general, aveau să fie îndopați cu cultură, călăuziți prin muzee și tîrîți prin fața unor priveliști splendide.

Părerea lui personală era că se vor înapoia fără a-și fi sporit prea mult cunoștințele, în afară de cele referitoare la marea diferență dintre prețurile băuturilor alcoolice în Anglia și în țările mediteraneene, dar asta nu era problema lui. Președintelui îi plăcea ideea, iar suplimentul în culori al ziarului abia aștepta să apară cu un reportaj de trei săptămîni asupra călătoriei. Urma să prezinte crema tineretului britanic într-un grup strîns pe puntea de un alb strălucitor și împodobită cu steaguri a motonavei *Maribella*. Patru sute de elevi, fără nici un „aurolac" printre ei, și cărora „Chieftain Oil" le făcea cunoștință cu cele mai frumoase lucruri din viață. Zîmbi în sinea lui. Ziariștii de la suplimentul în culori știau cine le plătea salariile — vor uita să arate încasările beților și pe înspăimîntații proprietari de cafenele din fiecare port vizitat.

La Dublin nu se face un control al pașapoartelor pentru zborurile din direcția Londra. Un singur funcționar, care putea foarte bine să fie un vameș, îi cerceta pe pasagerii proaspăt sosiți fără a da semne de un interes deosebit. Dacă supravegheau și cei din Secția Specială irlandeză, atunci procedau discret, poate cu ajutorul monitoarelor ce prezentau imagini captate de camerele de luat vederi montate deasupra

capetelor pasagerilor. Cînd Mike ieşi în holul principal, nimeni nu păru să-i acorde vreo atenţie.

Ezită, privind în jurul lui, la marea de chipuri necunoscute. O femeie tînără se desprinse din mulţimea care aştepta şi se îndreptă spre el. Îl ciupi de obraz, rîzînd şi agitîndu-se ca şi cum ar fi fost un membru al familiei, întors după o lungă şedere în Anglia. Sporovăind cu însufleţire, îl tîrî afară din clădire către o maşină care-i aştepta, îl instală pe bancheta din spate şi urcă ea însăşi pe scaunul de lîngă şofer — un bărbat foarte brun, cu nişte sprîncene îmbinate, groase de un deget, care-i tăiau fruntea ca o linie dreaptă. Lîngă Mike şedea un alt bărbat. Acesta era mai în vîrstă, corpolent, cu fălci masive şi cu nişte şuviţe de păr pieptănate neconvingător peste chelia ce i se lăţea pe creştet. Cămaşa îi era atît de întinsă deasupra centurii, încît îi sărise un nasture.

Ambii bărbaţi îl salutară pe Mike fără prea multe semne de prietenie, şi maşina ieşi din aeroport fără ca ei să mai scoată vreo vorbă. Întreaga atenţie le era îndreptată asupra drumului. Şoferul se uita mereu în oglinda retrovizoare, iar grasul se tot sucea greoi în scaunul lui, ca să se uite prin geamul din spate.

Imediat ce se depărtaseră de aeroport, fata i se adresă lui Mike:

— Uite. Pune-ţi-i.

Îi dădu o pereche de ochelari cu lentile întunecate şi rame groase, care ascundeau o bună parte din faţă. De îndată ce şi-i puse, îl stăbătu un neliniştitor fior de gheaţă — ochelarii erau complet opaci.

Pe neaşteptate, maşina făcu o întoarcere bruscă, azvîrlindu-l peste bărbatul gras, apoi se zgudui ca şi cum s-ar fi izbit de un obstacol. Căzu iar peste grăsan.

— Stai uşurel, îi zise acesta rîzînd. Mai bine te-ai ţine zdravăn cîteva minute, doar cît se încredinţează Joe că nu sîntem urmăriţi.

Mike bănui că tocmai făcuseră o întoarcere în loc pe șoseaua cu două sensuri, trecînd peste fîșia centrală pe care creștea iarbă. Merseră în continuare, cotind de mai multe ori și făcînd manevre de depistare, pe o durată apreciată de Mike la aproximativ douăzeci de minute. Ultima parte a călătoriei fu mai lentă, cu frecvente cotiri, ca și cum s-ar fi aflat pe străzi laterale. În fine opriră. Se auzi un scrîșnet de frîne care-l făcu pe Mike să tresară, alunecară puțin înapoi și, în cele din urmă, motorul se stinse.

Bărbatul mai vîrstnic îl ajută pe Mike, ca pe un orb, să coboare din mașină și să urce cîteva trepte. În apropiere se auzea zgomotul unor copii la joacă. O ușă se închise în spatele lui. I se scoaseră ochelarii. Grăsanul stătea în fața lui, rînjind. Se aflau în holul de intrare al unei case.

— Îmi pare rău de chestia asta. Sînt totuși sigur că vei înțelege cum stau lucrurile.

Mike dădu din cap și rîse silit.

— Bineînțeles, știu care-i treaba. Păcat că nu toți sînt la fel de înțelegători. Asta-i din cauză că problemele de securitate sînt în halul în care sînt.

Expresia omului deveni gravă.

— Ai dreptate, prietene. În ultimele luni a fost groaznic. N-am mai pomenit o asemenea perioadă, în care să fi pierdut atîția oameni. Dintre care și multe femei. Ne vor trebui ani de zile ca să-nlocuim pierderile suferite. Niște afurisiți de ani!

Mike aprobă cu o mișcare a capului, gîndind: „Și încă n-ați văzut nimic!".

— Nu-ți fă griji, spuse cu glas tare. Se pare că acum lucrurile încep să se-aranjeze.

Burtosul clătină din cap cu îndoială și-l conduse în sus pe scară. Cînd trecură pe lîngă un telefon din hol, Mike observă că avea cadranul blocat cu un lacăt și numărul fusese șters. Poate că mai învățau cîte ceva.

Încăperea în care fu introdus avea un pat, o măsuță joasă, un fotoliu uzat și un televizor. Pe masă se aflau cîteva cărți și, alături de ele, o tavă cu sandvișuri cu friptură de vită și un cartuș cu șase cutii de țigări *Guiness*. Perdeaua de la fereastră era trasă. Luă un sandviș și mușcă din el.

— Fă-te comod. Baia e-n camera alăturată. Dacă vrei ceva, strigă, eu voi fi la parter. Tu vei locui aici, sus. O.K.?

Mike flutură mîna cu sandvișul și zîmbi, arătînd spre masă.

— O.K. V-ați gîndit la toate. Cum te cheamă?

— Sean.

— Bun. Și cît timp urmează să stau închis aici, Sean?

— Habar n-am. Eu sînt doar paznic, nimeni nu-mi spune nimic.

Mike zîmbi ușor, remarcînd înțepătura de ranchiună din glasul omului.

— S-ar părea că asta ne e soarta, amîndurora, îi zise în chip de consolare și împingîndu-l încet spre ușă. Dacă am nevoie de ceva, te chem. Și primul lucru pe care-l doresc, după drumul ăsta — adăugă scuturîndu-și cu două degete pînza cămășii — este să fac o baie.

De îndată ce Sean coborî scara, Mike trase la o parte perdeaua. Fereastra dădea spre o curte pavată, dincolo de care se înălța zidul orb al unui depozit sau al unei fabrici. Cercetă fereastra. Era fixată prin cîteva cuie bătute în cercevea.

Fereastra camerei de baie era blocată în același fel. Dădu drumul la apă să umple cada și străbătu palierul, încercînd ușile celorlalte două dormitoare. Ambele erau încuiate. De jos nu se auzea nici un zgomot. Cu toate acestea, observă că ușa unei a treia camere, cea din fața scării, era deschisă. Sean nu risca să nu-i audă chemarea. Și nici nu-i va scăpa zgomotul vreunui pas pe treptele scării.

Mike făcu o baie rapidă și reveni în camera lui să aștepte, fără a ști prea bine dacă era oaspete sau prizonier.

Capitolul 9

Mike se trezi din cauza luminii. Se dezmetici într-o clipă și era gata să-și zvîrle picioarele afară din pat cînd văzu în prag fața zîmbitoare a lui Sean. Mîna lui încă mai era pe comutator.

— Te-am speriat? Îmi pare rău, îi spuse voios. Ți-am adus o ceașcă de ceai. Pleci de-aici peste cîteva minute.

Mike se aplecă să-și ia ceasul, pe care-l pusese pe jos, lîngă pat. În timp ce și-l prindea la mînă, se uită la el în mod automat — era șase și-un sfert.

Luînd ceașca adusă de Sean, străbătu camera și trase la o parte perdeaua. Nici nu se luminase de ziuă. În cameră era frig. Dîrdîind, se întoarse spre Sean.

— E-n ordine. Am timp să fac repede o baie?

Sean îl privi ca și cum ideea de a face o baie mai înainte de a avea prilejul să te murdărești i se părea oarecum suspectă.

— Dacă vrei... Dar grăbește-te, peste zece minute vor fi aici. Oamenii cu care te întîlnești nu suportă lipsa de disciplină.

Mike îi adresă un salut ironic.

— Sînt convins. În cîteva minute cobor la tine, la parter.

Sean își mișcă un deget dintr-o parte într-alta și plescăi din limbă.

— Ntț. Doar îmbracă-te și așteaptă aici. Te vor chema cînd vor avea nevoie de tine.

Pînă cînd Mike termină de băut ceaiul, robinetele lăsaseră să picure cu zgîrcenie cinci degete de apă în cada ruginită. Se spălă cum putu în balta călduță, se bărbieri și se îmbrăcă rapid. Tocmai cînd fu gata, auzi ușa de la stradă deschizîndu-se și închizîndu-se încet, și un murmur de conversație în casa scării. De la parter, Sean îi strigă numele cu glas cîntat. Dînd pe gît ultimul strop din ceaiul prea îndulcit, coborî în holul de intrare. Fata și Joe, șoferul, așteptau în pragul ușii. Ea îi întinse din nou lui Mike ochelarii și, după ce-i spuse ceva lui Sean, îl ajută să coboare treptele și să urce în spatele mașinii.

Merseră cam o jumătate de oră. După frecventele cotiri bănui că zigzagau prin străzi lăturalnice, răsucindu-se și revenind pe același drum pentru a scăpa de orice urmărire. Cînd niște mîini îl ajutară să coboare din mașină, s-ar fi putut foarte bine afla la cinci uși de precedenta locuință cît și la o distanță de cinci mile[1] de unde porniseră.

Mîinile ce-i țineau coatele îl conduseră într-o casă. Aerul închis, felul cum răsunau pașii, îi spuseră că mergeau în lungul unui coridor îngust. Mirosul de slăninuță prăjită îi stîrni brusc un junghi de foame, care aproape că-l făcu să rîdă cu glas tare — era absurd ca unui om care era condus cu ochii legați în fața unui grup de ucigași organizați să-i fie foame.

Apăsarea pe brațele sale îl făcu să se oprească. Două mîini îi apucară pe la spate bicepșii și-l întoarseră spre stînga. Începură să coboare cîteva trepte de lemn. Chiar și purtînd ochelarii opaci, Mike își putea imagina planul casei.

---

1 *Milă* = unitate de măsură engleză pentru lungimi. Mila terestră este egală cu 1,609 km. Cea marină — cu 1,853 km. (n.t.)

Era construcția clasică, în terase, pe care-o cunoscuse în copilărie. De la ușa dinspre stradă merseseră de-a lungul unui coridor îngust, cotind o singură dată — cînd ocoliseră casa scării. Drept înainte era, desigur, ușa spre bucătărie, iar ușa prin care tocmai intraseră, la stînga, trebuie să se fi aflat sub scara principală, ducînd spre pivniță. Răceala aerului, cînd începură să coboare, îi confirmă presupunerea.

— Dezbracă-te.

Era un glas nou, bărbătesc, aspru și grosolan, lipsit de orice prietenie.

— Mmm?

— Scoate-ți hainele.

Glasul era nerăbdător. O mînă începu să-i tragă de pe umeri haina.

— Hei!

Scuturîndu-se cu o mișcare mînioasă, Mike se eliberă și-și ridică mîinile spre ochelari.

— Lasă-i acolo. Scoate-ți hainele, așa cum ți s-a spus.

Cuvintele fuseseră rostite de o altă voce, încă neauzită de Mike. Era mai blîndă și mai educată decît cea dintîi, dar conținea o intonație de răutate calmă pe care cealaltă n-o avea.

Mike își luă mîna de la ochi. Împotriva voinței sale, începu să se dezbrace. Pe măsură ce-și scotea hainele, o mînă îi lua fiecare articol de îmbrăcăminte. Rămase în chiloți.

— Și ăștia.

Resemnat, îi scoase și-i întinse mîinii nevăzute. Se auzi un zgomot metalic, apoi o pauză punctată de niște fîșîituri scurte și intermitente. O bruscă senzație de răceală pe spate îl făcu să tresară, apoi răcoarea își pierdu intensitatea, pe măsură ce un obiect începu să se plimbe încet pe pielea lui. Îi acoperi fiecare părticică a trupului, de la părul de pe creștet pînă la degetele picioarelor. Protestă cu glas tare cînd un ajutor îi desfăcu fesele pentru a înlesni intrarea obiectului printre ele. Cel de-al doilea glas îi porunci tăios să tacă din gură.

Avea impresia că le făcea plăcere să-l supună acestei umiliri. Obiectul care-l cercetase îi părăsi pielea.

— E „curat".

- Vocea celui care mînuise sonda părea morocănoasă, ca şi cum posesorul ei ar fi fost dezamăgit.

— Îţi poţi scoate ochelarii, Michael.

Cînd şi-i luă de la ochi, expresia feţei îi era un amestec de uimire şi mînie — ultimul glas fusese al lui Mary. Rămase clipind în lumină, concentrîndu-şi privirea asupra scenei din faţa lui, şi imediat se bucură de prezenţa fetei. Îi oferea un pretext pentru mirarea şi tresărirea provocată de recunoaştere, pe care nici un autocontrol nu le-ar fi putut opri să i se citească în ochi.

De partea cealaltă a mesei, alături de Mary, stăteau trei bărbaţi. Îl recunoscu pe fiecare dintre ei ca făcînd parte din Înaltul Comandament al Provocatorilor. Fiecare era, aşa cum singur admitea, de mai multe ori ucigaş. Doi erau evadaţi din închisoare — unul din Ulster, celălalt din localitatea Walton, aflată pe teritoriul Angliei. Cel de-al treilea era pus sub urmărire în Republica Irlanda pentru uciderea a doi membri din Gardă. Un detaşament al Provocatorilor, fugind să se ascundă după uciderea a doi soldaţi, la periferia Portdown-ului, fusese prins într-o ambuscadă organizată în comun de poliţia britanică şi de cea irlandeză. Doi dintre membrii detaşamentului fuseseră capturaţi vii şi făcuţi să dispară înapoi, peste graniţă. Poliţia credea că pe cel de-al treilea îl avea în mînă, pînă ce el scosese la iveală de sub haină o armă, despre care se spunea că ar fi o mitralieră Scorpion fabricată în Israel şi, împuşcînd în stînga şi-n dreapta, reuşise să scape.

Întîmplarea aceea stîrnise mare agitaţie. Era prima oară cînd acest tip de armă de foc, deosebit de agreat de teroriştii din Orientul Mijlociu, fusese văzut în Ulster. Autorităţile britanice erau extrem de îngrijorate de posibilitatea ca

Provocatorilor să li se fi trimis o cantitate mare din aceste arme atît de periculoase. Irlandezii erau mai necăjiți din cauza celor doi soldați din Gardă, care fuseseră uciși. Nu-i interesa ce anume armă fusese utilizată.

Mike se sili să-și țină ochii ațintiți spre Mary, evitînd să se uite la ceilalți. Creierul îi zvîcnea, ura fierbea în el ca o lavă încinsă. Doar o distanță de un iard îl despărțea de oamenii despre care credea că sînt însăși inima organizației.

Ridică o mînă și o amenință în glumă cu degetul pe Mary.

— Ei, na-ți-o! Ce mai surpriză! Ce caută o fată drăguță ca tine într-un asemenea loc? o întrebă, cuprinzînd camera într-un gest neglijent al mîinii.

Își auzea propriul glas ca și cum ar fi aparținut altcuiva, rece și sarcastic, fără nici o urmă din amestecul învolburat de ură și exultare ce clocotea în el.

— Acum poți să-ți pui iar hainele, îi spuse Mary.

Mike se grăbi să se-mbrace.

— Stai jos, îi porunci bărbatul din mijloc, ucigașul celor doi soldați din Gardă, arătîndu-i un scaun din lemn.

Mike se așeză, privind în jur cu o expresie de apreciere. Încăperea îi confirma impresia ce și-o făcuse cît timp avusese ochii acoperiți. Se aflau într-o pivniță, o sală scundă și fără ferestre. Pereții erau tapetați cu fîșii de material izolant din fibră de sticlă, fixate grosolan pe zid cu ajutorul unor stinghii de lemn proptite în colțul dintre perete și plafon. Era un aranjament provizoriu. Treptele de lemn pe care coborîseră rămăseseră în spatele lui. Lîngă el stăteau pe scaune doi oameni, dintre care unul ținea pe genunchi un dispozitiv asemănător cu detectoarele de metale din aeroporturi. Tovarășul său era înarmat cu o pușcă automată.

În aer se simțea mirosul caracteristic al mucegaiului și al pămîntului umed, dar cu toate acestea Mike își dădea seama că rostul izolației nu era acela de a asigura căldura. Cei în fața cărora se afla nu arătau ca niște oameni cu o grijă excesivă

pentru confortul personal. Însă îi preocupa mult, şi pe bună dreptate, posibilitatea existenţei unor microfoane direcţionale. Montat pe un acoperiş, un astfel de microfon putea localiza cu cea mai mare precizie sursa unei împuşcături; îndreptat spre o clădire, ar fi captat o conversaţie printr-un perete de cărămidă gros de nouă inchi. Controlul corporal la care fusese supus ceva mai înainte avusese scopul de a-i găsi emiţătoare implantate sub piele. Întîmplările catastrofale din ultimele cîteva săptămîni începuseră, în cele din urmă, să-i înveţe cîte ceva pe ticăloşi.

Cei patru din faţa lui începură să-l bombardeze cu întrebări. Procedau ca o echipă cu experienţă, nedîndu-i nici o clipă de gîndire. Deseori, unul din ei revenea asupra terenului deja explorat de altul, formulînd o întrebare puţin diferită.

Mike era destul de zguduit, lucru pe care nici nu-l putea ascunde. Ceilalţi păreau să cunoască şi cele mai mici amănunte din tot ce spusese el încă de la început. Fiecare părere, fiecare observaţie sau comentariu care-i scăpaseră de pe buze în vreo cîrciumă, părea să fi ajuns pînă la ei — totul redat cuvînt cu cuvînt.

Nu era prea greu de răspuns la întrebări. Uneori, cînd unul din ei insista prea mult asupra unor probleme deja discutate, Mike îşi îngăduia izbucniri de enervare. Folosea aceste prilejuri pentru a încerca să-şi recapete o oarecare stăpînire de sine, exprimîndu-şi un dispreţ sarcastic faţă de lipsa lor de îndemînare.

Treptat, interogatoriul lor părăsi generalităţile referitoare la trecutul şi motivele lui, concentrîndu-se asupra cunoaşterii limbii arabe, asupra experienţei sale în relaţiile cu arabii şi a cunoştinţelor în materie de explozivi. După primele momente de descumpănire, la descoperirea că orice cuvînt spus de el fusese transmis pînă în casa aceasta, Mike începuse deja să-şi recapete sîngele rece. Acum se afla pe terenul pe care se simţea cel mai sigur. Nu era nevoie să inventeze nimic, chiar dacă multe lucruri nu trebuiau să fie pomenite.

Vorbea cu un glas coborît, liniştit, fără urmă de falsă modestie. Bărbatul din extrema stîngă, cel care evadase din Walton, scoase la vedere o foaie de hîrtie pe care erau scrise cîteva fraze. Era un om cu înfăţişarea blîndă, cu obrajii căzuţi şi cu o coroană de păr cărunt şi ţepos, ce înconjura o chelie plină de pistrui. Semănînd cu o pisică gata să sară asupra unui şoarece rănit, citi destul de anevoie prima frază.

Fără o clipă de ezitare, Mike îi răspunse printr-o traducere în care, pentru a spori efectul, accentuă puternic sunetele guturale. Omul îşi ţuguie buzele, uitîndu-se la hîrtia lui, şi trecu la fraza următoare. Şi de data asta Mike răspunse fără nici o pauză de gîndire. Continuă în felul acesta cu încă două fraze şi răspunsuri. La fiecare dintre replicile lui Mike, cel care-l chestiona trăgea cu coada ochiului la hîrtie, străduindu-se să compare năvala de sunete cu grosolana redare fonetică din faţa lui. După cel de-al patrulea răspuns al lui Mike, pufni pe nas şi aruncă hîrtia pe masă, departe de el. Se uită pe rînd la tovarăşii săi, apoi reveni cu privirea spre Mike.

— Ca să-ţi spun adevărul, al dracului să fiu dacă pricep o iotă.

Mike zîmbi cu înţelegere şi strînse din umeri cu modestie.

Cel care-i ucisese pe soldaţii din Gardă se uită la chel pe sub pleoapele întredeschise. Clătină din cap şi se întoarse spre Mike.

— Uite ce-i, îi zise pe un ton de răbdare, din cîte le-ai spus oamenilor noştri de dincolo de mare, se pare că ştii „puţină" arabă. Eu nu sînt lingvist, mai ales în ceea ce priveşte araba. Aşa că te-ntreb: o ştii puţin, sau chiar vorbeşti afurisita asta de limbă? Vreau să spun, o vorbeşti bine?

Mike dădu din cap afirmativ, împărtăşindu-i disprețul faţă de eforturile chelului.

— O vorbesc bine.

— La perfecţie? Sau doar cît să-ţi comanzi o mîncare în ceea ce trece, la ei, drept un restaurant?

— Cam între astea două. Pot exprima orice-aş vrea să spun. Şi, în privinţa restaurantelor, au cîteva foarte bune.

Chelul se încruntă, ciocănind cu degetele în masă, şi izbucni:

— Cum naiba ştim dacă nu minte? De chestia asta depind al dracului de multe lucruri.

Tovarăşul lui îi aruncă o privire plină de milă.

— Pentru Dumnezeu, Dev, las-o baltă. O vorbeşte. Mai bine decît vorbeşti tu uneori engleza. Doar n-o să ne mintă în problema asta, nu-i aşa, Michael?

Ultimele cuvinte le rosti cu un fel de prietenie blîndă sub care se simţea ameninţarea.

Mike scutură din cap zîmbind:

— Nu.

Ochii li se întîlniră timp de o clipă.

— Bine. Aşa gîndeam şi eu. Acum să trecem mai departe.

În restul interviului, Mary aproape că nu vorbi. Stătea acolo cu o umbră de zîmbet pe buze, privind în gol, peste umărul lui Mike. Acesta avea impresia că fata compara în minte fiecare amănunt din vorbele lui cu ceea ce-i spusese în timpul cît o găzduise, verificînd dacă toate informaţiile despre el se potriveau cu ceea ce aflase ea. Puţin după ora unsprezece, ucigaşul soldaţilor din Gardă, care părea a fi şeful celorlalţi, ceru o pauză. Cei doi bărbaţi care stăteau în fundul camerei îl escortară pe Mike, urcînd scara pînă în bucătăria strîmtă. Ajuns la uşa din capătul treptelor, se întoarse spre bucătărie, zări încă doi bărbaţi în apropierea uşii dinspre stradă. Amîndoi erau înarmaţi cu puşti.

Fata care-l însoţise pe Mike pînă la acea casă stătea la o masă acoperită cu muşama, pe care se aflau o tavă cu cesti de ceai şi un morman de sandvişuri cu şuncă. Îi servi pe cei trei şi duse restul în pivniţă. Mike îi observa atent pe tăcuţii paznici. Cel cu puşca automată îşi ţinea mîna pe armă chiar şi în timp ce mînca. Tovarăşul lui înşfăcă un sandviş

cu amîndouă mîinile şi-şi înfipse dinţii în el. Cînd făcu această mişcare, prin stofa hainei sale se văzu conturul de neconfundat al unui revolver uriaş.

Mike băuse trei ceşti de ceai tare pînă reveni fata în bucătărie.

— Vor să te întorci jos, îi spuse ea, arătînd cu bărbia spre uşă.

Cei doi paznici înarmaţi coborîră tăcuţi scara, în urma lui.

Grupul celor patru care-l interogaseră ocupa aceleaşi scaune. Chipurile le erau ca de piatră. Şeful se uită ţintă cîteva clipe la faţa lui Mike, ca şi cum se aştepta să vadă scrisă pe ea vreo trădare.

— Am discutat în legătură cu ce ne-ai spus azi-dimineaţă, Michael.

Tonul era complet lipsit de expresie. Mike simţi cum îi curg şiroaie de transpiraţie pe spinare. Auzi în spate foşnetul uşor al îmbrăcăminţii, celor doi paznici care se foiau de pe un picior pe celălalt. Se întreba dacă oamenii de la masă erau sau nu înarmaţi. Aproape sigur că erau. Întregul aranjament al casei era conceput pentru a face faţă unor necazuri. Îşi răsuci pe jumătate capul peste umăr, pentru a evalua poziţiile celor doi oameni din spatele lui. Îi lăsase stînd puţin în urmă şi unul alături de celălalt, blocînd accesul spre scară. Nu păreau inteligenţi, dar de duritatea lor nu te puteai îndoi. A-i lua unuia din ei arma era o speranţă bună pentru un personaj de roman. Şansele lui de a scăpa prin fugă erau nule.

Şeful grupului se ridică încet în picioare, nedezlipindu-şi ochii de pe chipul lui Mike. Se aplecă puţin în faţă, cu palmele sprijinite de masă, şi-i spuse:

— Bine-ai venit în conducerea generală a Aripii Provizorii a Armatei Republicane Irlandeze.

Apoi îi întinse o mînă.

Rîsul lui Mike semănă cu un hohot de plîns. Cei patru îi zîmbeau. Se uită în jurul său. Paznicii înarmaţi rînjeau.

Dădu mîna cu cei patru şi, gîndindu-se mai bine, strînse şi mîinile celor doi înarmaţi. Mary îi reţinu mîna doar cu o fracţiune de secundă mai îndelung decît ceilalţi. Şeful îi chemă pe toţi la ordine.

— Bun, acum gata. Stai jos, Michael.

Şi le spuse paznicilor:

— Asta-i tot deocamdată, băieţi. Ne puteţi lăsa singuri.

Aşteptă pînă auzi închizîndu-se uşa din capul scării, şi abia atunci îşi trase scaunul mai aproape, adresîndu-i-se lui Mike:

— Îmi pare rău că te-am frecat aşa. După ce voi termina ce am de zis, vei înţelege pentru ce.

Mike schiţă cu mîinile un gest prin care-i dădea a înţelege că nu era nevoie să-şi ceară scuze. Fără a acorda atenţie gestului, celălalt continuă:

— Avem o treabă pe care vrem s-o faci pentru noi. E ceva mai neobişnuit, dar foarte important. Nu-ţi pot sublinia îndeajuns de mult cît de importantă. (Se uită pe rînd la ceilalţi, ca pentru a le cere confirmarea.) — Ai citit ziarele, aşa că nu trebuie să-ţi mai spun cît ajutor am primit de la libieni în decursul anilor. Nu trece săptămîna fără ca vreunul din ziarele britanice să nu vînture problema. De obicei, reportajele lor nu sînt decît gunoaie în ceea ce priveşte amănuntele faptice, dar fondul l-au prins destul de bine. Încă de prin anii 'şaizeci, libienii ne-au ajutat în permanenţă, într-un fel sau altul.

Buzele lui Mike se răsfrînseră într-un zîmbet.

— Mda. Este unul din secretele care n-au fost păstrate cum se cuvine.

Celălalt îi răspunse la zîmbet printr-o expresie acră.

— Da. Dar există şi ceva care a fost ţinut ascuns bine. Libienii ne fac o mulţime de necazuri. Nu-i o noutate, au devenit tot mai duri în tratarea afacerilor încă de-acum doi ani, dar în ultimele două săptămîni situaţia a ajuns de netolerat. Sînt *extrem* de dificili în privinţa livrărilor.

— Ce fel de livrări?

Omul își coborî și mai mult glasul:

— În principal, *Semtex*.

Făcu o pauză, lăsînd ca acel cuvînt să pătrundă bine în mintea interlocutorului său, apoi continuă:

— Ești familiarizat cu asta?

— Oricum, știu ce este. Cine nu știe? Dar de mînuit, nu l-am mînuit niciodată.

— O vei face în curînd, sper. Ascultă, nu trebuie să ți-o spun eu: cea mai mare parte din substanțele noastre explozive le-am primit întotdeauna din Libia. În trecut era vorba de alte materiale, dar de cîțiva ani primim Semtex. Nu c-am insista, neapărat, asupra lui. Ne-ar conveni orice exploziv cu plastic. Singura caracteristică specială a Semtex-ului e că nu are nici un miros. Și, ca să fiu sincer, în momentul de față nu ne-ar păsa absolut deloc dacă ceea ce ne trimit ar puți ca o balegă de porc. Dar se-ntîmplă că Semtex-ul este ceea ce au — sau aveau — libienii. Asta-i problema noastră. Nemernicii refuză să ne mai dea afurisitul de material.

— De ce dracu? Niciodată nu l-au dat în chip de cadou, nu-i așa? Îmi închipui că întotdeauna am plătit pentru el?

— În trecut așa am făcut, uneori.

— Uneori?

— Ascultă, tocmai te-ai alăturat celor din Aripa Provizorie, nu unora din societatea de Asigurări a celor Prudenți. Banii ne vin în salturi, nu în sume încasate regulat, săptămînal.

— Ca aceia proveniți de la bănci?

Șeful grupului îi aruncă o privire tăioasă.

— Lasă asta. Avem o mulțime de surse. Dar sînt neregulate. Totul este O.K. în privința plăților pentru chirii, călătorii și întreținerea oamenilor din serviciul activ. Problema o constituie sumele mari. De exemplu, expedierile de arme. Semtex-ul.

— Și, în mod firesc, furnizorilor noștri le place să fie plătiți.

Fulgere de mînie țîșnită din ochii celuilalt.

— Plătim așa cum putem. Nu asta a fost vreodată problema. Ne-au înțeles situația. Trebuia să profităm de prilejuri cînd se iveau. Dacă puteam primi o livrare, o luam. Dacă exista o navă disponibilă pentru a întreprinde călătoria, expediau marfa, iar banii și-i așteptau. Aveam un cont deschis, dacă vrei. Niciodată nu ne-au zorit prea mult. (Ridică o mînă oprind exclamația lui Mike.) — Să nu cumva să-ți faci idei greșite. Așa cum ți-am spus, întotdeauna ne onorăm datoriile. Nu le sîntem datori nici măcar cu un dolar. Oricum, fapt este că în trecut erau bucuroși să ne ajute. Nimeni nu pretindea să vadă mai întîi culoarea banilor noștri. Era o înțelegere foarte civilizată.

— Exact așa cum spuneți — foarte civilizată. Și acum au întrerupt-o?

— Întocmai. Necazul e cu afurisitul ăla de Ghaddafi. Acel ultim atentat, în cursul căruia celălalt ticălos, Jamal, și-a pus oamenii să-ncerce să doboare avionul-lui Ghaddafi, pare să-l fi turbat definitiv, l-a dezechilibrat și mai mult. A luat-o complet razna, a devenit cu totul imprevizibil. Scuza pe care ne-o prezintă este că cehii nu le mai furnizează materiale. Încă de cînd i-au gonit pe comuniști.

— Păi, și nu-i adevărat? Cehii au declarat asta ei înșiși.

— Sigur că așa au declarat. Dar au spus și că-n ultimii ani de regim comunist au trimis în Libia materiale cît să le ajungă cinci sute de ani. (Clătină din cap mînios.) — Problema este Ghaddafi. Un ticălos nebun.

— S-ar putea ca motivul să fie doar că-l preocupă altceva, sau poate c-a auzit cam cum merg lucrurile aici și, pur și simplu, ne-a abandonat. Întîmplător, cehii continuă să fabrice chestia aia, nu-i așa? N-ar fi rațional din partea noastră să încercăm să găsim alte canale?

Șeful grupului se uită la el cu o privire sfredelitoare.

— Abuzezi de norocul tău, prietene, îi spuse cu un fel de mîrîit. Cît despre alte canale, ne ocupăm de asta. Există-n lume țări — unele prin America Centrală și încă alte cîteva — care-ar accepta să ne ajute. Avem un om care face cercetări. Ai vreo experiență cu sud-americanii?

Mike scutură din cap.

— Ei bine, noi avem. Dar ne va lua timp. Yancheii le fac o mulțime de greutăți în legătură cu materialele astea. Nici unul din președinții lor de tinichea nu vrea să facă o mișcare prin care i-ar da lui Bush prilejul de a-l sancționa ca pe Noriega. Și-au vîrît cu toții rîtul prea adînc în troaca banilor proveniți din droguri pentru a ne mai întinde nouă o mînă de ajutor.

— Dar Libanul? Acolo trebuie să se găsească de vînzare tone de rahat dintr-ăsta.

Interlocutorul lui Mike schiță un gest de nerăbdare.

— Lucrăm și în direcția asta. Ticăloșii ăia sînt mai răi decît libienii. Noi avem nevoie de materialul acela *acum*. Așa încît concentrează-ți atenția supra Libiei, așa cum ți-am cerut. Acolo știm că se află material și știm că-i disponibil, numai să vrea să ni-l dea.

Mike izbucni în rîs, neluînd în seamă agresivitatea interlocutorului său.

— Și pentru ce atîta grabă? De ce nu adunăm mai întîi banii? Eu, unul, nu cunosc America Latină, dar în mod cert îi cunosc pe arabi. Nimic nu-nțeleg mai bine decît o tranzacție cu banii jos.

Celălalt se uită mai întîi în sus, spre scară, asigurîndu-se că acolo nu era nimeni, pe urmă la tovarășii săi, ca spre a le cere aprobarea pentru ceea ce avea să spună. Își coborî și mai mult glasul.

— O să-ți explic pentru ce. În ultima vreme am încasat o mulțime de lovituri grele. Englezii ne-au hărtănit rău. Știi totul la fel de bine ca și mine. De fapt, ai umplut Londra cu protestele tale în legătură cu asta.

Mike își înclină capul, într-o recunoaștere sarcastică, fără a scoate o vorbă.

Șeful grupului continuă:

— Ei bine, situația este chiar mai rea decît o știi tu. Dincolo de mare au fost împușcați vreo duzină de bărbați valoroși... și femei, adăugă în silă, simțind ochii lui Mary ațintiți asupra lui. Oricum, în cele mai multe din unitățile noastre din Anglia. Nu era nevoie să fie împușcați. Puteau să-i aresteze. Dar pe englezi nu-i interesează arestările. Și-au schimbat tactica. Tot ce vor acuma este să amestece în toate astea S.A.S.-ul și să ne nimicească.

Mînios, îndreptă un deget spre Mary.

— Ai văzut rana lui Mary? A fost la un fir de păr de-a fi împușcată în spate. Bărbatul care se afla în casă, cu ea, a primit în trup unsprezece gloanțe. Gloanțe de revolver. L-au găsit zăcînd acolo, măcelărit. Și mai știi ceva? În urmă cu cîteva săptămîni, trei dintre oamenii noștri au fost găsiți morți în pat, chiar aici, în Dublin. Toți erau împușcați în cap. Știi cine-a făcut-o? Nemernicii din R.U.C.[1], E[2] 4A. Detașamentul lor „special". Ei bine, în asta-s specializați! Să-mpuște oamenii, cînd dorm în paturile lor!

Se întrerupse, neînchipuit de mînios și îndurerat de această amintire.

Mike se folosi de acest răgaz.

— Așadar, englezii ne împușcă oamenii. Și de ce ne obligă asta să ne grăbim atîta? Mi se pare c-ar fi momentul în care să ne potolim. Să strîngem provizii. Încearcă numai și închipuie-ți ce se-ntîmplă.

— Nu! Asta-i ceea ce speră ei, să ne pierdem curajul. Ei bine, nu așa vom proceda! Ne-am săturat de stat deoparte,

---

1 *R.U.C.*: prescurtare de la *Royal Ulster Constabulary* (lb. engl.) = Jandarmeria Regală din Ulster (n.t.)

2 *E*: prescurtare de la *Echelon* (lb. engl., mil.) = eșalon (n.t.)

Michael. Ne vom răzbuna pe ticăloşi. Dur. Guvernanţii englezi cred că ne-au pus pe fugă. Au manipulat tribunalele, ziarele — pe toţi — atît în Ulster, cît şi în ţară. Nici măcar nu trebuie să recunoască tot ce fac, darmite să răspundă pentru faptele lor. Singurul lucru care i-ar sili să-şi schimbe felul de a gîndi este opinia publică britanică.

Rîsul lui Mike era sincer.

—. Oh, sigur că da. Guvernului britanic îi pasă tare mult de opinia publică!

Se opri din rîs şi sarcasmul îi pieri din glas cînd adăugă:

— Încă nu mi-aţi spus pentru ce atîta grabă. De fapt, la ce vă gîndiţi?

Omul privi din nou spre ceilalţi trei, apoi, cu un glas foarte coborît, răspunse:

— Nici unul din cei care ne aflăm în camera asta nu ştie. Atîta doar c-am fost informaţi că materialul va fi disponibil peste şase-şapte zile, începînd de azi. Poate-ţi vor spune cînd vei ajunge la Tripoli. Nu facem altceva decît să urmăm indicaţiile primite.

Mike crezuse că se controla perfect, că era pregătit pentru orice şoc. Cu toate acestea, nu reuşi să-şi reţină scînteierea de uimire din ochi. Ultimele cuvinte ale omului, rostite cu un strop de amărăciune, îi biciuiră simţurile. Pînă în clipa aceea îşi închipuise că se afla în faţa forului suprem — consiliul de război al Aripii Provizorii. Potrivit cu tot ce citise, aceştia erau cei care stabileau politica de urmat, oamenii care alegeau ţintele ce trebuiau atinse, care decideau dacă să împuşte un soldat în Hanovra sau să pună o bombă într-o cîrciumă plină de oameni nevinovaţi, în Coventry. Prin acele puţine cuvinte, omul îi spusese că se înşelase. Cineva, undeva, le dădea *lor* instrucţiuni. Nişte instrucţiuni pe care — aşa cum îi dădea de înţeles tonul omului — ei nu cutezau să le nesocotească. Undeva exista un alt nivel de conducere, un

for la care nu se făcuse niciodată vreo aluzie, în legătură cu care nu se vorbise în presă și a cărui existență nici măcar nu era bănuită de înșeși serviciile de securitate.

Replică pe un ton egal:

— Tripoli. Localitatea mea favorită! Am nevoie de o perioadă de odihnă după băutură! Și ce se așteaptă să fac eu acolo?

— Va trebui să obții Semtex-ul, Michael. Te duci acolo. Vorbești cu ei. Omul nostru de-acolo te va ajuta cît îi va sta în putere, dar treaba este în sarcina ta. Va trebui să obții materialul ăla. Va trebui să folosești toată araba ta, și te vei asigura că-l vom căpăta. Avem doar cîteva zile. Vreau să spun, *tu* ai doar cîteva zile.

Sublinierea îi dădu clar răspunsul la întrebarea pe care îusese pe punctul s-o pună: ce s-ar întîmpla dac-ar da greș? Oamenii aceștia uciseseră cu propriile lor mîini. Organizaseră omorîrea poate a sute de oameni, mulți dintre aceștia civili nevinovați. Și unii — se gîndi cu o nouă și orbitoare străfulgerare de ură amarnică, pe care însă, trebui să și-o ascundă — încă nenăscuți. Niciodată nu ezitaseră să-și ucidă propriii lor oameni, atunci cînd nu mai aveau nevoie de ei. În ochii lor, în războiul pe care-l considerau o luptă, asasinatul era simplă rutină. La firmele la care lucrase, se concepeau niște programe stimulatoare: îți îndeplineai sarcina și cîștigai o săptămînă de vacanță în Spania. Și Provocatorii lucrau după o schemă asemănătoare: îți făceai treaba și te pomeneai cu genunchii sfărîmați de gloanțe.

— Cînd plec?

— Mîine.

Merseseră un sfert de oră după ce părăsiseră casa și abia atunci fata îi scoase lui Mike ochelarii, și pentru întîia dată

îi zîmbi. Socotind după trafic, bănui că se aflau în centrul Dublin-ului. Mașina se opri în fața unui magazin cu o fațadă de modă veche, din lemn. În vitrină, un manechin îmbrăcat cu niște cizme etanșe lustruite și costisitoare amenința să distrugă o rață cu ajutorul unei puști de vînătoare.

Intrară în magazin și, după ce vorbise cu un vînzător care arăta de parcă patronii lui îl ținuseră cel puțin zece ani în totală necunoștință despre dreptul de pensionare, fata îl conduse pe Mike spre o scară pe care urcară pînă la al treilea etaj. Într-un ungher pustiu, găsiră două dulapuri pline cu îmbrăcăminte adecvată climatului tropical. Sub ochii curtenitori ai unui alt veteran al comerțului cu confecții bărbătești — tot serviabil și cu glas blînd —, Mike probă singurul lucru care părea să i se potrivească. Era un costum bej pentru safari, de tipul celor în care ani de-a rîndul poți găsi alte și alte buzunare. Îl făcea să se simtă ca un reporter pentru știrile de ora nouă[1]. Fata achită costul costumului.

La parter, își alese o pereche de ghete din piele de căprioară, care completau înfățișarea de jurnalist. În drumul spre ieșire o uimi pe fată oprindu-se să cumpere două pulovere. Și ea era una dintre cei care învață geografie de pe coperțile broșurilor agențiilor turistice. Imaginea ei despre Africa de Nord era o serie neîntreruptă de zile însorite și nopți parfumate. Mike îi strică această imagine. Iernile din Libia erau oribile, vîntoase și umede, iar nopțile în deșert erau groaznic de reci.

La ora trei, fata îl ajută pe Mike — redevenit un orb care-și ducea în mînă sacoșa de hîrtie cu lucrurile cumpărate de la magazinul de haine — să urce iarăși treptele la capătul cărora îi aștepta Sean, în pragul ușii. Îl lăsă pe Mike să urce scara și-l pofti pe Sean să intre în camera din față.

---

1 *Știrile de ora nouă*; principalul buletin de știri transmise prin radio în Anglia. (n.t.)

Mike se afla la etaj de cîteva minute cînd Sean apăru în prag cu o tavă pe care se aflau ceai și o farfurie plină cu sandvișuri. Puse tava pe o masă și clipi semnificativ către Mike.

— Va să zică, înapoi în Anglia, așa-i?

Mike păru mirat.

— Mmm?

Sean îi făcu iar cu ochiul și-și coborî glasul într-un mod teatral.

— Te expediază înapoi? Pentru treaba aia grozavă pe care urmează s-o realizezi?

Mike se încruntă și se apropie de Sean. Se silea să vorbească pe tonul unei conversații obișnuite.

— Treabă grozavă? În Anglia? Eu?

Izbucni în rîs și continuă:

— Astea-s noutăți pentru mine. Ia spune, despre ce-i vorba?

— Nimic! rosti un glas tăios.

Era vocea fetei. Stătea în prag privindu-l fix pe Sean. Adresîndu-i-se acestuia, adăugă:

— Ține-ți gura, moară stricată ce ești. Asta n-are nici o legătură cu el. Întoarce-te la parter și stai acolo!

Sub veninul din vorbele ei, Sean păru să se chircească. Arătînd de parc-ar fi fost pălmuit, se retrase de-a-îndăratelea spre ușă și se strecură în jos pe scări. Fata îi adresă lui Mike un zîmbet scurt:

— Nu-ți fă griji în legătură cu Sean, nu merită. Vorbește prea mult despre lucruri pe care nu le înțelege.

Se duse pînă-n pragul ușii. Se opri și-i flutură o cheie prin fața ochilor.

— Îmi pare rău. Instrucțiunile. Se pare c-ai devenit un personaj extrem de important. Mă voi întoarce aici mîine-dimineață, la șase și jumătate. Să fii gata.

Mike rămase uitîndu-se la ușă, în timp ce cheia scrîșnea în broască.

Capitolul 10

Tînărul se întinse, schiță o strîmbătură datorată lipsei de confort. Prost dispus, se întoarse pe partea stîngă. Se înfășură mai strîns cu pătura, trăgîndu-și-o pînă peste cap și încercînd astfel să se apere de zgomotul de avion. Avusese noroc. Chiar în clipa în care, la cîteva minute după decolarea din Boston, se stinseseră beculețele de semnalizare ale centurii de siguranță, fixate la scaunul său, sărise în picioare și se repezise în compartimentul pentru turiști al Boeing-ului 747. Descoperise, la spate, trei scaune goale, unul lîngă altul. Imediat își înhățase rucsacul din plasa de bagaje de deasupra capetelor și se dusese să le ocupe. Își consfințise dreptul de proprietate asupra scaunelor aranjîndu-și rucsacul în chip de pernă. Se întinsese pe toate trei, învelindu-se cu un pled al liniei aeriene și se pregătise să adoarmă.

Se ridicase cînd, înainte de cină, venise stewardesa cu căruciorul cu băuturi. Luase două scotch-uri, iar la masă mai băuse un scotch și patru beri. Băuturile reușiseră să-i calmeze spasmul insistent din stomac, îndeajuns cît să poată adormi. De atunci, vreme de cîteva ceasuri, abia dacă se mișcase.

Acum glasul comandantului aeronavei, răsunînd prin difuzoare, îl silea să revină la realitate, deşi cu ochii încă tulburi. Îşi trase pătura de pe faţă şi zăcu aşa un timp, cu părul lung încîlcit şi încruntîndu-se din cauza efortului de a-şi limpezi mintea. Iritat, se întrebă care fusese de fapt conţinutul anunţului. Încetul cu încetul, deveni conştient de zumzetul de conversaţie care umplea cabina. Se sălţă într-un cot. Alţi călători se uitau în jur, unul la altul. Pe chipuri li se citea un început de panică. Oameni care-şi petrecuseră şase ore stînd alături fără a-şi spune un cuvînt începură să-şi vorbească în şoaptă, cu glasuri în care se simţea teama. Difuzoarele mai pîrîiră o dată cînd comandantul se pregăti să vorbească din nou.

— Doresc doar să-mi repet mesajul, doamnelor şi domnilor. (Intonaţia avea un accent profund liniştitor.) Sîntem nevoiţi să ne întrerupem zborul spre Roma. În momentul de faţă ne apropiem de aeroportul Heathrow din Londra, Anglia, unde vom face o oprire neprogramată. Îngăduiţi-mi să vă asigur că nu există absolut nici o problemă şi nu avem nici vreun necaz de ordin tehnic. Avionul se comportă admirabil. Ne vom opri doar pentru scurt timp la Londra şi apoi ne vom continua drumul spre Roma. Ne cerem scuze, doamnelor şi domnilor, pentru această neplăcere. Actualmente avem un uşor avans faţă de graficul de timp, aşa încît sperăm să reuşim să mai recuperăm din întîrziere. Credem că încă vă vom putea duce la Roma la ora programată. Vă mulţumesc.

Bombănind, tînărul se ridică anevoie în capul oaselor şi aruncă la o parte pătura. Îşi fixă centura de siguranţă pe care şi-o dezlegase cînd se culcase şi-şi trecu degetele prin părul lipsit de luciu. Un rid rezultat din apăsarea feţei pe perna încropită din rucsac i se întindea, ca o cicatrice, de la tîmplă pînă la maxilar, dînd chipului său de adolescent răzgîiat o temporară expresie de individ dur.

O stewardesă îi oferi micul-dejun. Aruncă o privire farfuriei cu omletă reîncălzită şi se hotărî să ia un suc de portocale şi o cafea. Femeia i le oferi cu surîsul larg de tip

Pan-American, care-i arăta întreaga dantură. În ciuda expresiei morocănoase, el era un tînăr chipeş, înalt şi musculos. Este drept că părul îi era încîlcit, dar avea o culoare atrăgătoare, şaten deschis cu şuviţe mai blonde, provenite de pe urma unui îndelungat sejur petrecut pe plajă.

Abia îşi terminase cafeaua cînd simţi că presiunea îi pocneşte timpanele, şi fata veni să ofere încă un zîmbet şi să adune tăvile. Atît ea, cît şi colegele ei se mişcau cu un fel de calm accelerat, menit să fie liniştitor, dar care-i adusese pe cîţiva pasageri în pragul isteriei.

Tînărul se uita atent la femeia în vîrstă, care ocupa scaunul de lîngă fereastră, în stînga lui. Din profil, aproape că-i putea citi pe buze rugăciunea pe care şi-o tot repeta în timp ce degetele îi numărau mărgelele unor mătănii. O ştia pe dinafară. Ca orice alt copil din Boston, o auzise de mii de ori de pe buzele propriei sale mame.

Cîţiva pasageri ţipară cînd avionul izbi pista de aterizare, făcînd un mic salt. Ajunseseră la sol. Boeing-ul îşi încetini înaintarea şi se opri. Tînărul îşi întinse gîtul să privească afară, pe lîngă bătrîna doamnă, dar nu putu vedea decît, cînd şi cînd, cîte-o lumină. Un gînd păru să-i treacă brusc prin minte. Începu să bombăne în şoaptă şi încruntarea îi spori. Se ridică de la locul lui şi, traversînd culoarul dintre scaune, se aplecă spre fereastră, străduindu-se să vadă în întuneric. Nu se zărea nici o lumină a vehiculelor de urgenţă, doar farurile albe ale unor automobile — cam o jumătate de duzină — reflectate pe betonul umed al pistei şi care mascau total orice se întîmpla în spatele lor. În aerul din avion surveni o schimbare, din care înţelese că, undeva în faţă, se deschisese o uşă.

Urmă un interval de aproximativ un minut pînă cînd un steward cu o mustaţă atît de groasă şi lucioasă încît semăna cu un mic animal ieşi din compartimentul de clasa întîi, precedînd patru bărbaţi cu înfăţişare aspră, îmbrăcaţi în civil. Stewardul se trase în lături, iar cei patru trecură pe lîngă el

și porniră în lungul culoarului dintre scaune. Pe măsură ce înaintau, deschideau dulăpioarele pentru bagaje de deasupra capetelor, scoțînd afară geamantanele. Se aplecau peste pasageri, ținînd bagajele deschise și punînd întrebări. Pasagerii îi priveau cu chipuri lipsite de expresie și umflate de oboseală, înclinînd sau scuturînd din cap. Pe culoarul din dreapta mai apărură încă patru bărbați, care urmară aceeași procedură.

Cele două echipe se apropiau fără grabă de coada avionului, răspunzînd uneori printr-un zîmbet ambiguu cîte unui pasager care dădea dovadă de un spirit mai inchizitor, dar fără a scoate vreun cuvînt, în afară de unele întrebări laconice. Tînărul îi privi cîtva timp cum se apropiau, dar apoi înălță din umeri, rezemîndu-se iar liniștit pe spătarul scaunului său. Îi adresă doamnei în vîrstă un zîmbet prin care-i spunea că se bucură s-o vadă ajunsă cu bine la sol și că era și el tot atît de intrigat ca și ea de cele ce se-ntîmplă. Scoase din rucsac un ghid despre modul de-a obține în Italia, diverse mărfuri și servicii mai ieftine, împinse geamantanul sub scaunul din fața lui, spre a-și face loc, și începu să citească. Tocmai era adîncit în studiul metodelor de a economisi bani la Florența, cînd unul dintre bărbații în civil se aplecă spre el și-i atinse brațul.

— Vă salut, domnule. Sînteți cumva domnul Carl Denham?

Tînărul își ridică privirea și dădu din cap afirmativ.

— Adică... ăă... da. De ce?

Glasul îi era încordat. Fața își pierduse îmbujorarea datorată timpului petrecut în aer liber. Pielea de la colțul unuia din ochi începu să-i zvîcnească.

— Și acesta este bagajul dumneavoastră, domnule?

Privirea omului se îndreptă spre rucsac.

Tînărul confirmă din nou printr-o înclinare a capului.

— Este tot ce aveți, domnule?

Mărul lui Adam îi sălță în sus și-n jos cînd confirmă iar:

— Exact. Doar cîteva haine și vreo două-trei cărți. Cine întreabă?

În ultimele cuvinte încercase să strecoare un accent de mînie ofensată. Nu reuși decît să semene cu un geamăt.

Bărbatul îi ignoră întrebarea.

— Vă rog să veniți cu noi, domnule Denham.

În timp ce se îndepărta, escortat de doi dintre oameni, ceilalți continuară să verifice cui aparținea pînă și cel mai mic bagaj de mînă.

Patru bărbați stăteau în încăperea fără ferestre, privind în jos, spre tînăr. Un altul, stînd pe un scaun în fața lui, azvîrlea ultimul dintre teancurile subțiri de dolari pe grămada de lîngă el. Grămada de bancnote era mare cam cît două cutii de pantofi. Fiecare dintre pachetele subțiri, legate cu o manșetă îngustă din material plastic, conținea douăzeci de mii de dolari. Fuseseră găsite la fundul rucsacului care zăcea gol, pe pardoseală, alături de cîteva haine mototolite.

Bărbatul de la masă le șopti ceva celorlalți și apoi se întoarse către tînăr, care stătuse palid și tăcut tot timpul cît durase numărătoarea. Întinse o mînă și ridică vreo cîteva pachete de bancnote, lăsîndu-le apoi, cu un gest neglijent, să cadă peste grămadă. Se rezemă pe spătarul scaunului și, pe un ton blajin, vorbi:

— Și acum, pentru ce, domnule Denham, nu ne spui totul, cu propriile dumitale cuvinte, ca să ne economisești o mulțime de timp pierdut? Aici sînt aproape două milioane de dolari. Cui îi aparțin?

Era șase și jumătate dimineața cînd Mike auzi deschizîndu-se ușa de intrare și glasuri vorbind încet în hol. Sean

îl strigă din josul scării. Mike fusese treaz încă de la patru și jumătate, incapabil să doarmă. În cele două ore scurse de atunci încercase să citească puțin din cărțile găsite în cameră și să se uite la televizor, fără a fi în stare să-și concentreze atenția. Pentru întîia dată în viața lui dăduse drumul la televizor pentru primul program de dimineață. Cînd auzi vocea lui Sean, știa că așa ceva nu se va mai întîmpla. Închise aparatul și coborî treptele, cărînd sacul de voiaj cu puțina lui îmbrăcăminte.

Fata îl aștepta la picioarele scării.

— Ești gata?

Mike dădu din cap.

— Bun. Hai să mergem. Avionul decolează la opt.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă. Mike o urmă, fluturîndu-și mîna în chip de salut către Sean, care stătea în pragul camerei din față, uitîndu-se la el cu ochi inexpresivi. Fata îi dădu ochelarii negri, îl aștepta pînă și-i puse, și-l conduse afară din casă.

Merseseră cu mașina trei-patru minute, destul cît să se îndepărteze bine de casă, cînd ea îi spuse:

— Acum poți să-i scoți.

Își dădu la o parte ochelarii. Se aflau pe o șosea lată. Fata scotoci în geanta pe care și-o vîrîse între scaune și-i întinse un bilet de avion și un teanc de bancnote. Mike le frunzări — erau trei sute de dolari americani. Își țuguie buzele. Din cîte ținea minte despre Libia, i-ar ajunge cît pentru a-și plăti două mese bune — doar că, acum, ar fi probabil două mese groaznice. Despături biletul de avion, apoi se întoarse cu o privire tăioasă spre fată.

— Credeam că urma să mă duc la Tripoli.

— Î-hî. Chiar acolo te duci.

El ridică biletul.

— Și-atunci, ce dracu-i asta? Este un bilet Amsterdam-Kuweit.

— Bineînțeles. La ce te așteptai? Un zbor direct pînă la Tripoli? Toți oamenii Secției Speciale din Dublin și probabil alți cîțiva din Londra ar fi renunțat la week-end ca să se repeadă la aeroport, pentru a avea o mică discuție cu tine. Ești un petrolist, nu-i așa? Și te duci în Kuweit cu scopul de a încheia un contract.

Se întoarse spre el, aruncîndu-i o privire rapidă, și continuă:

— Îți iei biletul spre Tripoli de la ghișeul de tranzit din Amsterdam. À-propos, păstrează cuponul de Kuweit. Vom obține o rambursare.

Mike începuse deja să rîdă cînd își dădu seama că ea nu glumise. Aripa Provizorie își avea contabilul ei, ca orice altă organizație.

— Dar cu banii cum rămîne? întrebă pe un ton sarcastic. Vreți să vă semnez o chitanță pentru ei?

Se uită la el fără nici o urmă de umor.

— Nu. Doar că-i vei preda cînd sosești la Tripoli. Acolo nu vei avea nevoie să cheltuiești bani. Asta face parte din imaginea ta de petrolist.

Mike clătină din cap.

— Isuse! Și că veni vorba, mai este un amănunt în legătură cu care nu mi s-au dat explicații. Ce se-ntîmplă cînd ajung acolo? Ce urmează să fac?

— Nimic. Treci prin vamă ca oricare altul. Vei fi întîmpinat.

Mașina se oprise în fața clădirii aeroportului. Fata adăugă:

— Să-ți mai spun ceva. În Amsterdam vei avea cîteva ore pe care le vei umple cumva. Nu le folosi pentru a telefona vreunui prieten. Ia-ți biletul și du-te să stai pe-un scaun în așteptarea zborului tău.

— Ce-ați face dacă nu m-aș conforma?

Îi aruncă un zîmbet scurt, foarte dulce.

— *Eu* n-aș face nimic. Totuși, oamenii care te supraveghează ar putea să ajungă repede la niște concluzii greșite.

Se aplecă peste el și deschise portiera de pe partea lui, adăugînd:

— Îți urez o călătorie plăcută.

— Mda. Dă un acatist pentru mine.

Mașina porni mai înainte ca portiera pe care-o trîntise să se fi închis de tot.

Controlul pentru zborul de Amsterdam începuse deja. Mike se duse dezinvolt spre ghișeu. În stînga lui, cam la șase iarzi depărtare față de coadă, stătea un bărbat îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu o valiză ca pentru avion pusă pe banchetă, lîngă el, și cu un ziar împăturit pe genunchi. Arăta întocmai ca un om de afaceri care-și așteaptă zborul. Numai ochii îl trădau — tot la cîteva secunde și-i ridica de pe ziar. În loc să privească plictisit în jur sau să se uite după femei, își fixa atenția asupra chipurilor pasagerilor, cînd treceau prin punctul de control. Cînd Mike se așeză și el la rînd, omul se ridică în picioare, înghesui ziarul în valiză și se îndepărtă. Schimbă un semn din cap aproape imperceptibil cu o femeie de vreo cincizeci de ani, care purta o jachetă tricotată și pantofi cu tocuri joase și care venise chiar în momentul acela. Femeia ocupă locul rămas liber. Mike zîmbi în sinea lui: din partea Secției Speciale s-ar fi putut aștepta la mai multă imaginație, decît să-și sincronizeze după ceas schimburile lor de cîte un sfert de oră.

Controlul de securitate al bagajelor luase sfîrșit. Pînă și preotul care se afla cu cîteva persoane în fața lui Mike se alese cu conținutul trusei de toaletă răsturnat pe bancă. Folosea un after-shave scump.

Mike porni spre poartă la primul anunț al zborului cu destinația Tripoli al agenției KLM. Așteptase în aeroportul din Schipol aproape cinci ceasuri total lipsite de evenimente. Citise *Times*-ul și *Guardian*-ul; cînd ajunse să înceapă lectura

Independent-ului, ştirile îi deveniseră îngrozitor de familiare. Mîncase, citise cele mai multe din foiletoanele de pe ultima pagină a ziarelor, băuse cafea şi se dusese de trei ori la toaletă. Din cînd în cînd se ridicase şi se plimbase prin holul aeroportului, umblînd la întîmplare printre magazinele cu scutire de vamă. Mărfurile pe care le vindeau constituiau pentru el încă de mult un subiect de mirare. Păreau să nu ofere nici o utilitate, în afară de satisfacerea nevoii de a te scăpa de plictiseală, uşurîndu-te de nişte bani.

Fu asaltat de una din amintirile bruşte şi imprevizibile în legătură cu Allix. Mărfurile îi aminteau cum rîdeau adesea de prospectele care păreau să vină cu fiecare poştă. Cataloagele subţiri de comandă prin poştă ce ofereau aparate electronice pentru omul care avea de toate (cu excepţia unui creier care să funcţioneze independent): aparatură digitală, tensiometre ce pot fi construite în casă, aparate de gimnastică pe care conducători de întreprinderi supraponderali erau reprezentaţi pierzînd cu uşurinţă cîteva kilograme. Pînă-n săptămîna următoare, cînd le puneau în dulapul de sub scară, unde aveau să rămînă încă vreo douăzeci de ani. Şi urmarea era că-şi comandau un dispozitiv electronic pentru înnodarea cravatei, folosindu-şi cartea de credit aurie.

Umblînd prin hol, se străduise să verifice dacă-l urmăreşte cineva, dar nici măcar o dată în cursul celor cinci ore nu surprinsese vreo persoană care să pară cît de cît că l-ar privi cu interes. Probabil că nici nu era nimeni. Pe de altă parte, în graba şi agitaţia continuă dintr-unul din cele mai active aeroporturi europene, o duzină de oameni la pîndă ar fi trecut neobservaţi.

La douăzeci de iarzi de poarta pentru plecări, se aşeză pe unul din scaunele din plastic turnat dispuse în şir şi începu să privească atent.

Studia chipurile pasagerilor care se înghesuiau în jurul ghişeului. Alcătuiau amestecătura obişnuită pentru un zbor

către o țară producătoare de petrol: muncitori petroliști purtînd haine oarecare, prost asortate; oameni de afaceri de pe continent, în costume bune sau în îmbrăcăminte sport foarte șic; corespondenții lor englezi, în costume cafenii și cu cravate care păreau să provină dintr-un lot special din Albania; arabi în haine occidentale, cu cravate de mătase și inele de cîte două uncii; familii de arabi — copii frumoși, cu ochi negri și piele fină și mame late-n șolduri. Alte femei în afară de arăboaice nu erau deloc.

Ora plecării se apropiase foarte mult și Mike tocmai se ridica în picioare, cînd vederea unei siluete care se îndrepta cu pași mari spre ghișeu îl făcu să se oprească brusc. Se așeză din nou pe scaun și, nemișcat, privi cu atenție în timp ce nou-venitul prezenta biletul de urcare la bord. Stătea acolo, stăpînindu-și emoția, așteptînd să vadă profilul omului, care i-ar permite să fie sigur. În timp ce-l studia pe acel pasager, simțea cum sîngele îi aleargă mai repede prin vine. În zecile de fotografii pe care le văzuse nasul era deformat rău. Acum, remodelat printr-o operație estetică, devenise drept, subțire și lipsit de personalitate. Ochelarii lui cu rame de aur și mustața tunsă scurt lipsiseră cu totul din fotografii; fața îi era mai plină, mijlocul mai gros decît înainte. Toate acestea, combinate cu hainele bine croite și cu servieta ce purta numele unui designer renumit, făceau ca personajul grosolan din fotografiile vechi de zece ani să fie aproape imposibil de recunoscut. Și totuși, Mike era absolut sigur că el era.

În multe seri petrecute singur în camera sa, întipărindu-și în minte felurite fețe, se uitase deseori la cea de acum. Întotdeauna apăruse în fotografii împreună cu altcineva — cineva care prezenta un interes mai mare. Fiindcă Jack Randall — omul care se afla la douăzeci de iarzi de Mike — nu fusese absolut deloc interesant. Pentru că Jack Randall murise.

Cîndva profesor de istorie într-o școală din Belfast, Randall fusese cunoscut ani de-a rîndul ca intendent al Aripii

Provizorii. Se pricepuse în mod strălucit să adune fonduri și fusese cel mai bun organizator al livrărilor de armament pe care-l avuseseră; unul din cei trei oameni urmăriți cu maximă înverșunare în Insulele Britanice, chiar pînă la moartea sa. Aceasta constituise un fapt istoric. Jack Randall murise în cursul unei misiuni încredințate lui de I.R.A.

Doi bărbați își opriseră mașina în fața unui cinematograf din Belfast, cu intenția de a instala o bombă. Dispozitivul explodase prematur. Ocupanții automobilului fuseseră de nerecunoscut. Cîteva rămășițe ale unui permis de conducere și inelul masiv cu pecete pe care se știa că-l purtase fuseseră considerate de autoritățile britanice drept dovezi indiscutabile că unul dintre morți era Randall. La vremea repectivă fuseseră triumfători.

Ei, bine, se înșelaseră.

Mike se duse să se alăture cozii de la ghișeu. Jack Randall stătea la zece pași în fața lui, ținînd în mînă o servietă modernă și semănînd ca două picături de apă cu un om de afaceri prosper. Inelul de pe degetul mic era o bentiță modestă de aur cu o piatră mică. Iar coada la care tocmai se atașase era pentru zborul spre Libia — principalul furnizor de arme al organizației I.R.A.

Capitolul 11

Trecuseră cîțiva ani de cînd Mike fusese ultima oară în Libia. Și acum era tot cafenie. Avionul sfîșie pînza subțire de nori, lăsînd să se vadă, sub ei, suburbiile nou-construite ale orașului Tripoli. Vilele se înălțau pe micile parcele de pămînt împrejmuite de ziduri ale grădinilor pîrjolite. De sus, chiar și plantele mai pline de sevă și cu frunze groase păreau ofilite, pînă și rarii eucalipți păreau arși de soare. Printre vile, blocuri de apartamente, ordonate și cu puține etaje, se înălțau pe un pămînt de curînd escavat — cicatrice mai adînci, brun-roșietice, în mijlocul cafeniului înconjurător. Chiar mai înainte de a ajunge acolo, regiunea inspira o cumplită lipsă de farmec, și totuși exista o caracteristică în favoarea țării, care-l impresionă puternic pe Mike. Nicăieri în preajma orașului Tripoli nu se vedea vreo urmă a orășelelor cu cocioabe jegoase care încercuiesc cele mai multe dintre orașele nord-africane, precum și pe cele din orice altă parte a zonelor în curs de dezvoltare.

Se aflau doar la cîteva sute de picioare deasupra pămîntului pîrjolit. Mike simți brusc un junghi de presimțiri rele

cînd văzu pistele şi clădirile a ceea ce recunoscu ca fiind aeroportul din Tripoli alunecînd pe lîngă el, departe spre dreapta. Îşi reveni repede. Uitase că aeroportul civil fusese scos din funcţiune cu cîţiva ani în urmă, cînd fusese bombardat de americani. Chiar şi cu standardele leneşe ale modului de viaţă local, anii aceia ar fi fost de ajuns pentru a umple cele cîteva cratere de bombe, dar guvernul luase decizia deliberată de a continua să folosească vechea bază de aviaţie a Forţelor Aeriene Americane de la Wheelus. Aceasta era situată mai departe de oraş. Dacă cineva ar mai fi atacat vreodată — şi ţara avea o înclinare spre a-şi crea duşmani — şansele unor distrugeri civile ar fi fost mai mici.

Se lăsară lin pe betonul pistei de aterizare. Urmă puţină agitaţie stîrnită de curiozitatea pasagerilor, care zăriseră tancurile şi tunurile antiaeriene stînd printre clădirile dărăpănate, ca un adaos firesc al peisajului. Mike îşi ridică bagajul şi intră în şirul de pasageri ce se pregăteau să coboare din avion. În cursul zborului nu-l văzuse pe Randall decît o singură dată, cînd se dusese spre coada avionului, la toaletă. Randall stătea pe scaun citind un ziar olandez şi fumînd o ţigară subţire dintr-o cutiuţă plată din metal ce se afla în faţa lui, şi nu dăduse semne că l-ar recunoaşte.

Nu erau prevăzute mijloace de transport de la avion pînă la clădire, şi pasagerii străbătură pe jos, într-un cîrd dezordonat, cei două sute de iarzi care-i despărţeau de hangarul scund al vămii. Drumul le era străjuit de un cordon de tineri recruţi morocănoşi, ce ţineau în mîini puştimitralieră cu aspect ameninţător.

Dintre cele trei cabine provizorii destinate controlului paşapoartelor, numai una se bucura de prezenţa unui funcţionar. Trecu aproape o jumătate de oră pînă îi veni rîndul lui Mike. Cabina era din lemn, cu o fereastră în faţă. O deschidere semicirculară decupată în partea de jos a geamului, la nivelul taliei, îl silea pe pasager să se aplece pentru a auzi întrebările ofiţerului care verifica paşapoartele.

În sinea lui, Mike zîmbi. Spre a asculta ce spune omul de la serviciul „Imigrări" sau ca să-i răspundă la întrebări, călătorul era obligat să se aplece din mijloc, aproape să facă temenele. Aeroporturile din mai toate țările lumii a treia adoptaseră acest sistem. Era o reacție la trecutul lor colonial. Părea un avertisment dat cetățenilor fostelor puteri coloniale, un „avant-goût" al umilirilor la care l-ar putea supune orice om în uniformă, de îndată ce trecea bariera. „Așa că începeți de pe acum să vă purtați cum se cuvine!"

Ofițerul scrută pașaportul lui Mike de parcă ar fi fost o bancnotă falsă. După o pauză de aproximativ o jumătate de minut, schiță cu capul o mișcare aproape imperceptibilă. Un bărbat în haine civile care stătea ascuns în pragul unei uși din apropiere îi răspunse la semn și se îndreptă spre Mike. Îl salută spunîndu-i pe nume și-l conduse într-un birou cu ferestrele spoite cu var.

Randall se afla deja acolo. Un alt civil libian îl îmbrățișa strîns. Bărbia libianului se sprijinea pe umărul lui, iar brațele îi înconjurau trunchiul. Îl bătea ușor pe spinare cu mișcări repetate ale mîinii. Randall se prefăcea că răspunde cu același entuziasm la aceste manifestări de prietenie. Ochii lui îi întîlniră pe cei ai lui Mike peste umărul arabului, dar nu-i zîmbi și nici nu păru să-i ureze bun-venit. Fața îi era aproape lipsită de expresie, cu excepția unei ușoare scîrbe.

Libianul se dădu înapoi, radiind de fericire.

— Ah, dragă domnule Jack! Iată-te iar la noi. Sînt atît de bucuros că te văd! Ai bagaje? (Randall confirmă printr-o înclinare a capului.) — Atunci, haidem să le luăm. Trebuie să fie deja pe-aici, adăugă, aruncînd o privire după ușă.

Părînd să-și amintească brusc ceva, se întoarse către Mike.

— Și dumneata ești domnul Scanlon?

Mike îi zîmbi strîmb și dădu din cap afirmativ.

— Ai și dumneata bagaje?

Mike scutură din cap, ridicîndu-și valiza.

— Î-hî. Doar asta.

— Bun. Te rog să vii cu domnul Jack şi cu mine.

Îi conduse afară din birou tocmai în momentul în care o furgonetă fără prelată se opri într-un scrîşnet de frîne lîngă nou-nouţa bandă transportoare pentru bagaje, care se încolăcea prin hol. Doi oameni săriră din vehicul şi, plini de entuziasm, începură să arunce pe ea bagajele. Instalaţia nu funcţiona. Pasagerii care reuşiseră să-l convingă pe omul de la imigrări să-i lase să intre acolo se repeziră în jurul grămezii tot mai mari de bagaje ca nişte hiene năpustite asupra unei antilope suferinde. Din cînd în cînd, unul dintre ei ţîşnea înainte, ferindu-se de bagajele care continuau să fie aruncate, şi înşfăca din maldăr o valiză.

Randall făcu un pas rapid spre mormanul de geamantane, cu faţa tot lipsită de expresie, şi se trase înapoi, scoţînd din grămadă o valiză cenuşie marca Samsonite. Civilul se repezi imediat lîngă el şi i-o smulse din mînă, nepăsîndu-i de protestele lui. Îi conduse dincolo de tejghelele scunde la care ceilalţi pasageri aşteptau răbdători ca vameşii cu ochi sfredelitori să le dijmuiască bagajele. Nici unul dintre funcţionarii vămii nu le acordară celor trei bărbaţi vreo cît de scurtă privire.

Pe tot drumul pînă la maşină, libianul sporovăi într-un şuvoi neîntrerupt de vorbe, adresîndu-i-se mai ales lui Randall. În chip de replică, acesta îi răspunse cu două sau trei cuvinte monosilabice. Muţenia lui nu avea efect asupra neclintitei bune-dispoziţii a arabului. În clipa de tăcere în care Randall şi Mike se instalau pe bancheta din spate, libianul fiind ocupat cu încărcarea bagajelor, fostul profesor se întoarse spre Mike şi-i întinse mîna.

— Jack Randall, se prezentă, privindu-l ţintă-n ochi pe Mike cînd îşi rosti numele, spre a-i pîndi reacţia.

— Mike Scanlon, replică acesta, strîngînd mîna ce i se oferise.

Făcu o scurtă pauză, apoi se încruntă şi se uită în spate. Libianul se îmbrăţişa strîns cu un bărbat sasiu al cărui păr

cărunt i se ridica pe cap în țepi scurți de nici un centimetru. Probabil nu se văzuseră din ajun. Aveau să mai aibă nevoie de încă cinci minute pînă să-și zică „hello".

Mike repetă numele:

— Randall? N-a încasat-o în urmă cu cîțiva ani un om cu numele ăsta? Nu era vorba de-o bombă?

Celălalt rîse disprețuitor.

— A fost o bombă, da. Au murit doi oameni. Ăsta era numele unuia din ei. Sărmanul, nu-i așa?

Mike continua să se uite la el. Încet, ca și cum abia acum înțelegea, expresia îi deveni admirativă. În cele din urmă își înclină capul, scuturîndu-l.

— Isuse! exclamă, în mod evident puternic impresionat. Chiar c-a fost o lucrare grozavă. N-a transpirat nici măcar o vorbuliță.

Peste disprețul din ochii fostului profesor se așternu o răceală de gheață.

— Să lăsăm să rămînă cum a fost. Clovnul de colo — continuă arătînd cu degetul peste umăr — Hamid, crede că numele meu e Randolph. Hamid este omul nostru de legătură cu libienii, îi explică fără prea mult entuziasm. Este O.K., dar, ca regulă *absolut strictă*, nu discutăm afaceri de față cu el, decît dacă avem ceva anume ce vrem să transmitem guvernului lor. Am fost clar?

Mike dădu din cap, uitîndu-se la Hamid. Acesta rîdea cu bătrînul cu înfățișare dubioasă, ținîndu-i o mînă între ale sale.

— O.K., îl asigură în șoaptă pe Randall. Există vreun motiv special pentru care n-ar trebui s-avem încredere în el?

Celălalt îl privi lung, ca și cum, brusc, ar fi bănuit că omul pe care i-l trimiseseră să lucreze cu el era un imbecil.

— Este libian, spuse, ca și cum nici o persoană cu mintea întreagă n-ar mai fi avut nevoie de alte explicații.

Mike ar fi vrut să-i pună și alte întrebări, dar mai înainte de a le pune fu întrerupt de Hamid, care se cocoță pe scaunul

șoferului, revărsînd deja asupra lor un șuvoi năvalnic de cuvinte.

Soarele scăpăta dincolo de zona portuară a Lisabonei, învăluind într-o lumină pastelată casele cu grădini colorate.

Stînd sus, într-unul din balcoanele de fier forjat, un bărbat cărunt se uita în jos, la panorama portului. Atitudinea sa era de totală relaxare sub razele asfințitului; călcîiele i se sprijineau de parapet, iar fotoliul din lemn negru sculptat era înclinat pe spate. Tăie o bucățică din brînza de pe măsuța scundă de lîngă el și o molfăi, savurînd-o lent. Oftă, își turnă într-un pahar de cristal puțină apă minerală dintr-o sticlă aburită, sorbi din ea și puse paharul înapoi pe masă. Întinzînd mîna spre sacul de voiaj dintr-un material plastic albastru care se afla lîngă fotoliu, luă din el un binoclu marinăresc, își scoase ochelarii cu rame groase și lentile colorate și-și duse binoclul la ochi.

Ceea ce văzu îl făcu să-și țină respirația. Părea superb, mai frumos decît și-l amintea de ultima dată cînd îl văzuse, în portul Valetta. Razele soarelui se reflectau pe vopseaua albă, dînd iluzia că transatlanticul avea o aureolă de flăcări. Își deplasă binoclul, cuprinzînd cu privirea toată lungimea punții. De-abia se zărea cîte un suflet omenesc. Se uită la ceas, apoi se întoarse, focalizînd lentilele pe poarta de intrare în docuri. Un autobuz apăru în cîmpul lui vizual și trecu rapid prin poartă. Fu urmat de un altul, apoi de altul și altul, pînă ce se adunară mai mult de douăsprezece, înșirate de-a lungul vaporului. Zîmbi cînd ușile autobuzelor se deschiseră și copiii ieșiră, împrăștiindu-se plini de voioșie. Zîmbetul i se lărgi și mai mult cînd ei se așezară în rînduri ordonate lîngă autobuze, fiecare grup fiind condus de un tînăr sau de o tînără. Aceștia purtau haine identice — uniforme imaculate

alcătuite din blazere de un roşu închis, pantaloni sau fuste albe şi pantofi albi. Arătau oarecum ridicol, ceva între personalul marinăresc şi corul dintr-un spectacol muzical oribil. Nu se putu împiedica să nu izbucnească în rîs, auzind miorlăiturile şi fluierăturile docherilor, care ajunseră pînă la el cînd copiii — mulţi dintre ei fete în minijupe — începură să urce pasarela vaporului.

Încă pe doc, printre copiii din cel de-al treilea autobuz, Jamie Pike şi Debbie Thomas discutau însufleţit cu cei din jurul lor, schimbînd impresii din excursia din ziua aceea. În cele cîteva zile de cînd începuse croaziera, în Southampton, progresaseră de la a fi simple cunoştinţe pînă la a se împrieteni de-a binelea. Debbie ţinea în mînă un teanc de cărţi poştale. Jamie rîdea uşor, uitîndu-se la ea: fata cumpărase timbre portugheze, şi prima şansă de a le expedia prin poştă avea să fie la Napoli.

Soarele coborî sub orizont, într-o ultimă revărsare de culori ce se stingeau. Bărbatul cărunt continua să stea în aceeaşi poziţie, neluînd în seamă muşcătura rece care se strecurase în aerul serii odată cu plecarea soarelui. Ţinîndu-şi binoclul la ochi, urmărea cum vaporul se trezeşte la viaţă pe măsură ce echipajul făcea pregătiri pentru părăsirea portului. Se întunecase aproape de tot cînd, în fine, lăsă binoclul jos şi-şi consultă din nou ceasul. Scoase un mormăit de satisfacţie abia auzit — vor ridica ancora la timp. Se ridică leneş în picioare, îşi mai umplu gura cu o bucată de brînză şi intră din nou în apartament.

O femeie trecută de vîrsta mijlocie zăcea pe pardoseală uitîndu-se în sus, la el. Sclipirea ochilor îi exprima groaza şi dispreţul. O faţă de masă tivită cu dantelă era legată strîns în jurul capului ei, ca un căluş, trăgîndu-i buzele într-un fel de rictus. Era îmbrăcată cu o fustă neagră de lînă fină de cea mai bună calitate şi cu o bluză neagră de mătase marmorată — aproape o uniformă a văduvelor portugheze înstărite. Părul

ei, cîndva negru, acum înspicat cu fire argintii, era pieptănat pe spate și strîns într-un coc; cîteva șuvițe se desprinseseră în timpul scurtei și violentei sale împotriviri. O vînătaie purpurie îi înconjura ochiul stîng, iar încheieturile mîinilor și gleznele îi sîngerau în locurile în care sîrma cu înveliș de plastic care i le lega îi pătrunsese-n carne.

Fusta i se ridicase în sus pe șolduri. Purta o lenjerie intimă de modă veche, o centură neagră și ciorapi de culoare închisă. Era o femeie frumoasă, cu șolduri largi și un piept amplu; pielea palidă a coapselor ei părea să strălucească în clar-obscurul încăperii.

Bărbatul se opri, coborîndu-și privirea spre ea. Teroarea din ochii femeii spori și buzele i se mișcară pe căluș. Încercarea de a țipa nu avu ca rezultat decît un fel de gîlgîit slab. Brusc, ghicind cauza redeșteptării spaimei femeii, el își scutură capul. Se uită rapid la ceas, răsucindu-și încheietura mîinii pentru a prinde puțina lumină ce mai intra prin ușa cu geam. Zîmbi cu răutate și-și înclină capul, într-un gest ironic de prefăcut respect.

— *Obrigado.* Vă mulțumesc pentru ospitalitate.

Îi întoarse spatele, îndreptîndu-se spre ușă.

Capul femeii recăzu pe dalele lustruite ale pardoselii; pleoapele i se închiseră strîns. Buzele i se mișcară cînd încercă să murmure o rugăciune de mulțumire.

Bărbatul străbătu holul întunecat și supraîncărcat de mobile și deschise ușa de intrare. Se uită repede în susul și-n josul scării înguste, cu urechea ciulită să prindă zgomotul liftului. Neauzind nimic, ieși din hol și se îndreptă spre trepte, lăsînd ușa apartamentului deschisă.

Ajuns în stradă, trecu pe lîngă cîteva blocuri, mergînd fără grabă și neobservat de oamenii ieșiți să ia aer, pînă ce ajunse la un oficiu poștal cu o fațadă de modă veche, placată cu stuc. Urcă dezinvolt treptele, dar odată înăuntru iuți pasul și se repezi spre ghișeul telefoanelor internaționale. Fu

îndrumat spre o cabină numerotată. Scoțînd din buzunar un stilou și un carnețel subțire legat în piele, începu să formeze pe cadran codul internațional al Olandei. Numărul care urmă corespundea unui apartament de la ultimul etaj al unui bloc din Enschede, în estul țării. Era propria lui casă.

Ascultă, relaxat și tăcut, în timp ce robotul telefonic de la celălalt capăt al liniei trecu printr-o serie de apeluri, pînă ce se auzi o voce care-l făcu să se aplece și mai aproape de aparat. Ascultă atent cîteva secunde. Mușcîndu-și buza, mîzgăli niște cifre pe carnețel și apăsă ușor degetul pe furcă. Mușchii feței sale de obicei impasibilă tresăreau de nerăbdare cînd începu să formeze numărul din Hamburg pe care-l notase. În timp ce aștepta să se răspundă la celălalt capăt, își luă cu un gest nervos ochelarii masivi de pe nas și-și ciocăni coapsa cu ei, privind în gol prin ochiul de geam al ușii. Un glas se auzi deodată pe linie, făcîndu-l să tresară.

— Alo?

— Ah, tu ești?

Se străduí să audă vocea deformată de circuitul prost. Șanțurile adînci de pe fruntea sa încruntată dispărură și buzele i se desfăcură într-un rînjet, cînd recunoscu glasul cu puternic accent care-i răspunse:

— Ți-am primit mesajul. Ai găsit persoana?

Un minut mai tîrziu, se ciocni de un tînăr, gata să-l răstoarne pe treptele oficiului poștal, abia reușind să-și stăpînească emoția. Tînărul încă mai striga insulte în urma lui, cînd el se și aruncase pe bancheta unui taxi.

— La aeroport. Repede.

Capitolul 12

Hamid conducea maşina în stilul obişnuit al oamenilor crescuţi în deşert: repede şi prost, cu un soi de credinţă nestrămutată şi naivă, care ar fi fost înduioşătoare dacă ar fi fost mai puţin potenţial fatală. Situaţia nu era mai bună nici cu ceilalţi şoferi, care-i împărtăşeau atitudinea. Mercedes-urile prăfuite şi jeep-urile Toyota treceau prin intersecţii în goană, fără nici o şovăire; camioanele şi autoturismele se catapultau neîncetat din curbe lipsite de vizibilitate, încrezîndu-se în aceeaşi măsură în Dumnezeu şi-n claxoanele lor. De obicei reuşeau să nu se ciocnească. Uneori se ciocneau. Grămezile de metal ars care mărgineau şoseaua erau o mărturie a acestui fapt. Pentru a spori emoţia, ori de cîte ori vorbăria neîntreruptă a lui Hamid includea ceva ce necesita o subliniere, el se răsucea în scaun, cu faţa spre ei, rînjindu-le pînă ce se convingea că prinseseră poanta.

Mike şi Randall păstrau tăcerea, cu buzele strînse. Mike tot mai acorda cît de cît atenţie pălăvrăgelii lui Hamid. Randall, ca unul care mai suportase şi alteori modul de a conduce al acestuia, se întorsese să se uite morocănos pe

fereastră încă de cînd ieşiseră din parcajul maşinilor. Privea cu un chip împietrit vehiculele care treceau ca fulgerul la un inch de vopseaua maşinii lor. Era evident că prefera asta în locul solicitării nervoase provocate de ceea ce se întîmpla în faţă.

Hamid reuşi să se strecoare nevătămat prin traficul de seară al oraşului şi ajunseră pe străzile mai largi şi mai puţin aglomerate ale suburbiei Georgian Populi. Bizara opulenţă a unor vile încă avu puterea de a-l şoca pe Mike. Cea mai mare parte a zonei fusese construită dinainte de revoluţia lui Ghaddafi, pe vremea domniei bătrînului şi delăsătorului rege Idris — un regim corupt şi dominat de străini, pe care vocile din afara Libiei, critice la adresa colonelului, păreau să-l fi uitat în mod oportun.

Hamid apăsă cu putere frîna, azvîrlindu-i din scaune, cu capul înainte. Se aflau în faţa uneia dintre vilele mai puţin pretenţioase. Era înconjurată de un zid construit din blocuri de zgură vopsite în roz şi în care se deschidea o poartă largă. Pe trotuarul îngust din faţa porţii, un soldat, într-o salopetă cu dungi tigrate şi cu tradiţionala cîrpă pe cap, stătea răsturnat pe un scaun de bucătărie, din lemn. Îşi ţinea puşca neglijent, cu mîna pe ţeavă şi cu patul între picioare. O ridica şi o lăsa să cadă înapoi pe pămînt, ritmic, şi încerca să-şi omoare timpul strivind furnicile lungi de un centimetru, care forfoteau în jurul cizmelor lui. La auzul maşinii ce se oprise, îşi ridică destul de vioi privirile, mîinile încleştîndu-i-se pe armă. Văzîndu-l pe Hamid dădu din cap, vizibil relaxat, şi-şi îndreptă din nou atenţia asupra furnicilor.

Hamid deschise poarta, împingînd-o, şi-i pofti în curtea pavată. Mai înainte să fi închis complet poarta prin care intraseră, uşa vilei fu dată de perete. Un bărbat masiv, cu o faţă congestionată şi cu obrajii acoperiţi de o ţesătură de vinişoare plesnite, veni în fugă să-i întîmpine. Era înalt, aproape tot atît cît Mike, şi avea un torace mai dezvoltat, cu colaci groşi de grăsime în jurul umerilor şi mijlocului.

Pantalonii lui largi de bumbac făceau cute ca de armonică în partea de sus a coapselor și în spatele genunchilor. Catarama centurii uzate, de culoare maron, se înfigea în triunghiul de piele lăsată la vedere sub cel mai de jos nasture al cămășii. Fire crețe de păr roșcat încărunțit se lipeau, umede, de micul petic de piele dezgolită. Peste cămașă purta un pulover gros cu o gaură în cot, mare cît o farfurie de desert. Înșfăcă mîna lui Randall într-unul din pumnii lui. Cu cealaltă mînă îi prinse antebrațul și i-l scutură în semn de afecțiune. Randall, cu vreo doisprezece centimetri mai scund, zîmbi plictisit și se dădu înapoi cu o jumătate de pas. Își retrase mîna din lăboiul celuilalt, arătînd de parcă tare-ar fi vrut să și-o șteargă pe haine. Făcu un compromis, întorcîndu-se spre Mike.

— Ți-l prezint pe Mike Scanlon.

Și uitîndu-se de la acesta la bărbatul cel masiv — conducînd cumva privirea lui Mike — adăugă:

— Pat Kelly. Omul nostru permanent de aici. Ambasadorul nostru.

Un ascultător atent ar fi simțit în ultimele cuvinte un dispreț fățiș. Pat rînji către Mike, plin de mîndrie.

— Corect. Sînt patru ani de cînd stau aici, în groapa asta de gunoi. Îi cunosc pe ticăloșii ăștia ca pă maică-mea.

În timp ce vorbea, schiță un gest larg spre Hamid, pentru a-i arăta mai bine soiul de ticălos la care se referea. Apoi înhățînd mîna lui Mike i-o scutură în sus și-n jos, de parcă ar fi acționat o pompă, și adăugă:

— Încîntat să te cunosc. Haidem în casă.

Se înghesuiră printr-un hol de intrare nemobilat, ajungînd într-o cameră de zi înghețată. Mike recunoscu mobila — genul standard al expatriaților, cam de prin 1964. Cînd o persoană purtînd un șort se ridica în picioare într-o zi călduroasă de vară, tapițeria din piele artificială se desprindea de pielea lui cu un zgomot ca de sfîșiere. Pardoseala era constituită din dale de mozaic de marmură, care păreau să soarbă căldura vetrei electrice instalate lîngă perete, lăsînd atmosfera absolut rece.

Mike deveni brusc conștient de tăcerea lui Hamid și se uită în jur, în căutarea sa. Tînărul libian rămăsese în prag, mutîndu-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Privirea lui Mike păru să-i reamintească lui Randall de existența arabului. Întoarse capul și văzu ochii acestuia ațintiți asupra lui. Ruga fierbinte din ochii libianului îi trezi memoria.

— Oh, Isuse, Hamid! exclamă, cu un rîs prefăcut. Îmi pare rău. Pur și simplu am uitat.

Puse pe masă servieta de designer și acționă combinația lacătelor. O deschise, vîrî mîna înăuntru și scoase un teanc de reviste lucioase. Erau dintre acelea pe care le cumperi cu mai multă ușurință în Olanda decît în Anglia. Toate, cu excepția a două dintre ele, aveau pe copertă fotografii ale unor femei aplecate în mod obscen, uitîndu-se peste umăr la aparatul de fotografiat, cu o expresie ispititoare. Pe coperțile celorlalte două erau fotografiile unor tineri musculoși, în maiou și cu fermoarul pantalonilor desfăcut. Aveau aceeași expresie ademenitoare ca și femeile.

Hamid înșfăcă revistele și, cu degetul gros, le răsfoi lacom. Părea să-i placă ceea ce vedea. Buzele i se întinseră într-un zîmbet atotcunoscător și fericit. Îl salută din cap pe Randall și merse cu spatele spre ușă.

— Noapte bună, dragii mei. Și adăugă, în direcția lui Randall: — Îți mulțumesc.

În prag se opri.

— Domnule Mike, pentru antrenamentul dumitale lucrurile sînt aranjate. Am stabilit totul. (Aruncă o scurtă privire celorlalți doi, să le vadă aprecierea.) — Am avut grijă de toate. Mașina pentru transport va veni să te ia mîine-dimineață. La șapte fix. Te rog să fii pregătit. O.K.?

Mirat, Mike se uită la ceilalți, în căutarea unui indiciu lămuritor. Randall dădu din cap aprobator, apropiindu-se de Hamid.

— Perfect, Hamid. E grozav. Mulțumim. Noapte bună.

Puse o mînă pe brațul libianului și-l împinse cu hotărîre în hol. Ceilalți auziră ușa închizîndu-se. Peste puțin, Randall reveni în cameră. Gura îi era schimonosită, cu expresia unui om care tocmai a călcat pe ceva scîrbos. Se întoarse spre Pat cu un rînjet acru.

— Ai ceva de băut?

Pat se repezi în bucătărie. Mike auzi zgomotul bucățelelor de gheață lovind sticla unor pahare. Se întoarse spre Randall.

— Antrenament? Credeam c-am fost trimis aici ca negociator. La ce dracu trebuie să mă antrenez?

Randall îl privi cu răceală cîteva clipe. Apoi răspunse scurt:

— La uciderea oamenilor.

Mike ignoră ușoara ironie din glasul lui.

— Mi s-a spus că treaba mea constă în a-i convinge pe oamenii ăștia să ne dea Semtex-ul. Era corect?

Randall ridică din umeri.

— Poate. Cînd vei avea nevoie să știi mai exact, ți se va spune. Între timp, vei urma un curs. Bucură-te de el. O mulțime de oameni s-ar repezi să-nhațe un asemenea prilej.

Pat intră în cameră, ducînd o tavă. Pe aceasta se aflau o carafă mare cu un lichid auriu, pe care plutea o spumă subțire, o altă ceva mai mică, maronie, un ulcior cu apă, pahare și gheață.

Pat înălță o sprînceană întrebătoare.

— Bere sau vodcă?

Mike alese „vodca". Pat turnă trei degete de lichid incolor din carafa maronie. Mike se uită cu îndoială la el, apoi umplu paharul pînă la buză, adăugînd gheață și apă. Cu puțin noroc, va reuși să acopere gustul de antigel al băuturii fermentate, de fabricație locală. Randall preferă și el tot „vodcă". Pat bău din ambele, dînd gata două degete de spirt curat și jumătate din carafa cu bere, mai înainte ca Randall să fi sfîrșit de „botezat" cu apă propria-i băutură.

— Pentru *mine* ai ceva? îl întrebă Pat pe Randall, cu un zîmbet larg și obscen.

Randall mormăi vag o scuză și se întoarse spre servieta sa. Scotoci înăuntru și scoase la vedere un pachet înfășurat într-un prosop de hotel. Pat îl desfăcu tot atît de grijuliu ca și cînd ar fi conținut niște porțelanuri neprețuite. Conținea ceva chiar și mai valoros — cîteva borcane cu malț pentru copii. Vizibil mulțumit, Pat reumplu paharele. Își putea permite să fie mai generos, acum, cînd reușise să-și refacă stocul de malț. Era unica marfă de import de care aveau nevoie fabricanții de bere de contrabandă din Tripoli pentru a prepara o bere acceptabilă.

Rămaseră să bea pînă tîrziu în noapte. Mike ținu pasul cu ceilalți doi, bînd exact tot atîtea pahare, dar vorbind doar cît să nu fie exclus din conversație, preferînd să-i studieze. Randall nu se trăda cu aproape nimic. Bea la fel de vîrtoș ca Pat, fără a-și pierde măcar o dată manierele bățoase și rezervate care-i rămăseseră înrădăcinate de pe vremea cînd fusese profesor. În spatele rigidității studiate exista însă și altceva: un strop de preocupare permanentă, care-i crea lui Mike impresia că individul era îngrijorat de ceva, că aștepta niște vești.

Pat era cel care vorbea mai mult, și nu era greu de înțeles pentru ce. Nenorocitul era îngrozitor de singuratic și plictiseala îl făcea să-și iasă din minți. Povestea tenului său se dovedea a fi adevărată. Mike văzuse un astfel de ten mai curînd la soțiile din taberele petroliere uitate de lume, decît la petroliștii care lucrau efectiv. Era tipul de alcoolic căruia-i place să bea, dar care nu mai rezistă la băutură, îmbătîndu-se de la primul pahar și devenind rapid beat criță.

Combinația dintre alcool și un auditoriu descătușă rapid șuvoiul de resentimente reținute. Pe măsură ce băuturile îi alunecau pe gîtlej, deveni mai gălăgios și mai plin de reproșuri amare. Îi subaprecia și-i disprețuia pe arabi în general, dar libienii erau o sămînță a speciei deosebit de josnică.

— Adunătură împuțită de nemernici. Au ajuns de zece ori mai rău de cînd cu afurisita de lovitură de stat a pricăjitului de Jamal, cînd aproape că l-a dat gata pe Ghaddafi. Păcat că n-a reușit. Nebunul ticălos a luat-o razna complet.

Mike zîmbi, aruncîndu-i o privire lui Randall.

— Înțeleg de ce te-a numit Jack ambasadorul nostru. S-a întîmplat în mod deosebit ceva rău?

Trăsăturile lui Pat se contractară. Ochii i se îngustară, căpătînd viclenia beților cînd încercă să discearnă dacă tonul lui Mike ascundea ceva. Îl bănuia de sarcasm, dar nu putu să-și dea bine seama. Se hotărî să se arate furios.

— Dacă s-a-ntîmplat ceva rău? Pă dracu, sigur că s-a întîmplat. Javrele refuză să ne dea materialul nostru! Asta-i tot. Vor să ne facă să credem că nu pot să-l mai obțină, ca înainte. Încearcă să ne spună că ticăloșii de cehi le-au tăiat aprovizionarea. Eu, unul, sînt covins că nu-i decît o minciună împuțită. Din cîte-am auzit, cehii sînt tot atît de al naibii de înfometați de valută străină ca și pînă acum. Ba, poate, chiar mai rău.

Trase o dușcă bună de vodcă pentru a-și astîmpăra furia stîrnită de cumplita jignire de care se simțea atins.

Mike zîmbi piezîș către Randall. Acesta se mulțumi să ridice ușor din umeri.

— Nu *chiar atît* de înfometați, Pat, zise Mike. Ăsta-i necazul cu oamenii care de-abia au redescoperit democrația. Își iau răspunderile în serios.

Vorbise blînd, păstrînd în glas doar atîta ironie cît să-l lase pe Pat perplex.

Acesta se uită la el cîteva clipe, cu ochi goliți de orice expresie, apoi slobozi un hohot de rîs disprețuitor și se decise să schimbe subiectul.

— Ascultă, noi *știm* că ei și-au pus de-o parte o mulțime de material dintr-ăsta. Și ei știu că noi știm. Așa că următoarea scuză pe care ne-o oferă este că nu ne-am prea grăbi cu banii. Ba se laudă că au cel mai mare venit pe cap

de locuitor din întreaga lume, ba — în clipa următoare — sînt prea strîmtorați să ne îngăduie un credit de două săptămîni.

Mai luă o înghițitură de vodcă. Acum nu se mai obosea să adauge gheață sau apă.

Mike profită de pauza făcută.

— Poate chiar *sînt* faliți. Saudiții îi trag în aceeași barcă în care se află ei înșiși. În țară intră miliarde; alte miliarde ies. (Ridică o mînă, cînd Pat începu să protesteze.) — Nu-mi spune mie, Pat. Ți-ar plăcea și ție o problemă de felul ăsta. Ceea ce nu înseamnă că nu-i adevărat că ei pun pe primul plan propriile lor interese. Și întorcîndu-se spre Randall, adăugă: — Nu putem totuși să strîngem fonduri și să le oferim plata cu banii jos, pînă la ultimul bănuț? În felul acesta, măcar ar avea o scuză mai puțin.

Randall făcu o strîmbătură. Cu încheietura unui deget își lovi ușor mustața, îndepărtînd un gunoi imaginar.

— Așa intenționăm, oricum, o plată cu banii jos. Dolarii sînt așteptați să sosească aici în orice clipă. De fapt, îi așteptam chiar astăzi.

Se uită în mod automat la ceas, încredințîndu-se că arată data corectă. Dădu iar un bobîrnac mustății, ca și cum dintr-o dată l-ar fi enervat.

— În orice caz, ar trebui să fie aici mîine. Le-am telefonat de la aeroport azi-dimineață, oamenilor noștri din Statele Unite. E clar că mesagerul nostru a plecat din Boston noaptea trecută.

— Un mesager? Dar, pentru Dumnezeu, despre cîți bani discutăm aici?

— Două milioane, răspunse Randall cam fără voie, abia șoptit, ca și cum n-ar fi vrut să audă nici el însuși.

Mike se aplecă înainte, nevenindu-i să creadă.

— Două milioane de *dolari?*

Randall dădu din cap afirmativ, cu buzele strînse într-un fel de strîmbătură.

— Dumnezeule! Şi lăsăm ca banii ăştia să fie plimbaţi *în mînă?* Oamenii ucid şi pentru mai puţin de-atîta. Ce-l opreşte pe mesager s-o şteargă cu ei?

— Teama. Două feluri de teamă. În primul rînd, noi folosim oameni care au pe cineva apropiat — un copil, un părinte; pe cineva a cărui viaţă valorează pentru ei mai mult decît banii. În al doilea rînd, în cazul în care tentaţia e prea mare pentru ei, li se dă bine de-nţeles că cineva îi urmăreşte. Sînt conduşi la avion de o echipă şi sînt întîmpinaţi de o alta. Aceştia fac parte cu toţii din comunitatea irlandeză din Boston. Aşa că ei ştiu cu cine au de-a face.

— Şi totuşi, n-au încercat niciodată să fugă? Mi se pare că, dac-ai vrea cu adevărat, într-un aeroport ca Heathrow ţi-ai putea uşor pierde urmele.

Randall îl privi cu un zîmbet compătimitor.

— Poate. Unul a-ncercat odată. În New-York.

— Şi-a scăpat cu banii?

Zîmbetul lui Randall pieri.

— Cea mai mare parte din el au pescuit-o în East River. Încă-i mai caută capul. Şi ne asigurăm că ceilalţi învaţă din exemplul lui. A fost singura dată cînd am avut probleme.

— Pînă acum?

Randall îl fulgeră cu o privire veninoasă.

— Tacă-ţi gura. Va sosi.

Mike strînse din umeri şi ridică mîna într-un gest împăciuitor.

— O.K., îmi pare rău. N-am vrut să te supăr. Dar, ia spune, n-avem bănci care să rezolve treburi de felul ăsta? Există destule care nu vor să cunoască prea multe amănunte. Întrebaţi-l pe generalul Noriega. Întrebaţi cartelurile de cocaină columbiene.

— *Am avut* bănci. Situaţia s-a schimbat. Anul trecut, toate conturile au sărit în aer. Absolut toate.

— Ca atelierele noastre de bombe artizanale?

Randall tresări, ca și cum Mike l-ar fi pălmuit. Dădu din cap cu o expresie mînioasă.

— Exact. Decît că s-ar putea să fi fost opera guvernului american. Fac multe eforturi în direcția asta.

— Desigur. Și treaba cu atelierele de explozivi artizanali e doar o coincidență și rezultatul unei bune activități polițienești. Gibraltarul n-a fost decît o întîmplare norocoasă, Windsor-ul — o mînă de oameni de-ai S.A.S.-ului care, în ziua lor liberă, acționau pe baza intuiției! Las-o baltă, Jack, privește lucrurile în față. Întreaga organizație este infiltrată pînă-n miezul ei. Și așa e de cîțiva ani.

Randall își trase umerii înapoi, de parc-ar fi făcut un efort conștient să-și îndepărteze din memorie veștile proaste. Se aplecă spre Mike, dintr-o dată agresiv. Glasul îi fu de gheață:

— Pentru asta te afli aici.

Mike îi întoarse privirea, cercetîndu-l cu luare-aminte, căutînd să vadă dincolo de siguranța afectată, pîndind urma îndoielii care, cu cîteva secunde mai înainte, încercase să iasă la suprafață.

Brusc, Randall înălță din umeri și păru să se relaxeze din nou, rezemîndu-se pe spătarul scaunului.

— Oricum, utilizăm mesageri și treaba merge bine. Folosim oameni foarte tineri, de obicei simpatizanți. Copii de prin colegii, care vor să cîștige ceva bani. Nici măcar nu-s sigur dacă unii dintre ei își dau seama *cine* sînt cei pentru care lucrează.

Mike izbucni în rîs.

— Bineînțeles! Își închipuie că plimbă bani de contrabandă în sprijinul cercetării cancerului! Indivizii aceia amenință *întotdeauna* că vor ucide copiii oricui i-ar trăda! Cine dracu ar putea să-și *închipuie* că sînt cei pe care-i slujesc?

Ochii lui Randall deveniră iarăși duri.

— Nu fă pe istețul, amice. Ei știu bine că nu-i ceva cușer. Doar că nu li se spune cui aparțin banii. Mulți dintre ei cred că provin din droguri. În orice caz, ai face bine să ții minte

un lucru. Tu eşti nou în treaba asta — eu nu. Trăim într-o epocă a electronicii. F.B.I.-ul, francezii, MI-5[1]-ul, toţi ceilalţi se vîră pînă şi-n computerele băncilor. Cunosc orice mişcare a banilor. Mesagerii, trecerea din mînă în mînă, este cea mai sigură soluţie din cîte există. Nu-i perfectă, dar e tot ce-avem mai bun.

Mike zîmbi acru.

— Va să zică, iată-ne aici, încercînd să eliberăm o ţară, şi nu sîntem în stare să ne organizăm nici cît nişte prăpădiţi de comercianţi de cocaină sud-americani.

Se întrerupse, zîmbindu-i uşor omului din faţa lui.

— Isuse, Jack, dacă vreodată o organizaţie a avut nevoie de cîteva idei...

Era trei fără un sfert noaptea cînd omul din Lisabona ieşi de pe autostradă şi începu să urmărească indicatoarele către centrul Hamburg-ului. În seara trecută avusese de două ori noroc, prinzînd un avion de la Lisabona spre Paris şi apoi ultima legătură cu Frankfurt-ul. Acolo norocul i se sfîrşise: în aceeaşi noapte nu mai erau alte curse spre Hamburg. Închiriase un Mercedes mare şi parcursese patru sute şi ceva de kilometri doar în două ore şi jumătate.

Conducea cu uşurinţă maşina pe străzile pustii. Cunoştea bine oraşul — locuise acolo doi ani, mai de mult, cînd fusese nevoit să părăsească Irlanda. Înghesuind maşina într-un spaţiu de parcare, îşi puse ochelarii cu rame groase şi se îndreptă cu paşi mari spre cafenea, aruncînd o privire îngrijorată la ceas. Ali spusese că va putea să aştepte pînă la trei. Trecuseră deja patru minute peste ora fixată.

Ajuns în prag, se opri brusc, întrebîndu-se o clipă dacă venise la cafeneaua la care trebuia. O ştiuse ca pe un local

---

1 *MI-5*: vezi nota de la pag. (n.t.)

liniştit, demodat, în care vîrstnici şi oameni îmbătrîniţi înainte de vreme veneau să bea cafea şi să joace şah. Acum, luminile erau un amestec de fulgere roşii şi albastre, şi nişte imitaţii de lămpi Tiffany's[1] învăluiau într-o lumină discretă mesele ascunse adînc printre folii de polistiren. Intră în încăpere, simţindu-se bătător la ochi de bătrîn, cu părul lui cărunt în care se mai vedeau nişte şuviţe de culoarea nisipului. O chelneriţă, cu o fustă lungă de două palme şi ale cărei pulpe reflectau luminile colorate, încercă să-l conducă la o masă. Refuză zîmbind vag şi pătrunse în semiîntuneric.

Ali stătea singur la o măsuţă în fundul încăperii, încercînd să citească un ziar turc la lumina insuficientă a lămpii. Era un bărbat în jur de treizeci de ani, cu înfăţişare plăcută şi ten catifelat, îmbrăcat în nişte pantaloni largi, o cămaşă sport care-i pocnea peste pîntecele voluminos şi un bluzon de doc, căptuşit cu blană. La vederea noului venit, aruncă la o parte ziarul şi sări în picioare. Scund şi brunet, gata să te întîmpine cu un zîmbet vioi, contrasta puternic cu morocănosul său vizitator.

— Mă bucur că te văd. Mă temeam că n-o să poţi veni.

Sorbi cît mai rămăsese din cafea şi azvîrli pe masă nişte bani, adăugînd:

— Trebuie să plecăm. Sîntem în mare întîrziere.

Ieşiră din cafenea şi se duseră la maşină. Turcul se strecură în Mercedes, adulmecînd apreciativ mirosul de piele al tapiţeriei.

— Mmm! Poate cînd o s-o cumpăr pe-a mea, să mi-o iau acasă, o să am tot una cu piele.

---

1 *Tiffany's*: celebră manufactură americană de obiecte din sticlă şi porţelan, numită astfel după cei doi întemeietori ai săi — Charles Lewis Tiffany (1812—1902), bijutier newyorkez, şi fiul său, Louis Comfort Tiffany (1848—1933), designer renumit pe plan internaţional pentru creaţia sa denumită „Favrile" — o sticlă clorată, cu irizaţii — şi specializat în bijuterii, porţelanuri, bibelouri şi lămpi. (n.t.)

— Mda. Sînt convins. Care-i drumul spre spital?

Conformîndu-se indicațiilor lui Ali, ajunseră în opt minute. Parcă mașina, corect și legal, pe o stradă alăturată și-l urmă pe turc, care dăduse colțul. Zidul spitalului se întindea pe toată lungimea cvartalului. La cincizeci de iarzi în fața lor, trei trepte de beton urcau spre portalul întunecat al unei intrări laterale. Un Volkswagen de culoare deschisă și construit special pentru camping era parcat în dreptul ei.

Ali se duse spre el, urmat de bărbatul din Lisabona. Cînd se apropiară, trei bărbați coborîră din mașină și le veniră în întîmpinare. Ali îi salută, dînd mîna pe rînd cu fiecare, și le vorbi în turcă, gesticulînd către omul de lîngă el. Zîmbiră toți și își înclinară capul în semn de salut. Celălalt le răspunse printr-o mișcare scurtă a capului. Ali mai spuse cîteva cuvinte. Doi dintre bărbați se întoarseră și intrară din nou în vehicul, unul urcînd în spate, celălalt pe scaunul șoferului. Ali se întoarse cu vizitatorul cărunt și cu cel de-al treilea turc înapoi, după colț, spre intrarea puternic luminată destinată personalului spitalului. Fără a privi nici la stînga nici la dreapta, Ali urcă vioi treptele și intră, urmat de cei doi însoțitori ai săi. Un bărbat în uniformă, ce stătea la un birou lîngă ușă, se uită la ei în tăcere, cînd trecură pe lîngă el, fără a se osteni măcar să răspundă la salutul fugitiv al lui Ali.

Străbătînd holul de la intrare, acesta îi conduse la un vestiar. Descuie un dulap înalt și cenușiu dintr-un șir de altele asemenea lui — unul dintre cele cîteva pe a căror ușă era lipit insemnul steagului turc — și scoase din el trei seturi de salopete verzi de infirmier. Privind repede în jur, să vadă dacă nu-i observă careva, îmbrăcară fiecare cîte una.

Ali le arătă drumul printr-un labirint de coridoare, pînă ajunseră la o ușă pe care nu scria nimic. Scoase din buzunar o cheie și o deschise. Intră înăuntru și, după cîteva clipe, ieși împingînd un cărucior încărcat cu medicamente.

Porniră împreună de-a lungul coridoarelor. O singură dată se întîlniră cu cineva — un doctor tînăr, cu un mers aferat. Bărbatul mai vîrstnic se încordă la apropierea lui, apoi se relaxă cînd doctorul trecu pe lîngă ei, părînd să nu observe că salopeta îi era mai scurtă cu trei degete la mîini și la glezne.

Nu mai aveau mult pînă la un cot al coridorului. La cîțiva iarzi de el, Ali le făcu semn să se oprească, ducîndu-și un deget la buze. Transpira. Se uită nervos în jur, apoi întinse mîna și apucă haina celui în vîrstă, trăgîndu-l astfel încît să-și apropie capetele.

— Chiar după colț, șopti arătînd cu degetul cotul coridorului. Paznicul stă în afara ușii. Cunoaște rutina. Nu cred să ne așteptăm la vreun necaz.

Omul dădu din cap. Vîrî mîna în buzunar și scoase un plic.

— Ai materialul?

Ali confirmă printr-o înclinare a capului. Transpirația îi picura de pe bărbie. Trase din interiorul salopetei sale un plic cafeniu pliat și i-l întinse celuilalt.

— Uite-l.

— Bun, zise căruntul, vîrînd propriul plic în mîna lui Ali. poți face pentru Merc[1] o plată cu banii jos.

Apoi trecu în spatele căruciorului și întrebă:

— Mai e ceva aici?

Ali dădu iar din cap.

— Astea, zise, ridicînd colțul unui șervet. Dă-i-le. Dar, oricum, nu ea ne va face probleme. Niciodată nu ne-a făcut.

Vîrstnicul arătă cu bărbia spre celălalt turc.

— Și el? Este echipat?

Turcul înțelegea engleza. Fără a aștepta ca Ali să răspundă pentru el, rînji și ridică mîna stîngă, ținîndu-și degetele ușor încovoiate. Le strînse, lăsîndu-i să vadă patru inchi de lemn lustruit ce-i ieșea de sub mînecă, sprijinindu-i-se în palmă.

---

1 *Merc*: prescurtare de la denumirea mărcii de automobil Mercury. (n.t.)

Căruntul dădu aprobator din cap. Întinse mîna spre Ali și-l bătu prietenește pe braț.

— Ai făcut o treabă bună, îi zise, adăugînd pentru celălalt: — Hai să mergem.

Cu turcul alături, împinse căruciorul pînă după colț. La o depărtare de douăzeci și cinci de iarzi în lungul coridorului, un polițist în uniformă stătea pe un scaun lîngă o ușă, ținînd pe genunchi o mitralieră scurtă. Părea să moțăie. La apropierea lor își ridică brusc bărbia. Îi privi cîteva clipe lipsit de expresie, apoi rînji, puțin rușinat. Cu o mișcare rapidă, turcul scoase din mînecă măciuca și o trînti peste gura zîmbitoare a polițistului. Se auzi țăcănitul unui dinte, cînd căzu pe metalul mitralierei. Capul nenorocitului zvîcni spre spate. Turcul ridică bîta și izbi cu putere fruntea santinelei. Lovitura fu însoțită de un zgomot asemănător cu cel al unui baston care se frînge. Polițistul gemu și se aplecă în față, gata să se prăbușească. Turcul îl prinse de subsuori. Bărbatul cel vîrstnic deschise ușa și se trase la o parte, lăsîndu-l pe turc să-l tîrască-n cameră pe polițistul leșinat, apoi împinse căruciorul înăuntru și închise ușa.

O fată cam de paisprezece ani stătea în pat, privind în gol, fără a da vreun semn c-ar fi conștientă de apropierea lor. Căruntul luă cele două pastile de sub șervet, se duse repede spre pat și le îndesă în gura fetei. Ea continua să stea foarte liniștită. El umplu cu apă un pahar, i-l apropie de buze și-l înclină pînă ce fata tuși și înghiți.

Avea un păr negru ca tăciunele, cu o tendință de a se ondula, și o față palidă și îngustă. Asemănarea de familie era evidentă.

Turcul rămas lîngă ușă scoase o exclamație de nerăbdare. Celălalt privi rapid în jur, dădu din cap și împinse fata, culcînd-o pe spate. Ea se supuse docilă, fără a-ncerca să se împotrivească, fără măcar vreun semn că și-ar da seama de prezența lui. Bărbatul o înveli mai bine cu pledurile și se

aplecă să deblocheze roţile patului. Mormăi spre turc să-i deschidă uşa şi, împingînd patul, îl scoase pe coridor.

Ali aştepta în celălalt capăt. Îndată ce se încredinţă că-l văzuseră, se îndepărtă, dispărînd din raza lor vizuală. Ei împinseră patul pînă la colţ. Din nou, Ali îi aştepta, şi din nou porniră după el. Continuară astfel vreme de două-trei minute, străbătînd cîteva coridoare, Ali arătîndu-le mereu drumul în timp ce ei rămîneau prea departe în urma lui pentru ca vreun observator întîmplător să creadă c-ar fi împreună. Cotiră după încă un colţ. Turcul aştepta lîngă o uşă dublă, deasupra căreia o inscripţie luminoasă verde arăta că era vorba de o ieşire de urgenţă.

Veniră şi ei lîngă Ali. Faţa lui netedă lucea de transpiraţie şi-şi rotea nervos privirile în jurul lui. Apropiindu-se şi mai mult, văzură că tremura. Apăsă pe bara care deschidea uşa şi aceasta se dădu de perete. Cel de-al doilea turc străbătu în fugă holul îngust şi, cînd deschise uşa dublă exterioară care dădea spre stradă, simţiră un val de aer rece. Îi chemă în şoaptă. Cu o grabă stăpînită, căruntul ridică în braţe fata, cu pături cu tot, şi ieşi cu ea în stradă.

— Două minute, şopti răguşit Ali, în spatele lui. Trebuie să trag alarma peste două minute.

Lăsă uşa să se-nchidă singură şi se îndepărtă în goană, nepăsîndu-i de patul rămas acolo.

Pe strada pustie, turcul ajunsese deja la spatele Volkswagen-ului pentru camping. Bătu în portieră. Îi fu deschisă imediat. Omul cărunt se apropie. Cei doi turci îi luară din braţe fata care nu opunea nici o rezistenţă şi o trase înăuntru. Căruntul îşi dezbrăcă salopeta, o făcu ghemotoc şi o aruncă în maşină. Fără a rosti vreun cuvînt, se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mari.

În spatele lui, căruntul auzi turaţia motorului, puternică la pornire, apoi scăzînd treptat, pe măsură ce Volkswagen-ul îşi vedea de drum.

Două ore şi jumătate mai tîrziu, se afla la ghişeul firmei Hertz de pe aeroportul din Frankfurt, înapoind Mercedes-ul.

Capitolul 13

Jeep-ul gonea de-a lungul străzilor ce de-abia se trezeau, silind rarele vehicule ce alcătuiau traficul matinal să se dea la o parte din drumul său. Şoferul, un adolescent cu mînecile uniformei sale de paraşutist militar suflecate pînă peste bicepşii puternici, făcea ca modul de a conduce al lui Hamid să pară, prin comparaţie, tot atîta de şovăielnic ca al unei călugăriţe bătrîne. Cînd roţile scrîşniră oprindu-se în faţa santinelelor de la barăcile din Al-Azziziyah, Mike aştepta antrenamentul de terorist ca pe o şansă de relaxare.

Odată intraţi în complex, cei patru soldaţi din escortă, săriră jos din jeep şi se aşezară în formaţie în jurul lui. Porniră cu toţii în fugă spre elicopterul vopsit cu culori de camuflaj, ce stătea parcat în centrul piaţetei încadrate de barăci. Păreau să acţioneze sub impresia că dacă executau totul repede căpătau o alură mai milităroasă. Mike nu fusese niciodată soldat. Gîfîia în urma lor. Cei patru se întoarseră şi, dezamăgiţi, îşi potriviră pasul cu al lui.

În timp ce străbătea piaţeta, tînărul privi curios în jur. Acestea erau chiar barăcile în care dormise colonelul Ghaddafi în noaptea raidului american care, cu cîţiva ani în urmă, fusese

cît pe-aci să-l ucidă. Potrivit zvonurilor din Orientul Mijlociu, raidul declanşase o modificare pe termen lung a firii sale aprige, făcîndu-l să devină mai retras în sine şi mai introspectiv decît înainte, dar şi mai imprevizibil.

În momentul în care se cătăra în elicopter, Mike, privind înapoi, zări un morman de materiale de construcţie, care zăceau aruncate la marginea terenului de paradă. Dincolo de ele se vedea acoperişul spart al unei clădiri. Din altă construcţie nu mai rămăsese decît un schelet de oţel. Se împlineau în curînd zece ani de cînd avusese loc raidul. După cîte se vedea, reparaţiile erau tratate cu obişnuita lipsă de grabă.

De pe scaunul său, Mike nu putea vedea terenul de sub ei. Doar strălucirea soarelui prin parbriz îi spunea că se îndreptau spre sud. Nu pierdea mult. Cunoştea regiunea pe dinafară: kilometri nesfîrşiţi de peisaj arid şi pustiu. Cîţiva oameni se străduiseră din toate puterile să transmită acestor vaste deşerturi simţul lor de a face minuni. Nişte nătărăi filo-arabi, oameni ca St. John Philby[1], umpluseră cărţi întregi descriind cu entuziasm astfel de locuri întocmai — ceea ce făcea mai puţin surprinzător faptul că renumitul explorator sfîrşise prin a-l avea ca fiu, pe Kim Philby. Pentru Mike, regiunea rămăsese cu încăpăţînare neatrăgătoare, indiferent cîţi scorpioni o considerau ca fiind căminul lor.

În primul sfert de oră al călătoriei încercă să discute cu soldaţii care stăteau răsturnaţi pe spate în faţa lui, urlînd să acopere zgomotul motorului. Eforturile îi rămăseseră zadarnice, izbindu-se de totala lor indiferenţă. În cele din urmă închise ochii şi se rezemă de spătar, aşteptînd sfîrşitul zborului.

---

1 *Philby* Harry, Saint John (1885—1960): explorator englez specializat în lumea arabă. A îndeplinit misiuni diplomatice în Arabia Saudită şi în Transiordania şi, în final s-a convertit la islamism. În 1940 a fost însă expulzat pentru criticile aduse regimului saudit. Fiul său, *Kim Philby* (Harold Adrian Russel) (1912—1988) a devenit agent sovietic infiltrat în Serviciul Britanic de Informaţii Secrete. (n.t.)

Zdruncinătura care le însoți aterizarea îl făcu să tresară. În cursul călătoriei zgomotoase, plictisitoare și care nu-i ceruse nici un efort, gîndul la Allix îi acaparase din nou mintea. Imaginile întipărite în memorie îl absorbiseră într-atîta, încît pierduse noțiunea timpului. Se uită la ceas și fu surprins să constate că se aflau în aer de mai bine de trei ore.

Coborî din elicopter, clipind des din cauza luminii violente. Merseseră mult spre sud. Terenul de aterizare se afla într-o adîncitură, complet înconjurat de coline cenușii. Un gard din sîrmă ghimpată se întindea pînă departe, spre stînga și spre dreapta, trecînd peste marginea gropii. Privi în jurul său, așteptîndu-se să vadă barăcile grosolane ale unei tabere militare de antrenament. Ceea ce văzu fu o construcție lungă și joasă, de două etaje, cu balcoane largi la etajele de sus. O copertină deasupra intrării și pîlcurile îngrijite de palmieri sădiți în ronduri de iarbă de fiecare parte a acesteia îi dădeau clădirii înfățișarea unui motel californian.

Nici măcar nu încercă să-și ascundă uimirea. Populația țării era de numai trei milioane și ceva de oameni, și doar cu o generație în urmă cei mai mulți dintre ei fuseseră nomazi ai deșertului, beduini locuind în corturi. Și acum nu numai că ei înșiși trăiau în vile cu aer condiționat, dar își găzduiau teroriștii în curs de antrenare în locuri care arătau de parcă ar fi fost conduse de Holiday Inns Corporation. Cu ceva trebuia să fii de acord, în privința actualului regim: aveau grijă ca *fiecare* să se bucure de binefacerile banilor proveniți din petrol.

De la o oarecare distanță, dintr-un loc ascuns de o cută a terenului, auzi pe neașteptate strigăte și zgomote de împușcături. Peste cîteva secunde, un grup de oameni în uniformă de luptă, încărcați cu maldăre de arme, trecu pe lîngă el alergînd, menținîndu-și pasul chiar și cînd intră în clădire.

Unul dintre tinerii soldați coborî din elicopter și-l conduse înăuntru. Holul îi întări impresia că se află mai curînd într-un hotel decît într-o academie pentru teroriști. În afară de portretul colonelului Ghaddafi, pereții de un albastru pastelat

erau împodobiți cu fotografii înrămate ale acelui soi de oameni pe care oaspeții i-ar fi considerat ca pe niște eroi — distinși jefuitori, eminenți specialiști în atacul cu bombe. Escorta lui Mike îl supuse unui control de rutină, condus de o drăgălașă femeie cu înfățișare solemnă, îmbrăcată într-o uniformă asemănătoare cu cea a soldaților, și care stătea atentă la un birou, înfrumusețat — în mod absolut neașteptat — cu niște incrustații decorative din sidef. Vorbeau într-un dialect din deșert, și Mike abandonă repede speranța de a le urmări discuția. După terminarea scurtei proceduri, fata deschise un sertar și le dădu o cheie. Soldatul îl conduse de-a lungul unui coridor, pînă într-o cameră.

Era spațioasă, bine mobilată și răcoroasă, datorită zgomotosului aparat de aer condiționat montat în perete. Camera avea două paturi alăturate. Dintr-unul din ele, niște cearșafuri mototolite se revărsau pe pardoseală, lăsînd să se vadă învelișul saltelei. Mike își întrebă escorta dacă avea timp pentru un duș. Singurul răspuns al omului fu un ridicat din umeri, apoi dădu drumul la televizor. Mike îl lăsă cocoțat pe marginea patului, urmărind niște binecunoscute personaje din desenele animate americane, care se chinuiau să vorbească în arabă.

În camera de baie îmbrăcată în faianță albă, hainele zvîrlite care-încotro, duhoarea dulceagă a apei de toaletă și robinetul lăsat să curgă îi spuseră despre caracterul tovarășului său de cameră mai multe lucruri decît ar fi dorit să știe.

După ce Mike ieși de sub duș și se îmbrăcă, merse, sub îndrumarea escortei, într-un depozit, de cealaltă parte a holului de intrare, unde fu obligat să-și schimbe hainele, punînd o salopetă din material de camuflaj și niște bocanci. Cînd termină, se făcuse ora prînzului.

Intră în sala de mese simțindu-se ca un actor, dar de îndată ce se uită prin încăpere, senzația aceea dispăru. Toți cei de acolo purtau salopete identice, cu pete maron și verzi, și ghete înalte pînă la jumătatea gambei. Poate era un efect al îmbrăcămintii, dar toți păreau să stea în atitudini ușor

exagerate, ca niște modele care-și iau o pauză după o ședință de fotografiere pentru o revistă de modă. Mike simți că-l ustură ochii din cauza fumului acru de țigară ce umplea încăperea. Oamenii stăteau la coadă să- și primească rația de mîncare ce le era distribuită de cîțiva bărbați sudanezi cu o constituție statuară, purtînd turbane și ale căror maniere blînde, aproape curtenitoare, contrastau în mod ciudat cu atmosfera cu un ușor iz de vest Sălbatic care domnea în încăpere. Mîncarea era scîrboasă: orez, sos și bucăți noduroase de carne de oaie, atît de tari și pline de zgîrciuri, încît îi aminteau lui Mike de imitațiile de oase pe carē iubitorii de animale le dau cîinilor lor în chip de jucărie.

Sala era arhiplină. Majoritatea meselor erau ocupate de bărbați mult mai tineri decît Mike, care-și vîrau mîncarea în gură cu degetele. Numărul femeilor prezente îl surprinse. Cele mai multe dintre ele nu stăteau laolaltă cu bărbații. Singurele excepții se aflau la o masă mixtă de europeni. Două mese erau ocupate de oameni de culoare. Mike sporovăi într-o doară cu escorta lui, înțelegînd doar pe jumătate vorbele rostite cu un accent ciudat la masa mixtă. Era ceva familiar și totuși neinteligibil, poate un fel de flamandă, sau un dialect german. Ochii le licăriră și se întoarseră spre el cînd unul dintre ei observă că-i fixa cu privirea. Le zîmbi, salutîndu-i printr-o înclinare a capului, și reveni repede spre escorta sa. Chiar de la o distanță de șapte iarzi le putea citi clar pe fețe fanatismul.

Deși i se păruse că totul nu era decît un fel de teatru, această impresie fu îndepărtată în prima oră de după prînz. Un instructor laconic îl împinse pînă la limitele îndurării cu o serie de exerciții care-l lăsară gîfîind și fără vlagă. Încă mai respira cu greutate, cînd i se spuse să se alăture unui grup adunat într-un amfiteatru cu trepte săpate chiar în pămînt. Lecția de aici era intitulată „înjunghierea oamenilor pentru începători".

Instructorul său, un culturist cubanez, îi puse pe rînd, pe fiecare din ei, să-l atace cu un cuțit. Scăpă cu ușurință de toți adversarii, fie trîntindu-i la pămînt, fie răsucindu-le încheie-

turile coatelor pînă țipau de durere. După ce se recomandă în felul acesta, începu să le demonstreze modul corect în care poți ucide pe cineva cu o lamă. Făcea asta cu îndemînarea și competența unui ucigaș înnăscut, lovindu-i dureros pe elevi cînd înfigea cu putere în trupul lor pumnul încleștat care reprezenta cuțitul. Cei care-i cădeau victimă sufereau supărați, dar fără a se plînge, împletindu-se în tăcere înapoi spre locurile lor și chircindu-se de durere.

Veni și rîndul lui Mike. Omul îi aruncă cuțitul subțire de comando, cu mînerul lui aspru, și-i făcu semn să înainteze către el. Îi venea greu să creadă că ceea ce se întîmpla era realitate: semăna cu subiectele filmelor proaste pe care le văzuse de atîtea ori — distracția pentru bugete sărăcăcioase cu care-și petrecuse atîtea seri, uitîndu-se la videocasetele din taberele petroliere. Instructorul îl îmbia să se apropie și-i rînjea, cu înfățișarea lui dură, știind prea bine că nici unul dintre învățăceii lui nu-i va lua în serios invitația, încercînd să-l ucidă.

Mike îi făcu pe plac și, fără prea multă convingere, se repezi la el. Cu o ușurință plină de dispreț, instructorul se feri de cuțit și prinse brațul cu care Mike îl ținea, strîngîndu-l sub propria lui subsuoară. Își împreună degetele sub cotul lui Mike și, cu o forță care nu era absolut deloc necesară, se aplecă spre spate și smuci în sus. Mike urlă de durere. Cubanezul îi dădu drumul și rîse scîrbit, văzîndu-i trăsăturile schimonosite. Cu mîna zdravănă, Mike își frecă ușor cotul. Se uită la rînjetul de pe fața instructorului, își scutură capul și-și repezi pumnul adînc în pîntecul lui, deasupra curelei. Instructorul scoase un singur sunet, ca un grohăit, și se lăsă moale la pămînt.

După-amiaza se încheie cu o alergare îndelungată, împreună cu un grup de tineri recruți, și în urma căreia Mike rămase cu plămînii în flăcări și cu niște băsici la piciorul stîng, cauzate de bocancul cu care nu era obișnuit. După o masă de seară ce semăna întristător de mult cu *același* pilaf

cu berbec fiert, fu dat pe mîna unui instructor bulgar specializat în explozivi — un individ mătăhălos cu chip dur, fără vîrstă, încadrat de o claie de păr cărunt. Singur cu un european mai apropiat de propria lui vîrstă decît majoritatea celorlalți recruți, omul își părăsi manierele bruște de la început, adoptînd un fel de camaraderie conspirativă. Sub instructajul său, Mike se puse pe treabă, încercînd să construiască o bombă ceva mai deosebită. Scopul consta în a fabrica un dispozitiv cît mai ieftin cu putință, folosind o cantitate minimă de material plastic exploziv și un maxim de piese care s-ar putea găsi într-un atelier de scule obișnuit. Îi amintea lui Mike de soiul acela de anunțuri care apar în edițiile de sîmbătă ale ziarelor britanice: „Construiți un dispozitiv de ucidere devastator în confortul propriei dumneavoastră locuințe. Nu este necesară nici o îndemnare deosebită. Doar cîteva cuie casnice obișnuite și instrucțiunile noastre *etapă-cu-etapă*, ușor de urmărit".

Își ridică privirile de la cablaj spre bulgar.

— Ești aici de mult? Nu credeam că Bulgaria ne mai ajută.

Omul rîse.

— Ha! Ha! Nici nu v-ajută. Cel puțin, nu oficial. Dar acum avem democrație. Sînt voluntar! adăugă rîzînd din nou. Nu mă pot opri să fac asta, nu-i așa? Nu și acum. Trăim în noua epocă a întreprinderilor particulare!

Își coborî glasul, incapabil să se dezbare de obișnuința unei întregi vieți:

— Și guvernul încă mai are nevoie de valută străină. Ticăloșii îmi iau treizeci la sută din salariu.

Mike zîmbi.

— Așadar, cînd ai venit?

— Acum două luni, răspunse posomorîndu-se. Parc-ar fi doi ani. Și mai am în față alte șaisprezece.

Cu o bucată de sîrmă în mînă, Mike descrise un cerc larg, cuprinzînd încăperea.

— Mie nu mi se pare chiar așa de rău.

Omul îl privi pe sub sprîncenele zbîrlite.

— Cunoşti ţara asta?

Mike ridică din umeri.

— Puţin. Nu şi-n ultima vreme.

— Ei, bine, atunci îţi poţi imagina. Acasă la mine locuiesc într-o cocioabă, în Stara Zagora, şi-ntotdeauna am crezut că viaţa *aia* este plictisitoare. (Rîse iar.) — Îţi poţi închipui cum e s-ajungi să *aştepţi* un week-end în Tripoli?

Mike rînji, legînd sîrmele la un detonator, sub ochii atenţi ai instructorului.

— Nu-i uşor. De ce ai venit?

Bulgarul scoase un mîrîit teatral:

— Nevastă-mea şi cu mine dorim să avem propriul nostru apartament.

— Întotdeauna am crezut că membrii armatei erau trataţi cum se cuvine.

Omul rîse din nou, dar cu un strop de amărăciune.

— Da, aşa eram trataţi. Înainte de toate schimbările astea. Sîntem şi acum... deocamdată. Dar aşa cum merg lucrurile, cine ştie ce-o să se mai întîmple? Cel puţin înainte — înainte de toate schimbările de la Moscova — ştiam cu toţii care-i treaba. Acum, uită-te la mine, zise îndreptînd un deget spre el însuşi. Sînt trecut de cincizeci de ani. Încă trei ani şi ies la pensie. Aş fi avut apartamentul meu, pensia mea, şi cîţiva bani puşi de-o parte. În loc de asta, se vorbeşte despre confiscarea apartamentelor militarilor pentru a le da unor familii! Şi dacă le place ce-au făcut polonezii şi nemţii din Germania de Est, şi dacă vor realiza convertibilitatea levei, o să fie aşa cum spune nevastă-mea — economiile mele o să-mi ajungă doar cît pentru biletele de transport pe care va trebui să le cumpăr ca să mă duc să-mi caut o nouă slujbă!

Omul pufni în rîs, nelăsînd firea lui bună să ia totul prea în serios, şi adăugă:

— Bine'nţeles, ea are dreptate. Da' *eu* sîntăl înţepenit aici!

Mike rîse împreună cu el. Arătă cu mîna în jurul camerei, spre aparatul de aer condiționat, spre pardoseala de marmură.

— Cu siguranță există și locuri mai rele unde să-ți petreci cîteva luni.

— Optsprezece! Îți poți închipui măcar și una?

Mike simulă o gîndire adîncă. Izbucniră amîndoi în rîs. Îi dădu instructorului bomba pe care tocmai o construise.

— Și cu femeile cum e? Trebuie să fie și niște compensații.

Bulgarul roti bomba în mîini, cercetîndu-i cu mare atenție conexiunile.

— Foarte bine. Trebuie totuși să lucrezi mai cu grijă. Aici e prea multă sîrmă neizolată. S-ar putea atinge. Ai văzut femeile de-aici?

Mike dădu din cap.

— Numai azi, la cantină.

— Ei, bine, atunci ai constatat că majoritatea-s arăboaice. Știi ce-nseamnă asta?

Mike înclină capul, afirmativ. Omul făcu totuși o demonstrație, mimînd cum și-ar lungi cu o mînă penisul și cum l-ar toca mărunt cu cealaltă.

— Nu, eu unul nici nu m-ating de ele. Dacă ai cît de puțină minte, vei face la fel. *Toate* au frați care ard de dorința de a apăra onoarea familiei.

Tăie cîteva capete de sîrmă libere și-i înapoie bomba lui Mike.

— Refă-le p-astea, de acord?

— Dar cum e cu femeile europene? Cu ele nu trebuie să-ți faci griji c-ar veni rudele să le apere.

În timp ce vorbea, Mike privi în sus, dar văzînd expresia de pe fața instructorului își ridică sprîncenele a mirare. Bulgarul se uita la el de parcă i-ar fi propus să sară într-un puț de mină.

— Glumești?! Alea? Măcar unele dintre fetele arăboaice *arată* cum trebuie. Dar adunătura aia? Te rog! Nu știu cam

ce faceți voi, englezii, dar în mod cert le atrage pe unele femei care arată ciudat. Cum se explică faptul că-s atît de slabe? întrebă cu mirarea sinceră a unui bulgar provincial, a unui bărbat obișnuit cu femei scunde și durdulii, al căror centru de greutate era situat aproape de sol.

Întrebarea era bună. Gîndurile lui Mike zburară spre Mary. Putea vedea cu ochii minții trupul ei bine proporționat, neted, cutele mușchilor care-i formau un șanț pe spinare, cînd și-o îndoia. Se pomeni închipuindu-și fața ei, încadrată de părul strălucitor și ochii mari, depărtați. Brusc simți un junghi tulburător, un sentiment neplăcut, de parcă s-ar fi surprins singur făcînd ceva rău. Își scutură capul, alungînd acea senzație. Mary era excepția care întărea regula. Era adevărat că toate chipurile de femei pe care și le amintea din săptămînile lui de investigație erau mai curînd slabe și cu un păr neîngrijit. Se gîndi la fetele cu păr lins, pe care le văzuse în sala de mese; unele dintre ele ar fi putut fi drăguțe. Era ca și cum și-ar fi impus un fel de obligație, aproape ca și cum și-ar fi ascuns drăgălășenia ca o conformare la ideologia lor; de teamă că le-ar putea face nedemne de încredere.

— Mai lasă să treacă încă vreo două luni, spuse cu voioșie, prezentînd spre aprobare dispozitivul cu cablajul refăcut. Nici măcar n-o să observi.

Bulgarul examină bomba și dădu din cap rînjind.

— Excelent. Chestia asta e-n stare să facă o grămadă de stricăciuni. Dacă fetele o să fie toate în halul ăsta, atunci peste două luni cămilele vor trebui să se păzească.

Mike se ridică în picioare.

— Măcar ele nu au frați.

La ora zece era în pat, deja adormit, cu pătura subțire trasă pînă la bărbie, pentru a se feri de răcoarea aerului condiționat, și cu brațul peste ureche, pentru a se apăra de respirația horcăitoare din patul alăturat.

Capitolul 14

Jack Randall fu imediat complet treaz. În întunericul negru ca smoala, bîjbîi pe noptieră, în căutarea revolverului pe care, înainte de culcare, îl scosese din nișa construită anume la baza dulapului de haine din melamină albă. Picioarele îi coborîseră deja pe pardoseală, mîna îi ținea ferm arma, cînd glasul care-l trezise se auzi din nou.

— Oh, fir-ar al dracului!

Pipăi în continuare pînă găsi comutatorul lămpii de lîngă pat, îl găsi și aprinse lumina. Clipind des din cauza strălucirii bruște, își puse ochelarii pe nas și-și luă ceasul. Înjură din nou. Era abia cinci și douăzeci. Aruncă pe pat revolverul, înșfăcă de pe pardoseală un halat de casă din lînă și se grăbi să iasă pe coridor, strîngînd în jurul lui pijamaua de modă veche.

Bătu tare cu pumnul în ușa lui Pat. Așteptă o secundă, apoi, mormăind exasperat, o deschise, împingînd-o cu putere, și aprinse lumina. Irlandezul zăcea pe pat cu mîinile și picioarele răschirate, un picior plin de bătături ieșind de sub mormanul de cearșafuri vraiște. Dormea pe burtă, și numai

părul aspru i se zărea deasupra păturilor. Respirația îi era zgomotoasă și hîrîită, aproape ca un sforăit. Cu o expresie de profund dezgust, Randall străbătu camera și, dintr-o smucitură, trase la o parte așternuturile. Zgîlțîi zdravăn umărul lui Pat. Respirația hîrîită se întrerupse, apoi fu reluată, ca un motor de automobil care dă rateuri. Strîmbîndu-se, Randall luă între degetul mare și arătător degetul mare de la piciorul lui Pat și-l răsuci cu cruzime. Pat scoase un urlet și se ridică în șezut, frecîndu-și ochii. Se holbă prostește la Randall.

— Naiba să te ia, m-a durut. Ce se întîmplă?

— Hai, mișcă. *El* e-aici. Afară! Acum!

Pat căscă și se întinse de-i pîrîiră toate oasele.

— Fir-ar să fie, Jack. Cît e ceasul?

— Dă-l dracului de ceas. Scoală-te. Hai!

Randall îl smuci ridicîndu-l în picioare și-l trase să iasă din cameră. Doi soldați libieni în salopete și purtînd glugile regimentelor de comando din deșert stăteau tolăniți în coridor. Ignorîndu-i, Randall îl conduse pe Pat în hol. Încăperea era intens luminată de strălucirea puternică a lampadarului ce atîrna din plafon. Bărbatul cărunt cu ochelari cu rame groase și lentile colorate străbătea cu pași mari pardoseala, încoace și-ncolo. Se întoarse brusc cu fața spre ei. Trăsăturile îi erau marcate de oboseală. Expresia îi trăda o furie oarbă. Cristale albe de sare i se zăreau prinse de sprîncene și printre șuvițele gălbui ale părului. Costumul de un cenușiu închis era pătat și mototolit.

— Închide ușa!

Randall îi dădu ascultare imediat. Apoi reveni spre nou-sosit.

— Ce se-ntîmplă, Harry? Arăți groaznic.

Harry dădu din cap.

— Așa ai arăta și tu. N-am dormit de două nopți. Chiar acum o oră am adus nava în port.

În timp ce vorbea, se duse la uşă şi, cu o mişcare bruscă, o deschise. Se uită în hol, să se asigure că cei doi soldaţi nu trăgeau cu urechea. Pe urmă o închise uşurel, se întoarse iar spre cei doi şi-şi coborî vocea în aşa măsură, încît i se auzi ca un şuierat.

— Ne-a căzut pe cap un dezastru al dracului de mare. Mesagerul a fost prins.

Patrick încetă să-şi mai scarpine colacul dur de grăsime de pe pîntece. Panica şi îndoiala îi schimonoseau trăsăturile feţei, căci se pomenea trezindu-se într-un coşmar tocmai cînd credea că iese dintr-altul. În cele din urmă, nevenindu-i să creadă cele auzite, izbucni într-un scurt hohot de rîs.

— O porcărie! Isuse Cristoase, încă una! Şi dacă n-or să vrea să ne livreze materialul, pe mine o să mă-nvinuiţi. Şi totuşi, v-am spus: nu-s bani — nu-i marfă. (Vocea i se subţiase, ajungînd un scîncet.) — Au subliniat asta cît se poate de limpede. Ce bătaie de joc! adăugă gemînd. Ce adunătură de idioţi trebuie să-şi închipuie că sîntem!

Brusc, se întoarse către Randall.

— E vina ta! Ne-ai promis că de data asta o să fie O.K. Ai verificat totul la Amesterdam. Ai zis că situaţia e sub control.

Randall făcu un pas spre Pat, cu fălcile încleştate.

— Şi chiar am verificat. Şi totul *era* într-adevăr O.K. Mesagerul a fost dus la aeroport. Se afla în avion. Să nu îndrăzneşti să-mi spui că nu-mi cunosc meseria, căzătură idioată şi afurisită ce eşti!

— Tăceţi din gură!

La auzul cuvintelor lui Harry, Pat tresări şi se trase înapoi cu jumătate de pas. Randall îşi plecă şi el capul şi răsuflă adînc, încercînd să se calmeze. Amîndoi se întoarseră cu faţa spre omul cu ochelari. Acesta îi privi fix o secundă, cu ochii fulgerînd de mînie şi dispreţ. I se adresă lui Randall:

— Unde-i ăla nou, pe care ni l-au trimis clovnii din Dublin? Ăla, despre care se zice că ar vorbi păsărească negrilor ăştora?

— Este dat la o parte. L-am expediat într-o tabără de antrenament, ca să nu aibă prilejul să facă vreo prostie. Lasă-l să-nveţe cîteva elemente de bază.

— Ei bine, aduceţi-l înapoi aici. În dimineaţa asta.

Mike stătea culcat într-o tranşee, încercînd să-şi îngroape faţa în solul stîncos. Gloanţe reale muşcau aşchii din marginea tranşeei, împroşcînd cu fragmente ascuţite, care ajungeau pînă pe capul lui. Printre dinţi simţea scîrţîindu-i fire de nisip. Brusc, împuşcăturile încetară. Prin ecoul lor care încă-i mai răsuna în urechi, auzi un glas strigîndu-i numele. Cu mare precauţie, se săltă atît cît era necesar pentru a se uita peste marginea şanţului. Un soldat stătea lîngă un jeep şi-i făcea semne. Se ridică încet în picioare, scuturîndu-şi gunoaiele de pe piept, şi se îndreptă cu paşi obosiţi spre vehicul. Acesta se oprise chiar lîngă buncărul din care se trăgea. Cînd ajunse la el, îl văzu pe instructorul pe care-l lovise în ajun stînd lungit, cu picioarele larg desfăcute, în spatele unei mitraliere cubaneze. Cînd Mike trecu pe lîngă el, individul îi adresă un rînjet răutăcios.

— Javră nenorocită, mîrîi încet Mike, dorind să fi ştiut cum se spune asta în spaniolă.

Apoi i se adresă soldatului care-l aştepta:

— Sînt Mike Scanlon. M-ai chemat?

Elicopterul se îndrepta zumzăind către nord, pe drumul de întoarcere spre Tripoli. Mike rămăsese îmbrăcat în uniforma de luptă murdărită în cursul exerciţiului. Şoferul jeep-ului nu-i lăsase timp să-şi strîngă lucrurile. Se întreba pentru ce-l rechemau cu atîta grabă. Oricare-ar fi fost motivul, în următoarele două ore nu putea face nimic. Privi în jos, la hainele sale, şi în minte-i mai răsăriră cîteva întrebări.

Îmbrăcămintea de camuflaj și ghetele îl făceau să se simtă ca un impostor, ca și cum doar s-ar fi jucat de-a soldații. Ar fi fost curios să știe dacă toți aveau aceeași impresie, într-o țară în care jumătate din numărul bărbaților se îndeletnicea cu această treabă. Era de necrezut — țara avea o populație cu puțin mai mare decît cea a Republicii Irlandeze, și totuși era dotată cu echipamentul militar al unei supraputeri. Uzinele de armament libiene erau arhipline de toate dispozitivele aducătoare de moarte pe care le putea produce cea mai modernă tehnologie, de la arme chimice pînă la sisteme de rachete. Pe de altă parte, în toată armata lor cu greu găseai pe cineva care să priceapă cum se folosesc. Atît de mulți oameni aveau grade superioare, încît nu prea mai rămîneau destui cărora să le dea ordine. Întreaga țară semăna cu înspăimîntătoarea jucărie a unui copil bogat, imitînd tot ce aveau țările reale: ambasade străine, ministere, armate cu seturi complete de ofițeri; o marină militară, al cărei personal, în totalitate, nu știa să înoate; servicii secrete de informații; agenții de știri; o birocrație gigantică. Era un fel de mutant al unui oraș de jucărie, devenit o amenințare pentru societate. Mike nu putea să-și alunge din minte bănuiala că întregul proces fusese, de fapt, ajutat de idioatele reacții de teamă ale politicienilor occidentali, dintre care mulți abia dacă ar fi știut să situeze pe hartă țara asta.

Trecu pe lîngă santinelă și intră în casă, aproape sperînd că vor rîde de echipamentul lui ridicol. Cînd auzi ușa deschizîndu-se, Randall doar că nu alergă pe coridor să-l întîmpine, dîndu-i la o parte pe tinerii lenevoși din echipa de comando. O singură privire pe fața lui Randall îl convinse pe Mike că, pentru o bună bucată de vreme, nimeni nu va rîde. Randall îi prinse brațul cu o mînă nerăbdătoare și-l trase în holul de recepție.

— Vino. Este-aici cineva care vrea să te cunoască.

Îl împinse pe Mike înaintea lui, în cameră. Bărbatul cu ochelari de soare stătea în picioare lîngă șemineu, ținînd în mînă o ceașcă plină cu cafea. Îl salută pe Mike, înclinînd capul.

— Așadar, în cele din urmă te-au adus aici. Numele meu e O'Keefe. Harry O'Keefe.

Lui Mike începu să-i vîjîie capul. Era complet descumpănit. Omul din capătul celălalt al încăperii era cu zece ani mai în vîrstă decît în fotografiile atît de viu imprimate în memoria lui. Din roșu, părul îi devenise cărunt, iar rama groasă și lentilele colorate ale ochelarilor îi ascundeau verdele ochilor. Dar faptul nu avea nici o importanță — nu puteai confunda fața aceluia care fusese considerat drept omul din vîrful ierarhiei, *forța* din spatele Provocatorilor. De zeci de ani — chiar cu mult înainte să fi izbucnit, în anii 'șaizeci, actuala rundă de tulburări — fusese privit ca fiind omul dur al mișcării republicane. Mai demult, în anii 'cincizeci, îl întemnițaseră pentru un atac asupra unei secții de poliție, cînd, acționînd singur, ucisese trei polițiști cu o grenadă artizanală. Asta se petrecea într-o perioadă de timp în care mișcarea republicană era virtual inactivă, cînd nu exista nici o structură, nimic care să-i dea imbold, decît propriul devotament față de cauză.

În 1973 fusese din nou întemnițat, după ce autoritățile anihilaseră o amplă acțiune de transfer de arme prin care se aducea armament suplimentar din Nigeria. Apreciaseră că era prea periculos pentru a-l ține în Ulster și-l duseseră la închisoarea din Walton. În 1976 evadase, omorînd un paznic. De atunci, se crezuse că se lăsase la fund în Amsterdam, un oraș ale cărui străzi înghesuite și a cărui lipsă de constrîngeri oferiseră refugiu multor fugari. Existau motive serioase să se creadă că el era cel care concepuse atentatul cu bombe de la Brighton, asupra guvernului conservator.

În orice caz, un lucru nu se putea pune la îndoială: era un om care întotdeauna dăduse dovadă de imaginație și de o

inteligență ascuțită, mult deasupra celor obișnuite. Asta pînă în urmă cu trei ani. De atunci nu se mai auzise nimic despre el. Dispăruse cu totul din arenă. Circulase un zvon că ar fi fost ucis, asasinat de o facțiune din cadrul Aripii Provizorii în cursul unei lupte pentru putere.

Acum stătea în fața lui Mike, întinzînd mîna, să i-o strîngă pe-a lui. Încă unul, ca și Randall, întors din lumea morților.

— Mike Scanlon. Încîntat să te cunosc, Harry. Am auzit o mulțime de lucruri despre tine. De exemplu, c-ai fi murit.

O'Keefe dădu din cap.

— Am auzit și eu asta, replică scurt, scoțînd o dată pentru totdeauna din discuție subiectul trecutului său.

Trăgîndu-și nervos mustața, Randall interveni:

— Avem o problemă, Michael. Ne poți ajuta s-o rezolvăm.

Privirea lui Mike trecu repede de la Randall la O'Keefe. În vocea celui dintîi depistase un accent de descurajare. Moralul părea să-i fi scăzut. Arăta din nou a profesor, apropiindu-se de sfîrșitul unei cariere lungi dar nu foarte plină de succese, întrebîndu-se dacă pensia avea să fie mulțumitoare. Pat stătea pe marginea unui scaun, încă în pijama, masîndu-și fața cu palmele.

Mike i se adresă lui O'Keefe:

— Și care naiba e problema? Ce se-ntîmplă?

Cu un gest al mîinii, de parc-ar fi gonit o muscă sîcîitoare, O'Keefe zădărnici încercarea lui Randall de a strecura un răspuns. Vorbi pe un ton blînd, pronunțînd cuvintele clar și cu mare răceală:

— Banii au fost furați. Alții nu vor mai putea ajunge aici la timp și, fără ei, libienii nu se vor grăbi să ne dea materialul de care avem nevoie. Chiar dacă i-am avea, arabii ar refuza să se implice.

— Și ce dacă? Pentru ce să nu așteptăm pînă ce sosesc banii? De ce se zoresc în asemenea hal toți cei amestecați în problema asta? Ne-am învîrtit în loc vreme de trei sute de ani. Ce mai contează o săptămînă?

Din spatele lentilelor, ochii lui O'Keefe aruncară fulgere. Tonul lui Mike îl duruse. Era un om care se dezobișnuise să fie contrazis.

— Pentru că *nu putem* aștepta. Am ajuns la o limită. Ceea ce ne trebuie este materialul, nu niște sfaturi înțelepte din partea unor nenorociți de felul tău, care nu-s buni de nimica.

Disprețul din vocea lui îl ustură pe Mike ca un bici. Simți cum i se contractă gîtul. Ura ce-i umplea sufletul amenința să iasă la suprafață. Făcu un pas în direcția lui O'Keefe, încleștîndu-și pumnii. În timp ce înainta, privirea îi căzu pe cei trei oameni aflați în cameră, în spatele lui. Haina lui O'Keefe se umfla pe șold, deformată de ceva care în mod sigur era un revolver. Foarte probabil și Randall avea o armă. Doar Pat ar fi un adversar slab. Într-o încăierare în care ar fi nevoie de un joc rapid al picioarelor, el ar acționa totuși ca un maldăr de carne, care ți-ar atîrna de gît, împiedicîndu-ți mișcările.

Mike înghiți cu greutate, își descleștă pumnii și vorbi din nou:

— O.K. Prin urmare, știm cu toții că, dac-ar vrea, ei *ne-ar da* materialul. Toată zarva asta în legătură cu banii nu-i decît o perdea de fum. Toată problema este dacă ei *vor* să ni-l livreze. Așadar, primul lucru care trebuie să-l intereseze pe oricare din noi este să lămurim cine anume ia această decizie.

Pe sub mîinile care încă-i acopereau fața, Pat izbucni într-un hohot de rîs behăit și toți se întoarseră spre el. Pielea de pe fălcile lui părea și mai fleșcăită. Perii cărunți, scurți și țepoși, îi acopereau obrajii și bărbia, coborînd pînă aproape de clavicule. Ochii congestionați priveau printre pleoapele întredeschise, ca cei ai animalelor care se tem de lumină.

— Cine decide?! repetă cu un rînjet disprețuitor.

Se uită, viclean, de la Mike la O'Keefe, și rîse din nou. Mike își roti privirea prin cameră. Ceștile de cafea erau goale. Asta explica vorbirea păstoasă a lui Pat — se dusese în

bucătărie să prepare cafeaua, scăpînd astfel de supravegherea lui O'Keefe și a lui Randall, și își luase prima porție de vodcă a zilei.

Pat se întoarse agresiv spre Mike:

— Cine-ți închipui că decide? Colonelul! Paznicul revoluției! Custodele încrederii poporului!

— El personal? Vrei să spui că-i la curent cu ce facem noi?

Răspunsul lui Pat fu brutal. Asta era șansa lui — a lui, omul care cunoștea pulsul local — de a-i vorbi de sus lui Mike:

— Ticălosul decide în absolut orice problemă. Conduce afurisita de țară ca și cum ar fi propria lui moșie. Nimic nu se petrece aici fără știrea lui.

Privi spre ceilalți plin de speranțe, așteptînd să fie felicitat pentru cît de bine cunoștea nuanțele politice ale națiunii.

— Și-atunci pentru ce dracu ne pierdem vremea cu viermi neînsemnați ca Hamid? de ce nu ne adresăm direct la vîrf?

— Sigur că da! Mergi de-a dreptul. Dă-i de înțeles că arzi de nerăbdare să-l vezi. O să lase baltă conducerea țării și-o să te invite mintenaș. Probabil c-o să-ți trimită o mașină guvernamentală.

Se ridică în picioare, clătinîndu-se, și se îndreptă spre Mike, apropiindu-și fața la zece inchi de a lui, și continuă:

— Nu crezi c-am încercat? Se presupune că javra aia mică de Hamid ar trebui să aranjeze lucrurile de felul ăsta. Legătura dintre noi și oamenii din guvern e treaba lui. Tot ce-am reușit noi să vedem în ultima vreme a fost propria lui persoană sau vreun alt funcționăraș scîrbos. Aduci *pentru el* cîteva cărți porcoase și nu știe ce să-ți mai facă, lingușindu-te și pupîndu-te ca pe o zînă. Dar în clipa cînd vrei să facă ceva *pentru tine*, nu mai auzi decît „Vom urma filiera oficială", „Voi transmite cererea dumneavoastră superiorilor mei"! De o duzină de ori am cerut o întîlnire cu Gîaddafi. Tot ce-am obținut a fost să aflăm că domnul Colonel se află la Tunis, dezbătînd felul în care afurisiții de arabi vor pune în curînd

stăpînire pe întreaga lume. Sau că este ocupat, trei zile, cu o prăpădită de delegație din Albania sau din altă parte. Sau că a plecat în deșert, să mediteze, mama ei de meditație!

Ultimele cuvinte le rostise cu o intonație de mînie în care se simțea și mirarea, ceea ce-l făcu pe Mike să creadă că nu el inventase chestia cu meditația.

Pat luă ceașca de cafea de pe măsuța joasă și sorbi lichidul ce mai rămăsese pe fundul ei. Apoi adăugă, ca o concluzie:

— Ah, dă-i dracului! Puse ceașca jos și continuă: — Știi care-i părerea mea? Sînt niște perverși. Toată șleahta. Merg încolo și-ncoace strîngînd mîini. Falși ca niște bancnote de trei lire.

Mike își tuguie buzele, într-o strîmbătură de real dezgust.

— Asta-i ce le-ai spus lor, ambasadorule? îl întrebă pe un ton foarte blînd.

Apoi se întoarse să vadă reacția celorlalți doi.

O'Keefe își înfipse privirea dură într-a lui și-i făcu semn cu bărbia către ușă.

— Vino afară un minut.

— Mmm?

— Afară. Facem o plimbare. Vreau să-ți vorbesc.

Mike simți un fior de teamă pe șira spinării. Se uită la Pat și la Randall. Păreau la fel de surprinși ca și el însuși — orice-ar fi fost în mintea lui O'Keefe, nu era ceva ce discutase cu ei mai înainte.

— Dumneata ești *boss*-ul, replică și porni spre ușă.

Pe stradă nu se vedeau decît cîteva mașini, iar oameni — deloc. În această parte a orașului Tripoli nimeni nu se ducea nicăieri. O'Keefe nu vorbi pînă nu se depărtaseră destul de mult de vilă. Deodată se opri și se întoarse brusc spre Mike.

— Ești un om curajos, Mike?

Întrebarea era uluitoare. Mike îl privi cîteva secunde înainte să răspundă. În cele din urmă, ridică din umeri și zise:

— Nu știu. Presupun că depinde de scopul pentru care-ar trebui să fiu. De ce?

O'Keefe nu răspunse imediat. În schimb, privi dincolo de Mike, aproape părînd să fi uitat de prezența lui. Rămase nemișcat cîteva secunde, aparent adîncit în gînduri.

Mike folosi răstimpul acesta pentru a-l studia. Iată aici un om împotriva căruia își concentra toată ura de care era în stare, și totuși insul îl impresiona. Radia o putere de voință îndreptată spre un unic țel care te înspăimînta. Vreme de zeci de ani se aflase în fruntea unei lupte pe care, acum, nu era cu nimic mai aproape s-o cîștige decît atunci cînd o începuse; și cu toate acestea, după practic o viață de eforturi inutile, devotamentul pentru cauză nu se diminuase. În O'Keefe exista o duritate care-i făcea pe tineri, pe atacanții cu bombe și pe pistolarii întîlniți de Mike în decursul ultimelor săptămîni să pară aproape copilărești. Aceleași calități puse în slujba altui țel l-ar fi putut transforma într-un sfînt.

Brusc, O'Keefe își scoase ochelarii cu lentile colorate și se întoarse, îndreptîndu-și ochii spre cei ai lui Mike. Sub privirea ochilor lui verzi, acesta se simți paralizat.

— Ascultă! Se pare că erai gata să ne spui, tuturor, ce adunătură de amatori sîntem, așa-i? Ei, bine! Îți dau o șansă să-ți pui în practică ideile tale măreț, să ne arăți cît de profesionist ești. O să te-ntîlnești cu Colonelul. Și-l vei convinge să ne dea ceea ce vrem.

Mike se uită la el. Ochii le erau la același nivel.

— Da, sigur. (Vorbea degajat, cu o urmă de sarcasm. Sub aparența calmă, simțea cum sîngele îi aleargă mai repede prin vine.) — Noi n-avem banii. El s-a săturat pînă peste cap de noi. Îi are pe pakistanezi, care-l amenință că nu-l vor mai ajuta pentru programul lui de rachete; yancheii și englezii îi fac tot felul de greutăți dacă nu încetează să ne sprijine. Și vă gîndiți ca eu, fără să am a-i oferi nimic altceva decît farmecul meu personal neasemuit, să mă duc să mă-ntîlnesc cu el și să-l conving să-și schimbe decizia?! (Scutură din cap.) — Regret. Eu, Harry, sînt un tehnician petrolist, nu un magician.

— Nu va fi vorba de nici o magie. Deocamdată, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să asculți ce-ți voi spune. Al doilea — să nu sufli nimănui o vorbă depre asta. Nimănui. Asta-i include și pe cei doi idioți pe care i-am lăsat acolo. Mă-nțelegi?

Mike dădu din cap afirmativ. Întotdeauna încerca să-l înțeleagă pe un om sub a cărui haină se afla un revolver.

— Bun. Atunci, haidem să facem puțină mișcare.

Dădură ocol blocului, O'Keefe vorbind în tot acest timp cu glas coborît. Mike asculta în totală tăcere. Ajunseseră la cel de al doilea tur cînd O'Keefe termină ce avea de spus. Își aținti ochii asupra lui Mike.

— Ce părere ai?

Mike îi întoarse privirea. Ceea ce tocmai auzise îl surprinsese mai puțin decît și-ar fi dorit O'Keefe. În parte, ceea ce i se spusese nu făcea decît să confirme ceva ce Mike auzise pentru prima oară cu ani în urmă — una din acele povești fără nici un suport real, care înfloresc în atmosfera de bordel a comunităților expatriate, atunci cînd gîndirea plină de speranță se transformă în bîrfe, acestea devenind apoi fapte de netăgăduit. Întîmplător, una din aceste povești tocmai se dovedise a fi adevărată.

Ochii lui O'Keefe sclipeau, în așteptarea răspunsului lui Mike.

— Chiar dacă accept să încerc, este probabil ca el să mă ucidă.

— Refuză, Michael, și eu te voi ucide *cu siguranță.*

Își dezgoli dinții în cel dintîi surîs pe care Mike îl văzuse pe chipul lui și continuă:

— Ai mers prea departe, prietene. Ești vîrît prea adînc în treaba asta, știi prea multe. Ți-ai pierdut încă de acum cîteva săptămîni dreptul de a spune *nu.*

Tot zîmbind, înconjură cu brațul umerii lui Mike, într-o parodie a camaraderiei care-ți îngheța sîngele în vine. Cealaltă mînă o ținea în buzunarul hainei. Conchise:

— Dar ești liber să alegi, Michael. Cu totul liber.

Capitolul 15

O oră mai tîrziu, imaginea zîmbetului lui O'Keefe încă dăinuia în mintea lui Mike. Era zîmbetul unui om într-atît de stăpînit de o idee, încît se rupsese de realitate. Doar cu o ușoară diferență în structura sa, ar fi fost un om de afaceri prosper. Avea duritatea, francheţea și modul direct de abordare a unei probleme care i-ar fi asigurat succesul. Dac-ar fi condus o întreprindere, ar fi fost în stare să concedieze toată mîna de lucru și să închidă o fabrică fără nici o urmă de remuşcare. Ca terorist, putea ucide cu aceeași angajare lipsită de patimă, neascultînd decît de propria-i logică nebunească.

Sosirea lui Hămid pentru vizita sa zilnică de rutină îl smulse pe Mike din analiza psihologiei lui O'Keefe.

— *Sabbagh al khair.*

Pe moment, libianul înțepeni. De la venirea lui, pînă acum Mike nu-i dăduse nici cel mai mic indiciu că știa cît de cît arăbește. Încetul cu încetul, fața lui durdulie se încreți într-un surîs neîncrezător.

— *Sabbagh al-nur*, zise ca o încercare, răspunzînd la salutul lui Mike cu tradiționala frază. *Tala Arabi?* Vorbești limba noastră?

Mike înclină capul, întorcîndu-i zîmbetul. Continuă în arabă, ignorînd traducerea în engleză a lui Hamid:

— Vrei puţin ceai?

Se duse în bucătărie să prepare ceaiul de mentă îndulcit, fără de care lumea bună din Africa de Nord şi-ar închide uşile. Pat se afla acolo, trebăluind la ţevăria de cupru a aparatului artizanal în care distila vodca. Se uită pe sub sprîncene la Mike, cu o expresie în care se citea antipatie, suspiciune şi agresivitate. Lăsînd pe masă tubul pe care-l ţinea, se îndreptă către uşă.

— Mai bine mă duc acolo, bombăni cu o limbă împleticită. Trebuie să fii mereu cu ochii pe javrele astea viclene.

Mike i se propti în faţă şi-l opri, punîndu-i o mînă-n piept.

— Nu, Pat. stai aici. N-o să facă nimic rău.

Mînios, Pat încercă să-i dea la o parte braţul.

— Nu-ncerca să-mi spui tu mie ce să fac. (Ridică vocea, tot mai furios.) — Nu-mi pasă cîtuşi de puţin dacă O'Keefe crede că soarele răsare din fundul tău. Puţin mă interesează şi dacă-şi închipuie că eşti expert în afurisiţii de arabi. Le cunosc eu pe leprele astea. Pentru ce altceva m-am înţepenit atîţia ani aici, în groapa asta de gunoi? Lasă-l singur pe unul din ei fie şi numai un minut, şi-şi vîră nasul peste tot. Dă-mi voie să trec, sau al dracului să fiu dacă nu-ţi trag una.

Mike scutură din cap, rămînînd neclintit, şi continuînd să-i blocheze drumul.

— Hai, încearcă.

Pumnii lui Pat se încleştau într-un acces de beligeranţă, caracteristic oamenilor beţi, cînd O'Keefe intră în bucătărie. Se uită cînd la Mike, cînd la Pat, înţelegînd cum stăteau lucrurile. O expresie de dezgust i se întipări pe faţă. Îşi înfipse mîna în pieptul lui Pat şi-l împinse înapoi, pînă cînd fundul lui atinse masa de bucătărie. Spinarea beţivului se arcui cînd O'Keefe îşi continuă apăsarea, aplecîndu-şi faţa atît de mult

de cea a lui Pat, încît îi putea vedea fiecare umflătură în locul unde se bifurcau venele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Pat, nu mă sili să-ţi mai repet. Pînă cînd îţi voi spune eu că nu mai e cazul, ascultă-l întru totul pe Mike. Mă-nţelegi? El are de făcut o treabă. Dacă ne-o dai peste cap, te-ai ras. Ai priceput?

Patrick dădu din cap, bombănind înfundat. Pricepea. În vocabularul subînţeles al lui O'Keefe, „ras" însemna mort. Scoase un geamăt de protest cînd Harry înhăţă alambicul. Ignorîndu-l, O'Keefe trînti aparatul de pardoseală şi-i sfărîmă cu călcîiul rămăşiţele. Apoi le părăsi, ducîndu-se la un dulap pe care-l deschise cu brutalitate. Din pieptul lui Pat se auzi un zgomot ca un suspin cînd O'Keefe luă cea dintîi dintre sticlele ce se aflau acolo, îi scoase dopul şi-o goli în chiuvetă. Mike ieşi din bucătărie pe fundalul sonor al protestelor plîngăreţe ale lui Pat şi al gîlgîitului lichidului ce se scurgea.

Stătu mult de vorbă cu Hamid. Punea întrebări scurte, care provocau răspunsuri lungi din partea volubilului libian, acesta fiind fericit să vorbească şi o zi întreagă despre familia lui. Nu trecuseră decît cîteva minute şi pe canapea se aflau expuse fotografiile mototolite a patru copii frumoşi, cu ochi negri. Erau trei fetiţe şi un băieţel. Toţi cu trupuri subţirele şi cu picioare lungi, cu priviri jucăuşe şi cu surîsuri frumoase şi grave. Probabil că şi soţia lui Hamid avusese cîndva aceeaşi drăgălăşenie şi zveltеţe ca şi copiii. Acum, tot ce-i mai rămăsese era zîmbetul frumos ce răzbătea peste mai multe rînduri de guşi şi ochii negri înfipţi între cute de cărnuri moi. Aşa cum stătea, tolănită pe două treimi ale unei canapele, sub faldurile unui caftan, de sub acesta i se zăreau jumătate din pulpele umflate.

Mike îi studie fotografia cu un interes exagerat. O lăudă în cuvinte extravagante, în timp ce Hamid îl privea zîmbind încîntat şi plin de mîndrie.

Nu dură mult pînă cînd conversaţia se axă pe simpatia lui Hamid faţă de tot ce era englezesc. În timpul şederii sale în Anglia, toţi se purtaseră foarte amabil cu el. Petrecuse o vară la Norwich, învăţînd limba.

— Pentru mine a fost o epocă minunată. Mi-a plăcut extraordinar de mult. Mai ales cîrciumile şi discotecile voastre. Am apreciat foarte mult disco-urile. (Rînji libidinos.) — Erau multe fete drăguţe pe-acolo.

Mike arătă cu bărbia spre fotografii, şi-l întrebă cu viclenie:

— Nu erai însurat?

Hamid rînji din nou, făcîndu-i cu ochiul ca de la bărbat la bărbat şi desfăcîndu-şi larg braţele.

— Da, fără-ndoială, eram căsătorit aici. Dar fetele voastre, englezoaicele voastre!... Erau atît de drăguţe, atît de... ei, bine...

Ridică din umeri, redus deocamdată la tăcere de noianul amintirilor. Apoi continuă:

— Nu seamănă cu fetele de la noi, din Libia. Am avut în Anglia multe fete, ştii, multe de tot, încheie cu un gest grăitor.

Mike nu se putu abţine să nu pună o întrebare răutăcioasă:

— Şi aici? Cum e cu fetele libiene?

Ochii lui Hamid se măriră, exprimîndu-i uimirea şi indignarea.

— Aici fetele nu pot face aşa ceva! Ar însemna să fie *sharmutas*, prostituate! Nimeni nu le-ar adresa o vorbă unor astfel de femei!

Mike zîmbi şi abandonă subiectul. În decursul anilor, descoperise multe lucruri pe care a le discuta cu oameni aparţinînd altor culturi ar fi însemnat un război pierdut de mai înainte. Unul din aceste lucruri consta în a dezbate cu un arab problema dreptului unei femei la libertatea de alegere în relaţiile sexuale. Îi trebui mult timp pentru a abate atenţia lui Hamid de la luxul din estul Angliei spre tema care-l interesa pe el.

Era evident că lui Hamid nu i se părea deloc nepotrivit să laude modul de viață englezesc a lui Mike — un om care se afla acolo ca oaspete al unor ofițeri superiori din Aripa Provizorie a Armatei Republicane Irlandeze. Mike încercă să depărteze conversația din jurul acestui subiect. Libianul îi confirma toate bănuielile. Cunoștințele sale despre lupta dusă de Armata Republicană Irlandeză pentru o Irlandă independentă și unită erau cam sumare. Din cîte înțelegea Mike, Hamid părea să creadă că Irlanda era pe undeva prin Anglia. Iar noțiunile sale despre I.R.A. erau că aceasta ar fi un fel de sectă englezească, un fel de partid minoritar. Încercarea ei de a da jos guvernul britanic era genul de treabă pe care orice partid minoritar nord-african ar considera-o ca pe-un firesc frecuș politic.

Concepția lui era mai puțin surprinzătoare decît părea la prima vedere. Hamid nu era altceva decît un slujitor civil de rang inferior. O parte din sarcina sa era de a ține potoliți cîțiva irlandezi, pe răstimpul cîtorva ore pe săptămînă. Pentru asta nu era nevoie să fie expert în geografia și-n politica lor, după cum nici ei nu simțeau nevoia de-a se converti la credința islamică înainte de-a veni să ceară arme. Chiar și așa, incapacitatea lui de a înțelege situația își avea dezavantajele ei cînd era vorba de a le înfățișa superiorilor săi problemele celor din Aripa Provizorie.

Vreme de încă o jumătate de oră Mike nu vorbi decît monosilabic, lăsîndu-l pe Hamid să dea frîu liber volubilității lui firești. Cînd libianul deja întîrziat la o altă întîlnire, se ridică să plece, deveniseră prieteni de suflet.

Mike duse la bucătărie paharele golite de ceai. Pat începuse să se trezească din beție, aflîndu-se acum într-o stare și mai neplăcută decît atunci cînd era beat criță. Cu rîsul zeflemitor al unui copil, întrebă:

— Și ce-a-nsemnat toată chestia asta? N-a vrut să te-nsoțească-n camera ta? Nu ești genul lui?

— Tacă-ți gura, Pat! porunci O'Keefe pe un ton de gheață.

Stătea cu spinarea țeapănă pe un scaun de bucătărie placat cu melacart. Cu un chip împietrit i se adresă apoi lui Mike:

— Ei? Cum a mers?

Mike rînji.

— Se află într-un șoc cultural. Șederea lui în Anglia l-a lăsat cu sentimente calde față de britanici — iar pe noi ne bagă-n aceeași găleată cu ei! Va reveni diseară. Urmează să ieșim să luăm masa împreună, în oraș.

— În oraș! Împreună cu el?! se miră Pat. Isuse, ăsta chiar că-i un miracol. De obicei el nu vine aici decît pentru a-și primi cărțile alea murdare și ca să capete ceva de băut.

Se întrerupse și-și mîngîie bărbia cu degetele, adăugînd:

— Mai bine m-aș duce să mă bărbieresc, să fiu prezentabil.

Mike se uită la el ca și cînd ar fi fost un copil prostuț.

— Nu, Pat, nu și tu. Doar Hamid și cu mine. Tu nu ești invitat. Nimeni altul nu este.

Pat fornăi pe nas, disprețuitor.

— Care va să zică, vrea să fie singur cu tine?

Mike scutură din cap, replicînd pe un ton obosit și enervat:

— Nu, Pat. *Eu* vreau să fiu singur cu *el*. Urmează să fie umilit. Cu cît mai puțini oameni vor vedea asta, cu atît va fi mai bine.

— Dar...

— Gura, Pat, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni O'Keefe izbind cu pumnul în masă.

Pat se încovoie și-și strînse buzele. O'Keefe se ridică în picioare, îl luă de braț pe Mike și-l conduse în holul de recepție. Li se alătură și Randall, care se ținuse deoparte tot timpul cît discutase Mike cu Hamid. O'Keefe îl pofti pe Mike să ia loc pe canapea și se așeză lîngă el.

— Uite ce-i, Michael, potrivit informațiilor de la Dublin tu ești un om așa cum trebuie. Dur și inteligent. Un om pe care ne putem baza. (Glasul îi era foarte blînd. Ochii priveau țintă într-ai lui Mike.) — Ei, bine, poate că chiar așa și ești. Pari a fi așa. Dar, pricepi, Jack și cu mine facem parte din mișcare de multă vreme. Am văzut o mulțime de oameni alăturîndu-ni-se și mulți alții părăsindu-ne. O grămadă dintre oamenii aceia „așa cum trebuie" sînt acum morți. Pe unii — adevărați tovarăși — i-au ucis britanicii. Ne-au omorît oamenii în Gibraltar. Ni i-au omorît în cursul focurilor de armă de lîngă terenul de fotbal. Și la Windsor. S-au dus la Dublin și-au împușcat oameni în timp ce dormeau. Ți s-au spus toate astea?

Fără o vorbă, Mike înclină capul afirmativ. O'Keefe continuă:

— Ei, bine, aceia erau oamenii mei, Mike. oameni care lucrau pentru mine. Mă simt răspunzător pentru ei și intenționez să mă asigur ca fiecare din viețile lor să fie răzbunată.

În sinea sa Mike fierbea de furie. Urmărea mișcările mărului lui Adam în susul și-n josul gîtului lui O'Keefe, în timp ce acesta vorbea calm. Avea poftă să-l ia în mîinile sale și să i-l smulgă, să-i smulgă viața din trup. Să-l lase mort la picioarele sale pe nebunul acesta, pe maniacul acesta cu sînge rece, rațional, inteligent și disprețuitor. Tot așa cum oamenii *lui* o lăsaseră pe Allix.

Și ce-ar fi dac-ar face-o?

Un singur strigăt i-ar aduce pe oamenii din detașamentul de comando aflați pe coridor. L-ar înconjura în cîteva secunde. Chiar dac-ar reuși să-l distragă pe O'Keefe, Randall ar supraviețui, și planurile lor mîrșave, oricare-ar fi fost ele, tot vor fi duse la îndeplinire.

Auzi glasul lui O'Keefe, care continua să vorbească pe un ton blînd și insistent:

— Pe unii dintre ei i-am ucis eu însumi. Pentru că ne-au abandonat, Michael. Nu admitem să fim abandonați.

Se referea la propriile lui crime în felul în care numai adevăraţii psihopaţi o fac — ca la nişte măsuri necesare şi logice a căror utilitate ar fi înţeleasă de orice om raţional. Îşi urmă dizertaţia:

— Amicul Pat, de exemplu, e terminat. În ultimele cîteva luni ne-a cauzat o sumedenie de necazuri. Este vina noastră, ar fi trebuit să prevedem ce avea să se întîmple. (Ridică din umeri.) — Asta-i o problemă de care ne vom ocupa mai tîrziu. Deocamdată, ne bazăm pe tine să îndrepţi lucrurile. Avem nevoie de plasticul ăla. E absolut obligatoriu să-l obţinem. Aşa că fă tot ce-i necesar pentru a ni-l procura. Dacă asta înseamnă să te culci cu Hamid, atunci nu te da în lături. Urmează să pleci singur cu el. Nu vom şti ce se întîmplă, decît din ceea ce ne vei spune. Prin urmare, să-ţi fie clar: dacă există cea mai mică suspiciune, cea mai mică bănuială de joc dublu, eşti mort! Ai priceput? Nu arăt a om care să mintă în legătură cu asemenea lucruri, nu-i aşa?

Mike îi zîmbi, nedezlipindu-şi privirea din ochii lui O'Keefe — omul despre care acum *ştia* că se afla în spatele distrugerii a tot ce iubise el; omul care luase dreptul la viaţă al copilului său nenăscut. Cînd vorbi, glasul îi era foarte calm şi lipsit de patimă.

— Harry, îmi pari a fi un om căruia i-ar plăcea să fie bine înţeles. Aşa că nu-ţi fă griji în legătură cu persoana mea, adăugă cu un zîmbet larg. Te poţi baza pe mine.

— Bun. Asta voi şi face. Acum nu ne putem permite nici o greşeală, Michael. Absolut nici una.

Îi zîmbi şi el, apoi se îndreptă spre bucătărie.

— Pat, zise, n-ai vrea să ne prepari, tuturor, cîte o ceaşcă de ceai?

Capitolul 16

Dincolo de podul de cale ferată, luminile gării St. Thomas din Exeter erau aproape estompate de zloata care se trudea să se transforme în ninsoare, acoperind trotuarele pustii. La ora şase dimineaţa, ele constituiau singura dovadă de viaţă în peisajul pustiu al oraşului. Fiecare a doua casă de pe stradă era un hotel cu semi-pensiune. Afară, denumirile de pe firmele lor evocau ospitalitatea rurală, cu iz familial, a unei epoci de mult trecute. În spatele uşilor de intrare, covoare uzate păstrau mirosurile a zeci de ani de bucătăreală improvizată.

Într-unul din aceste hoteluri, un bărbat coborî ultimul rînd de trepte ale scării, păşind anevoie sub povara sacului de voiaj pe care-l căra. Modul tăcut în care se mişca semăna cu o furişare. Proprietarul era deja la pîndă. Cînd auzi scîrţîitul unei trepte, ieşi grăbit din bucătărie în holul îngust de intrare. Liniştindu-se că nu era decît clientul care, anticipînd o plecare dis-de-dimineaţă, îşi achitase în seara precedentă nota de plată, încercă să facă o glumă în legătură cu vremea de-afară. Clientul mormăi un răspuns morocănos, fără măcar a privi în jur, şi deschise uşa. Proprietarul tresări cînd o

rafală de aer umed și rece invadă holul. Se repezi la ușă, să se încredințeze că era bine închisă în urma oaspetelui plecat.

— Ticălos de irlandez nenorocit! șopti către ușă.

Rămase locului o clipă, încercînd să revadă în minte camera pe care-o folosise omul. În cele din urmă, ajungînd la concluzia că încăperea nu conținea nimic ce acesta ar fi putut fura, bombăni altă insultă și se înapoie cu pași mărunți în bucătăria sa.

Afară, omul străbătu scurta potecă pînă la poartă. Mergea cu un umblet poticnit și încovoiat, ca și cum sacul de voiaj pe care-l căra ar fi conținut ceva greu. Nu avea fulgarin. Își strînse umerii și-și trase mai bine peste piept reverele hainei. Cu o strîmbătură scîrbită și mormăind printre dinți o înjurătură, porni spre podul de cale ferată.

În timp ce mergea, alte două uși se deschiseră, la distanțe destul de mari în lungul străzii. Prin fiecare ieși cîte un bărbat, ambii cărînd cîte un geamantan. După felul în care mergeau, se vedea limpede că și bagajele lor erau grele. Amîndoi cotiră și începură să-l urmărească pe cel cu sacul de voiaj.

Păstrînd o distanță între ei, cei trei bărbați trecură pe sub pod, apoi prin traficul ce se scurgea pe River Exe și care, la ora asta, nu consta decît din cîteva mașini ocazionale, și se îndreptară în grabă spre centrul orașului.

După cîteva minute de mers ajunseră în cartierul comercial central. Intrară în zona rezervată pietonilor, trecînd, fără a le arunca o privire, prin fața vitrinelor cu afișe anunțînd vînzări cu licitație. Păsiră pragul puternic luminat al magazinului Sainsbury's, în care echipe de muncitori se ocupau deja intens de curățenie, și urcară treptele largi care duceau spre terasa destinată parcării de automobile. Bărbatul care mergea înaintea celorlalți doi împinse ușa și se opri în ungherul semiîntunecos de lîngă cabina de tichete, așteptîndu-i și pe ei să-l ajungă din urmă.

Stătură aproape un minut, toți trei cu ochii și urechile la pîndă. Cîteva mașini, risipite prin parcaj, luceau slab în

lumină. Nu se vedea nici ţipenie de om. Aplecîndu-se împotriva vîntului care mătura rafale de zloată peste terasa descoperită, se îndreptară cu paşi repezi către un Ford Granada care era parcat, singuratic, în cel mai îndepărtat colţ. Primul bărbat descuie portbagajul şi toţi trei îşi vîrîră bagajele înăuntru. Sub greutatea lor, arcurile maşinii se lăsară. În vreme ce ceilalţi doi cercetau cu priviri nervoase parcajul, primul bărbat se aplecă deasupra portbagajului şi se apucă de treabă. Ceea ce avea de făcut dură cinci minute. Le spuse scurt ceva celor doi şi, îndreptîndu-şi spinarea, trînti capacul. Apoi se înghesuiră toţi trei în maşină, bucuroşi să se adăpostească de urgia de-afară.

Rămaseră în semiîntuneric, fumînd ţigări şi discutînd în şoaptă.

În timp ce vorbeau nu scăpau din vedere zona înconjurătoare şi nici ceasul fosforescent din bord. Era şapte fără un sfert. Cel care părea a fi şeful îşi privi în mod automat, ca spre o confirmare, ceasul de la încheietura mîinii, trase un ultim fum din ţigară, aruncă pe fereastră chiştocul, suflă în urma lui un nor cenuşiu şi porni motorul. Cotiră şi coborîră rampa. Depăşiră ultimul etaj şi se angajară în curba strînsă ce ducea spre stradă.

Şoferul apăsă pînă-n podea pedala de frînă, înjurînd. Un autoturism Marina, uzat, stătea înţepenit în drumul lor. Îl văzură zguduindu-se cînd şoferul lui — o femeie cu o claie de păr blond deschis — încercă să-l pornească din nou. Şoferul maşinii Granada acţionă claxonul şi-l ţinu aşa în continuare. Femeia din faţă scoase pe fereastră o mînă, făcîndu-i semn să se potolească, doar ea era cea care avea probleme. Şoferul mai claxonă de două ori scurt, înjură şi se răsuci în scaun, băgînd maşina în marşarier cu un scrîşnet de ambreiaj. Ocărî încă o dată, mai cu sete. O altă maşină, apărînd de după curbă, reuşi să se oprească la nu mai mult de cîţiva inchi în spatele lor.

— Mama ei de încurcătură afurisită!

Şoferul se pregăti să coboare din maşină, vîrîndu-şi o mînă sub haină. Ceilalţi doi îl imitară. Săriră jos din maşină, scoţîndu-şi din buzunar revolverele.

Femeia care conducea autoturismul Marina ieşise deja din el. Părul blond zăcea grămadă pe betonul rampei. „Femeia" era un bărbat îmbrăcat într-o salopetă neagră şi cu capul acoperit cu o glugă ce nu lăsa să i se vadă decît ochii. Strigă ceva şi, simultan, deschise focul. Unul dintre pasagerii Granadei se prăvăli pe spate. Un altul slobozi cîteva împuşcături spre cei patru bărbaţi cu cagule, care săriseră din maşina oprită-n spate. Îl nimeri pe unul dintre ei înainte de a fi doborît el însuşi. Şoferul se repezi, încovoindu-şi trupul, către ţăruşii înfipţi pe creasta parapetului rampei. Sări cei vreo patru metri pînă jos, se clătină, îşi recăpătă echilibrul şi o luă la fugă. Continua să ţină-n mînă revolverul.

În spatele lui, pe rampă, bărbaţii cu cagulă se strînseseră în jurul celor doi care zăceau lîngă Granada, încă mişcînd. Unul dintre cei mascaţi — după cîte se părea, cu oarecare autoritate asupra celorlalţi — trecu în faţa lor. Le vorbi scurt şi tăios, iar ei se dădură repede înapoi. El se aplecă asupra răniţilor şi, cu grijă, îi împuşcă pe fiecare în cap. Cei doi rămaseră nemişcaţi.

Cu un nivel mai jos decît platforma pe care se aflau ei, şoferul îşi încetase goana. Ajunsese în faţa unui zid de beton, în care nu se afla decît un oblon rulant din oţel, închis cu lacăt. Încolţit, aruncă o privire în jurul său. Pe trei laturi, pereţii erau prea înalţi pentru a-i putea escalada. Se întoarse-n loc şi reîncepu să alerge către intrarea acelei fundături. Străbătuse aproape o treime din cei şaptezeci de iarzi, cînd un om apăru în capătul din faţa lui. Vorbea într-un radioemiţător, pe care-l ţinea în mînă. Fugarul se opri, cuprins de panică, şi se uită peste umăr, în urma sa. Doi dintre bărbaţii în salopete negre coborîseră şi ei peste grilajul de ţăruşi şi veneau liniştit spre el, cîte unul pe fiecare latură a pasajului îngust. Privi iarăşi spre omul cu radioul, ridicîndu-şi pistolul şi părînd că intenţionează să-şi reia fuga. Tocmai în clipa aceea, apăru

o mașină care se opri chiar între ei. Patru siluete, îmbrăcate și ele în salopete negre, coborîră rapid din ea, ocupîndu-și poziții strategice pe toată lățimea intrării dinspre stradă, și fiecare se ghemui, gata de tragere. Patru pistoale se îndreptau către el.

Omul se răsuci iar în loc. Cei doi urmăritori nu mai înaintau. Se aruncaseră la pămînt și se rezemau în coate, cu picioarele desfăcute. Și revolverele lor erau ațintite spre pieptul lui. Cu mișcările nervoase și cu respirația întretăiată a unui animal încolțit, se întoarse din nou cu fața spre celelalte patru arme. Un glas îi strigă să se predea. Pentru o clipă, mîna i se încleștă pe revolver, ca și cum ar fi fost gata să pornească o ultimă serie de împușcături disperate. Apoi, înălțînd din umeri, aruncă pe jos revolverul. Acesta zăngăni pe asfaltul umed și ricoșă departe de el. Își ridică mîinile, zîmbind strîmb. Aproape imediat, surîsul îi îngheță. În următoarea fracțiune de secundă înțelese pentru ce oamenii din spatele lui se trîntiseră la pămînt. Ceilalți patru traseră simultan.

În tăcerea ce se lăsă în urma împușcăturilor se auzi, brusc și foarte aproape, urletul sirenelor. Cîteva mașini ale poliției se apropiară de scena incidentului. Autoturismul Marina coborî rampa și se opri lîngă una dintre ele. Șoferul, care-și scosese cagula, coborî geamul portierei. Zîmbind, i se adresă unui polițist care rămăsese pe bancheta din spate:

— Sînt toți ai dumitale, domnule inspector-șef. Ați face bine să vă grăbiți. Armele lor sînt încă acolo. N-am vrea ca niște colecționari de amintiri să le ia cu ei acasă.

Izbucniră amîndoi în rîs.

Cîteva secunde mai tîrziu, cadavrele fuseseră acoperite. Peste încă un minut, cînd începuseră să se adune primii gură-cască, nu mai era nimic de văzut, în afară de polițiști și de mașini ale poliției.

Kevin își trase manșeta hainei de piele și se uită din nou la enormul său Rolex. Ocărî printre dinți. Întîrziase deja cu

mai mult de douăzeci de minute peste ora întîlnirii. Exasperat, aruncă niște bani prin ferestruica din peretele despărțitor și coborî grăbit din taxi. Trînti portiera îndeajuns de tare pentru a-și atrage din partea șoferului o înjurătură laconică și porni în lungul străzii Fulham, înaintînd mult mai repede decît traficul blocat.

Cînd ajunse să apese — de trei ori scurt și o dată lung — pe butonul al treilea de jos al unui șir de sonerii, spinarea îi era udă de transpirație. Ușa fu deschisă de Tommy, cel mai în vîrstă dintre bărbații care-l interogaseră pe Mike în casa din West Ham. Fața lui lătăreață și cumsecade de boxer exprima îngrijorare. Fără un cuvînt, îl conduse pe Kevin la etaj, într-o încăpere strîmtă, ce îndeplinea dublul rol de dormitor și cameră de zi. Cel de-al treilea bărbat care luase parte la interogatoriu, Eddie, se afla deja acolo. Stătea într-un fotoliu vechi, tapițat cu brocart, rozîndu-și unghia degetului mare. Kevin începu să vorbească aproape înainte de a se fi închis ușa. Era prea mînios ca să ia loc pe ceva.

— Se alege prafu' de toată organizația asta afurisită! Erau practic ultimii dintre băieții cît de cît instruiți care ne mai rămăseseră. Și s-au dus de-a.dreptul la ei. Nemernicii ăia de soldați *cunoșteau* fiecare detaliu. Pur și simplu stăteau acolo, așteptîndu-i! Așteptînd să-i execute pe bieții nenorociți. Cristoase, nici măcar n-a fost o execuție! I-au lichidat ca pe niște gunoaie!

— Stai jos, Kevin. Și vorbește mai încet, îi spuse Eddie, părînd obosit. Toate astea ne sînt cunoscute. Au ajuns să nu mai constituie nici o noutate pentru noi. Singura problemă, acum, este de a ști *cum* au aflat blestemații de la S.A.S. — cine le-a spus.

Kevin bombăni furios:

— Păi, oricum, e sigur că nu-i nici unul dintre noi trei. Nu știam nici măcar unde urma să se petreacă. Era de presupus că *nimeni* din cei de-aici nu știa, cu excepția băieților înșiși.

Şi toţi au fost împuşcaţi în cap, aşa că mă îndoiesc că vreunul dintre ei ar fi fost în slujba armatei.

Tommy îl privi ironic.

— Bine gîndit, Kevin. Prin urmare, *cine* crezi că le-a spus? Unul din gaşca de la Dublin?

Kevin înălţă din umeri.

— S-ar putea. L-au trimis aici pe băiat, să conducă toată afacerea. O grămadă de oameni din cei de-acolo trebuie să fi ştiut destule despre acţiunea asta pentru a-i pune pe englezi pe urmele lui. Ar fi putut să-l înhaţe chiar şi înainte de a sosi la faţa locului.

Ochii lui Tommy se îngustară.

— Vorbeşti serios? Crezi *într-adevăr* că cineva de-acolo trădează?

Kevin scutură din cap.

— Nu neapărat. Dar ştiţi amîndoi la fel de bine ca şi mine că gurile-s mai slobode pe la ei. Idioţii nu încetează să-şi închipuie că sînt mereu înconjuraţi de prieteni. Sînt convinşi că, dacă şi-au infiltrat propriii lor oameni în Gardă şi-n Secţia Specială, fiind astfel la curent cu interceptările telefonice, se află în deplină siguranţă. Nu par să le intre-n scăfîrlie că *britanicii* sînt cei care le interceptează lor convorbirile. Cu toate schimbările petrecute în Europa de Est, de fiecare dată cînd ticăloşii îşi aduc înapoi de la Moscova cîţiva oameni de la serviciile secrete de informaţii, rămaşi pe dinafară, îi expediază pe nemernici la Dublin. Guvernul de la Dublin nici nu vrea să ştie de ei. Ambasada engleză de la Dublin are în personalul său mai mulţi şoferi decît firele de păr de pe capul meu.

Eddie se întrerupse din suptul unghiei.

— Las-o baltă, Kevin. Trebuie să ne descurcăm mai bine. Ştim cu toţii că se petrece *ceva*. Ceea ce ne lipseşte sînt cîteva idei noi despre *ce anume* este acel ceva.

Kevin se întoarse spre el iritat.

— O.K.! Poftim una: Scanlon!

Tommy izbucni într-un rîs neîncrezător.

— Michael Scanlon? Tipul cel nou?

— Exact. Bătrînul și bunul Mike Scanlon. Simpatizant al republicanilor încă din ultimele șase săptămîni. Se afla la Dublin cu cîteva zile în urmă. Ar fi putut prinde vreo informație.

Eddie rîse disprețuitor.

— Haida-de, Kevin. Știm că omul ăsta nu-ți place, dar acum zău dacă nu-i cauți nod în papură. N-a fost împreună cu noi chiar tot timpul. Problema este veche de un an, dacă nu și mai mult.

— Nu spun că n-ar fi posibil ca vinovatul să fie altcineva. Dar faptul că ei au deja un informator printre noi nu înseamnă că, dacă li s-ar oferi prilejul, n-ar încerca să mai vîre și alții. Ar fi foarte rațional.

Eddie clătină din cap, încruntîndu-se.

— Hmm. Ai dreptate într-o oarecare măsură. Dar omul se află la Tripoli, așa că nu prea-l putem acuza. Oricum, nu deocamdată.

Kevin îndreptă un deget amenințător spre Eddie.

— Oh, ba da, putem. Cel puțin, putem să mai inspectăm încă o dată locuința lui din Brondesbury.

Era cinci și jumătate, curînd după ce se înserase, cînd Fordul Cortina dădu colțul de după Brondesbury Villas, la o depărtare de o sută de iarzi de pensiunea lui Mike. Cei trei bărbați coborîră din mașină. Kevin purta tot haina lui de piele. Își completase îmbrăcămintea printr-o căciuliță de lînă trasă în jos peste frunte și un fular mare, înfășurat în jurul gîtului. Eddie și Tommy aveau fulgarine și pălării.

Kevin apăsă soneria. În timp ce aşteptau, îşi ridică mai sus fularul, acoperindu-şi jumătatea de jos a feţei. Ceilalţi scoaseră din buzunare nişte ochelari de soare, dar şi-i puseră abia cînd auziră că cineva trage zăvorul. Uşa se deschise. Kevin înaintă, împingîndu-l în hall pe proprietarul hotelului. Cu un ghiont în pîntecele voluminos al acestuia îl răsturnă pe spate, înainte ca omul să-şi dea seama ce se petrece şi să scoată vreun sunet.

Tommy îi vîrî sub nas un revolver şi-l sili să se retragă scîncind în vizuina lui urît mirositoare.

— Mike Scanlon. Locuieşte aici. Care-i este camera?

Proprietarul răspunse bîlbîindu-se:

— Etajul întîi. Pe stînga, la capătul scării. Camera de pe dreapta.

— Ai o cheie? întrebă Kevin, întinzînd mîna.

— Nu. Chiriaşilor nu le place aşa ceva.

Tommy îşi înfipse revolverul în umărul omului. Îl zgîlţîi atît de tare, încît capul îi zvîcni. Nenorocitul se smiorcăi:

— Pe cinstea mea, n-o am. Vă rog, nu mă loviţi.

Kevin şi Eddie porniseră deja pe scară, urcînd cîte două trepte o dată. Cînd ajunseră în dreptul camerei, Kevin scoase din centura sa un levier scurt, îl înfipse în uşorul uşii şi-l smuci. Broasca cedă imediat, căzînd împreună cu o bucată din lemn.

La o altă uşă se ivi un cap. Zgomotul stîrnise curiozitatea cuiva.

— Intră dracului înapoi în cameră! strigă Kevin ameninţîndu-l pe curios cu levierul.

Omul, dimpotrivă, ieşi pe palier. Era în maiou şi-n chiloţi, un individ înalt, mătăhălos, cu trupul palid şi cu faţa şi braţele bronzate, ale unuia care munceşte în aer liber. Se îndreptă spre ei, cu pîntecele înainte şi cu umerii încovoiaţi, ca un luptător.

Eddie îşi scoase repede mîna din buzunarul fulgarinului. Ţinti cu revolverul stomacul omului.

— Nu fi prost, îi spuse pe un ton sfătos.

Cîteva clipe se păru că matahala ar putea continua să înainteze. Apoi, se pătrunse încet-încet de realitatea revolverului, se opri, şovăi o secundă, după care reintră în camera sa.

Pur şi simplu desfăcură bucată cu bucată locuinţa lui Mike. Kevin lucra cu un soi de frenezie rece, devenind tot mai furios pe măsură ce nu reuşea să descopere nimic în sprijinul teoriei sale. Zvîrli la o parte masa şi smulse covorul de sub ea. Cu un mormăit triumfător se lăsă în genunchi. Bucata de scîndură se desprinse uşor. O aruncă mai încolo şi-şi vîrî mîna în cavitate, rînjind spre Eddie. Mîna reveni goală. Înjură mînios şi sări în picioare.

Peste trei minute îşi încheiaseră percheziţia şi porneau spre scară. Faţa lui Kevin era vînătă de furie. Zgomotul apei trase la un closet îi făcu să tresară. Un bătrîn deschise uşa băii, cu capul aplecat, încă bîjbîind să-şi încheie nasturii de la pantaloni. Trecu pe lîngă ei, spre camera lui, mormăind ceva pentru el însuşi, fără a-i băga în seamă.

Cu un răcnet care totuşi nu izbuti să pătrundă în lumea intimă a bătrînului, Kevin se năpusti în camera de baie, lăsîndu-l pe Eddie să păzească scara. Desfăcu capacul rezervorului closetului şi-l aruncă în baie. Zgomotul sfărîmării lui îl făcu pe bătrîn să clipească. Clătină din cap ca un boxer ameţit de-o lovitură şi închise-n urma lui uşa camerei sale.

Kevin îngenunche şi-şi folosi levierul pentru a smulge panoul căzii.

Peste cîteva secunde, ieşi din cameră cu trăsăturile deformate de un rînjet oribil şi ţinînd în mînă servieta uzată. Aproape topăind de cît de încîntat era de propria-i persoană, îl zori pe Eddie să coboare scara.

Capitolul 17

Mike umbla cu paşi mari în lungul şi-n latul pardoselei de marmură. Hamid ar fi trebuit să vină la şapte, şi se făcuse deja opt şi un sfert. Pat şedea la masa goală, făcînd pasienţe cu nişte cărţi de joc jerpelite. Trişa. Un păhăruţ de vodcă pe care-l salvase din criza de superioritate morală a lui Randall se afla lîngă cotul său. Se uită în sus spre Mike şi întrebă zeflemitor:

— Ţi-a întîrziat poponarul?

Le adresă un rînjet şi celorlalţi, aşteptîndu-le aprobarea. Îl ignorară, aşa că adăugă:

— La fel de ticălos ca întotdeauna. Adunătură blstemată de nepricopsiţi!

Mike îi zîmbi posomorît şi-i întoarse spatele. Rînjea în sinea lui, desoperind amuzat că aproape era de acord cu Pat în privinţa anumitor lucruri. Cu toată simpatia lui faţă de cultura islamică, Mike nu reuşise niciodată să se obişnuiască şi să înţeleagă concepţia despre punctualitate a Orientului Mijlociu. Ştia că impresia îi era împărtăşită de o mulţime de

occidentali care avuseseră de a face cu lumea arabă. Acestora nu le păsa prea mult dacă erau sărutați, se obișnuiau cu luatul de mînă, pe stradă, de către cunoștințe de afaceri. Nu se mai mirau cînd o întîlnire de negocieri era întreruptă din timp în timp pentru ca partenerii lor de afaceri să aibă răgazul de-a cădea în patru labe spre a se ruga. Dar nici unul *nu suporta* să fie lăsat să aștepte.

În ciuda capacității sale de a înțelege psihologia locală, niciodată nu pricepuse pe deplin cum era posibil ca cineva să-ți telefoneze de la o distanță de zece kilometri, în capătul celălalt al orașului, asigurîndu-te că avea să fie punctual la întîlnirea pe care ți-ai fixat-o cu el la ora șapte, pentru ca pe urmă să-și facă apariția cu o întîrziere de două ore. Ca și Pat, uneori nu se putea împiedica să creadă că singurul calificativ adecvat era acela de „adunătură blestemată".

Se făcuse aproape nouă cînd, în cele din urmă, apăru Hamid. Fața îi era numai zîmbet în timp ce-și prezenta salutul călduros, dar nu și vreo scuză. A întîrzia constituia o noțiune atît de complet străină lui, încît nu avea de ce-și cere scuze, n-ar fi știut care le-ar fi fost rostul. Se afla acolo — asta era un fapt indiscutabil; nu avea nici trecut, nici viitor.

Mike porni spre ușă, călăuzindu-l pe Hamid în fața lui.

O'Keefe lăsă jos cartea pe care-o citea — o publicație pornografică ieftină, una dintre cele trei cărți de pe rafturile altminteri goale. Cartea căzu pe masă, desfăcută la unul dintre cele mai murdare pasaje. O lăsă acolo și-l urmă pe Mike în coridor.

— Sper să dea rezultate, Michael.

Obrazul lui Mike se schimonosi într-un zîmbet neizbutit.

— Mda, și eu la fel, Harry. Ce-mi rămîne să fac dacă nu izbutesc? Șterg putina?

O'Keefe zîmbi și el — un surîs plin de încredere și voioșie.

— Ai putea încerca. Distracție plăcută.

— Mda. O să fie grozav.

Pînă ajunseră în centrul orașului, abia dacă întîlniră vreo mașină. Era ușor să reziști tentațiilor nocturne oferite de Tripoli, și doar cînd și cînd țîșnea amenințător din beznă cîte-un automobil. Hamid era un șofer îngrozitor, dar cel puțin își aprinsese farurile.

De cînd sosise, era prima dată cînd Mike ieșea realmente în oraș, seara. Impresia îi fu chiar și mai jalnică decît înainte. Stîlpi de felinar moderni, din beton, erau înfipți la distanțe de treizeci de iarzi. Fuseseră montați în zilele încrederii nețărmurite în adîncimile rezervelor de petrol. Acum — nu știa dacă din cauza neglijenței sau dintr-o intenție anume — doar unul din trei sau patru felinare ardea. Blocurile de apartamente și birouri nou construite păreau dărăpănate în lumina sărăcăcioasă.

Merseră pe lîngă zidurile de gresie roșie ale orașului vechi și cotiră pe bulevardul larg, mărginit de palmieri, care ducea spre port — spre Sciarra Adrian Pelt. Cu douăzeci de ani în urmă, la aceeași oră a serii, un trafic intens străbătea această superbă arteră, iar trotuarele erau înțesate de pietoni ieșiți să ia aer după căldura după-amiezei. Femeile și copiii se înghesuiau pe băncile frumos împodobite, răspîndite printre palmieri, în timp ce bărbații se adunau în grupuri, discutînd și rîzînd pînă noaptea tîrziu. În seara asta nu erau decît o duzină de autoturisme, un singur autobuz Mercedes, și absolut nici un pieton. Hamid își apăsă piciorul pe accelerație, înăbușindu-și un chicotit de plăcere, și șerpui cu mașina de-a lungul străzii pustii.

Frînă în fața unei impunătoare clădiri în stil maur. Tencuiala se desprindea de pe arcadele exterioare în bucăți de mărimea unor lespezi. Privită de afară, construcția semăna cu palatul părăsit al unui prinț al deșertului. Sîrme rupte

ieșeau din zidărie, deasupra arcadei principale, stînd mărturie că acolo fusese cîndva o firmă cu neon. O scîndură pictată grosolan, de mînă, o înlocuise, fiind prinsă în niște bucle inegale de sîrmă subțire. Dîre de vopsea uscată se prelingeau de la inscripție pînă la marginea de jos a scîndurii. Literele înzorzonate — bine distanțate în partea dreaptă, de unde începuse să scrie pictorul de firme, dar înghesuindu-se, tot mai mici, pe măsură ce el se pomenise, pe neașteptate, că nu-i ajunge spațiul — arătau că era vorba despre un hotel: *Grand Hotel.*

Hamid îl conduse de-a lungul unei curți pavate, presărate cu palmieri înalți. De o parte și de alta, niște bazine, în care fîntînile arteziene încetaseră de mult să mai funcționeze, erau pline de resturi vegetale uscate.

Holul de recepție era înalt, spațios și rece. În spatele unui birou stăteau trei bărbați care urmăreau programul unui televizor portabil. Hamid îl salută pe fiecare din ei cu un complicat ritual de îmbrățișări și strîngeri de mînă, și abia pe urmă își continuă drumul spre restaurant. Încăperea era luminată strălucitor de niște candelabre uriașe, iar mesele se aflau la distanțe foarte mari una de alta. Doar două din cincisprezece erau ocupate de indivizi europeni bogați. Hamid se sfătui într-un mod conspirativ cu un șef de sală îmbrăcat cu o incredibilă haină de seară și cu pantaloni în dungi, care le făcu plecăciuni și-i conduse la una din cele mai depărtate mese. Înhățată în mod ostentativ bacșișul oferit de Hamid. Mike alese îndelung din bogata listă de meniuri. Cînd îi dădu comanda ober-ului care aștepta zîmbind prostește, omul scutură din cap, i se aplecă peste umăr, și cu vîrful creionului îi indică un fel de mîncare.

— Vă recomand miel, domnule. E foarte bun.

Mike simți accentul crud al adevărului. Nu ținu seamă de el și replică:

— Îți mulțumesc, dar prefer peștele-spadă.

Chelnerul clătină din cap. Buzele i se țuguiaseră, ca un prim semn al disperării.

— Mielul este realmente foarte bun, domnule. Bucătarul îl recomandă călduros.

Mike izbi cu degetul în meniu.

— Ce aveți din toate astea?

Știa. Se străduí să nu zîmbească — și așa, omul se simțea îndeajuns de prost.

— Miel, domnule, răspunse șeful de sală chinuit la culme.

— Grozav. Asta să-mi serviți, replică Mike, mulțumindu-i cu un zîmbet.

Chelnerul se întoarse imediat spre Hamid, luîndu-și înfățișarea atentă a unuia care se pregătește să asiste la dificila sarcină de a alege din cuprinzătoarea lor listă de tentații.

Hamid comandă și el tot miel.

Un sudanez înalt, ce îndeplinea rolul de chelner specializat în „vinuri", se apropie cu pași lenți și le luă comanda de suc de mere. Dură cîteva minute pînă cînd se înapoie, purtînd în brațe, ca pe un bebeluș, un șervet de in. Gîtul înfășurat în staniol al unei sticle răsărea din cutele cîrpei. Mike se rezemă de spătarul scaunului — la urma urmei, putea să se bucure de spectacol. Chelnerul scoase dopul sticlei și, cu gesturi exagerat de pompoase, turnă cîteva picături în paharul lui Hamid. Acesta îl ridică și-l cercetă privindu-l în zare, ignorînd mîzga slinoasă de pe marginea lui. Roti lichidul clătinînd paharul, îl examină atent, și sorbi din el cu o expresie de mare cunoscător. Îl plimbă un timp prin gură, sugîndu-și obrajii, ca și cum s-ar fi luptat cu o boală a gingiilor, după care înghiți băutura, dînd toate semnele unui puternic dezgust. Lăsă să se scurgă cîteva clipe de suspans, în timpul cărora îngădui delicioaselor componente ale gustului căruia i se datorează faima sucului de mere să i se întipărească în memorie, și abia pe urmă îi făcu chelnerului un semn abia perceptibil.

Omul se înclină aproape la unghi drept și, cu o mișcare grațioasă a mîinii, le umplu paharele. Ei le ridicară și ciocniră ceremonios. Mike luă o înghițitură de suc. Dulceața lui i se încleia pe dinți.

Cît mîncară, Hamid monopoliză conversația. Pentru cazul în care Mike nu i-ar fi priceput punctul de vedere expus cu cîteva ceasuri în urmă, îi povesti din nou aventurile sale cu tinerele englezoaice. În decursul zilei, ele deveniseră mult mai picante. Hamid nu intenționa să jignească pe nimeni, însă dacă el ar fi fost englez, n-ar fi vrut ca femeile lui să fie ca fetele acelea; dar, cine știe, poate că englezii nu erau la fel de buni la pat ca libienii. Oare Mike credea că așa stăteau lucrurile?

Mike zîmbi, rămînînd tăcut. Probabil că, în urmă cu cincisprezece ani, încă s-ar fi obosit să explice.

— Hamid, vrem să ne întîlnim cu Colonelul.

Hamid îi răspunse printr-un zîmbet lipsit de expresie. În închipuirea sa, se afla tot la discoteca din Norwich, frecîndu-și șoldurile de o fată.

— Vrem să-l vedem. Imediat. Este de o importanță vitală.

Hamid îi adresă un zîmbet vag. Clătină din cap aprobator.

— Sigur că da. Conducătorul e întotdeauna fericit să-i primească pe oaspeții poporului libian. Ar fi încîntat să vă întîlnească.

Mai sorbi îndelung din suc, accentuîndu-și zîmbetul, și adăugă:

— Din păcate, pentru moment nu se află la Tripoli. Este...

Mike îl întrerupse, ridicînd o mînă.

— Imediat, Hamid. *Trebuie* să-l vedem. Este *absolut necesar* să-l vedem.

Cu un gest afectuos, îi puse o mînă pe braț, adăugînd:

— Cît despre mine, aș prefera să mă ajuți tu. Ești prietenul meu. (Hamid radie de mulțumire.) — Dar mai sînt și alți oameni, mai nerăbdători ca mine, oameni care nu înțeleg comportamentul vostru, al Islamului.

Surîsul lui Hamid începu să dea semne de oboseală. Se foi, trăgîndu-şi fundul lătăreţ mai spre marginea scaunului. Mike continuă:

— Unii dintre tovarăşii noştri de-acolo, din Dublin — zise fluturîndu-şi mîna spre stînga, ca şi cum un membru al Armatei Republicane Irlandeze ar şti întotdeauna încotro se află Dublin-ul, tot aşa cum un musulman cunoaşte mereu direcţia spre Mecca — unii dintre ei sînt indivizi violenţi, greu de stăpînit. Uneori nu înţeleg necesitatea aşteptării unui moment prielnic. Se comportă prea grăbit, în moduri care le pot aduce chiar şi necazuri. Şi, cîteodată, atrag necazuri asupra capetelor prietenilor lor.

În timp ce vorbea, Mike zîmbea — un zîmbet îndurerat, ce exprima suferinţa de nespus pe care i-o cauza obligaţia de a destăinui unui prieten credincios aspecte atît de dezgustătoare. Hamid se trase şi mai la marginea scaunului.

— Tu ştii bine, Hamid, mişcarea noastră are legături şi cu grupări din alte ţări decît cele din Anglia. Grupări care luptă şi ele pentru propriile revoluţii. Oamenii aceia ne sînt ca un fel de veri, exact aşa cum îmi eşti tu mie. Ne ajută, întocmai cum ne ajutaţi voi. Uneori ne cheamă să-i ajutăm noi pe ei. Pricepi ce-ţi spun?

Zîmbetul lui Hamid se lărgi, dezvăluindu-i dinţii strălucitori. Era zîmbetul nesigur şi nervos al unei persoane cu autoritate limitată, care se pregăteşte să audă ceva ce, în mod categoric, ar prefera să ignore. Deschise gura să vorbească. Mike îi făcu semn să tacă şi continuă:

— Nişte persoane s-au dus la Dublin, la oamenii mei de-acolo, tocmai spre a cere ajutor. Erau palestinieni — o grupare care-l urăşte de moarte pe Arafat. Sînt convinşi că este vîndut sioniştilor şi americanilor, şi că-i trădează. Doresc să aibă şi ei armele lor, spre a-şi duce mai departe lupta aşa cum cred ei.

Hamid își umezi buzele. Surîsul îi pierise. Căpătase înfățișarea unui om care dorește cu ardoare să devină brusc surd. Mike își urmă vorba:

— Unii dintre-ai noștri vor să-i ajute pe acești veri, care-au fost refuzați pretutindeni în altă parte, tot așa cum eram refuzați și noi înainte de a avea norocul să găsim prieteni aici, la Tripoli. Verii noștri au planuri îndrăznețe de răzbunare împotriva sioniștilor și de continuare a luptei chiar pînă-n inima Americii. Oamenii noștri susțin că avem destul de multe arme pentru a le da și lor... (Se aplecă mai aproape de Hamid și-și apăsă mîna pe brațul lui.) — ... mulțumită ajutorului vostru generos.

Hamid pricepuse aluzia și aproape că scîncea, încercînd să protesteze:

— Dar armele acelea v-au fost date *vouă*. Ca să le folosiți împotriva dușmanilor voștri. În propria voastră țară.

Mike clătină din cap, sub povara unei tristeți de nesuportat.

— Asta nu-i dorința mea, Hamid. Eu, personal, mă opun cu toată puterea acestor oameni. Cei violenți sînt aceia care vor să facă asta. Spun că nu există nici un pericol. Chiar și dacă „verii" noștri ar fi prinși, armele lor n-ar putea indica drumul pînă la organizația noastră.

Ochii lui Hamid se îngustară. Doar cîțiva inchi îi despărțeau fața de cea a lui Mike. Întrebă cu viclenie:

— Dar pînă la noi?

Mike se lăsă pe spătarul scaunului și ridică ușor din umeri, desfăcîndu-și brațele într-un gest de neputință. Hamid îi pricepu mesajul. Spus pe șleau, era foarte scurt: „Dați-ne ceea ce vrem, sau îi asmuțim împotriva voastră pe americani, care se vor repezi la prilejul de a reveni să vă bombardeze, scoțînd iar și sufletul din voi. Așa că alegeți!"

Mike urmărea expresia feței lui Hamid, pe măsură ce acesta trecea printr-o serie de reacții sufletești. Cînd libianul se hotărî să vorbească, părea că-i gata să izbucnească-n lacrimi.

— Nici măcar nu cred că există o aemenea grupare.

Mike se rezemă și mai bine pe spătarul scaunului și-i zîmbi blînd. Zîmbetul acesta îi dădu lui Hamid cel de-al doilea rînd de veşti proaste. Poate că, într-adevăr, nu exista un astfel de grup. Dar încearcă numai să le explici asta americanilor, cînd ambasadorul lor de la Oslo — sau din Seul, sau din Lagos — ar fi împuşcat cu o armă de proveniență libiană, sau dacă o bombă confecționată din piese de fabricație libiană ar doborî încă un avion al agenției Pan-American ori un avion cu reacție TWA, capabil să transporte sute de pasageri.

Mike se aplecă spre Hamid, atingîndu-i iar mîneca.

— Fixează, pur și simplu, întîlnirea, prietene. La o dată foarte apropiată.

Capitolul 18

Kevin se prinse zdravăn de balustradă, străduindu-se să-şi păstreze echilibrul pe puntea alunecoasă. Stropii îl împroşcau, scurgîndu-se în şiroaie de pe haina lui de piele pe pantalonii de catifea reiată, uzi leoarcă. Servieta ponosită din mîna lui stîngă devenise de o culoare mai întunecată în locurile în care pielea poroasă fusese pătrunsă de apă de mare. Îşi supse buza inferioară şi, furios şi nerăbdător, încercă să străbată cu privirea prin beznă. Deja, în spatele lui, ameninţau să se ivească zorii.

Deodată, prin ceaţă, zări silueta micuţei bărci care, în ciuda aparentei imposibilităţi, înfrunta valurile îndreptîndu-se spre el. Distanţa se tot micşora. Unul dintre cei doi bărbaţi din ea se apleca peste bord, aducînd mica şalupă atît de aproape de nava de pescuit pe cît îi îngăduia teama să nu se răstoarne sub hula puternică produsă de aceasta. Celălalt se ridică rapid în picioare şi aruncă o parîmă, care se izbi de covertă, chiar lîngă Kevin. Un membru al echipajului, îmbrăcat într-un impermeabil, o ridică şi, cu un nod de expert, o încolăci în jurul unui mic tachet de împănare.

— Hai, pleacă.

Ţinînd într-o mînă un capăt al frînghiei, îl plesni brutal cu celălalt pe Kevin peste umăr, împingîndu-l la o parte.

Cu mişcări stîngace, împiedicat de servieta pe care-o ţinea în degetele încleştate, Kevin se ţinu bine de balustradă şi coborî scara — de fapt, împletitură de frînghii, cu trepte din scîndurele de lemn, care atîrna liber pe lîngă peretele navei. Coborîrea era înnebunitor de dificilă. Peretele navei de pescuit se tot mişca, uneori aplecîndu-se într-atît încît îl lăsa atîrnînd în gol, alteori înclinîndu-se în partea cealaltă pînă-l apăsa pe flancul ei, cu degetele strivite între scară şi vopseaua zgrunţuroasă.

Încet-încet, continuă să coboare. Fiecare pas era însoţit de riscul real de a scăpa din mînă frînghia sau de a nu nimeri treptele, căzînd în valurile înspumate dintre cele două ambarcaţiuni. Gîndul acesta nu-l înspăimînta — nici nu-i trecea prin minte să-şi piardă echilibrul. Ceea ce făcea, era pur şi simplu mult prea important pentru a-şi putea îngădui să dea greş prin propria sa slăbiciune. Mai coborî o treaptă, ţinînd strîns servieta, încercînd s-o ferească de apă. Un val se sparse de genunchii săi, cît pe-aci să-l smulgă de pe scară. La cîţiva iarzi de el, cei doi bărbaţi se luptau cu disperare să-şi ţină fragila ambarcaţiune departe de zbuciumul sălbatic al navei mai mari, care, pe neaşteptate, se lăsă în jos ca un lift, cufundînd în apă scara. Răceala de gheaţă a mării îi ajunse lui Kevin pînă la piept. Spuma unei creste de val îl biciui peste faţă.

Luat prin surprindere şi uluit, slobozi o înjurătură. Afurisita de şalupă era *deasupra* lui! Se pomeni privindu-l în faţă pe omul care încerca să o îndepărteze împingînd cu vîsla. Nava de pescuit îşi îndreptă poziţia, trăgîndu-l pe Kevin din mare. Apa îi curgea şiroaie din pantalonii ce atîrnau greu pe el. Umărul i se izbi dureros de vîslă şi, vreme de cîteva clipe de groază, stătu nas în nas cu omul care-o manevra. Sări jos de pe scară, înjurînd.

— Fir-ar al dracului!

Căzu cît era de lung pe fundul şalupei, acoperit de cîteva degete de apă care-i pătrunse în urechi. Continuă să înjure, în timp ce se ridică în şezut, încercînd să-şi tragă în sus pantalonii. O julitură pe bărbie, acolo unde se izbise de copastie, începuse deja să se umfle. Înjură încă o dată, se luptă să ajungă pînă la banca de la pro vă şi se prinse de ea cu toată puterea. Nava de pescuit deja nu mai era decît o siluetă cenuşie în ceaţă, pornită pe drumul ei de vreo şaizeci de mile[1], înapoi, spre golful St. Bride, de pe coasta galeză. Poate că-n noaptea asta nu prinseseră peşte, însă cele opt sute de lire pe care le încasaseră pentru această călătorie aveau să le compenseze paguba.

Cei doi bărbaţi se uitau la el rînjind. Cel de la cîrmă îi întinse o sticlă de whiskey de un sfert. Kevin mulţumi printr-o scurtă înclinare a capului, trase o duşcă bună şi se întoarse cu spatele la ei, aţintindu-şi privirea înainte. Conturul palid al coastei abia începea să se zărească. Distanţa dintre Wexford şi Arklow era mare — o întindere aproape nepopulată, plină de stînci colţuroase şi golfuleţe nisipoase. Drumul care pornea de la Dublin spre sud se înfigea aici adînc în uscat, astfel încît şansele de a fi văzuţi de nişte ochi răuvoitori, în zorii unei zile de iarnă furtunoase, erau practic nule. Exista o slabă posibilitate să fie găsiţi de paza de coastă. Dar, în această parte a Republicii, pînă şi membrii acesteia se gîndeau de două ori înainte de a raporta deplasări ciudate ale oamenilor ce veneau dinspre insula principală. Acasă aveau, ca orice om, neveste şi copii.

Un sfert de oră mai tîrziu, individul care ţinuse vîsla se afla la volanul unui camion lipsit de ferestre, trecînd fără grijă peste hîrtoapele unui drum de ţară desfundat ce ducea

---

1 *Milă*: este vorba despre mila marină engleză, egală cu 1853 m. (n.t.)

spre șoseaua Dublin-ului. Kevin era scuturat de frisoane și încerca să se țină bine pe scaunul improvizat dintr-o lădiță de scule, în bezna de nepătruns din fundul camionului. Pătura pe care și-o înfășurase în jurul umerilor uzi leoarcă avea o puternică duhoare de cîine. Servieta se afla bine strînsă între picioarele sale.

La zece și douăzeci, camionul trase în fața unei case de la periferia Dublin-ului — aceeași în care se desfășurase interogatoriul lui Mike, cu cîteva zile în urmă. Kevin intră înăuntru. Un tînăr îi strînse călduros mîna și-l conduse pe scările ce coborau la subsol. Erau acolo toți cei care fuseseră de față la interogarea lui Mike, dar li se adăugaseră alți trei bărbați, toți intrați bine în vîrsta a doua. Kevin trînti pe masă servieta.

— Poftim! Nimeni nu voia să mă asculte!

Cei din încăpere rămaseră tăcuți în timp ce Kevin relată din nou evenimentele care-l aduseseră aici. Cînd sfîrși, urmă o lungă pauză. Mary fu cea dintîi care vorbi.

— Trebuie să fie ucis, spuse pe un ton lipsit de patimă.

Era o simplă constatare, urmarea de neînlăturat a unor fapte.

Cu o expresie posomorîtă, Kevin dădu din cap în semn de aprobare.

— Asta știm. Întrebarea este cît de repede o putem face? Și cine?

Unul dintre bărbații mai vîrstnici luă cuvîntul:

— Randall și O'Keefe. Ei pot, pur și simplu, să-l dea dispărut. Se află la fața locului, iar el nu se așteaptă la necazuri. Pentru ei va fi ușor ca bună-ziua să-l înlăture.

Kevin scutură din cap.

— Dar ei nu cunosc situația.

— Păi, spune-le-o. Pune mîna pe telefon și explică-le.

Mary i se adresă celui care tocmai vorbise:

— N-ai înțeles. Ceea ce vrea Kevin să zică este că nu le putem telefona. Trebuie să presupunem că orice apel pe care-l facem ne este interceptat. Acesta-i unul din motivele pentru care totul a mers al dracului de prost.

Vîrstnicul tresări. Nu-i plăcea să le audă pe femei înjurînd.

— Și atunci, care-i alternativa? întrebă.

— Cineva trebuie să se ducă acolo și, ori să-l omoare, ori să se asigure că va fi executat de Randall și O'Keefe. Altminteri, riscăm ca Scanlon să scape și, în plus, să-i arunce-n aer pe cei doi.

Bărbatul se încruntă.

— Crezi că englezii ar putea face asta? Crezi că au oameni în Libia?

— Nu chiar oameni de-ai lor. Pentru ce ar avea, dacă-i pot pune pe israelieni să se ocupe de treaba asta-n locul lor? În Libia există infiltrați destui membri de-ai Mossad-ului. Cristoase, dacă israelienii și-ar chema spionii, economia libiană ar fi la pămînt: i-ar lipsi mîna de lucru.

Omul zîmbi acru.

— Așadar, trebuie să-l omoare unul din noi.

Ea confirmă printr-o înclinare a capului.

— Întocmai.

Apoi își mută privirea pe rînd, de la unul la celălalt. Ochii i se opriră asupra lui Kevin.

— Kevin? Vrei să fii tu acela? Tu ai fost cel care n-ai vrut să ne încredem în el. Ești de acord să pui lucrurile la punct?

Glasul îi era plin de sarcasm. El îi aruncă o uitătură cruntă.

— Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta. Ce, n-am avut dreptate cînd am zis să nu-i acordăm încredere nemernicului?

Scrută chipurile celorlalți, căutîndu-le aprobarea, apoi reveni la Mary:

— Însă, așa este, mi-ar plăcea să-l împușc pe ticălos. Dacă s-ar mai fi aflat în Marea Britanie, treaba ar fi fost deja

făcută, fără să mai vin aici. Dar este-n Libia, şi asta mă pune-n imposibilitate să acţionez. Ar însemna o călătorie cu avionul. (Scutură din cap şi-şi roti din nou privirea în jurul încăperii.) — Ştiţi cu toţii că nu ne putem asuma riscul ca eu să fiu văzut umblînd prin aeroporturi. Există nouăzeci la sută şanse să mă aresteze.

— Randall călătoreşte cu avionul. O'Keefe de asemenea, replică Mary pe un ton categoric.

Kevin îi aruncă o privire piezişă, dar, mai înainte de a-i putea riposta, interveni bărbatul chel, cel căruia i se spunea Dev:

— Las-o baltă, Mary. Ăia doi şi-o pot permite. N-au fost fotografiaţi de ani de zile. Isuse, despre Jack se crede c-ar fi *murit*. Nimeni nu stă la pîndă după ei. (Cuprinse întreaga încăpere într-un gest larg al mîinii.) — Kevin are dreptate. Partea proastă e că problema este aceeaşi pentru fiecare din noi. Apărem cu toţii pe lista aia mare, nelipsită nici unui dispozitiv de securitate din Europa. Nu există aeroport în care vreunul din noi să poată risca să intre. Şi necazul e că nu-i vorba doar că unul dintre *noi* ar putea fi prins: ticălosul se află acolo, ducîndu-i de nas pe Harry şi pe Jack. Ne aşteptăm la o catastrofă afurisită. Ţelul este acum prea important ca să ne mulţumim cu *speranţa* că unul dintre noi ar reuşi să se strecoare pînă la el.

— Şi atunci, are cineva vreo idee salvatoare? întrebă Mary privindu-i pe rînd.

Se întoarseră cu toţii spre ucigaşul soldaţilor din Gardă. Acesta continuă:

— Te vei duce tu.

Mary se uită ţintă la el, gata să zîmbească. Îşi duse un deget la piept.

— Eu?

— Da. Eşti singura persoană dintre cei de aici care n-a fost fotografiată niciodată. Nu te afli pe listă. Poţi merge unde poftesti.

Continuă să-l privească mirată.

— Dar... o *femeie*... în Libia? Glumeşti! În groapa aia de gunoi n-o să găsesc nicicînd pe cineva care să mă ia în serios.

Kevin vorbi iar:

— Va trebui s-o faci. Dermot are dreptate. Eşti singura care *poate* s-o facă fără riscul de-a fi prinsă.

Fata scutură din cap exasperată.

— Ştiţi ce? Să vă intre bine-n cap, eu sînt femeie. O femeie sosind neînsoţită în Libia? Nici măcar n-ar lăsa-o să intre-n ţară. Ar trimite-o înapoi cu primul avion.

Buzele lui Kevin se lăţiră într-un zîmbet plin de venin.

— Eşti sigură că de vrut *ai vrea* să te duci? Eşti convinsă că tot amorul ăla, în camera lui de la hotel, nu ţi-a sucit capul?

Mary se întoarse spre el, cu fulgere în priviri.

— Să nu-ndrăzneşti să-mi vorbeşti mie aşa, ticălosule! Am fost acolo pentru a executa nişte *ordine*.

Se întrerupse, încercînd să-şi înfrîneze mînia. Cînd vorbi iar, glasul îi redevenise blînd şi stăpînit. Li se adresă tuturor:

— Aşa că nimeni să nu mă înţeleagă greşit. Mi-ar face *plăcere* să fiu eu executoarea. Vreau să-l văd mort pe nemernicul acela. E ceva personal. Te doare să fii bătaia de joc a unei javre de englez.

Îşi desfăcu braţele într-un gest de neputinţă, şi continuă:

— Doar că nu văd cum mi-ar fi *posibil* să fac asta, atîta tot. Lăsînd la o parte orice altceva, faptul de a fi singura a cărei fotografie nu se află pe uşa vestiarului oricărui om al securităţii din Europa, înseamnă şi că sînt singura care se poate deplasa liber între aici şi Anglia, fără a fi prinsă sau împuşcată de S.A.S.

Dermot vorbi iarăşi:

— Las-o baltă, Mary. Kevin are dreptate. Tu eşti cea care trebuie să-l lichidezi. Noi, toţi ceilalţi, putem intra şi ieşi, în

și din Anglia, cu vaporul. Durează ceva mai mult decît cu avionul, dar este fezabil. Cît despre intrarea ta în Tripoli, omul nostru din Olanda poate aranja asta. Și dacă ai vreo reținere, nu trebuie să-l lichidezi tu însăți. Este suficient să-i explici situația lui O'Keefe.

Kevin izbucni într-un rîs batjocoritor:

— Da. Corect. De împușcat îl poate împușca O'Keefe. Tot ce ai tu de făcut este să te dezbraci și să-i distragi atenția.

Furioasă, Mary se întoarse brusc, aplecîndu-se spre el.

— Întocmai! Exact așa cum ai încercat tu de destule ori să mă silești să te distrez pe tine!

Se trase înapoi cu o expresie de total dispreț.

— Nu mă trata de sus, Kevin! Mi-am plătit aceleași drepturi ca oricare altul dintre cei de față! M-am culcat cu Scanlon, desigur. În felul în care v-am explicat. Iar acum îl voi împușca, în felul în care mi se va spune s-o fac. Am petrecut cu omul ăsta cîteva zile — și mi-a plăcut. Nu-i un secret. Celor mai mulți dintre noi le-a plăcut tipul. Asta nu-nseamnă că mi-am pierdut capul după el. Viața lui O'Keefe, viața lui Randall, întregul lor plan — de toate s-ar alege praful dacă nu ajungem la Scanlon al dracului de repede.

Se întrerupse, gîfîind. Cînd vorbi din nou, vocea îi era doar o șoaptă:

— Așa că nu vă frămîntați degeaba. Dacă va trebui s-o fac eu, nu mă voi da în lături. Va căpăta un glonț în ceafă, și singura emoție care va interveni în toată afacerea va fi că voi simți ceva mai multă satisfacție decît oricare altul dintre cei de aici.

Dermot zîmbi.

— O.K., Mary, potolește-te. Ți-am înțeles cu toții punctul de vedere. Și tu, Kevin, stăpînește-ți limba. Constat că lași ca toate cîte s-au petrecut să te transforme într-un paranoic. Adresîndu-i-se lui Devlin, adăugă: — Dev, tu ești specialistul în călătorii. Putem ajunge astăzi în Olanda?

Devlin își consultă ceasul și-și umflă obrajii.

— Este un avion către Amsterdam la patru și treizeci.

Mary se uită la propriul ei ceas.

— Haida-de, Dev, glumești. E trecut de trei și jumătate. Nu există nimic ceva mai tîrziu? Mi-ar fi imposibil să fiu gata pînă atunci.

Devlin zîmbi disprețuitor.

— Tu vezi-ți de ale tale. Te asigur că-l vei prinde.

Mary începu să protesteze. Celălalt îi făcu semn să tacă.

— Îți afirm că-l vei prinde.

Își roti privirile asupra celorlalți, cu un surîs de automulțumire, și adăugă, ca o explicație:

— E vorba de Aer Lingus. O să-l chem pe-un tip pe care-l cunosc, acolo, la aeroport. Nu vor decola fără tine.

Mary ieși din vamă, schimbă niște bani și urcă în autobuzul cu destinația Haga. De la stația de sosire merse pe jos în lungul cîtorva blocuri, pînă ajunse-ntr-o zonă de clădiri înalte și înguste, ale căror partere și subsoluri erau, în majoritate, baruri și cîrciumi ieftine, indoneziene și chinezești. Intră într-una din acestea, care deasupra intrării laterale avea o firmă din plexiglas, indicînd că era vorba de un hotel, și urcă pînă la primul etaj, pe o scară strîmtă și abruptă. Sus, într-o sală de recepție înghesuită și mirosind a praf și a mîncare învechită, îl găsi pe proprietar. Era un bărbat înalt și costeliv, între patruzeci și cincizeci de ani, cu părul lung pînă pe umeri și nepieptănat al beatnic-ilor anilor 'șaizeci. Doar cu un mîrîit și o scurtă mișcare din cap, întinse mîna la spatele său unde, pe un panou, atîrnau vreo duzină de chei, fiecare cu cîte un uriaș inel de cauciuc de mărimea unei mingi de tenis. Scoase din cui una din ele și i-o aruncă în

palmă. Fără nici un cuvînt de îndrumare, Mary se duse drept la cameră, în mod evident perfect familiarizată cu dispoziția coridoarelor întortocheate.

După ce se spălă rapid într-o chiuvetă crăpată, ieși din casă și merse fără șovăire — în mod clar, nu era pentru prima dată — către o cabină telefonică. La al treilea apel, îi răspunse o voce binecunoscută. Conversația fu grăbită și eliptică. Își putu da seama de surpriza din glasul celuilalt. Cînd fu convinsă că ceea ce-i cerea fusese bine înțeles, îi preciză o oră, fără a menționa vreun loc, și puse receptorul în furcă.

Bărbatul închise și el telefonul, rămînînd cîteva clipe cu privirea îndreptată, prin fereastra înaltă, spre întinderea cenușie a Mării Nordului. Apoi se întoarse și se duse în pragul altei camere. O femeie stătea pe pat, vorbind. O alta, corpolentă, cu trăsături frumoase dar îngroșate de grăsime, și îmbrăcată într-o galabia[1] de mătase ce-o înfășura toată, tocmai ieșea din camera de baie. Bărbatul îi adresă cîteva cuvinte scurte celei de a doua femei. Buzele ei schițară o grimasă de dezamăgire. Grăsana se întoarse către femeia de pe pat și începu să vorbească agitat în arabă, arătînd spre bărbat. El fu cît pe-aci să răspundă ceva, apoi se răzgîndi. Ascultîndu-i tirada, ridică din umeri, se răsuci pe călcîie și părăsi apartamentul.

Parcurse cu mașina scurta distanță pînă la Oficiul Comercial Libian și parcă în spațiul rezervat din fața acestuia. Salutîndu-l pe polițistul ce stătea de pază la ușă, intră în clădirea întunecoasă. Peste cîteva clipe, o lumină se aprinse la al treilea etaj. Bărbatul apăru la fereastră și rămase acolo două-trei secunde, cu chipul în plină lumină, după care trase în jos oblonul opac.

Douăzeci de minute mai tîrziu, în timp ce lumina încă mai ardea la etaj, o ușă se deschise spre o alee din spatele

---

1 *Galabia* = veșmînt tradițional arab, constînd dintr-un fel de sutană largă, cu mîneci lungi, de obicei albă, cenușie sau neagră, purtată atît de bărbați, cît și de femei. (n.t.)

clădirii. Ieși un bărbat. Încuie cu grijă ușa în urma lui, scrută atent strada și porni cu pași grăbiți. Mercedes-ul de un albastru închis rămăsese în mod ostentativ în spațiul oficial de parcare din fața clădirii. Omul făcu ulterior cîteva diversiuni bruște, cotind pe nenumăratele străduțe înguste din zonă. De mai multe ori se întoarse pe neașteptate, revenind pe propriile-i urme și cercetîndu-i cu priviri sfredelitoare pe ceilalți trecători. De două ori urcă și apoi coborî din autobuze chiar în ultima clipă. În cele din urmă, convins că nu era urmărit, merse pe jos un kilometru, pînă la o cafenea situată în cartierul muncitoresc al orașului.

Aproape toți consumatorii aveau tenul la fel de întunecat ca al său. Cei mai mulți dintre ei erau muncitori angajați ca oaspeți din Turcia sau din nordul Africii. Zîmbi crunt cînd fraza îi trecu prin minte: cu cîțiva ani în urmă, ar fi fost denumiți pur și simplu imigranți, apoi cineva se gîndise la expresia „muncitori angajați ca oaspeți". În felul acesta, nimeni nu s-ar simți vinovat cînd ar sosi timpul să li se spună să plece.

În local nu erau decît puține femei, în majoritate cu părul de un blond exagerat și care ședeau la mese împreună cu bărbații. Mary stătea singură la o masă de lîngă perete, sorbind o cafea și înfruntînd privirile agresive ale mușteriilor de sex opus. Cînd îl văzu intrînd, fața i se lumină. Nou-sositul luă loc alături de ea, aplecîndu-se s-o sărute ușor pe obraz. Ea îi strînse brațul cu discreție.

— Ai adus-o?

El confirmă printr-o înclinare a capului și scoase din buzunar un plic. Mary luă foaia de hîrtie pe care-o conținea și o parcurse repede cu privirea. Era scrisă în arabă. Ridică din umeri și o vîrî la loc în plic.

— Va reuși să rezolve treaba? Le spune îndeajuns cît să-i convingă să coopereze?

— Le spune chiar mult prea mult. Îți vor da pe aeroport tot ce-ți trebuie. Vei beneficia de o mașină și de o escortă!

Ea schiță o strîmbătură.

— Nu sînt sigură c-o să vreau să am o escortă.

Bărbatul clătină din cap.

— Nu vei avea de ales. În orice caz, nu mai înainte de a lua legătura cu oamenii voștri. Femeile străine neînsoțite, ori sînt escortate, ori nu sînt primite în țară. Știi din ce cauză.

Mary încuviință dînd din cap. Cunoștea cauza. În majoritatea țărilor arabe, femeile care călătoreau neînsoțite erau bănuite a fi prostituate, afară de cazul că dispuneau de suficiente dovezi prin care să ateste contrariul. Chiar *avînd* toate dovezile cu putință, deseori ieșea la iveală că totuși erau prostituate. Perspectivele de agoniseală făceau să merite truda de a obține documentele necesare. Libienii erau și mai exigenți în privința asta decît alți arabi.

Bărbatul vorbi din nou.

— Consider că-i foarte periculos să porți asupra ta un astfel de document. E primejdios pentru tine și, dacă ai fi prinsă cu el, m-ar pune în mare primejdie și pe mine.

Mary întinse mîna și-l bătu ușor pe braț.

— Preferi să telefonezi? îl întrebă cu o îmbufnare răutăcioasă.

El își țuguie buzele.

— Știi foarte bine că nu mi-e cu putință. Supravegherea a devenit acum mult prea sofisticată. Coduri, valize diplomatice — toate astea-s aiureli. Se pricep să descopere mijloace prin care să ne cerceteze mințile, darămite convorbirile telefonice. Izbucni în rîs și continuă: — Trebuie să revenim la metodele strămoșilor noștri. Scrisorile sau informațiile din gură în gură sînt singurele mijloace de comunicare în care ne putem încrede. Și chiar și așa, sufăr că sînt nevoit să te oblig să porți asupra ta un asemenea document.

Fata zîmbi — un zîmbet larg și voios.

— Și eu sufăr. Dar ce altceva putem face? Eu nu vorbesc arăbește și sînt femeie. Închipuie-ți numai cum ar fi dacă aș apărea în aeroport *fără* asta și aș încerca să le explic pentru ce trebuie să mi se dea un revolver.

Bărbatul tresări și se uită nervos în jur.

— Te rog! Nu vorbi despre așa ceva! (Își coborî vocea pînă la nivelul unei șoapte.) — Și, la urma urmei, de ce ai vrea un revolver? E total lipsit de rațiune. În Tripoli te vei afla printre prieteni. Acolo nu vei avea nevoie de arme. Și dacă-ți trebuie una, de ce să nu aranjăm asta aici, în Olanda?

Mary îi bătu iar ușor mîna și arboră un surîs plin de mîndrie.

— Pentru că voi avea nevoie de ea acolo. Pornesc la o acțiune foarte importantă, una spectaculoasă. Ca o fetiță mare. Alături de O'Keefe și de ceilalți.

— Cînd pleci, mîine?

— Î-hî: De dimineață. Cu KLM-ul. Cursă directă, așa că nu-ți fă griji în privința scrisorii. (Îi adresă un zîmbet șiret.) — O s-o ascund într-un loc *foarte* sigur.

El roși, mutîndu-și pentru cîteva clipe privirea în altă parte; apoi și-o reîntoarse spre ea și, trecîndu-și limba peste buze, o întrebă:

— Și diseară? Ești liberă?

Vocea îi căpătase un timbru răgușit.

— Ca pasărea cerului. (Sub masă, strînse pulpa bărbatului.) — Vom lua masa în apartament?

El tuși ca să-și dreagă glasul și se foi pe scaun, stînjenit.

— Ah! vezi tu, Mary, apartamentul constituie pentru mine o problemă. Exact în aceste cîteva zile. Nevastă-mea s-a întors. Împreună cu sora ei. (Își rostogoli ochii, simulînd o suferință cumplită.) — Pentru a face cumpărături. Așa că-i imposibil, înțelegi... eu...

Îl întrerupse punîndu-i un deget pe buze.

— Speră să te înapoiezi acasă?

Bărbatul scutură înveselit din cap.

— I-am spus că am o întîlnire importantă cu niște oameni de legătură. Asta ar putea dura toată noaptea.

Își întoarse spre el ochii albaștri-verzui și-i zîmbi ușor.

— Hai să facem rost de ceva mîncare și să ne întoarcem la hotel.

Îl conduse pe scara îngustă și străbătură holul de recepție. Proprietarul le evită privirile. În cameră, ea puse sacoșa cu sandvișuri pe comoda acoperită de zgîrieturi. Bărbatul scoase dintr-o altă sacoșă plină cu cuburi de gheață una din cele două sticle de șampanie și începu să jupoaie poleiala din jurul dopului. Mary îi dădu paharul pentru periuța de dinți de la chiuvetă. Îl privi în timp ce turna șampania. Totodată, cu o lucire ușor ironică în ochi, își desfăcu fermoarul fustei, lăsînd-o să alunece pe pardoseală.

El îi întinse paharul. Șampania curgea peste buza acestuia, prelingîndu-i-se printre degete. Mîna îi tremura. Mary ridică paharul în dreptul ochilor și zîmbi. El îi întoarse surîsul, neputîndu-se abține să arunce priviri pofticioase spre picioarele ei. Bărbatul era considerat ca fiind Șeful adjunct al Delegației Comerciale Libiene. Mary știa că este ofițer superior în cadrul serviciului lor secret de informații din Țările de Jos și, totodată, principala legătură între Tripoli și diverse facțiuni din Irlanda. Omul acesta controla robinetul prin care se scurgeau armele.

— Noroc!

El ridică sticla și sorbi direct din ea.

— Noroc, stimată doamnă!

Mary puse paharul pe comodă, își trase încet bluza peste cap și se întoarse spre el, zîmbitoare.

Capitolul 19

Pat era nervos. Umbla cu paşi mari prin holul de recepţie, încruntat şi lovind cu pumnul în palma mîinii celeilalte. Mike stătea cufundat într-un fotoliu, cu picioarele întinse comod, uitîndu-se zîmbitor la omul care se agita prin cameră. Randall şi O'Keefe şedeau amîndoi pe canapea.

Scos din răbdări, Randall scutură din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Pat, termină odată şi stai jos. O să ne înnebuneşti pe toţi, învîrtindu-te aşa întruna.

Pat se încruntă şi mai tare.

— Nu mă pot stăpîni. Javra aia întîrzie iarăşi.

Mike îşi consultă ceasul.

— Pentru un arab nu-i tîrziu, spuse pe un ton blînd.

Pat se întoarse spre el, gata să riposteze, dar tocmai atunci se auzi un zgomot la uşă. Hamid dădu buzna în cameră. În mod excepţional, chipul nu-i era surîzător, iar ochii lui păreau apoşi, de parc-ar fi fost gata să plîngă. Cu bruscheţe, scurt, fără urmă din obişnuita lui jovialitate, îi făcu semn lui Mike să-l urmeze. Acesta, imitat de Jack Randall, se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Baftă!

Cel care le făcuse urarea fusese O'Keefe. Îi adresă lui Mike un rînjet — un rînjet tăios ca un brici. În acelaşi timp îşi ridică o pulpană a hainei, depărtîndu-şi-o de trup, ca pentru a şi-o potrivi mai confortabil. Hamid pornise deja spre ieşire, neremarcînd nimic. Doar Mike îi văzu revolverul înfipt la şold. Părea lung de douăzeci şi cinci de inchi. Îşi ridică privirea de la armă la faţa lui O'Keefe şi-i răspunse la zîmbet, adresîndu-i şi el unul rapid, din colţul buzelor.

— Îţi mulţumesc pentru urare, Harry. Vom încerca să nu avem nevoie de ea.

După o înclinare din cap către Pat, care stătea încruntat în spatele lui O'Keefe, se întoarse să-i urmeze pe Randall şi pe Hamid.

Un jeep îi duse pînă la aeroport, strecurîndu-se prin circulaţia rutieră cu atîta inconştienţă, încît chiar şi Hamid îşi încleşta mîinile pînă i se albiră încheieturile degetelor. La sosire se îndreptară spre o poartă laterală situată în gardul împrejmuitor, departe de clădirile principale. După o cercetare amănunţită a documentelor prezentate de Hamid şi în urma unei discuţii aprinse cu paznicii, poarta se deschise şi li se îngădui să intre.

Îşi făcură apariţia şi alţi paznici — tineri musculoşi, purtînd pe umerii uniformelor lor cu mîneci scurte insemnele de fetru roşu ale paraşutiştilor militari. În echipe de cîte doi, îl percheziţionară pe fiecare ocupant al jeep-ului, cu o meticulozitate profesională şi rapidă. Satisfăcuţi, îi lăsară să urce din nou în maşină. Jeep-ul porni în goană spre un colţ pustiu şi invadat de buruieni al terenului de decolare, îndreptîndu-se spre un elicopter ce părea să-i aştepte.

Încă patru arabi tineri, în uniforme cu pete de camuflaj şi purtînd pe cap cîrpele tradiţionale, stăteau pe podea, pe una din laturile elicopterului, cu picioarele răşchirate în faţă. Arătau mai dotaţi, mai isteţi şi mai bine clădiţi decît oricare

dintre militarii văzuți de Mike pînă acum. Erau înarmați doar cu niște revolvere înfipte în centuri, iar mîinile le erau noduroase și puternice. Se uitau cu ochi duri spre nou-sosiți, în timp ce aceștia urcară în aparat și se așezară pe jos, de-a lungul peretelui din fața lor. Mike înclină capul și-i salută cu o politețe amabilă, ghemuindu-se și el în spațiul strîmt. Nici unul dintre ostași nu-i răspunse. Continuară pur și simplu să privească țintă, cu un soi de ostilitate plictisită. Hamid nu făcu nici un efort să-i salute, ci se așeză pe jos, începînd să-și roadă unghiile. Pînă să aterizeze, zburară aproape o oră. Unul dintre tinerii ostași deschise ușa și le făcu semn să coboare.

Odată jos, Mike rămase locului, privind în jur și clipind în lumina soarelui care era deja spre asfințit. Se așteptase la un fel de tabără, eventual la o bază militară. În loc de așa ceva, se aflau în mijlocul unei vaste întinderi acoperite cu dune de nisip. Era de presupus că, spre a nimeri locul, pilotul se folosise de vreun soi de marcaj, dar, oricare-ar fi fost, pentru ochii neantrenați ai lui Mike acesta nu era vizibil.

Un panaș de fum se desprindea încetul cu încetul din ceață. Treptat, pe măsură ce panașul se apropia, devenea tot mai evident că de fapt nu era vorba de fum, ci de un nor de praf stîrnit de un vehicul. Peste cîteva minute, un jeep apăru patinînd pe creasta unei dune. Tînărul soldat îi îndemnă să urce repede la bordul lui, îmbrîncindu-i cu brutalitate din spate, ca să-i zorească. Mai înainte de a se fi așezat bine, șoferul băgă iar mașina în viteză și, în urletul motorului, se năpusti peste pantele abrupte de nisip alunecos.

În lumina soarelui ce se stingea, dunele aveau o strălucire roșiatică.

Merseră cu jeep-ul vreo trei sferturi de oră. Șoferul, cu capul înfășurat într-o cîrpă care-i lăsa doar o fantă în dreptul ochilor, nu avu nici o ezitare tot timpul cît străbătură în goană dunele atît de asemănătoare una cu cealaltă. Mike presupuse că era un beduin, membru al acelor triburi din deșert, care încă

mai rezistau tentației de-a avea o locuință proprie — una dintre tentațiile oferite de banii obținuți din petrol. Poate că făcea parte din însuși tribul Colonelului. Unul care-și schimbase cămila contra unui jeep, dar care continua să se simtă mai la el acasă sub cerul deșertului decît în blocul de ciment placat cu stuc al unei case din Tripoli.

Ajunseră la o oază. Nu vedeai acolo nici un lac înconjurat de palmieri unduioși, așa ca-n poze; exista în schimb turla înaltă a unei pompe acționate de vînt și, foarte aproape de ea, un grup de case scunde din lut, strălucind albe sub ultimele scînteieri ale soarelui. Pe o rază de cinci sute de iarzi de jur-împrejur se desfășura o întindere peticită de mici terenuri cultivate, pe al cărui pămînt roșiatic niște răsaduri tinere desenau fîșii cenușiu-verzui. Ceva mai departe, la bună distanță față de case, se înălțau cîteva corturi de beduini, din pînză de lînă vărgată.

Se îndreptară spre corturi. Cînd se mai apropiară, Randall se lipi de Mike și-i șopti ceva la ureche, arătîndu-i cu degetul un loc din spatele culturilor, unde o colecție de jeep-uri stăteau înșiruite într-o aliniere discutabilă. Alături de ele, abia vizibil dintr-o adîncitură de sol, se afla un elicopter vopsit în culorile de camuflaj ale armatei dar nepurtînd nici un alt semn distinctiv.

Jeep-ul se opri la patruzeci de iarzi de culturi. Șoferul le spuse să coboare și să parcurgă restul drumului pe jos, indicîn-du-le cel mai mare dintre corturi. Stînjeneala lui Hamid devenea tot mai accentuată cu fiecare pas ce-i apropia de acesta. Transpirația i se prelingea pe bărbie, picurîndu-i pe piept. Toată fața îi era umedă și pete întunecate îi apăruseră la subsuorile hainei. Mergea ca unul care se mișcă anevoie prin apă.

Cînd se apropiară de corturi, patru ostași de pază ieșiră din umbra adîncă a unui soi de portic sprijinit pe patru stîlpi. Îi percheziționară pe cei trei vizitatori cu aceleași maniere brutale ca și controlorii de la poarta aeroportului, scotocind

bine orice cută dubioasă, în căutarea a orice-ar fi putut sluji drept armă. În cele din urmă, unul din ei îi şopti cîteva cuvinte lui Hamid şi trase într-o parte un covor de lînă care juca rol de uşă. Îi pofti să intre, în faţa lui, într-o încăpere slab luminată.

Colonelul Ghaddafi arăta superb. Stătea tolănit pe un morman de perne risipite pe straturi suprapuse de splendide covoare multicolore. Cîţiva bărbaţi zăceau culcaţi în jurul lui. Unii dintre ei erau foarte în vîrstă, cu chipurile aspre, pîrjolite de soare, ale unor adevăraţi beduini. În mijlocul grupului, o narghilea bolborosea încet. Colonelul asculta cu atenţie încordată în timp ce unul dintre bătrîni vorbea pe îndelete, sublinindu-şi cuvintele cu gesturi delicate şi complicate. Aşteptă pînă ce vorbitorul sfîrşi ce avea de spus, apoi răspunse tot atît de tacticos. Numai cînd schimbul de păreri se apropie de încheierea sa firească se osteni să-i remarce pe nou-sosiţii ce stăteau în picioare, la intrare. Le spuse ceva în şoaptă celor din jurul său — mult prea încet pentru ca Mike să poată auzi — şi, unul cîte unul, uitîndu-se la vizitatori fără a-şi ascunde curiozitatea, ieşiră din cort pînă ce nu mai rămase nimeni în afară de Mike, Randall, Hamid şi gărzile cele tăcute. Randall îşi roti umerii într-o stîngace demonstraţie de bravadă. Hamid tremura pur şi simplu din tot trupul.

Cu o mişcare uşoară, uimitor de graţioasă, Colonelul se ridică în picioare. Mike stătea cu mîinile pe lîngă corp, studiindu-l. Omul era mai scund decît şi-l imaginase. De asemenea, era mult mai chipeş decît arăta în fotografii. Faţa lui, cu trăsături accentuate, şi ochii săi negri şi vioi vibrau de energie. Vreme de cîteva clipe nu vorbi nimeni. Colonelul îi cercetă cu privirea, ochii aproape ascunzîndu-i-se sub pleoapele încreţite datorită atenţiei încordate. Pe neaşteptate, chipul i se destinse într-un zîmbet larg, cuceritor. Semiîntunericul îi accentua albul dinţilor.

— *Ah-lan wasahalaan*, spuse arătînd cu mîna pernele împrăştiate în faţa lui. *Fadal*, adăugă, trîntindu-se iar, cu graţia unei pisici, pe pernele de pe care se ridicase.

Deoarece Randall și Hamid ezitau — Randall prudent și cu buzele strînse, Hamid încă speriat de moarte — Mike dădu curs invitației și se așeză comod printre perne, calm și sincer amuzat. Ceilalți îi urmară exemplul, luînd loc cît mai aproape de el, ca și cum ar fi fost apărătorul lor firesc. Randall mormăi cu ciudă ceva, cînd încercă să-l imite pe Mike și să-și încrucișeze picioarele.

— Cafea?

Mike își înclină capul, acceptînd în numele tuturor. Spre surprinderea sa, Colonelul se ridică în genunchi și începu s-o pregătească el însuși, manevrînd un ibric de alamă cu coadă lungă pe deasupra unei minuscule sobe cu cărbuni. Mike zîmbi. Dintr-odată îi fu ușor să-și imagineze prilejul bine redat în presă în care, la o conferință, Colonelul îl dojenise aspru pe regele Hassan al Marocului pentru faptul de a-și fi prezentat mîna spre a-i fi sărutată de un slujitor. În mod categoric, nu acesta era stilul omului din fața lui. Colonelul trecu pe rînd, prin fața fiecăruia, o tavă de alamă, pe care se aflau patru cești minuscule, fără toartă, și patru pahare cu apă. Cît timp își sorbiră cafeaua, nici unul nu scoase vreun cuvînt. În cele din urmă, Colonelul și-o sfîrși, luă o înghițitură mare de apă, își șterse cu grijă buzele pe un șervețel de hîrtie și începu să vorbească.

Vorbi fără întrerupere trei sferturi de oră, în tot acest timp umblînd cu pași mari prin cort și subliniindu-și cînd și cînd discursul, prin gesturi elocvente. Mergînd încoace și încolo, se întorcea adeseori cu spatele către oaspeții săi. În acele momente Randall se apleca spre Mike, cerîndu-i în șoaptă să traducă. Mike îi răspundea printr-o încruntătură, îndemnîndu-l să tacă, deoarece și lui îi era greu să înțeleagă accentul oarecum nefamiliar.

Cînd discursul se încheie, Hamid încercă să răspundă. Cîteva secunde se bîlbîi jalnic, apoi se opri copleșit de spaimă. Mike îl înlocui, lansîndu-se în speech-ul pe care și-l tot repetase în minte — un generos omagiu adresat Marii

Jamahirii Arabe Libiene Populare Socialiste. În arabă îi era chiar mai greu să-l pronunțe păstrîndu-și seriozitatea decît îi fusese în engleză. Lăudă realizările Revoluției, dar avu grijă să nu-i aducă laude Colonelului însuși. Auzise din mai multe surse că omul refuza măgulirile personale, ba chiar le considera jigniri. În mod categoric, prezența lui acolo, în tabăra nepretențioasă din deșert, precum și purtarea sa de pînă acum față de ei păreau mult mai aproape de imaginea lui reală decît portretul de nebun paranoic pe care presa occidentală se-ncăpățîna să-l prezinte.

Colonelul Ghaddafi ascultă cu o expresie gravă, fără a se arăta surprins de faptul că un vizitator occidental, venit într-o misiune ca a lor, vorbea limba arabă. Părea chiar să considere asta ca pe ceva de la sine înțeles. În definitiv, el era acela care interzisese în Libia utilizarea, în administrație și pe orice inscripție publică, a oricărei alte limbi, aducînd la disperare o întreagă generație de oameni de afaceri străini care, de cînd venise el la putere, nu mai reușeau să găsească în aeroporturi unde se află toaletele.

Cînd Mike ajunse la capătul discursului, Colonelul îi făcu o plecăciune și începu o altă peroratie de-a sa. Randall dădu semne de nerăbdare.

— Ei na, ce mama dracului tot spune? Și ce spui *tu*? Căpătăm materialul, ori ba?

Șoapta lui răgușită păru să-și răspîndească ecoul în întregul cort.

Mike scutură mînios din cap, implorîndu-l pe tăcute să nu mai scoată o vorbă. Îi șopti totuși:

— Poți să nu mă crezi, dacă vrei. Nici n-a pomenit despre asta.

Problema despre care *pomenea* de fapt, și încă pe larg, era istorica luptă a națiunii irlandeze pentru înlăturarea jugului imperialist. Mike dădea din cap cu o expresie gravă, exprimîndu-și clar profundul său acord.

Deodată, cu o caracteristică schimbare a stării de spirit, Colonelul încetă să peroreze despre apăsarea imperialismului britanic și le propuse să ia masa împreună cu el. Mike avu norocul să înțeleagă întrebarea dintr-un foc. Tonul vorbitorului nu se modificase, neoferind nici un indiciu asupra neașteptatei treceri la alt subiect. Îi invitase pe vizitatori la cină pe exact același ton pe care-l folosise pentru a-i îndemna să înlăture oprimarea.

Doi slujitori în galabia albe își făcură apariția din zona întunecoasă din spatele cortului și așternură pe pardoseală, între ei, o pînză de in brodată. Pe aceasta începură să așeze platouri. Avură nevoie de cîteva minute pentru a realiza o extraordinară etalare de pilaf, legume, pește și toate mîncărurile cu carne de miel imaginabile. Randall se uita pe furiș la bucate, cu buzele strînse și cu o expresie bănuitoare. Urmînd exemplul Colonelului, începură să mănînce. Mike fu primul, servindu-se cu poftă din carne. Hamid îl imită, dar timid, încă înspăimîntat de prezența Colonelului. Randall îi observă cîtva timp cum mănîncă, și abia pe urmă se hotărî, tot morocănos, să întindă mîna și să ia de probă o bucățică de friptură. O inspectă cu circumspecție înainte de a și-o vîrî în gură. O rontăi, o înghiți, stătu să reflecteze o clipă, apoi scoase un mormăit de plăcere. Se aplecă cu entuziasm, înșfăcă din grămadă o halcă mare de carne, îi adăugă puțin pilaf și-și umplu gura cu tot mormanul acela de hrană.

Cît mîncară, conversația se rezumă numai la comentarii întîmplătoare printre molfăituri cu gura plină. Cînd slujitorii apărură din nou și începură să strîngă farfuriile, Randall era tare obosit. Cu un oftat adînc, se lăsă pe spate ștergîndu-și cu dosul mîinii grăsimea de pe buze. Apoi își holbă ochii, îngrozit, cînd slujitorii se întoarseră încărcați cu încă un rînd de tăvi, pe care se aflau noi feluri de mîncare. În momentul în care ultima farfurie fu golită, Randall nu mai avea mult pînă să înceapă să geamă. Ședea în spatele unui meterez de

resturi de mîncare, atît de îndopat, încît abia dacă mai putea înghiți. Poziția picioarelor încrucișate îl obosea de moarte. Stîngul îi amorțise. Încă de o oră dorea să se mai ușureze de vînturi. Suferind peste limita îndurării, în cele din urmă fu nevoit să-i dea drumul. Cînd zgomotul răsună în liniștea aproape deplină ce domnea în cort, Colonelul își înclină capul cu modestie, ca și cum îl primea ca pe un compliment deosebit de grațios.

Veni și cafeaua, însoțită de cîte o sticlă de apă de colonie franțuzească și de prosoape aburinde pentru fiecare. Își șterseră mîinile în mod ceremonios și aruncară prosoapele în tăvile ținute de servitorii care-i așteptau plini de respect.

În cort se făcuse răcoare. Colonelul, înfășurat într-o galabia de lînă, lungă pînă la glezne, părea să nu observe. Randall, într-o cămașă de bumbac cu mîneci scurte, începea s-o simtă. Își încrucișă brațele, strîns lipite de corp, și-și fricționă antebrațele. Cînd Mike se ridică în picioare, își înălță privirile, dintr-o dată atent. În sinea lui gemu, dîndu-și seama că Mike debita un nou discurs.

Mike începu prin a lăuda cina; admiră cortul; vorbi cu căldură despre viața în deșertul Arabiei. Colonelul asculta atent și răspundea cu sinceră plăcere. El însuși era originar din sud, din deșert. Îi plăcea viața triburilor nomade. Vreme de cîteva clipe, în timp ce depăna amintiri despre copilăria sa petrecută printre oamenii triburilor, Mike zări o portiță pentru ceea ce urmărise. Nu era decît un slab indiciu de dezamăgire, de nerăbdare născută din rolul ce-i fusese încredințat. Profită imediat de prilej.

— Colonele, pot îndrăzni să vă rog să mă onorați cu o favoare?

Ghaddafi îl privi cu oarecare precauție.

— Ești oaspete aici, replică fără a se angaja prea mult.

— Ați avea amabilitatea să-mi arătați deșertul? Vreau să spun, chiar acum. Noaptea.

Era ceva ce știa bine că făceau cu plăcere foarte mulți arabi, de la Golf pînă-n nordul Africii, fie simpli beduini, fie oameni sofisticați, călătorind cu avioane cu reacție. Le plăcea să meargă noaptea în deșert, să contemple pur și simplu imensa pustietate din jurul lor, satisfăcînd cine știe ce ancestrală dorință ce continua să ardă adînc în sufletul lor.

Ghaddafi stărui încă un minut cu privirea asupra lui Mike, apoi fața i se lumină iar de unul din neașteptatele și cuceritoarele sale surîsuri. Sări sprinten în picioare.

— Veniți, spuse cuprinzîndu-i pe toți într-un gest larg cu brațul. Să mergem.

Căscînd gura de uimire, Hamid se ridică anevoie de jos. Randall, pricepînd înțelesul gestului făcut de Colonel, începu să se salte, bombănind în timp ce-și dezdoia genunchii înțepeniți. Cu un cuvînt tăios, abia audibil, Mike le porunci să stea liniștiți.

— Nu!

Randall se întrerupse doar o clipă. Apoi, îndreptîndu-și cu greutate trupul, făcu un pas spre Mike.

— Unde dracu ai de gînd să...

Mike îi puse un deget pe buze, după care își flutură mîna într-un salut ironic.

— Fii cuminte, Jack. Ne vedem mai tîrziu.

Lăsîndu-l pe Hamid fără grai și perplex, și pe Randall încă încercînd să protesteze, le întoarse spatele și porni singur pe urmele impunătoarei siluete înveșmîntate în lunga sa sutană.

Ostașii de pază la intrare luară poziție de drepți, pregătindu-se să-i însoțească. Colonelul scutură din cap, dîndu-le de înțeles că pot pleca. Trecu în fața lui Mike și, dintr-un salt, se instală la volanul jeep-ului.

Vreme de cîteva minute merseră în tăcere, Colonelul conducînd dur, cu o evidentă plăcere. Părea să nu aibă

probleme, navigînd printre dune la lumina stelelor. Mike aruncă o privire în urmă. Oaza nu se mai vedea deloc şi nici o pîlpîire de lumină nu indica poziţia corturilor.

Pe neaşteptate, Ghaddafi opri jeep-ul şi coborî, imitat îndată de Mike. Cu paşi mari, urcă povîrnişul unei dune înalte, mişcîndu-se cu uşurinţă pe nisipul alunecător. Ajuns pe creastă, se aşeză cu picioarele încrucişate, tălpile sprijinindu-i-se pe şolduri. Imediat rămase absolut nemişcat. Se aşeză şi Mike alături de el, încrucişîndu-şi la rîndul său picioarele cît putu de bine, dar nereuşind nici pe departe să realizeze atletica poziţie de yoga a Colonelului. Timp îndelungat, stătură astfel, în tăcere. Aceasta fu ruptă de Mike.

— Aţi aflat pentru ce am venit aici, Colonele?

Colonelul continuă să privească fără o vorbă cerul nopţii.

— Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, Colonele. Revoluţia noastră are nevoie de el. *Trebuie* să-l căpătăm.

Celălalt îşi roti încet privirea de jur-împrejur. Scuturâ din cap.

— Am făcut deja prea mult pentru ceea ce numeşti Revoluţia voastră. Şi încă nu *există* nici o Revoluţie. N-aţi progresat cu nimic. Guvernul vă înfrînge, ucigîndu-vă oamenii, infiltrîndu-vă celulele. Vreme de douăzeci de ani v-am dat tot ajutorul pe care ni l-aţi cerut, fără nici o discuţie. Şi în toţi aceşti ani l-aţi irosit. Dacă Jallud şi cu mine am fi fost nişte revoluţionari aşa ca voi, ţara noastră s-ar afla şi acum sub călcîiul bătrînului rege şi al verilor săi. Ar continua şi azi să-i ia poporului ceea ce-i aparţine, putrezind în haznaua propriei lor decăderi.

În întuneric, lui Mike aproape că-i venea să zîmbească. Categoric, omul pusese degetul pe problema Aripii Provizorii.

— Situaţia voastră este alta decît a noastră, Colonele, replică. Voi eraţi trei milioane de oameni, întreaga naţiune, uniţi toţi împotriva oprimării sub conducerea cîtorva şefi aleşi din însuşi poporul vostru. Noi sîntem puţini — englezii

sînt numeroşi. Ei deţin armele, armata, puterea. Pentru noi este mai greu.

Colonelul îşi plesni limba de dinţi.

— Nţţ! dificultatea se datorează propriilor voastre slăbiciuni. Şi îngreunaţi şi situaţia celor care vă ajută. (În glas i se strecurase un puternic accent de nerăbdare.) — În multe privinţe, voi sînteţi aidoma palestinienilor. Noi vă furnizăm uneltele necesare. Voi le folosiţi prosteşte, împotriva altor ţinte decît a celor care trebuie. Mor civili, în locul soldaţilor, care vă sînt duşmanii. Şi noi, poporul libian, sîntem cei pe care întreaga lume ne acuză: ţara noastră e cea pe care-o atacă americanii, petrolul nostru-i cel boicotat de toţi. Nu vă pot ataca pe voi, şi nici pe palestinieni. Voi încă nu sînteţi constituiţi în state. Pentru ei sînteţi invizibili. Se fac plăcuţi celor care-i votează, pedepsindu-ne pe noi. Ai văzut reclamaţiile lor, cum că noi am fabrica arme chimice. Şi-au umplut ziarele cu astfel de poveşti. Caută întruna scuze pentru a ne lovi din nou.

— Ultima dată au făcut-o cu ajutorul britanicilor, Colonele. Ajutaţi-ne, măcar încă o dată, să-i lovim pe britanici. Va fi o lovitură şi în numele Libiei.

Ghaddafi clătină foarte lent din cap. Glasul îi deveni o şoaptă, ca şi cum ar fi obosit peste măsură.

— Nu. Toată afacerea asta, voi toţi, mă obosiţi. Mai bine ajutăm alţi oameni. De exemplu, pe basci. Ei nu încurcă treburile. I-am susţinut material de multe ori şi, cu toate acestea, relaţiile noastre cu Spania sînt excelente. Bascii sînt discreţi! Îşi cunosc duşmanul. (În timp ce vorbea privea drept în faţa lui, şi în glas i se ghicea o nuanţă de nostalgie.) — În urmă cu douăzeci de ani, alta era situaţia. Eram mult mai tînăr şi mă pregăteam să schimb lumea. Pe vremea aceea nu-mi păsa nici de diplomaţie, nici de discreţie. Acum sînt alt om. Lumea nu-mi mai pare aceeaşi. Prea mulţi oameni au profitat de noi, oamenii voştri — mai mult decît alţii. Embargo-ul

asupra petrolului cauzează suferințe poporului nostru. Atacurile americane ne provoacă pagube. Mulți dintre-ai noștri își pierd viața. Am plîns pentru morții poporului meu, pentru propria mea familie.

O scurtă întrerupere în glasul său, în timp ce rostea ultimele cuvinte, îl îndemnă pe Mike să întoarcă privirea spre el, să-l studieze. La slaba lumină a stelelor văzu licărirea de pe obrazul lui. Cu adevărat *plîngea*.

— Știu, Colonele, ce-nseamnă să pierzi o ființă iubită.

Chiar și glasul lui Mike devenise o șoaptă. Neașteptata patimă din intonația lui îl făcu pe Colonel să se întoarcă brusc, spre el, astfel încît se priviră față-n față. Ghaddafi spuse:

— Îți jur, și Dumnezeu mi-e martor, am pierdut-o și eu pe cea pe care-o iubeam. Am pierdut-o ca urmare a violenței dușmanilor mei.

Se întrerupse. Uitîndu-se la chipul șiroind de lacrimi din fața lui, Mike simți un val de înțelegere pentru acest om. Din ziua în care, împreună cu micul său grup de prieteni ofițeri, luase puterea, fusese ținta urii și a batjocurii. I se oferise rolul de gogoriță internațională și îl jucase cu deosebită plăcere. Și cu toate acestea, în fond rămăsese un biet om. Viclean și charismatic, niciodată nu-și pierduse pe de-a-ntregul naivitatea lui nativă, rod al obîrșiei sale din deșert. Mike constată deodată că omul îi plăcea.

— Președintele american ar trebui să-nvețe să simtă la fel ca noi.

Expresia Colonelului se înăspri, devenind mai atentă. O modificare în tonul lui Mike îi puse în acțiune antenele.

— Are și el copii, Colonele. S-ar putea afla curînd în mare primejdie. Dacă nu reușim să încheiem afacerea noastră.

Colonelul Ghaddafi nu replică. Îl privi țintă pe Mike. Durerea întipărită pe chipul lui cu puțin înainte dispăruse. Expresia îi devenea tot mai întunecată, pe măsură ce-i sporea mînia. Mike se sperie. Continuă să vorbească, privind departe, drept în fața lui:

— Unii dintre prietenii noştri din Statele Unite nu vă pot accepta schimbarea sentimentelor, Colonele. Consideră că hotărîrea dumneavostră este nedreaptă.

— Nici măcar nu-i vorba de o decizie a mea. (Glasul îi era categoric şi tăios.) — Aţi promis că veţi plăti. Acum veniţi fără nici un ban. Sînteţi toţi la fel. Credeţi că noi sîntem bogaţi ca saudiţii. Vă aşteptaţi să vă dăruiesc banii poporului, aşa cum fac conducătorii saudiţilor! Sau ca nebunii aceia din Emirate.

— Aveam banii. Veneau încoace, dar mesagerul a fost interceptat. Tot ce vă cerem e să ne lăsaţi un mic răgaz. Vor fi trimişi chiar mai mulţi. Foarte curînd.

— *Insha 'allah!* Atunci, s-ar putea să primiţi materialul. Pînă în clipa aceea, să nu mai îndrăzniţi să veniţi aici cu ameninţările voastre prosteşti.

— Trebuie să-l căpătăm *acum*, Colonele.

Mike tot nu avea curaj să se uite la el. Îşi ţinea ochii aţintiţi spre panta slab luminată a dunei ce se întindea în faţa lui, iar glasul şi-l păstra pe acelaşi ton egal, raţional şi insistent.

— Vaporul nostru se află aici, aşteptînd încărcătura. Nu vom veni la voi cu alte cereri. Prietenii noştri americani îşi respectă cuvîntul, Colonele. Îşi plătesc datoriile! (Se întoarse şi privi drept în ochii ce sclipeau de mînie la o jumătate de iard de ai lui.) — Şi le adună, Colonele. Consideră că ţara voastră ne datorează ceva. Şi noi i-am fost de folos poporului vostru. În Olanda, cînd a fost împuşcat consulul, nu oamenii noştri au fost cei care-au oferit casa conspirativă? Preşedintele american încă nu vă urăşte ţara aşa cum o ura predecesorul său. Încă nu are un motiv pentru asta. (Acum ochii le erau nedezlipiţi, unii de-ai celuilalt, şi nici unul din ei nu mişca.) — Situaţia se poate schimba, Colonele. Pe mine personal mă întristează. Prietenii noştri americani posedă arme a căror origine poate fi urmărită uşor pînă la Tripoli.

Mike se chiinrci instinctiv în momentul în care colonelul Ghaddafi sări brusc în picioare. Coborî cîțiva pași de-a lungul pantei, înainte de a se răsuci spre a-l înfrunta pe Mike.

— Nu!

— Trebuie să fiți de acord, Colonele. Oamenii noștri insistă asupra acestei necesități.

Chipul Colonelului exprimă un total dispreț.

— Insistă! Îndrăzniți să *insistați!* Mica voastră organizație de doi bani, pe care am ajutat-o orbește vreme de douăzeci de ani și care n-a realizat *nimic*, îndrăznește să vină la mine și să *insiste!*

— Am fost cît pe-aci să răsturnăm guvernul britanic, Colonele.

— Cît pe-aci? Cît pe-aci? Nici măcar asta nu sînteți în stare să faceți cu competență. V-am furnizat tot ce-ați cerut, și *cu toate astea* ați dat greș! I-ați ajutat să devină *mai puternici!*

Izbucni într-un rîs plin de dezgust.

În timpul acesta, Mike își vîrî mîna în buzunar și scoase un plic — plicul gros și cafeniu, pe care O'Keefe îl luase de la Hamburg. În urma percheziților prin care trecuse, era foarte mototlit. I-l oferi lui Ghaddafi.

— Uitați-vă la asta, Colonele. Vă rog.

Încruntîndu-se, celălalt întinse mîna cam în silă și luă plicul. Îl răsuci între degete. Mînia încă îi congestiona fața. Avea un aer de negrăită măreție.

Îi aruncă lui Mike o privire ciudată — un amestec de curiozitate și amenințare — și rupse plicul. Scoase din el o fotografie de opt pe zece. Lumina stelelor era suficientă, și se uită țintă la ea cîteva secunde. Îi scăpă un țipăt scurt, înspăimîntat, și emoția îi deformă trăsăturile.

Mike se ridică în picioare și rămase așa, privind fața chinuită a personajului învești mîntat în galabia. Se vedea clar că se speriase. Era foarte ușor, chiar probabil, ca omul să fi ținut o armă, ascunsă sub haina sa largă. Dar în afară de teamă, era stăpînit de un fel de fascinație, care-i controla spaima.

Pînă la urmă, O'Keefe și zvonul care de vreo zece ani circula prin Orientul Mijlociu avuseseră dreptate: Colonelul avea o fiică handicapată. Zvonurile repetaseră întruna că există o astfel de fiică și că se afla în Germania, pentru un tratament al dezechilibrului psihic. Nu se știe cum, O'Keefe realizase ceea ce toți vînătorii de știri senzaționale din lume nu reușiseră niciodată: dăduseră de urma ei.

Mike nu se clinti din loc cînd Colonelul Ghaddafi păși mai aproape de el, ochii fulgerîndu-i de o furie soră cu nebunia. Colonelul își vîrî o mînă sub sutană, la șold. O clipă stătură privindu-se în ochi. Mike examină rapid în minte soluțiile pe care le putea alege. Nici una nu era atrăgătoare.

— Oamenii *voștri*! (Ghaddafi scuipă cuvintele. Mike simți saliva împroșcîndu-i fața.) — Voi! Voi sînteți aceia care-au răpit-o.

Mike nu îndrăznea să-și dezlipească ochii de cei ai Colonelului. Stătea nemișcat ca o stană de piatră, fără a reacționa, lăsînd mînia celuilalt să se descarce în jurul lui. Chipul Colonelului se schimonosea și se strîmba de turbare. Apoi, foarte lent, Mike văzu cum o altă emoție începe să se amestece cu furia. Brusc, Colonelul se dădu înapoi cu un pas. Lacrimile îi șiroiau iarăși din ochi, și expresia unei pierderi de nesuportat puse stăpînire pe chipul lui. În timp ce Mike îl privea, încă înțepenit de spaimă, se răsuci în loc și se depărtă cîțiva pași, împleticindu-se în nisipul afînat. Cînd ajunse la marginea dunei se opri și, cu spatele la Mike, își înălță fața spre cer începînd să scoată din gîtlej un vaiet prelung, un fel de urlet de jale.

Mike înghiți cu greu — nu mai era înspăimîntat, dar se simțea nespus de trist. Plînsul tînguitor se alăturase expresiei de nemîngîiată durere de pe trăsăturile acelui bărbat, pentru a atinge o coardă sensibilă, adînc în sufletul lui. Îl năpădea amintirea propriei sale dureri, a motivelor care-l aduseseră aici — martor la o atît de uluitoare scenă în deșertul scăldat de lumina stelelor. I se umeziră și lui ochii.

Urletul încetă brusc. Ghaddafi se întoarse cu fața spre Mike.

— Ar trebui să te împușc și să te las aici, hrană pentru șobolani!

Mike clipi de două ori înainte de a încuviința printr-o mișcare lentă a capului.

— Dacă refuzați ceea ce vă cerem, oamenii mei vor face ceva și mai rău decît atît.

Se apropie cu un pas de celălalt.

— Ajutați-ne, Colonele, și fiicei dumneavoastră nu i se va clinti nici măcar un fir de păr de pe cap. (Își adînci privirile în ochii lui.) — Nu pot fi nici un fel de repercusiuni din partea țării voastre. Nava noastră așteaptă la Al-Bahri. Acolo nu există spioni israelieni, nimeni care să raporteze ceva americanilor despre încărcătură, în așa fel încît ei și aliații lor să poată lua urma vasului. Ajutați-ne încă o dată să-i lovim pe britanici. Să-i pedepsim pentru că i-au lăsat pe americani să vă atace de pe bazele lor englezești. Lăsați-ne pe *noi* să-i pedepsim pentru ceea ce i-au făcut familiei *dumneavoastră*.

În timp ce vorbea, se apropiase și mai mult de Colonel. Aproape că se atingeau, nedezlipindu-și privirea unul din ochii celuilalt.

— Îmi dai cuvîntul dumitale că nu i se va face nici un rău? Să știi că dacă i se va atinge un singur fir de păr de pe cap, jur pe Dumnezeu că dumneata și prietenii dumitale veți dori să nu fi auzit niciodată de Libia.

— Aveți cuvîntul meu, Colonele. Este bine îngrijită. În momentul în care se va încheia actuala noastră misiune, va fi adusă înapoi la spital.

Ghaddafi rămase cîteva clipe adîncit în gînduri, cu privirea în gol și părînd că mintea-i rătăcește aiurea. Pe neașteptate, își retrase mîna de la șold. Mike răsuflă ușurat văzînd-o neînarmată.

— Vino, veți căpăta ceea ce doriți.

Ghaddafi trecu pe lîngă Mike, îndreptîndu-se spre jeep.

Capitolul 20

Mary privi în jos, spre strada întunecoasă. Chiar şi la şase şi jumătate dimineaţa, Haga începea să forfotească. Libianul ieşi pe trotuarul de sub fereastra ei şi se îndepărtă de hotel cu paşi grăbiţi. După ce parcurse cîţiva iarzi, se întoarse să se uite la ea şi-i zîmbi. Mary îi făcu un mic semn, fluturîndu-şi doar degetele. El rînji iar, îşi agită în chip de răspuns servieta de piele şi plecă mai departe. Fata se simţi străbătută de un fior abia perceptibil, lăsă perdeaua subţire să cadă la loc şi reveni în cameră. Îşi luă paşaportul de pe masa pe care stătea deschis şi-l răsfoi cu degetul pînă la pagina cu textul în arabă. Cerneala aplicată de vizitatorul ei, cu o ştampilă de vize mare, roşie şi prinsă pe un suport de piele, era deja uscată.

Se cutremură din nou şi-şi ridică ceasul de pe pardoseală, unde căzuse lîngă patul răvăşit. Avea timp pentru un duş. Îşi dezbrăcă bluza, care constituia singurul veşmînt purtat în acel moment, şi se duse în minuscula cameră de baie, lipsită de ferestre. Dădu drumul la apă atît de fierbinte cît putea să suporte şi intră în cadă. Trase perdeaua duşului, strîmbîndu-se

la vederea tivului negru de mucegai, lat de două palme, care-i înconjura marginea de jos, izbi uşor robinetele ruginite şi începu să se spele. Folosi în întregime cele trei degete de şampon care mai rămăseseră în sticlă, frecîndu-şi zdravăn fiecare inch de piele de pe cap şi de pe trup, ca şi cum ar fi încercat să şteargă cine ştie ce pată adînc intrată în pielea ei. Cînd i se termină şamponul, îşi închise strîns pleoapele şi stătu cîteva minute în picioare, lăsînd apa să curgă peste ea, spălînd amintirile nopţii. Cînd în cele din urmă se simţi curată, ieşi din cadă şi se şterse energic cu două prosoape de bumbac mici, pentru mîini.

Mai pierdu cîteva minute cu spălatul dinţilor. Privindu-se în oglindă, îi păru oarecum rău pentru bărbatul acela. Era un individ impecabil de curat, omul cel mai grijuliu cu propria-i persoană pe care-l cunoscuse vreodată. Singurul miros pe care-l degaja era cel de parfum Guerlain. Încă de la început, primise instrucţiuni să-i îngăduie să se culce cu ea şi, în fiecare din cele vreo douăsprezece prilejuri de acest fel, fusese amabil, blînd şi respectuos. În multe privinţe era un om drăguţ şi — măcar atît — îndrăgostit de ea. Îşi clăti gura şi scuipă cu putere în chiuvetă apa spumoasă. Spălatul trupului şi periatul dinţilor aveau mai puţină legătură cu el decît cu intensul dezgust faţă de ea însăşi care-i rămînea în urma unor astfel de nopţi. Cu o strîmbătură de scîrbă, îşi îmbrăcă repede lucrurile purtate în ajun. Luînd sacul de voiaj cu haine prost asortate pe care-l adusese din casa de la Dublin — doar cît să nu umble cu mîna goală — coborî în grabă scara întunecoasă.

Lăsă cheia pe tejgheaua de la recepţie. Auzindu-i zăngănitul, bărbatul cu păr lăţos se săltă întinzîndu-şi mădularele pe banca din spatele biroului, unde se lungise. Dădu la o parte pătura pe care şi-o trăsese peste cap şi clipi cu expresia prostească a unui om ce se trezeşte cu greu dintr-un somn

adînc. Mary zîmbi, şopti „la revedere" şi coborî scara, fără a fi schiţat gestul de a-şi achita nota de plată. Era clar că „recepţionerul", care încă mai făcea eforturi să-şi concentreze privirea, nu se aştepta la nici un fel de plată.

Se făcuse şapte şi jumătate cînd ajunse la aeroportul Schipol. Acesta era deja aglomerat de năvala oamenilor de afaceri, cu servietele lor subţiri şi cu pardesie scumpe, potrivite pentru călătorii fără bagaje, de o zi, care nu erau nici pe departe atît de importante pe cît voiau ei să se creadă. Înainte de a-şi prezenta la control biletul pentru cursa KLM de opt şi treizeci spre Tripoli, se plimbă fără ţel prin holul din jurul mesei de control, omorîndu-şi timpul în faţa standurilor de ziare şi pîndind dacă printre pasageri nu erau unii care o supravegheau. Din cîte putu să vadă, nu era nici unul, dar asta nu însemna prea mult. Schipol-ul nu se numără printre aeroporturile păduchioase ale lumii a treia; era unul dintre cele mai sofisticate şi moderne din lume, şi foarte atent în ceea ce priveşte paza împotriva teroriştilor. Cu siguranţă că aveau camere de luat vederi cu rază mare de acţiune, ascunse pe undeva, pe deasupra capetelor, şi menite să fotografieze fiecare persoană care prezenta biletul pentru un zbor către o localitate mai problematică, aşa cum era Tripoli.

Se duse să-şi prezinte tichetul, zîmbindu-le funcţionarilor. Fata de la agenţia KLM îi răspunse printr-un surîs strălucitor şi-i ceru paşaportul. Mary i-l înmînă, rămînînd să aştepte cît timp actul era examinat cu atenţie. Funcţionara era o fată cu tenul măsliniu, ce-ar fi putut indica o origine arabă, şi asta ar fi însemnat că putea chiar să citească viza. Printre pasagerii lor nu aveau multe femei care călătoreau neînsoţite spre Tripoli. KLM-ul nu intenţiona să fie făcut răspunzător dacă libienii o întorceau imediat din drum, silind agenţia lor s-o ducă de unde-o aduseseră. Fata îi înapoie paşaportul, adresîndu-i încă un zîmbet, şi mai strălucitor decît primul —

ca şi cum Mary ar fi făcut ceva dînd dovadă de mare talent — şi-i puse în mînă un document de urcare la bordul avionului.

Acesta era pe jumătate plin — bărbaţi arabi şi de rasă albă şi, în afară de ea, doar o singură femeie: o mamă arăboaică, surîzătoare şi grasă, cu un copilaş brunet care abia începea să umble şi un soţ care le rînjea întruna celorlalţi pasageri, invitîndu-i să admire frumuseţea progeniturii sale.

La scurt timp după decolare, unul dintre oamenii de afaceri se aşează pe scaunul liber de lîngă ea şi încercă să înceapă o diatribă a propriilor realizări. Dacă s-ar fi aflat pe o bancă dintr-un parc sau la o masă într-un bar, s-ar fi putut ridica şi-ar fi plecat. Într-un avion n-ai unde te duce; tot ce-ţi rămîne de făcut e să te cufunzi în citirea unui ziar sau a unei cărţi. Se concentră cu o hotărîre nestrămutată asupra *Newsweek*-ului. Bărbatul se aplecă mai aproape, şi ea îi simţi răsuflarea duhnind a alcool. O labă grea se strecură pînă pe braţul ei. Cu mîna cealaltă, Mary o luă de-acolo şi, în mod ostentativ, o puse pe cotiera scaunului ei. El rîse şi o invită să bea ceva împreună. Îl ignoră, continuînd să-şi ţină ochii fixaţi asupra revistei. Îndură o altă invitaţie la băutură, cîteva glume şi o încercare de a citi revista peste umărul ei, dar în cele din urmă, exasperată, se întoarse spre el.

Bărbatul rînji triumfător, încîntat că-n fine îi atrăsese atenţia. Încă mai ţinînd cu o mînă în faţa ei exemplarul de *Newsweek*, scotoci cu cealaltă în sacul ei de voiaj şi scoase un creion. Surîzînd dulce, se aplecă pînă ce aproape că-şi lipi obrazul de chipul individului.

— Dacă nu mă laşi în pace, o să ţip şi-o să-ţi înfig ăsta drept în ochi.

La început, beţivul continuă să rînjească. Treptat, rînjetul fu înlocuit de un zîmbet batjocoritor. Mary zîmbea şi ea, dar numai cu buzele. Ochii îi sfredeleau pe-ai lui. Bădăranul se trase departe de ea, ghemuindu-se către culoarul dintre scaune. Încercă un ultim rînjet. Acesta nu-i izbuti, căci privirea îi

căzu asupra vîrfului ascuțit al creionului. Cu o expresie scîrbită, se ridică în picioare și se înapoie la scaunul lui. Mary își rezemă capul pe spătar, oftă, închise ochii și începu să se concentreze asupra a ceea ce avea să facă la Tripoli.

Era mînioasă pe ea însăși. După ce fusese rănită la picior în casa din Brentford, dăduse ascultare ordinelor cu valabilitate permanentă și telefonase imediat la numărul de urgență pe care agenții operaționali îl au întotdeauna înregistrat în minte. Ofițerul de serviciu fusese cel care-i sugerase să se ducă la locuința lui Scanlon. Prezenta destulă siguranță și-i oferea șansa de a descoperi, în folosul celor din comandamentul general, mai multe lucruri despre noul lor recrut. În zilele — și în nopțile — cît fusese împreună cu Mike, își pusese în practică întreaga abilitate de care era în stare, pentru a stoarce de la el orice informație. Fiecare clipă din toată acea perioadă fusese utilizată pentru a descoperi tot ce se putea în legătură cu omul acela și care-i erau motivațiile. Se presupunea că ea era o expertă, iar el era un simplu soldat irlandez, insul destinat celei mai periculoase sarcini pe care i-o putea încredința organizația.

Continuînd să-și țină ochii închiși, lăsă să-i scape un mic rîs amar. Știa că era o femeie atrăgătoare, tînără, inteligentă și isteață. Era de presupus că va fi în stare să învîrtă pe degete oameni de felul lui Mike Scanlon, făcîndu-i să-și trădeze pînă și cele mai intime secrete. Pînă atunci, așa fusese întotdeauna — așa reușea de pildă și cu atașatul comercial. Dar ticălosul acela de Scanlon inversase situația, și încă atît de total, încît, un timp, fusese pe punctul de a se îndrăgosti de *el*. Rîse din nou în sinea ei și-și mușcă buza de jos.

Cînd aterizară la Tripoli, încă mai zîmbea, amintindu-și felul în care o manipulase Mike.

Rămase mai în urmă, așteptînd pînă ce coborîră din avion toți ceilalți, și abia atunci porni în lungul culoarului, printre

scaunele presărate cu ziare și resturi de mîncare. Îi urmă pe ceilalți pasageri pe pista de beton asfaltat, pînă la șopronul destinat imigrărilor. Pe lîngă ei treceau, în urletul motoarelor, jeep-uri încărcate cu soldați proptiți pe picioare, în poziții pe care le învățaseră din filmele despre cel de-al doilea război mondial. Lîngă șopron stăteau două tancuri. Pe jumătate aplecați în afara turelelor, niște ofițeri fumau, cu beretele înclinate pe o sprînceană și cu ochelarii de protecție atîrnați de gît. Văzînd această etalare de forțe, Mary zîmbi în sinea ei. Explicația putea fi numai o manifestare a maniei persecuției, sau un ministru așteptat să sosească în țară. Izbucnirea unui război declanșa aceeași reacție ca și intențiile de călătorie ale unui membru superiror al grupării aflate la putere.

Era ultima în fața ghișeului pentru controlul pașapoartelor. Stîrnise deja curiozitatea bărbaților indolenți, în uniformă, care colcăiau prin clădire. Unul după altul, inventaseră pretexte pentru a trece ca din întîmplare pe lîngă ea, privind-o și rînjindu-i zeflemitor. Unii dintre ei le făceau tovarășilor lor remarci batjocoritoare, imitînd veselia băieților de școală. Mary își prezentă pașaportul funcționarului de la ghișeu. Acesta-i aruncă o privire aspră, în timp ce un colț al gurii i se ridicase într-un zîmbet ciudat — parțial batjocoritor și parțial amenințător. Cu gesturi pline de dispreț, despături scrisoarea vîrîtă printre paginile pașaportului. Colțul gurii recăzu la locul lui. Își îndreptă trupul. Umezindu-și cu limba buzele brusc uscate, se uită la Mary pe sub sprîncene, orice urmă de dispreț dispărîndu-i de pe chip. Fără un cuvînt, cu capul plecat, ridică receptorul telefonului și vorbi într-o serie de sunete guturale. Chiar și necunoscînd limba arabă, Mary își dădea seama că omul părea să fi făcut pe el de frică.

Rămase cîteva minute în fața ghișeului, zîmbind blînd, în timp ce funcționarul de la imigrări își făcea de lucru răsfoind hîrtiile de pe biroul său, ascunzîndu-se vederii ei și încercînd

să pară că are de rezolvat treburi urgente. Treburi pe care o biată femeie nu poate nici măcar visa să le-nțeleagă.

— Bună-dimineața, domnișoară. Bine-ați venit în Marea Jamahirie Arabă Libiană Populară Socialistă.

Cel care vorbise era un bărbat înalt, cu pielea aproape tot atît de întunecată ca aceea a unui negru, dar cu trăsături fine, acviline. Îi strînse mîna cu o politețe plină de respect, luă de la omul de după ghișeu documentele ei și o conduse într-un birou. Încăperea era mobilată cu trei scaune din țeavă metalică, o masă de bucătărie cu tăblia de melacart și un cuier de haine montat într-un colț. Lîngă un perete se aflau, cam nelalocul lor, o chiuvetă și un banc de lucru. Niște dreptunghiuri rămase mai palide pe zugrăveală, acolo unde cîndva fuseseră prinse în pioneze niște poze, aminteau faptul că aici se aflase mai înainte o bază americană. Cu siguranță, ilustrațiile înlăturate nu s-ar fi potrivit cu imaginea puritană a regimului actual.

Tuciuriul o uimi pe Mary prin gestul de a-i oferi un scaun. Se așeză. Își luă și el un scaun în fața ei și studie scrisoarea, ridicîndu-și privirea spre ea o dată sau de două ori. Își supse obrajii cu o expresie gînditoare.

— Așadar, urmează să vă dotez cu un revolver?

Tonul lui cuprindea o notă de disperare, ca și cum ar fi sperat că femeia îi va spune că n-a înțeles bine scrisoarea.

— Exact. O armă manevrabilă cu o singură mînă. De preferință un revolver de calibru 22, dar s-ar putea să fie și alt tip. Chiar și un revolver automat, îi răspunse calm.

El își încovoie umerii. Buzele i se mișcară de parcă ar fi vrut să adauge ceva, să mai argumenteze. Ochii îi căzură din nou asupra scrisorii. În cele din urmă ridică din umeri, suflă pe nas și trase spre el un aparat telefonic.

Trecuse deja de jumătatea după-amiezei cînd Mary fu condusă afară din aeroport, cu un Mercedes negru foarte

rapid. Într-o zonă atît de supraînarmată cum este Libia, a obține o armă de foc era joacă de copii. Făcuseră rost de revolver în cîteva minute. Pe urmă fusese nevoită să aștepte trei ceasuri pînă cînd apăruse persoana în măsură să semneze hîrtogăria. Arma care se afla acum în geanta de pe genunchii ei nu era arma de asasin, calibrul 22, cerută ea. Era un revolver mare, cu un mîner de os încrustat, și ar fi fost mai curînd potrivită pentru un erou din Vestul Sălbatic. Mary își deschise geanta și-l cîntări iar în mînă, familiarizîndu-se cu enormul mîner din mîna ei.

Stătea privind posomorîtă, cu o expresie morocănoasă, în timp ce intrau în periferia orașului Tripoli. Era prima oară cînd venea aici, și era oarecum surprinsă să vadă blocurile de apartamente înșiruite în ordine de o parte și de alta a șoselei proaspăt betonate. Se așteptase la altceva — poate colibe neluminate, construite din sfărîmături de piatră, și cîini bolnavi.

Lăsară în urmă zona de case ieftine și pătrunseră într-un cartier de vile înconjurate de spații largi. Șoferul, care nu dăduse semne c-ar vorbi engleza, scoase niște mormăieli și le arătă cu bărbia ceva, în fața lor. Mary se foi în scaunul ei, își trase mai sus pe umăr cureaua genții și-și strecură mîna în interiorul ei, apucînd strîns mînerul revolverului.

Șoferul frînă la o vilă, în fața căreia trîndăvea o santinelă plictisită, citind un foileton ponosit. Un jeep prăfuit zăcea parcat lîngă bordură. Cînd Mary coborî din mașină, santinela își ridică privirile ușor mirate. Recunoscîndu-l pe șofer, o salută pe Mary cu un semn din cap și se întoarse iar la cartea sa. Mary îi răspunse la salut tot printr-o înclinare a capului și se opri cîteva clipe să se uite la vilă. O bruscă și puternică rafală de vînt aduse un vîrtej de nisip fin, care-o făcu să lăcrimeze. Își frecă ochii cu un deget. Praful amestecat cu picătura de lacrimă îi lăsară pe vîrful lui o dîră roșcată. Mai

clipi de cîteva ori spre a-şi îndepărta lacrimile, porni spre poartă, urcă treptele şi apăsă butonul soneriei. Expresia feţei îi era total împietrită. Mîna vîrîtă în geantă se încleşta pe mînerul revolverului. Arătătorul se odihnea pe apărătoarea trăgaciului, gata să alunece de-a lungul ultimei jumătăţi de inch pînă la acesta.

Uşa se deschise şi în prag apăru Pat, holbîndu-se la ea. Avea ochii congestionaţi şi părul încîlcit. Încă se lupta să se dezmeticească din somnul greu de după-amiază. Rămase cu gura căscată cînd Mary trecu pe lîngă el, în holul de intrare, ignorîndu-i urarea de bun-venit. Fata privi în jurul ei, cu capul înclinat într-o parte, atentă la zgomotele din interiorul casei.

— Unde-i Scanlon? întrebă cu glas coborît şi aspru.

El îşi frecă un ochi cu încheietura arătătorului.

— Mmm?

— Scanlon! Maimuţă ce eşti... bombăni ea mînioasă, arătînd cu o smucitură a bărbiei spre uşa deschisă a holului de recepţie. Unde este? Acolo?

Pat îşi luă degetul de la ochi şi o privi tîmp. Scutură din cap.

— A plecat. A plecat de-aici acum două ore.

În aceeaşi zi, pe-aproape de prînz şi cu două ceasuri şi jumătate mai înainte ca Mary să fi ajuns la vilă, o maşină trăsese în faţa acesteia. Jack Randall îl zorise pe Mike să urce în ea, şi-l lăsase pe Pat în poartă, uitîndu-se în urma lor, ursuz şi mînios. Toată dimineaţa grăsanul fusese pe rînd violent şi milog, dorind cu disperare să nu fie exclus din treburile lor. Nu ştia nici el mai mult decît Mike despre ce treabă anume era vorba, dar putea să jure că era ceva de mare amploare. Ceva spectaculos, îndeajuns de important pentru

ca doi oameni de la vîrful organizației și care constituiau aproape o legendă a Aripii Provizorii să se implice personal. Iar el, Pat, era lăsat deoparte. Se întorsese ca o furtună în casă, trîntind cu zgomot poarta de fier. În același moment mașina pornise, iar Mike și Randall își zîmbiseră unul altuia.

Încă de la micul-dejun Mike suportase cu răbdare revărsarea de ocări și reproșuri a lui Pat. Nu era greu de înțeles ce-l supăra pe grăsan. Din cîte știa el, Mike era un nou-venit, un intrus care nu făcuse parte din mișcare nici cinci minute, și poftim că-și croia drum cu coatele, trecînd în fața lui Pat, cu toți anii lui de serviciu loial. Acum, stînd pe pernele prăfuite ale Mercedes-ului, Mike și-l alungă din minte pe Pat. Furia rece care-i umplea sufletul nu era îndreptată împotriva unei paiațe lipsite de importanță de felul lui Pat. Se îndrepta asupra lui O'Keefe, dar mai ales împotriva sa însuși, din cauza eșecului suferit cu cîteva ore în urmă, tocmai în problema pentru a cărei rezolvare venise în Libia.

Fusese aproape ora trei noaptea cînd el și Randall se înapoiaseră de la întîlnirea cu Colonelul. O'Keefe și Pat nu se culcaseră, așteptîndu-i — Pat morocănos, O'Keefe nervos și nerăbdător să afle rezultatul convorbirii. La trei și jumătate se duseseră fiecare în camera lui, O'Keefe încă mai felicitîndu-l pe Mike.

Mike nu dormise. Își scosese pantofii, se trîntise pe pat și așteptase. După o jumătate de oră socotise că era timpul să treacă la acțiune. Fără zgomot, coborîse din pat. Niște pași ușori în lungul culoarului îl făcuseră să-njure printre dinți și să se lungească iar în așternut. Cineva încă mai era treaz. Așteptase alte patruzeci de minute. Singurul zgomot era cel al cîte unei mașini trecînd, pe stradă la rare răstimpuri. Un motor se ambalase undeva, foarte aproape, apoi zumzetul lui se stinsese în depărtare. Numai sforăiturile lui Pat, răzbătînd prin peretele subțire, tulburau liniștea adîncă. Ridicîndu-se

cu grijă din pat, întredeschisese ușa, se oprise să asculte, apoi se dusese tiptil în bucătărie. Tot fără zgomot, luase un ciocan din lădița de scule aflată printre tot felul de lucruri aruncate sub chiuvetă, îl cîntărise în mînă, ca să-i simtă centrul de greutate, și se întorsese în holul de recepție. Se dusese să deschidă ușa dinspre coridorul în care dădeau toate dormitoarele și, pentru o clipă, înghețase auzind cum sforăitul lui Pat se transformă într-o tuse cu horcăituri. Așteptase cîteva secunde pînă ce hîrîitul continuu, ca de fierăstrău, reîncepuse. Atunci întinsese brațul, pusese mîna pe clanța ușii lui O'Keefe și, foarte încet, apăsînd tare pentru a controla frecarea metalului, o răsucise. Mecanismul nu produsese nici un fel de zgomot. Deschisese ușa și se strecurase în cameră. Perdelele erau trase, cufundînd camera într-o beznă totală. Una dintre primele lui acțiuni, cînd sosise la vilă, fusese aceea de a înregistra felul în care erau mobilate camerele. Patul se afla la trei pași în diagonală spre stînga sa. Măsurase distanța. Simțise pe fluierul piciorului apăsarea moale a așternuturilor. Ridicase ciocanul mult peste umărul drept și cu mîna stîngă căutase comutatorul lămpii de pe noptieră. Cu mișcări simultane, apăsase întrerupătorul, se ridicase-n vîrful picioarelor și, printr-o zvîcnire a umărului, rotise ciocanul în jos, izbind cu toată puterea.

Patul era gol.

Mike se prăbușise pe el, stînd cu capul în mîini, blestemîndu-și norocul și aproape plîngînd de ciudă. Crezuse că zgomotele ușoare de pași erau făcute de cineva care se ducea discret la baie. Nu acordase atenție nici pîrîitului de demarare al motorului — un trafic intens, în bună parte militar, străbătea toată noaptea străzile orașului Tripoli. Rămăsese gîrbovit pe pat vreme de cîteva minute, incapabil, la început, să creadă că avea un asemenea ghinion. Treptat, se silise să accepte că pasărea își luase zborul. Avusese primul său prilej real de a

ucide monstrul şi-l lăsase să scape printre degete. O singură lovitură a ciocanului ar fi rezolvat treaba cu O'Keefe. Cu Randall n-ar fi fost mai dificil. Iar Pat, care dormea aşa de adînc, ar fi fost floare la ureche. Cu un Land Rover şi un rezervor plin cu benzină, ar fi putut străbate ţara, ajungînd în Tunisia, mai înainte ca cineva să afle ce se întîmplase. Acum, avea să fie nevoit să se bazeze pe Randall pentru a-l duce acolo unde se va fi dus O'Keefe.

Într-un tîrziu, cu ciocanul atîrnîndu-i inutil în mînă şi cu capul plecat, intrase-n bucătărie şi pusese unealta la locul ei, în lădiţă.

Se întorsese în camera lui şi se întinsese pe pat, în aşteptarea zorilor. În cursul carierei sale, O'Keefe avusese norocul să scape cu bine dintr-o mulţime de situaţii primejdioase. Noaptea aceasta fusese pentru el cea mai norocoasă din toate.

Maşina îi duse la barăcile de la Al-Azziziyah. Fură conduşi fără oprire prin porţi şi merseră drept pînă la un elicopter ce-i aştepta. Pilotul ridică o mînă ca răspuns la strigătul unui ofiţer care-i escortase pînă acolo. Cîteva clipe mai tîrziu părăsiră solul.

— O.K., aşadar, încotro mergem?

Ca să se facă auzit peste huruitul motorului, Mike era nevoit să zbiere.

Randall rînji.

— Ne ducem să încărcăm nava. Înţelegerea era că nu vom fi solicitaţi decît dacă soseşte marfa.

— Şi dacă n-a sosit?

Randall rînji din nou — un rînjet total lipsit de veselie.

— Ar fi trebuit să te împuşc. Sau să te fi împuşcat Pat. Mai mult ca sigur ar fi insistat s-o facă el.

— Î-hî. Mi-a fost un adevărat amic, încă de cînd am venit aici. Și unde ducem materialul, după ce va fi încărcat? Înapoi acasă?

Randall scutură din cap. Pentru întîia oară de cînd îl cunoscuse Mike, în zîmbetul lui vedea o licărire de umor.

— Nu. Sîntem cu toții în vacanță. Spre însorita Maltă.

Căpitanul Andropoulos se pregătea să părăsească puntea. Viața era foarte frumoasă. A fi comandant de navă pe *Maribella* se dovedea o încheiere a carierei sale mai bună decît tot ce sperase, iar călătoria promitea să fie cît se poate de plăcută. În primele două-trei zile existaseră obișnuitele mici nereguli, însă, după aceea, aerul de mare și programul încărcat de sporturi și conferințe avuseseră grijă ca la ora zece seara copiii să fie gata de culcare. Fuseseră foarte puține țopăituri nocturne care, uneori, însemnau că el trebuia să oblige cîțiva membri ai echipajului să spele coridoarele pînă tîrziu, spre zori.

Zîmbi în sinea lui, mulțumit. Protagonistul celor mai multe țopăieli din cursul croazierei fusese chiar el, alături de cîțiva oameni din echipaj. De fapt, trebuise să le dea cîtorva dintre ei avertismente serioase. Chiar și în călătoria aceasta, printre fete se numărau cîteva specimene mai zvăpăiate, unele fără să fi împlinit măcar cincisprezece ani. Asta era o problemă în privința căreia compania era extrem de strictă și, deoarece constituia unul dintre puținele lucruri care amenințau atît de atrăgătoarea lui slujbă, o privea și el cu aceeași strictețe. Postul actual prezenta mult prea multe avantaje pentru a risca să-l piardă.

Se decise să mai facă un tur de control pe navă înainte de a se duce în apartamentul său, pentru bine-meritata siestă

de după-amiază. În timp ce străbătea cu pași mari puntea imaculată, un grup de fete trecu pe lîngă el, condus de o profesoară — o femeie ce se apropia de treizeci de ani. Cele cîteva zile însorite îi presăraseră părul castaniu deschis cu niște atrăgătoare nuanțe de un blond luminos. Îi zîmbi. Femeia constituia unul dintre avantajele la care se gîndise cu puțin mai înainte.

La cei vreo patruzeci și cinci de ani ai lui, căpitanul petrecea un timp tot mai îndelungat în fața oglinzilor. Argintiul de pe tîmplele și din spatele urechilor se extindea aproape zilnic, dar părul de pe creștet îi rămăsese tot atît de des ca-n adolescență. Era convins că încă mai era chipeș. Cu toate acestea, încerca un sentiment liniștitor constatînd că femeile tinere continuau să-i împărtășească punctul de vedere, așa cum părea să fie cazul acestei tinere doamne. Dansase cu ea în prima noapte petrecută sub cerul liber, cu prilejul prezentării personalului superior al navei. Femeia răspunsese invitației șoptite, făcîndu-și apariția în cabina lui ceva mai tîrziu, și apoi în fiecare noapte de atunci încoace. O călătorie foarte mulțumitoare, din toate punctele de vedere.

Aruncă o privire spre cer. Norii se îngrămădiseră sus deasupra capului, îndreptîndu-se către nord în vălătuci mari și învolburați. Trebuie să fi suflat un vînt puternic acolo sus. Către sud-vest, conul vulcanului Stromboli se înălța spre norii care alergau nebunește pe cer. Nu peste mult timp aveau să treacă prin strîmtoare. Copiii vor fi încîntați. Cînd vaporul va pluti prin dreptul vulcanului, se vor înșirui de-a lungul balustradei. Niciodată nu văzuse vreun copil care să nu fie fascinat de priveliștea vulcanului Stromboli. Simpla lui denumire îi făcea să caște ochii mari.

Coti pe un culoar și coborî cîteva trepte pînă la o cabină a cărei ușă purta semnul crucii roșii. O infirmieră în uniformă stătea la un birou. Ridică spre el un chip zîmbitor.

— Cum se simte bolnavul, soră?

— Oh, se va face bine, domnule căpitan. Nu s-a spart nici un os. Pînă mîine-dimineață va fi pe picioare.

Căpitanul clătină din cap mulțumit și traversă camera. Printr-o ușă deschisă văzu un băietandru stînd pe pat în șezut, sprijinit pe un maldăr de perne.

— Bravo. Prin urmare va fi în stare să se bucure de Valleta, constată căpitanul, îndeajuns de tare pentru a fi auzit și de rănit.

Se apropie de pat. Băiatul se uită în sus spre el, cu singurul ochi teafăr. Celălalt era ascuns sub un pansament gros de tifon și leucoplast. O vînătaie de un violet întunecat se întindea, depășind pansamentul, și-i acoperea obrazul, ajungînd, peste rădăcina nasului, pînă la celălalt ochi. Căpitanul Andropoulos tresări văzînd cît de mare era vînătaia, apoi zîmbi repede — un zîmbet larg, încurajator.

— Va să zică, Jamie, sora îmi spune că te simți mai bine?

Jamie confirmă dînd din cap și-i zîmbi. Efortul de a surîde îl făcu să se strîmbe ușor.

— Bravo. În cazul acesta, mîine îi vei teroriza pe criminalii din Malta. Zîmbi din nou, adăugînd: — Sînt sigur că mîine-dimineață, la micul dejun, vei fi primit ca un erou.

Jamie rîse timid. Căpitanul întinse mîna și-i strînse ușor umărul:

— Bun băiat. (Îndreptă spre el un arătător pătat de nicotină.) — Mîine-seară vei cina la masa mea, dacă vei fi așa de amabil încît să-mi faci această cinste. (Rînjetul prietenos i se accentuă.) — Măcar astfel mă voi putea scălda și eu în razele gloriei tale.

Părăsi cabina bolnavului, continuînd să zîmbească. În sinea lui fierbea de mînie. Băiatul avusese noroc că nu fusese omorît. Un an de zile se tot certase cu conducerea companiei, insistînd să nu includă în program și Napoli. O duzină de

copii îşi pierduseră genţile şi portofelele, smulse de tîlharii cocoţaţi pe motociclete care bîntuiau prin oraş. Băiatul încercase să oprească două dintre animalele ce înşfăcaseră geanta prietenei lui. Din cele spuse de fată, reieşea că unul din agresori trebuise să-l fi lovit cu un box sau cu ceva asemănător.

Căpitanul ieşi pe punte. Valletta va constitui un respiro faţă de astfel de întîmplări. Malta îi plăcea la nebunie; era un loc paşnic, de modă veche, pe care — cine ştie cum — lumea modernă neglijase să-l deterioreze. Interesant, totuşi. Întotdeauna părea să le placă tuturor copiilor, mai ales celor britanici.

O bruscă răpăială de ploaie îl făcu să ocărască şi să-şi grăbească pasul către adăpostul cabinei sale. Enervat, îşi şterse cu mîna mîneca hainei. Picăturile lăsau pe stofa albă a tunicii urme portocaliu-roşcate de mărimea unor monede. Se uită mînios spre cer. Ştia ce însemnau norii şi ploaia roşie: *ghibili*, suflînd din sud. Roşeaţa se datora prafului luat de vînt cînd măturase Sahara, şi care acum cobora odată cu ploaia. Era posibil să aibă de înfruntat o noapte urîtă. Asta va face să fie cu atît mai binevenită tihna de a doua zi, cînd vor naviga paşnic, în adăpostul adînc, perfect apărat, al Marelui Port.

Capitolul 21

Mike îşi miji ochii, străduindu-se să vadă unde se pregăteau să aterizeze. O ceaţă groasă făcea cu totul imposibil pînă şi să distingi solul. Pe măsură ce elicopterul cobora mai jos, îl simţea clătinîndu-se sub rafalele de vînt. Sub ei nu era decît un întuneric uniform, bătînd în kaki. Se uită la Randall. Din clipa în care părăsiseră vila, personalitatea individului se schimbase. După starea de depresiune ce-l cuprinsese aflînd de arestarea mesagerului, acum părea să fi revenit la viaţă. Pînă în urmă cu cîteva minute fredonase şi fluierase pentru el însuşi, uimindu-l pe Mike cu un repertoriu de melodii de succes din anii 'nouă sute cincizeci. Numai în cursul ultimelor minute fusese mai potolit. Vîntul vijelios de afară zvîrlise aparatul într-o parte şi-ntr-alta, într-un mod cu totul imprevizibil, care le întorcea stomacul pe dos. Acum stătea, palid şi transpirînd, dorind ca zborul să se încheie cît mai curînd. Chiar şi răul de înălţime nu reuşise totuşi să-i alunge pe deplin nou-găsita bună-dispoziţie. Încă mai izbutea să-i strige din cînd în cînd lui Mike cine ştie ce remarcă, de cele mai multe ori cîte-o ironie dură la adresa absentului Pat. Cînd se întoarse din nou spre fereastră, Mike zări marea. Sau, cel

puțin, văzu linia albă și subțire a valurilor ce se spărgeau de mal, spunîndu-i încotro, în ceața aceea cafenie, se afla marea. Pe măsură ce continuau să coboare, reuși să distingă un unic dig scurt, în formă de L, ieșind pieziș în afara liniei uscatului și transformînd în port o crestătură adîncă a coastei. Acolo erau amarate două nave mici. În afară de nefireasca rectilinearitate a malului golfului și de digul acela, în zona imediat învecinată nu exista nimic — nici o clădire, nici un drum — care să indice că acela ar fi fost un port.

Zburară mai departe, pierzînd din vedere marea și digul, și în fine, coborîră la sol pe o platformă de aterizare asfaltată, dar aproape distrusă, în apropiere de un grup de căsuțe din tablă ondulată ruginită. Păsiră pe asfaltul sfărîmicios. Lîngă ei sări jos și pilotul. Încovoindu-se sub vînt, îl luă de brat pe Mike și-i conduse pînă la marginea platformei. În tăcere, arătă cu degetul spre un loc în care rămășițele unei piste de ciment, aproape acoperită de nisip, șerpuiau printre dune. Vîrtejuri de nisip, biciuite de vîntul puternic, se încolăceau și dansau în jurul peticelor de ciment pe jumătate îngropate.

Pilotul aruncă spre cer o privire îngrijorată.

— Mergeți pe poteca asta. Vă va duce în port. Este cam la un kilometru. Și adăugă, rînjind: — Dacă nu vă rătăciți.

Își luă mîna de pe brațul lui Mike și porni spre elicopter. Mike și Randall îl urmăriră cu privirea, cum se cocoța iar pe scaunul lui. Peste cîteva secunde se traseră repede înapoi, sub vîrtejul de vînt, nisip și zgomot provocat de elicopter cînd acesta prinse viață și păru să sară în sus de pe platforma de aterizare, îndepărtîndu-se apoi pieziș, în întuneric. Pînă să-și revină ei, se și pierduse din vedere.

Randall rînjea, mult prea fericit că ajunsese iar pe pămînt solid pentru a mai observa și altceva.

— Simpatic individ, constată pe un ton jovial, arătînd cu degetul în direcția elicopterului plecat.

Mike scuipă o gură de nisip și privi în jur. Nisipul le și acoperise gleznele, iar vizibilitatea nu depășea treizeci de iarzi. Strîmbă din nas și se întoarse spre Randall.

— Spune-mi ceva, Jack. Te-ai mai aflat vreodată într-o furtună de nisip?

Randall scutură din cap, ținîndu-și buzele bine strînse, spre a nu lăsa să-i intre nisipul în gură.

— Eu am mai avut prilejul. Și acesta-i începutul uneia dintre ele. Să n-o subestimezi. Nu slăbi din ochi poteca din față. Nu privi înapoi. Vîntul ăsta o să ne șteargă urmele pașilor în cîteva secunde. Ba s-ar putea să se-ntețească și mai mult.

Înaintară, scrutînd terenul din față în căutarea peticelor de ciment. Nisipul ceda sub greutatea lor, sugîndu-i pînă la glezne. Randall se afla mereu cu doi pași în urma lui Mike. Acesta se întrebă dacă explicația consta în faptul că-l considera ca fiind șeful expediției, datorită experienței sale în ceea ce privește deșertul, sau că, dincolo de manierele sale amabile, suspiciunea continua să existe și, pur și simplu, prefera să-l aibă pe Mike sub ochi.

Nisipul le înțepa pleoapele și le ardea fețele. Mergeau înainte, cu capetele plecate adînc în piept, scuipînd întruna. Nu dispuneau decît de o apreciere a distanței făcute de un arab — și optimismul celor din neamul lui în această privință era notoriu — dar în condițiile actuale, chiar și aceasta era lipsită de sens.

Mergeau vreme de patruzeci de minute cînd în fața lor se ivi silueta unei nave. O pînză de velă atîrna la pupa, pocnind și umflîndu-se în bătaia vîntului. Ascundea numele portului de înregistrare. Oricît de izolat de lume și uitat de Dumnezeu ar fi fost locul acela, cineva totuși avea grijă să nu-și asume riscuri. Era un fapt bine cunoscut și acceptat că în principalele porturi libiene existau spioni ai Mossad-ului, care mișunau pretutindeni și știau tot ce se petrece. Libienii înșiși acceptau situația cu resemnare. Nimic nu se întîmpla în Tripoli sau în Benghazi, fără a fi raportat în aceeași zi la Tel Aviv. Israelienii fuseseră cei care le strecuraseră englezilor,

cu ani în urmă, informația despre *Claudia*, nava contrabandiștilor de țigări care fusese capturată în largul coastei irlandeze, în timp ce încerca să descarce un mare număr de arme de foc. Englezii o urmăriseră chiar din Libia, prin Mediterana, și aproape pînă în apele lor teritoriale, înainte de a începe acțiunea. Se părea că atît libienii cît și cei din Aripa Provizorie învățaseră ceva din acea experiență.

Ajunseră la baza pasarelei. Vasul era un cabotier de vreo opt sute de tone, după cîte-și putea da seama Mike. Lungimea: cincizeci de iarzi; o punte întinsă, o timonerie și cabine de locuit în partea din spate; o teugă scundă la prova. Și rugină pretutindeni — de fapt, părea a fi *construită* din rugină.

O făptură omenească se aplecă spre ei, la capătul de sus al pasarelei, adăpostindu-și cu o mînă ochii, în timp ce-i urmărea cum urcă. Mike păși pe punte și ridică un braț în chip de salut, însoțindu-și gestul cu un rînjet.

— Hello, Harry. Ce mai faci?

— Era și timpul! mîrîi O'Keefe mînios la culme. Unde dracu-ați fost? (Se uită semnificativ la ceasul de la mînă.) — Am văzut elicopterul plecînd de mai bine de trei sferturi de oră.

Mike ridică din umeri.

— Nu-i cazul să te enervezi, Harry. N-am zăbovit prin preajmă. Parcă înotam printr-un strat de rahat proaspăt, gros de două palme.

O'Keefe replică bombănind:

— Mda. Ei, bine, se nimerește că tocmai acum timpul contează.

Trecu pe lîngă ei și coborî pasarela pînă pe chei.

— Vino cu mine. Vreau să le vorbești ticăloșilor ălora de-acolo. Căpitanul și-a bătut joc de mine. Pretinde că nu știe englezește. Nu vrea să mă ajute să începem transbordarea materialului.

Mike își consultă ceasul și dădu din cap.

— Cum vrei tu. Hai să mergem și să discutăm cu el.

Rămase în urmă, făcîndu-i semn lui Randall să treacă înaintea lui pe pasarelă. În timp ce-l aștepta, cercetă puntea cu privirea. Nicăieri nu exista ceva care să nu fie bine fixat; nici o bucată de lemn, nici un metal, nimic care ar fi putut constitui o armă.

Merseră aproximativ șaptezeci de iarzi pînă la cea de-a doua navă. Era de același tip și avea dimensiuni identice, dar arăta mai bine decît cealaltă — încă mai existau petice de pe care nu se jupuise vopseaua.

Mike îi opri la picioarele pasarelei.

— Aveți ceva bani?

Cîteva clipe, amîndoi se uitară la el ciudat. Apoi O'Keefe scoase o mînă de bancnote mototlite și i le întinse. Randall ridică din umeri, își scoase și el portofelul și i-l oferi. Mike îl luă, extrase banii și i-l înapoie. Își vîrî toți banii în propriul buzunar și urcă pe navă, urmat îndată de ceilalți.

Nu se vedea nici un semn de viață. Intrară în timonerie. Era pustie. Mike împinse o ușă și începu să coboare o scară de tambuchi jupuită. Coridorul întunecos de sub punți duhnea a motorină și a pește. Strigă și bătu într-o ușă. Ceilalți doi rămaseseră la baza scării, precauți. La cel de-al doilea strigăt al său, o ușă de la capătul îngustului coridor se deschise brusc și-și făcu apariția un arab cu obrazul acoperit de o barbă cărunță și țepoasă, nerasă de patru zile. Privirile îi erau rătăcite. Purta niște izmene mototolite și un maiou murdar. Cu o mînă scotocea aproape inconștient prin fața chiloților, dînd la o parte pînza.

— Unde-i căpitanul?

Fălcile omului se desfăcură într-un căscat uriaș și, simultan, cu un gest lent, își înfipse un deget în mijlocul propriului piept.

Mike zîmbi.

— Căpitane! i se adresă în chip de salut, întinzîndu-i mîna.

Căpitanul se holbă la ea, cu ochi goi lipsiți de orice expresie. Mike și-o retrase, continuînd să zîmbească.

— Cred că aveți încărcătura care ne este destinată.

Căpitanul privi dincolo de Mike, la ceilalți doi, și își frecă un ochi cu dosul palmei. Era o muncă obositoare. Căscă iar. Făcînd un efort deosebit, arătă cu degetul mare peste umăr.

— Puteți s-o luați. E-acolo.

— Căpitane, acolo sînt *trei tone* de marfă. Și nu ai nici un troliu.

Căpitanul dădu din cap în semn de confirmare. Observase și el același lucru. Înălță din umeri și se pregăti să se înapoieze în cabină. Mike ajunse în prag înaintea lui. Cabina era impregnată de duhoarea specifică spațiilor închise în care trăiesc ființe omenești, peste care se suprapunea mirosul grețos al unei ape de colonie dulcege.

— Căpitane, oamenii dumitale ne vor ajuta?

Libianul se uită la el cu o expresie de nespus dispreț. Dădu drumul cîrpei chiloților, pentru a-și putea trage umerii spre spate.

— Oamenii mei sînt marinari. Nu sînt hamali în port.

Mike scoase mîna din buzunar. Banii ieșeau ca niște plante de stîncă printre degetele strînse pumn — dolari americani, lire engleze, guldeni olandezi, dinari libieni. Îi flutură spre căpitan.

— N-ar putea *să învețe* să fie hamali?

Căpitanul își umezi buzele. Capul îi era ușor înclinat într-o parte, ca și cum ar fi încercat să numere banii. Privi repede dincolo de Mike, să se încredințeze că nimeni din echipajul lui nu era martor la acea scenă. Cu o mișcare bruscă, prinse pumnul lui Mike între ambele sale mîini, de parcă Mike ar fi

fost un văr mult iubit pe cale să emigreze. Continuînd să-şi ţină ochii aţintiţi spre coridor, trase banii din palma lui Mike într-a lui.

— O clipă, vă rog.

Îl împinse pe Mike înapoi, dincolo de pragul cabinei, şi-i închise uşa-n nas. Peste cîteva secunde reapăru, neavînd nimic în mîini, în afara unei legături de chei. Îşi vîrîse picioarele într-o pereche de papuci de plastic. Închise uşa în urma lui şi o încuie.

— Echipaj! răcni din toţi bojocii. Veniţi aici, leneşilor! Treceţi la treabă!

Mary intră în holul de recepţie, împingîndu-l pe Pat înaintea ei numai cu fulgerele de mînie din ochi.

— A plecat? Unde s-a dus, pentru numele lui Dumnezeu? *Trebuie* să ajung la el. Unde este?

Pat scutură din cap enervat.

— Nu-ţi pot spune.

— Şi ce înseamnă asta? Nu ştii sau n-ai de gînd să-mi spui?

Nenorocitul tresări sub privirea sfredelitoare ca un laser.

— Nu pot, repetă aproape gemînd. Astea-s instrucţiunile lui O'Keefe. Nimeni nu ştie unde sînt. În afară de ei şi de mine. (Adăugase ultimele cuvinte cu un amestec de mîndrie şi disperare, promovîndu-se singur într-un rol vital, ca personaj aflat în miezul problemei.) — Treaba este mult prea importantă.

Mary continua să-l privească. Furia şi exasperarea îi erau atît de intense, încît faţa îi rămăsese practic lipsită de expresie, ca în stare de şoc. Fără nici o modificare a trăsăturilor, făcu un pas înainte şi-şi repezi spre el dosul palmei. Lovitura îl

nimeri pe Pat în coşul pieptului. Scoase un zgomot asemănător aburului scăpat de sub presiune şi se prăvăli într-un fotoliu. Rămase holbîndu-se la ea, cu falca nebărbierită căscată, încercînd să-şi umple plămînii cu aer şi să înţeleagă ce se petrece.

Mary scoase din geantă revolverul şi i-l înfipse brutal sub bărbie.

— Ascultă, nătîng ticălos. Am fost trimisă aici pentru a-l *ucide* pe Scanlon. Nemernicul este un informator. O javră! Pricepi ce-ţi zic? Dublin-ul m-a trimis aici ca să-l lichidez.

Se întrerupse spre a lăsa cuvintele să pătrundă în mintea încîlcită a omului. Apoi continuă:

— În privinţa trebii, ai dreptate. Este, într-adevăr, foarte importantă, cea mai importantă din ultimii ani. Şi unul din echipa noastră este un afurisit de agent al ticăloşilor de englezi! (Îşi coborî arma şi se depărtă cu un pas de Pat, ghemuit în fotoliul lui.) — Prin urmare, unde sînt?

Pat îşi îndreptă spinarea, masîndu-şi ceafa. Arunca priviri rapide cînd la ei, cînd la revolver. În mîna destul de delicată a fetei, acesta părea imens, ca şi cum un singur foc ar fi fost de-ajuns să-i facă zob capul.

— Al-Bahri, răspunse cu glas răguşit.

— Unde naiba-i asta?

— Pe coastă. La est de Tripoli.

— Cît de departe?

În timp ce vorbea îşi vîra deja revolverul la loc, în geantă. Pat continuă să privească îngrijorat geanta cîteva clipe şi după ce revolverul dispăruse în ea, ca şi cum şi-ar fi închipuit că era în stare să sară singur afară. În cele din urmă răsuflă adînc şi se uită la Mary.

— O sută de kilometri. Poate ceva mai mult.

— Cu ce călătoresc?

— Au un elicopter.

— Fir-ar să fie! Atunci ai face mai bine să obții unul pentru *noi*. (Arătă cu mîna spre telefon.) — Ai relații. Spune-le că avem nevoie de el acum, dar nu le explica de ce.

Pat se uită posomorît spre fereastră. Lumina căpătase o culoare portocalie întunecată.

— Nu ni-l pot da. Nu pe scîrba asta de vreme. Chiar dac-ar fi gata să decoleze, nu le-ar mai fi posibil să coboare la sol. (Își îndreptă și mai mult umerii, încurajat de faptul că știa ceva despre care ea habar n-avea.) — Într-o ciorbă ca asta nu poți vedea pămîntul nici de la o înălțime de zece iarzi.

— În cazul acesta vom merge cu mașina. Cunoști drumul?

Nu făcea nici un efort să-și ascundă îndoiala din glas.

El își bombă pieptul, iritat de tonul ei disprețuitor.

— Dacă-l cunosc? Păi sigur că-l cunosc. (Rîse cu superioritate, marcînd încă un punct.) — Problema va fi să-l găsim. Drăcia asta-i mai rea decît demodata ceață londoneză. Pe ceață, drumurile măcar încă mai există *acolo*. În chestia asta pot, pur și simplu, să dispară cu totul. Dunele le acoperă și gata. Le șterg cu desăvîrșire.

Mary se scutură, fierbînd de mînie și nerăbdare.

— Toate astea nu mă interesează nici cît negru sub unghie. Am fost trimisă aici de cei din conducere pentru a-l ucide pe Scanlon, nu ca să ascult buletinele meteorologice libiene. Așa că, fir-ar al dracului, vino! Mișcă-te!

Pat se ridică anevoie din fotoliu. Încă-și mai ținea o mînă la piept, masîndu-și posomorît locul în care-l lovise.

— O'Keefe este omul de la vîrful conducerii, mormăi bosumflat și încăpățînat ca un copil.

— Dacă nu ajungem acolo la timp, O'Keefe va fi probabil un om *mort*. Își ațintă privirea în ochii lui îmbufnați, adăugînd: — Și cu tine, veți fi doi!

Fără vreun alt cuvînt, Pat își luă o haină și porni spre ieșire. Mary îi dădu liber șoferului care o adusese de la aeroport și urcă, împreună cu Pat, în Land Rover-ul acoperit de cruste de noroi.

Capitolul 22

Mike ieşi din cala înăbuşitoare pe puntea vasului libian. Înjură cu glas tare cînd îşi izbi fluierul piciorului de ultima bară a abruptei scări de metal, împiedicîndu-se şi aproape scăpînd din braţe stiva de brichete pe care-o ţinea strîns sub braţul drept. Era gol pînă la brîu. Praful roşu i se lipise pe păr şi pe sprîncene. Transpiraţia îi şiroia pe pieptul acoperit de cruste de noroi, pătînd centura salopetei.

Se dovedea a fi o treabă mai îndelungată şi mai grea decît păruse s-o estimeze O'Keefe. Semtex-ul era depozitat în lăduţe de mărimea unor cutii de ceai. Cu nişte utilaje de ridicat, le-ar fi putut muta pe toate într-un sfert de oră. În lipsa lor, Mike, Randall şi cei patru marinari libieni se trudiseră să-l scoată din lăduţe şi să-l ducă în braţe pînă pe celălalt vas. Munciseră deja mai mult de o oră. Trebuiau să care brichetele — alunecoase şi dificil de ţinut în învelişul lor de polietilenă — în sus, pe scara îngustă, apoi pînă jos pe chei, pe urmă şaptezeci de iarzi în lungul cheiului — distanţa ce-i despărţea de nava lor — din nou sus pe punte şi iarăşi coborînd o altă scară pînă în teugă. La început, încercaseră să lucreze

în echipă, un grup aruncînd sacii de polietilenă de pe punte jos, pe chei, de unde o altă echipă îi lua și-i căra pe cel de-al doilea vas. Experiența durase trei minute. Cehii fabricau explozivi grozavi, dar sacii lor de plastic erau groaznici. După ce primii șase saci plesniseră, împrăștiindu-și conținutul, renunțaseră.

Mike cobora pasarela unsuroasă, spre chei. Batista legată peste față împiedica o parte din nisip să-i intre în gură, dar restul tot îi biciuia crunt ochii, silindu-l să-și strîngă pleoapele, pînă la două fante înguste, care-i reduceau cîmpul vizual la cîțiva iarzi.

Cei patru libieni apărură din ceața maronie, ocărînd și văicărindu-se cît puteau. Își înnodaseră și ei cîrpe pe jumătatea inferioară a feței. Pe deasupra pînzei, ochii lor se întoarseră să-l urmărească pe Mike, în timp ce trecea pe lîngă ei. În priviri li se citea ostilitatea. Căpitanul neglijase să le pomenească oamenilor săi despre bani. Chiar lîngă pasarela navei lor îl întîlni pe Randall, care venea spre el într-un pas alergător șontîcîit. Se opri în fața lui Mike, apăsîndu-și cu o mînă pieptul. Cu degetele celeilalte scobi în spatele lentilelor ochelarilor săi și scoase nisipul care i se strînsese la colțul unui ochi. Înainte de-a fi în stare să vorbească, trase de cîteva ori aer în piept.

— Isuse, da' grea muncă mai e și asta! A mai rămas mult?

În mod inexplicabil, Randall își păstrase haina pe el. Poate că voia să se impună în fața indigenilor. Mike ridică din umeri și zîmbi, văzînd înfățișarea jalnică a celuilalt. Sub costumul impecabil croit, omul era copleșit și absolut dărîmat.

— Nu prea mult. Încă o ladă sau două. Cu patru sau cinci drumuri de fiecare, ar trebui să terminăm.

— Slavă Domnului că se sfîrșește. Sînt la pămînt!

— Da.

Mike deplasă puțin greutatea stivei de Semtex de sub brațul său și arătă cu capul spre vapor.

— Pentru ce dracu nu ne dă şi Harry o mînă de ajutor? Îşi închipuie că chestia asta o să se urce sus şi o să sară singură peste bord?

Randall clătină din cap.

— Ah! ăsta-i Harry O'Keefe, dacă nu l-ai cunoscut pînă acum. Aşa-i el. Întotdeauna a fost aşa.

Lui Mike i se păru că, sub batistă, distinge o mişcare ce-ar fi putut fi o grimasă duşmănoasă. Sprîncenele i se ridicară uşor. Era prima dată cînd îl auzea pe Randall rostind numele lui Harry într-un fel care nu prea semăna cu un profund respect.

Randall continuă:

— Este motorul intelectual al mişcării. Crede că noi toţi, ăştilalţi, existăm numai pentru a-l sluji. Ca o afurisită de regină a albinelor. Şi asta, mai ales atunci cînd e vorba de cărat obiecte grele.

— Mda. Am mai cunoscut cîţiva oameni de soiul ăsta.

Mike se uită peste umăr. Libienii dispăruseră în pîclă. Îşi săltă încărcătura ceva mai sus.

— Hai mai bine să ne vedem în continuare de treabă. Nu-i frumos să-l lăsăm pe şeful nostru să ne aştepte.

Urcă repede pasarela, trecu uşor şi coborî cu spatele scara ce ducea în teuga slab luminată. Îşi cără povara în capătul celălalt al încăperii şi o adăugă la stivă. Îşi îndreptă spinarea, masîndu-şi un început de junghi la cot şi privind în jur. Nu se vedea nici urmă de O'Keefe.

— Harry?

Nici un răspuns. Mike rămase locului, continuînd să-şi frece cotul şi uitîndu-se curios la maldărul de Semtex. Lădiţele de ambalaj se înălţau, două cîte două, aproape pînă la plafon, aranjate astfel încît alcătuiau trei laturi ale unui pătrat. Conform instrucţiunilor lui O'Keefe, depozitaseră Semtex-ul în spaţiul delimitat în felul acesta. Suficient de multe lăzi erau puse alături, pentru a completa cea de-a patra latură a

pătratului. Mike privi în jur, încruntîndu-se, străduindu-se să vadă pînă în cele mai întunecoase unghere ale teugăi.

— Harry! Ești aici?

Chemă tare, îndeajuns de tare pentru ca strigătul să se reverbereze, reflectat de pereții metalici care-l înconjurau. Nu primi nici un răspuns. Pășind fără zgomot pe tălpile de cauciuc ale bocancilor săi de asalt, înaintă pînă în spatele stivei de lăzi — singura parte a teugăi pe care n-o putea vedea. Era absolut singur. Haina lui Harry O'Keefe zăcea împăturită meticulos pe o cutie de aluminiu zgîriată, prevăzută cu un capac prins în balamale și cu un mîner deasupra. Cutia era de mărimea și forma unei truse de farduri pentru femei, genul de obiect pe care-l folosesc fotografii pentru a proteja niște aparate delicate. Mike se opri cîteva clipe, încordîndu-și auzul, apoi îngenunche lîngă cutie. Mentinu cu grijă la locul ei haina lui O'Keefe, apăsînd-o cu degetele mari, și deschise capacul acționînd închizătoarele cu arc ale acestuia. Se uită la cutie. Singurul obiect dinăuntru era ceva ce semăna cu un fel de walkie-talkie. Tocmai întindea mîna să-l ia, cînd pe punte răsunară pași grăbiți. Închise capacul, fixă iar închizătoarele și merse repede — totuși nu chiar în fugă — spre partea din față a stivei.

O'Keefe ajunsese la jumătatea scării. Cobora cu spatele spre Mike. În mîna dreaptă căra o altă cutie de aluminiu. Mike luă de jos o pungă de Semtex și-i dădu drumul să cadă greu peste stivă. O'Keefe aruncă o privire rapidă peste umăr.

— Ah, tu ești. (Se uită la toracele șiroind de transpirație al lui Mike.) — Tocmai omul de care am nevoie. Ai prilejul să-ți folosești la ceva util mușchii ăia. Vino-ncoa.

Tot vorbind, coborî scara și se îndreptă spre locul în care încă vreo șase lăzi zăceau la vreun iard distanță de stiva principală. Ciocănind cu două degete într-una din ele, continuă:

— Materialul se află, aproape tot, aici. Aș vrea să începi să le muți pe-astea dincoace. (Îi arătă locul.) — Vreau să

umple golul, astfel încît materialul să fie complet închis între ele. O.K.?

Se întoarse cu spatele, aruncînd o privire iritată spre ceasul de la mînă, fără a mai aştepta răspunsul lui Mike.

Mike prinse în palme două colţuri ale primei lăzi şi se opinti. Încercă iar, cu şi mai multă forţă. Tot nu se mişcă. Suflînd din greu, se lăsă pe vine sub ladă, îşi propti spinarea în lemnul aspru şi se ridică. Cu un hîrşîit aspru, lada se deplasă cîţiva inchi. Îşi încordă picioarele, trase adînc aer în piept şi încercă din nou. Prin deplasări de cîte patru inchi, reuşi să mute lada în locul indicat.

Randall şi marinarii libieni coborîră scara mai mult sau mai puţin deodată şi aruncară deasupra stivei noii încărcături. Se întoarseră iar spre scară, Randall mergînd în spatele libienilor şi încercînd să-i convingă să depună eforturi mai mari. În timp ce urca scara chiar în urma lor; se întoarse şi-şi aţinti asupra lui Mike o privire plină de reproş, evident convins că Mike intrase în rîndurile intelectualilor, lăsîndu-l pe el să ducă greul.

Mike se ghemui sub altă ladă şi împinse. În răgazul de respiraţie pînă la următorul efort, strigă peste umăr către O'Keefe:

— Ştii, Harry, nu-mi place să-i spun cuiva cum să-şi facă treaba, dar oare asta nu-i pierdere de vreme? În toată lumea nu există vameş care s-ar lăsa păcălit în felul acesta. Dacă s-ar întîmpla să coboare cineva aici, primul lucru pe care l-ar face ar fi să se caţere sus şi să arunce o privire. Nu le-ar trebui nici cincisprezece secunde ca să descopere materialul.

— Mulţumeşte-te să faci exact ce ţi-am spus şi lasă gînditul în sarcina mea. Nu-i vorba să prostim pe cineva, aşa că tacă-ţi gura şi dă-i 'nainte. Şi aşa, ticălosul ăla de căpitan tîmpit mă costă destul timp.

Mike îşi adunase puterile pentru o altă opintire. Cuvintele lui O'Keefe îl făcură să se încrunte şi, încet, îşi lăsă trupul să se destindă. Se ridică în picioare şi se aplecă să cerceteze

lada. Scîndurile negeluite ale capacului erau bătute zdravăn în cuie. Se uită la O'Keefe. Stătea ghemuit, ocupîndu-se cu ceva lîngă stiva de Semtex, şi nu i se vedea decît coroana de păr gălbui încărunţit, care-i înconjura chelia. Fără zgomot, Mike se duse spre cele trei lăzi rămase. La cea de-a doua găsi ce căuta. Un cui, bătut neglijent, stătea înfipt strîmb. Cel care bătuse cuiele nu se obosise să-l scoată şi să bată altul, ci pur şi simplu îl turtise pe suprafaţa scîndurii. Chiar şi treaba asta fusese făcută în silă, lăsînd un spaţiu liber de cîţiva milimetri între cui şi lemn.

Se uită iar repede spre O'Keefe. Acesta era complet ascuns de zidul de lăzi. Îl auzi fredonînd în surdină şi încontinuu, melodia nefiind întreruptă decît, din cînd în cînd, de zgomotul unei scule. Apăsînd cu degetul mare, Mike roti cu nouăzeci de grade cuiul strîmbat, pînă ajunse să iasă în afara marginii lăzii. Îşi vîrî sub el degetul arătător îndoit ca un cîrlig, şi începînd să răsucească şi să tragă. Metalul se înfigea în carnea degetului, provocîndu-i o durere intensă. O ignoră şi continuă să tragă pînă ce lemnul ieftin, netratat, cedă, eliberînd cuiul. Cu ochii ţintă spre locul în care stătea ghemuit O'Keefe, şi lucrînd doar pe pipăite, îşi strecură degetele sub capătul scîndurii desprinse şi o ridică la cîţiva inchi mai sus decît vecinele sale. Îngenunche şi aruncă o privire prin crăpătură. Pe lîngă scîndură pătrundea destulă lumină de la becul slab de deasupra lui pentru a-i îngădui să vadă ce conţine lada. Era umplută pînă la vreo doisprezece inchi sub marginea de sus cu o amestecătură de fierătănii demontate. Reuşi să distingă nişte racorduri de schelărie, nişte capete de ciocane, buloane şi şuruburi.

Bănuiala, pînă atunci doar vagă, acum se concretiza într-o îngrozitoare certitudine. Cît ai număra pînă la doi, rămase nemişcat, în genunchi, reflectînd asupra descoperirii sale. Apoi se ridică repede în picioare, străbătu scurta distanţă pînă la peretele de lăzi în spatele căruia lucra O'Keefe şi privi ca din întîmplare pe după el. Se pomeni uitîndu-se drept în ochii lui

Harry. Uşorul zgomot al tălpilor lui de cauciuc fusese de ajuns pentru a-l alerta pe acesta. Mîna lui se ridicase instinctiv spre tocul de armă care-i atîrna — lipit de coaste, prins în cureaua de pe umăr. În mîna cealaltă ţinea un cleşte de electrician.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Uite ce-i, răspunse Mike, străduindu-se să-şi păstreze glasul calm, dacă sîntem în criză de timp, există o metodă mai bună prin care putem face treaba. Mă duc şi-i dau o mînă de ajutor lui Randall, să terminăm cu încărcatul. Pe urmă putem pleca. Şi el mă poate ajuta la mutatul lăzilor în timpul drumului.

Ochii lui O'Keefe nu se dezlipeau de ai săi. Mike avea senzaţia foarte neplăcută că omul din faţa lui, cu revolverul său şi cu pofta de a-l folosi, îi citea gîndurile.

O'Keefe ridică din umeri.

— Cum vrei. Numai fă treaba, asta-i tot.

Mike îi întoarse spatele şi se repezi spre scară. Ieşi pe punte, clătinîndu-se sub efectul a ceea ce tocmai aflase, ca după o lovitură. Lucrurile văzute îi confirmau bănuielile, fără posibilitate de îndoială. Pe pardoseala din faţa lui O'Keefe, cea de-a doua cutie de aluminiu stătea cu capacul desfăcut. Înăuntru se afla o bobină de cablu flexibil, al cărui capăt atîrna afară din cutie. O'Keefe lucrase la el, jupuindu-i izolaţia. Lîngă genunchiul său, vreo şase cilindri metalici se rostogoliseră dintr-o pungă de hîrtie maron mototolită. Mike îi recunoscuse ca fiind detonatoare.

Alergă în lungul punţii şi aproape se aruncă pe pasarelă, pentru a coborî pe chei, alunecînd pe stratul fin de nisip. Pînă în urmă cu cîteva secunde presupusese că Semtex-ul avea să fie expediat în Irlanda şi livrat intendenţilor Aripii Provizorii. Gîndise că urma să fie utilizat, treptat, cîte un kilogram, într-un război de uzură, sau ca exploziv de amorsare, în cantităţi de cîte cinci sute de grame, în bombele confecţionate din butoaie metalice pentru petrol, umplute cu explozivi artizanali şi pe

care le folosiseră cu efecte atît de îngrozitoare în cea mai recentă campanie a lor din Ulster. Nu-şi făcuse probleme, convins că va dispune de o călătorie de cîteva zile, în decursul cărora va putea acţiona. Acum, ştia că nu aşa se vor petrece lucrurile. Întreaga navă era pe cale de a fi transformată într-o bombă monstruoasă. Un ucigător înveliş metalic în jurul unei încărcături utile de trei mii de kilograme de material puternic exploziv.

O luă la goană în lungul cheiului, îndreptîndu-se spre nava libiană.

Mary îl îndemna pe Pat să conducă mai repede, biciuindu-l cu înjurături de parc-ar fi fost un animal. El se ghemuia ca un cîine bătut, aplecîndu-se în faţă, pînă cînd pieptul lui uriaş aproape se propti în volan, în încercarea sa de a spori viteza, fie şi c-un metru la oră. Îşi îngusta ochii cu pleoapele înroşite, străduindu-se să vadă cît mai departe prin pîclă. Ca să menţină Land Rover-ul pe fîşia îngustă a suprafeţei şoselei, avea nevoie de întreaga putere de concentrare de care era capabil. Praful formase pe parbriz o crustă. Apa pentru ştergătoare se terminase de mult şi lamele lor uscate scîrţîiau pe stratul de murdărie uscată, creind arcuri de vizibilitate în întunericul opac.

Asfaltul aproape nu se mai vedea, putînd fi ghicit doar ca o nuanţă mai întunecată sub stratul mişcător de praf. Flamuri tremurătoare de nisip se năpusteau de pe crestele dunelor, alunecînd în jos pentru a forma noi dune miniaturale, care foarte adesea acopereau toată lăţimea drumului. Era ca şi cum deşertul însuşi se tîra spre mare, înghiţind drumul pe care nişte oameni insolenţi îndrăzniseră să-l sape în el.

La intervale de cîteva secunde, ocărînd întruna printre dinţii strînşi, Mary arunca priviri mînioase şi nerăbdătoare spre ceas. Se apropia deja înserarea şi lumina scăzuse mult.

Deși prin opacitatea cafenie și uniformă era imposibil să vezi măcar în ce direcție se afla soarele, știa că trebuia să fi coborît mult spre orizont. De îndată ce va ajunge sub el, vor fi definitiv și iremediabil pierduți. În asemenea condiții, luminile farurilor n-ar răzbate nici pe o distanță de zece iarzi.

— Cît de departe mai poate fi, pentru numele lui Dumnezeu?

Ochii îngustați ai lui Pat clipiră în jos o fracțiune de secundă, cît să se uite la instrumentele de bord. Își întoarse atenția înapoi asupra drumului și calculă timp de cîteva secunde. Apoi ridică din umeri.

— Cîțiva kilometri. În condiții normale, cîteva minute. Prin mizeria asta n-avem nici un afurisit de indiciu. (Arătă cu bărbia spre parbriz, dincolo de care se vedea nisipul necruțător.) — Nu mai lipsește mult și nu vom mai avea nici un blestemat de drum. Și-atunci chiar că ne va lua dracu. Dă la o parte asfaltul de pe afurisita asta de țară și toată întinderea asta nenorocită o s-arate otova. Încă de cînd am venit aici...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Pat, condu și fii atent la drum! Păstrează-ți pentru tine amintirile. Cînd îi vom alunga pe englezi din Ulster, te vei duce acasă să-ți scrii memoriile.

Pat îi aruncă o privire rapidă. Fu mirată să vadă că ochii i se umeziseră pentru o clipă, ca și cum vorbele ei l-ar fi durut. Cînd vorbi din nou, în glasul lui era o notă ciudată, aproape nostalgică:

— Ah! voi, tinerii, cu educația voastră din colegii și cîte și mai cîte. Vă-nchipuiți că noi, ăștia bătrînii, trăim în trecut. Nu credeți că merită să fim și noi ascultați. Ne considerați doar o adunătură de ticăloși ramoliți și ignoranți. Ei bine, dă-mi voie să-ți spun, am fost ani de zile prin locurile-astea. Ți-aș putea povesti o mulțime de lucruri despre oamenii de-aici...

— Condu! Te rog!...

Tonul ei era exasperat, dar mult mai blînd. În timp ce vorbea își deschise geanta și începu să verifice cu grijă

revolverul pe care-l ținea înăuntru, asigurîndu-se că nici un fir de nisip nu-i dăunase mecanismului.

Pat recăzu într-o tăcere cu buze strînse și se ghemui și mai aproape de parbriz. Mai merseră așa cîteva minute, hurducăturile Land Rover-ului devenind tot mai puternice, pe măsură ce movilele de nisip răspîndite pe drum creșteau mai înalte. Deodată, un mormăit al lui Pat abătu atenția lui Mary de la revolver spre drum. Își apropie și mai mult fața de geam.

— Ce este?

Își vîrîse mîna în geanta deschisă.

— Drumul către golf! strigă el triumfător, întorcînd deja volanul.

Legănîndu-se pe grămezile de nisip, părăsiră șoseaua și cotiră pe rămășițele unui drum format din blocuri de beton risipite ici și colo. Însăși neregularitatea drumului îl făcea mai ușor de urmărit decît fusese șoseaua; nefirescul contur drept al pietrelor ce răsăreau din nisip contrasta cu curbele line ale acestuia.

— Cît mai avem de mers așa?

Pat se întoarse spre ea, aruncîndu-i o privire răutăcioasă.

— Încă vreo două minute. Pe urmă punem mîna pe ticălos.

Expresia de triumf dispăru brusc de pe fața sa, fiind înlocuită de o încruntare plină de pesimism. Adăugă:

— Dacă n-o fi plecat deja!

Mike gonea în lungul cheiului, fără măcar să observe că vîntul mușcător, încărcat cu nisip, își sporise tăria. Sufla cu o intensitate apropiată de cea a unui uragan, șuierînd în jurul superstructurii celor două nave.

Se opri patinînd la baza pasarelei ce urca pe vasul libian. Patru siluete întunecate se desprinseră din pîcla de deasupra lui. Făcu vreo doi pași înapoi pentru a-i lăsa pe cei patru libieni să treacă pe lîngă el, apoi, din două salturi uriașe, urcă pasarela, alergă la capătul de sus al scării ce cobora în cală și stătu o clipă să asculte. Peste urletul vîntului, abia auzi zgomotele făcute de Randall, care începea să urce scara. Se retrase cîțiva pași. Cînd se ivi capul fostului profesor, Mike înaintă iar, rapid, spre scară. Trecînd pe lîngă el, Randall îl îmbrînci cu brutalitate.

— Era și timpul să te decizi să ne dai o mînă de ajutor aici, îi zise morocănos. Treaba asta e cît pe-aci să mă dea gata.

Mike rînji, îi adresă un salut și se avîntă în cală. Rămase jos doar cîteva secunde, atît cît să se încredințeze dacă nu cumva comandantul libian stătea la pîndă pe-acolo. Apoi urcă iar scara, ieșind pe punte. Ghemuindu-și trupul și tinîndu-și capul sub nivelul capacelor de bocaport, merse repede înapoi, în lungul pasarelei înguste dintre bocaporturi și flancul navei, îndreptîndu-se către timonerie. Înăuntru, lumina era aprinsă. În spatele geamului murdar văzu silueta căpitanului, stînd în picioare la pupitrul de comandă. Își ținea capul aplecat, studiind ceva situat în afara cîmpului vizual al lui Mike. Încovoiat cît mai mult, Mike dădu ocol timoneriei, trecu de cambuza alăturată și ajunse pe puntea de la pupa. Își îndreptă trupul, deschise o ușă îngustă și trecu peste pragul înalt.

Se afla într-un vestibul strîmt, din care o ușă ducea spre cambuză. Cu precauție o deschise. În capătul celălalt al cambuzei, la dreapta lui, la o distanță de trei pași, se afla o altă ușă, lăsată deschisă, și care ducea spre timoneria în care-și făcea de lucru căpitanul. Mike intră în cambuză, tălpile lui de cauciuc nefăcînd nici un zgomot pe plăcile de otel nervurat ale pardoselii. Tot silențios, închise ușa în urma lui. Imediat la stînga se afla o altă ușă. Era deschisă și fixată așa cu ajutorul unui dispozitiv cu colbutor prins la marginea de jos.

Păși tiptil în coridorul întunecos de dincolo de ea și înaintă rapid spre scara de tambuchi, ce ducea către cabinele de sub punte. O coborî dintr-un salt, aproape neatingînd treptele.

La capătul de jos se opri și ascultă. Nu se auzea nici un zgomot. Se afla în coridorul prin care se ajungea la cabina căpitanului; existau însă și alte uși. O împinse pe prima. O scurtă privire aruncată asupra celor două cușete răvășite îl lămuri că încăperea era o cabină de-a echipajului. O părăsi, lăsînd ușa cu arc să se închidă singură, și o deschise pe următoarea. Înjură printre dinți — era tot o cabină strîmtă, cu un miros ușor fetid de așternuturi neaerisite.

A treia ușă pe care o încercă era încuiată. Răsuci clanța și se propti cu umărul în ea. Nu obținu nici un rezultat. O abandonă și se năpusti în cabina căpitanului. Patul nu era făcut, dar, în afară de asta, totul fusese aranjat în ordine. Numai mirosul de colonie stăruia puternic în aer. Procedînd acum foarte rapid și renunțînd la orice precauție, Mike începu să tragă afară sertarele pline ochi ale biroului. Scoase conținutul și-l aruncă pe cușetă. Nu dură nici patruzeci de secunde pînă se convinse că nu existau nici un fel de chei. Înjurînd iarăși, se întoarse și alergă spre capătul de jos al scării de tambuchi, de unde pornea o altă scară, coborînd spre sala mașinilor.

Pe o navă mică, sala mașinilor este strîmtă și închisă, dar, de obicei, e cel mai ordonat loc de pe vas. Nici aceasta nu făcea excepție. Dotarea se asemăna cu multe altele pe care le văzuse — o sumedenie de țevi vopsite în culori primare vii și, într-un colț lîngă scară, un banc de lucru. Se duse spre banc și începu să deschidă sertarele de sub el. Bagă mîna într-al doilea și scoase o rangă.

Patru secunde mai tîrziu, înfigea capătul plat al acesteia în canatul ușii cabinei încuiate, chiar deasupra zăvorului. Apucînd-o cu amîndouă mîinile, apăsă cu toată puterea. Zăvorul trosni și ușa se dădu de perete. Rămase gîfîind și clătinîndu-se pe picioare. Vîrî ranga într-unul din buzunarele

de pe coapsă ale salopetei sale și intră în micuța cabină. În capătul ei cel mai îndepărtat se afla un stelaj încărcat cu puști automate. Suprafețele lor unsuroase luceau slab în lumina ce pătrundea prin ușa deschisă. Sub stelaj văzu un dulap metalic, semănînd cu un fichet de birou. Intră în cabină și deschise dulapul. În sertarul de deasupra găsi șase arme manevrabile cu o singură mînă, iar pe pardoseală — cutii de carton cu gloanțe. Luă una din arme și scotoci prin cutii pînă nimeri muniția de calibru corespunzător. Rupse în grabă cutia și începu să încarce revolverul.

Bănuiala lui, bazată pe afirmațiile răzlețe acumulate, se dovedise corectă. Se zvonea insistent că toate vasele libiene și echipajele lor erau considerate ca fiind cvasimilitare. Într-o țară în care teama de o lovitură de stat era o preocupare constantă și îndreptățită, multe grupări — poliția, marina comercială, vama — făceau parte dintr-un fel de miliție, înarmată și oricînd gata să apere regimul în caz de nevoie.

În momentul de față, nevoia lui Mike era mai mare decît cea a regimului. Vîrî gloanțele în revolver, mînuind cu stîngăcie arma nefamiliară, și reuși s-o închidă la a doua încercare. Și-o puse într-unul din încăpătoarele sale buzunare și închise capsa acestuia.

Își privi îmbrăcămintea. Croiala salopetei urmărea confortul și înlesnirea mișcărilor — era largă și plină de buzunare. Greutatea armei o făcea să atîrne puțin, dar atîta vreme cît el nu se va ghemui, întinzînd prea mult materialul, nimic nu va trăda prezența revolverului. Sfîșie o bucățică de carton din cutia de muniții și ieși din cabină. Oprindu-se în dreptul ei, împături foarte strîns fîșia de carton, o ținu lîngă ușorul ușii și trase zdravăn batantul peste ea. Pana improvizată avea să fixeze îndeajuns de bine ușa, în eventualitatea unei atingeri întîmplătoare.

Se duse spre tambuchi și urcă scara în goană. La intrarea în cambuză se opri să asculte. Auzea zgomotele slabe produse

de căpitan, care umbla prin timonerie, destul de departe de ușă. Pășind cu grijă maximă, străbătu cambuza și crăpă ușa care dădea spre puntea de la pupa. Înfiorîndu-se sub brusca rafală de vînt, ieși precaut pe punte. Se ghemui sub nivelul ferestrei și amortiză cu vîrful degetelor închiderea ușii, sperînd că vîrtejul de vînt pătruns în cambuză să nu zgîndăre curiozitatea căpitanului. Mai rămase așa ghemuit cîteva clipe, spre a-și recupera forțele. Gîfîia și inima îi bătea mai să-i spargă pieptul. Aprecie că nu stătuse mai mult de două minute. Din cambuză nu se auzea nici un zgomot. Tot cu trupul aplecat, pentru a nu depăși nivelul ferestrelor, se întoarse și porni să-și reia munca de cărăuș.

Ceva îl izbi peste șale cu o forță teribilă. Icni și, poticnindu-se, căzu în genunchi.

— Nu mișca, ticălosule!

Capitolul 23

Mike lăsă să-i cadă povara pe lîngă peretele cambuzei, ţinîndu-se cu o mînă de coaste. Încă respirînd cu greutate, se întoarse pe jumătate, cu faţa spre agresorul său. Şocul provocat de vederea lui Pat, care-i rînjea cu răutate, dură doar o fracţiune de secundă. Apoi începu să-şi calculeze şansele.

Antipatia pe care i-o inspira Mike îl făcea pe Pat să nu fie atent. În loc să stea la o distanţă mai mare de un pas, astfel încît să aibă spaţiu de mişcare, venise aproape de tot, încîntat să-i înfigă ţeava revolverului în şira spinării.

Mike se strîmbă de durere şi-şi îndreptă puţin trupul, mutîndu-şi greutatea de pe un picior pe altul, pentru a-şi recăpăta echilibrul. Pat era un bărbat înalt, vînjos şi mătăhălos. Dar nu era în formă şi niciodată nu fusese sprinten. Deplasîndu-se imperceptibil, Mike se pregăti să se răsucească brusc spre el. Era convins că va fi destul de rapid pentru a înşfăca revolverul mai înainte ca Pat să reacţioneze şi să-l împuşte. O scurtă clipă, apăsarea revolverului îl făcu pe Mike să şovăie. În momentul acela, la vreo doi iarzi de el răsună un alt glas:

— Nemernicule!

Uimirea îi fu aproape tot atît de mare ca disperarea, și orice intenție de a-l ataca pe Pat se evaporă. Se rezemă iar de perete și se întoarse spre dreapta. Mary apăruse de după o barcă de salvare legată pe punte. Alături de ea era Randall. Amîndoi țineau în mînă arme îndreptate spre abdomenul său. Mary vorbi din nou. Ochii îi aruncau fulgere; se înneca de furie:

— Ticălos murdar și trădător! Jigodie ce ești! Informator nenorocit!

Veni mai aproape, pînă ce fața nu-i mai fu despărțită de-a lui decît de vreo zece inchi, și-l scuipă. Nu era o împroșcare de picături fine, ci un jet de salivă expert și gros, ceva ce o fată poate învăța pe străzile dosnice ale Belfast-ului. Îl nimeri pe Mike în ochiul stîng. Simți cum scuipatul începe să-i alunece din ce în ce mai repede în jos, pe obraz.

— Hello, Mary. Mă bucur că te văd.

Își duse batista la față și zîmbi — un zîmbet crispat, resemnat — și adăugă:

— Ce vești aduci?

Pat își retrase pistolul și i-l înfipse iar în spinare, făcîndu-l să tresară.

— Nu fă pe deșteptu', musiu. Pune-ți mîinile pe cap.

Cu o privire sardonică spre Mary, Mike se conformă. Continuînd să-și țină revolverul apăsat în spinarea lui, Pat se aplecă și-i pipăi șoldurile. Scoase un mormăit. Mike îi simți răsuflarea în ceafă. Pat descheie capsa și trase afară din buzunar revolverul. Apăsarea din spinarea lui Mike încetă cînd Pat se retrase cu un pas, continuînd să-l țină sub amenințarea armei. Grăsanul rînji sarcastic și i se adresă lui Randall:

— De unde dracu-a făcut rost de asta, Dumnezeule mare?

Randall arăta de parcă sugea o lămîie.

— De acolo, de jos. (Arătă cu bărbia către timonerie. Era un gest care cuprindea aproape întreaga țară.) — Toți au pistoale. Probabil au dedesubt un întreg arsenal. Hai să mergem.

Pat îl îmbrînci pe Mike cu brutalitate.

— Mișcă! Mergi în urma lui Jack.

Mary dădu din cap și interveni;

— Nu le spune nimic în arabă ăstora cu cîrpe pe cap, O.K.? Dar nouă vorbește-ne. Zîmbește. Poartă-te firesc.

Ochii lui Mike nu clipiră cînd îi adresă un alt zîmbet scurt dar strălucitor. Își potrivi mersul cu cel al lui Randall, la trei pași în urma lui, și acesta-l conduse pe lîngă timonerie și în lungul punții, pînă la pasarelă.

Pe chei îi întîlniră pe marinarii libieni care, acum că Randall nu-i mai mustruluia, își încetiniseră ritmul de muncă, părînd mai curînd să taie frunză la cîini. Cînd libienii se detașară din pîclă, Mike văzu cum Randall își îndesă revolverul într-un buzunar, și bănui că, în spatele lui, Pat și Mary făceau același lucru. Pentru ei era important să nu le trîmbițeze libienilor propriile lor dificultăți. Și așa aveau probleme cu credibilitatea, fără a mai risca să se raporteze la Tripoli că irlandezii începuseră să se împuște între ei.

Silueta lui O'Keefe apăru întunecată prin ceață, stînd lîngă Land Rover-ul care-i adusese pe Pat și Mary. Nu-și acoperise fața cu nimic. Trăsăturile îi erau impasibile, ca și cum n-ar fi fost conștient de praful care-i biciuia ochii și încerca să-i pătrundă în urechi și-n gură.

Pat aruncă o privire rapidă în jur, să se asigure că libienii nu se mai vedeau. Încredințîndu-se că nu putea fi observat de ei, scoase revolverul pe care i-l luase lui Mike și-l ridică triumfător.

— L-am prins pe ticălos taman la timp. Își făcuse rost de ăsta! zise fălindu-se.

O'Keefe dădu din cap, fără măcar să se uite la armă. Ochii îi erau ațintiți asupra lui Mike. Veni spre el și, cu toată forța, îi trase un pumn în nas. Mike se împletici, aproape căzînd peste vehicul. Fusese o lovitură cumplită. Încovoindu-și umerii, își duse mîinile la față, uimit de forța individului.

Ochii îi lăcrimau, orbindu-l pentru moment. Își scutură capul, încercînd să-și limpezească vederea. Din nas îi curgea sînge, ce i se prelingea printre degete. O furie, nebună puse stăpînire pe el. Își îndreptă trupul, rînji dezgolindu-și dinții, și-și încleștă pumnii, gata să se năpustească asupra lui O'Keefe, care stătea în fața lui, aplecat ușor din șale. Brațul drept al acestuia era îndreptat spre Mike, ținîndu-l cu un revolver. Cel stîng îi susținea antebrațul drept, într-o poziție fermă. În spatele lentilelor colorate, ochii lui fixau fără să clipească un punct în centrul pieptului lui Mike. Acesta știa că, undeva în stînga lui, Pat își ținea și el revolverul gata pregătit.

Îl străfulgeră o senzație de uimire, constatînd ciudata simplitate a situației. Avea să moară. Chiar acum. Furia i se risipise, lăsînd în urmă doar un vid, un copleșitor sentiment de dezamăgire. Dăduse greș față de Allix, față de copilul lor. Șansa lui existase și pierise acolo, la vilă, iar el o ratase. Lăsă să-i cadă mîinile pe lîngă trup și stătu drept, urmărind cu privirea cum se încordau degetele lui O'Keefe.

— Oprește-te!

Glasul lui Mary era poruncitor, aproape un strigăt.

O'Keefe îi aruncă o privire fulgerătoare.

— Ce-ai zis?

— Nu-l împușca!

O'Keefe își reîntoarse privirea spre Mike, cu o expresie de dispreț plin de răbdare.

— De ce? Este un informator. Un porumbel-momeală[1]. Întotdeauna-i împușcăm pe porumbeii ăștia.

I se adresă lui Mike, zîmbindu-i și vorbindu-i pe un ton rațional, ca și cum un om de lume ca el avea să înțeleagă, cu siguranță. Mike nu replică, mulțumindu-se să-și aținteasă asupra lui ochii plini de ură.

---

1 Joc de cuvinte intraductibil. În lb. engleză, expresia *stool-pigeon* (porumbel-momeală) are și sensul de *informator, denunțător*. (n.t.)

— Da, știu, zise Mary, privind în jur, să se asigure că libienii nu apăruseră, devenind martori la scenă.

Nu se zăreau nicăieri, odihnindu-se probabil în relativul adăpost al calei. Mary continuă:

— Uite ce-i, Harry. Am fost trimisă aici cu anumite instrucțiuni. Oamenii din Dublin *trebuie* să știe cine-i ticălosul. Trebuie să știe ce anume a putut transmite pînă acum.

Îl fulgeră pe Mike cu o privire înveninată și adăugă:

— Afurisitul de spion dublu deținea descrieri, adrese, cîteva schițe ale dracului de bune. Trebuie neapărat să știm dacă mai deține și alte date.

— Păi, întreabă-l.

Fata scutură din cap și arătă iar cu mîna către spate. Acum libienii se auzeau umblînd pe punte, reluîndu-și căratul.

— Nu aici. Ceva mai sus sînt niște colibe. Pat și cu mine îl ducem acolo.

O'Keefe se uită la ceas.

— Renunță. Eu sînt cel care dă ordine celor din Dublin, nu ei mie. Dacă nu plecăm de-aici, toată drăcia aia o să sară-n aer cu noi cu tot.

Mary protestă iar:

— Ascultă, Harry, materialele pe care le avea ticălosul ăsta puteau să facă să sară-n aer toată operațiunea. Ar fi putut da înapoi cu patruzeci de ani întreaga mișcare. (Vocea îi căpătă o intonație de implorare.) — Noi sîntem generația viitoare, Harry. Nu *vrem* să ne întoarcem la ceea ce era cînd ați început voi. Vrem să păstrăm ceea ce-ați cîștigat voi prin luptă, să construim mai departe, peste ceea ce ați clădit tu și Jack și ceilalți; nu să luăm iar totul de la început. (Îi atinse brațul cu mîna.) — Tu și Jack continuați cu ce aveți de făcut. Nu vom lipsi mai mult de un sfert de oră.

Se întoarse spre Mike, spunînd cu un surîs de gheață:

— Un individ cu un glonț în gleznă nu te lasă prea mult să-i aștepți răspunsurile. (Surîsul i se accentuă.) — Mai ales cînd știe că următorul va fi în organele genitale.

Zîmbi din nou — un zîmbet larg, dar lipsit de orice urmă de veselie, și care dispăru brusc. Îi făcu semn cu capul, apoi arătă cu bărbia către Land Rover.

— Urcă!

Mike ezită. Din stînga lui, Pat îl lovi cu răutate în partea laterală a genunchiului.

— Mișcă, fir-ai tu al dracului!

Cu o privire plină de ură către Pat, Mike urcă încet în jeep.

Cînd ajunseră la colibe, Mary coborî prima, avînd grijă ca, părăsind scaunul de lîngă șofer, să nu-i tremure nici o clipă arma sub amenințarea căreia îl ținea pe Mike. Pat își zvîrli picioarele afară din vehicul, pregătindu-se să sară jos, în urma ei. Fata îl reținu, punîndu-i o mînă pe coapsă.

— Nu, Pat. Mă descurc eu cu nemernicul ăsta. Rămîi aici și stai de pază. Dacă Jack și Harry l-au lăsat să-și procure un revolver, Dumnezeu știe de ce altceva mai sînt în stare. Și arabii ăia mă fac să mă simt nervoasă. Este foarte probabil să fi văzut ceva din cele ce s-au petrecut acolo — și n-ar fi pentru prima dată cînd am avea necazuri cu niște „nevinovați marinari libieni".

Pentru Pat, aluzia era clară. Cu cîțiva ani în urmă, un spion al Mossad-ului infiltrat în echipaj denunțase un vas care transporta o încărcătură de arme destinate Provocatorilor din Aripa Provizorie. Englezii o scufundaseră cu puțin în afara apelor teritoriale irlandeze, la bord fiind și trei conducători de frunte ai mișcării. Acela fusese incidentul în urma căruia fusese trimis Pat ca om de legătură permanent. Cam împotriva voinței, se lăsă să cadă iar pe scaunul său.

Mary se întoarse spre Mike și-i făcu semn cu revolverul.

— Intră!

Era nevoită să strige pentru a acoperi vuietul vîntului care se învîrtejea în jurul construcțiilor în ruină.

El deschise ușa colibei. O rafală de vînt i-o smulse din mînă și o trînti, scrîșnind în balamalele ei ruginite. Făcu un pas în interiorul colibei.

— Intră ca lumea!

Mary îl aşteptă pînă mai înaintă cîţiva paşi şi abia apoi intră şi ea în colibă, închizînd uşa. După furia vijeliei de afară, interiorul le păru o clipă ciudat de liniştit. Rămaseră depărtaţi la patru iarzi, supraveghindu-se unul pe celălalt. Mike o privea, evaluîndu-şi şansele, calculînd în minte distanţele. Îşi desfăcu puţin picioarele, pregătindu-se să pună în practică un gînd pe care încă nici nu şi-l precizase.

Mary scutură din cap.

— Nu, să nu faci asta. Nici măcar să nu-ţi treacă prin cap să-ncerci. Reuşeşte numai la televiziune, şi acolo gloanţele nu sînt adevărate, iar „răii" nu se pricep să tragă bine. (Îşi agită uşor revolverul.) — Astea sînt. Şi eu am o experienţă bogată.

El ridică din umeri şi zîmbi dispreţuitor.

— Vasăzică, eşti o doamnă foarte primejdioasă. Pentru ce dracu m-ai adus aici? Puteai la fel de bine să-l laşi pe Harry să mă împuşte-acolo. N-am nimic de spus.

Mary nu-i luă în seamă remarca. Ochii ei strălucitori şi frumoşi îi scrutară chipul.

— Vei avea. Mai întîi, cine eşti? Pentru cine naiba lucrezi?

Înălţă iar din umeri şi-şi desprinse privirea de chipul ei, ignorînd-o.

Fata păşi spre Mike, întinzînd braţul care ţinea arma pînă cînd vîrful ţevii ajunse la un iard de el, ţintind sub pîntece.

— Ai văzut cum gîndeşte O'Keefe. Este foarte nerăbdător să plecăm. N-avem timp să ne sucim în loc, în vreme ce tu faci pe eroul. Nu glumeam cînd vorbeam despre sfertul de oră. Îţi garantez că-n mai puţin de-atîta vei vorbi. Toţi vorbesc. Hai, pentru ultima oară — soluţia mai blîndă. Pentru cine lucrezi?

Ridică încet capul, privind-o drept în ochi. Îşi amintea zilele petrecute împreună, cît trebuise să lupte împotriva sentimentelor pe care începuse să le-aibă pentru ea, cît de

catifelată putea să-i fie fața ovală cînd stătea calmă, încadrată de părul moale și castaniu. Deodată, zîmbi și scutură din cap.

— Las-o baltă, Mary, spuse cu glas răgușit. Nu mă poți împușca. Nu pe mine.

Superbii ochi îl fulgerară cu o privire de foc, fără să clipească.

Mary păru că înghită cu greu un nod. O singură dată. Trecu o secundă pînă vorbi din nou. Glasul îi era o șoaptă dură ca un diamant.

— Pune-mă la încercare, Michael.

Ceva în adîncul lui se transformă în fiere — o speranță minusculă, de care nici măcar nu fusese sigur că există pînă în clipa în care pierise. Odată cu ea îi muri și zîmbetul. Acum, orice-ar fi spus, era totuna. Cuvintele ei către O'Keefe exprimaseră adevărul... Cine știe cum, îi găsiseră dosarele. Aflaseră că văzuse prea multe chipuri, cunoștea prea multe locuri ca să-l mai lase să trăiască. Pentru ea era simplu: nu avea altă alegere decît să-l ucidă. El putea tot atît de bine să-i spună ce voia ea să audă și apoi s-o lase să-și facă treaba.

— MI 5. Am întîlnit pe cineva, cînd lucram în Arabia Saudită. Sînt cîțiva ani de-atunci. Un om care lucra la ambasadă. I-am spus cîte ceva despre tatăl meu. Cînd m-am întors în Anglia, am primit un vizitator, un individ care dorea să știe dacă mă interesează să-i ajut. Să mă infiltrez în clica voastră. Pentru regină și pentru patrie.

Rosti ultimele cuvinte cu un rîs amar, luîndu-și privirea de la ea.

Un glonț zdrobi scîndura peretelui la cîțiva inchi de capul lui. O așchie de lemn îi sfîșie obrazul. Se clătină și-și duse mîna la față, fără să-l doară prea rău, dar mînios pe el însuși din cauza strigătului de uimire și durere care-i scăpase.

Profitînd de moment, Mary înaintă și, cu sînge rece, îl izbi cu putere între picioare. El se clătină și se prăbuși greoi lîngă perete.

Deodată se auzi un șuier de vînt, cînd ușa se deschise larg, și amîndoi se întoarseră spre ea. În prag stătea Pat, cu ochii plini de furie. Batista îi alunecase de pe față, iar pumnul lui uriaș ținea strîns pistolul. În ciuda durerii, Mike izbucni în rîs la vederea lui — acum puteau să se bată, care dintre ei să-l împuște.

Chipul lui Mary exprimă un profund dispreț.

— Pat!

Grăsanul nu-i răspunse. Ochii îi erau fixați asupra lui Mike. Pielea brăzdată de vinișoare de pe obrajii lui devenise violacee. Tremura de furie dezlănțuită. În aer plutea omorul, și voia să participe la acțiune.

— Nu ciripește, ticălosul? (Vorbise mai curînd pentru el însuși decît pentru Mary.) — O să-l fac eu să spună tot. Pe urmă-l lichidez pe nemernic.

Se apropie cu un pas de Mike, care încă mai zăcea ghemuit lîngă perete, cu mîinile încleștate pe vintre. Se aplecă și-i rînji cu răutate. Durerea pe care i-o citea pe față părea să-i placă. Mike îi zîmbi, un zîmbet de suprem dispreț. Cu zîmbetul încă pe chip, își repezi brațul într-o arcuire scurtă.

Îl nimeri pe Pat de-a curmezișul buzei superioare. Din carnea desprinsă țîșni sîngele. Pat se trase înapoi împleticindu-se, urlînd, și aproape își pierdu echilibrul. Evită căderea prinzîndu-se de canatul ușii. Fu din nou țeapăn pe picioare mai înainte ca Mike să fi reușit altceva decît să se ridice de jos. Pat făcu un singur pas înainte și ridică pistolul.

Trei împușcături răsunară atît de repede una după alta, încît reverberarea lor pe acoperișul metalic se contopi într-un singur ecou. Mike sesiză mirosul de praf de pușcă și auzi niște gemete; totodată simți durerea arzătoare dintre coaste. Avu nevoie de una sau două secunde pentru a-și veni în fire și a ști că nu așa arată moartea. Strîmbîndu-se de durere, privi încet în jurul său.

Mary stătea ghemuită în prag, cu spatele spre el. Trase două focuri rapide către ceva din afara colibei. Peste ecoul împuşcăturilor şi vuietul vîntului, Mike auzi zgomotul unui motor. Înjurînd, Mary se ridică în picioare şi, ţinînd pistolul în jos, pe lîngă coapsă, închise uşa şi se duse la Mike. Acesta se săltase în genunchi. Fata se opri la o distanţă de o jumătate de iard şi privi în jos, spre el. Evenimentele din ultimele cîteva minute păreau să-i fi stors toată vlaga. Avea o expresie rătăcită şi totodată de uşurare, asemeni unui om care a purtat prea îndelungată vreme o grea povară şi, în sfîrşit, scapă de ea. Cînd vorbi, vocea îi era abia audibilă.

— Te întreb iarăşi: pentru cine dracu lucrezi?

— Ţi-am spus. Pentru englezi. MI 5, îi răspunse printre dinţi.

Ea scutură din cap.

— Gogoşi, Michael. Nu eşti din MI 5.

Se lăsă pe vine în faţa lui, balansînd revolverul între coapse. Cu o mînă îşi sprijinea bărbia. Părea epuizată.

— Ce te face să fii atît de sigură?

Din spatele mîinii, glasul i se auzi ca un mormăit obosit:

— MI 5 n-a reuşit *niciodată* să infiltreze ca lumea printre Provocatorii din Aripa Provizorie decît o singură persoană. (Îşi ridică privirile spre el şi-i zîmbi, sfîrşită.) — Şi aceea sînt eu.

Capitolul 24

Timp de cîteva secunde, singurele zgomote ce se auzeau în colibă fură vaietul năvalnic al vîntului și șuieratul nisipului ce mătura tabla acoperișului. Mike se ghemuise pe călcîie, cu spinarea sprijinită de perete. Printre degetele mîinii cu care-și apăsa coastele, în partea stîngă a pieptului, se prelingea sînge. Se uita fix, prosteşte, la chipul din fața sa. Încetul cu încetul începu să rîdă. Rîsul se intensifică pînă cînd un junghi ascuțit de durere îl făcu să se înece într-un geamăt.

— Oh, la naiba! gîfîi, clătinînd din cap. Bine'nțeles. Tu ești aceea. Treaba se face din interior. Tu ești informatorul.

Ea confirmă printr-o aplecare a capului, zîmbindu-i cu o jumătate de surîs.

— Eram. Pîn-ai venit tu și s-a ales praful.

Se scuturâ și deveni iar vioaie. Întinse brațul și-i dădu la o parte mîna cu care-și acoperea coastele.

— Repede, dă-mi voie să mă uit la ce ai acolo.

Îngenunche și-și înclină capul, examinînd rana. Mike își înăbuși un geamăt cînd ea îl atinse cu degetul, fără urmă de blîndețe. Mary se trase înapoi și făcu o grimasă.

— Nu mă pricep deloc la chestii dintr-astea, dar aș zice că glonțul ar putea fi încă înăuntru.

Se aplecă și-și luă geanta, care, în toată acea agitație, alunecase pe jos. Scotoci înăuntru și scoase un teanc de șervețele de hîrtie.

— Uite. Asta-i tot ce pot face.

— Mulțumesc.

Mike își apăsă șervețelele pe rană, încercînd să oprească sîngerarea.

— O să-ncerc să mă-napoiez.

Ridică brusc privirile spre ea. Deja pusese mîna pe clanța ușii.

— Mmm? Unde naiba te duci?

— La ticăloșii ăia. S-ar putea să-i mai prind pînă pleacă.

— Stai așa! îi spuse, încercînd să se ridice în picioare. Dă-mi mîna.

— Ce vrei să aaci?

Îi vorbea peste umăr, strigînd pentru a putea acoperi mugetul vîntului, mai puternic de cînd deschisese ușa.

Cu mari eforturi, se săltă de jos fără ajutorul ei.

— Vin cu tine. Și eu îi vreau pe nemernicii ăia. Pentru ce altceva îți închipui că mă aflu aici?

Ea scuturâ din cap și-i zîmbi crunt.

— Aveam de gînd să te întreb asta. Dar nu acum. Și n-am nevoie să mă ajute un infirm — indivizii aceia sînt niște profesioniști.

Cu trăsăturile schimonosite de durere, el se duse spre ușă și, într-un gest blînd, îi puse o mînă pe umăr.

— Vin și eu, Mary, fie că-ți place, fie că nu. Uite, pot să merg. Nu te voi obliga să mă aștepți. Oricum, pe furtuna asta nu vei înainta prea repede.

Mary mai șovăi cîteva clipe, măsurîndu-l cu privirea. Apoi ridică din umeri și-i zîmbi silit.

— Î-hî. Se pare că, pînă la urmă, tot vei face așa cum vrei. Făgăduiește-mi, însă, că dacă se lasă cu împușcături, te arunci la pămînt și rămîi acolo, O.K.?

El salută milităreşte și rînji. Batista încă îi mai era înnodată în jurul gîtului. Și-o trase peste față și spuse:

— La drum!

Lumina soarelui aproape pierise, și puținul care rămăsese din ea învăluia totul într-o pîclă groasă și roșiatică, prin care nu puteau vedea la mai mult de cîțiva iarzi în fața lor. Aproape acoperindu-și ochii cu mîinile, spre a-i feri de biciuirea vîntului încărcat cu nisip, ieșiră din colibă.

Înaintau cu grijă, ținîndu-și privirile pe terenul din fața lor și sondînd nisipul cu piciorul, încercînd prin vedere și pipăit să găsească pietroaiele pe jumătate îngropate care marcau poteca. Nisipul pe care-l dădeau la o parte se învolbura și zbura în jurul picioarelor lor, spulberat de puterea vîntului. Mike fu primul care zări colțurile regulate ale unuia din blocurile de piatră, depășind cu un inch nisipul din jurul lui. Strigă către Mary, doar la vreun iard departe de el. Vijelia îi acoperi cuvintele, astfel că fata nu-l auzi. Întinse brațul și o prinse de mînă. Aplecîndu-se spre ea, îi strigă în ureche:

— Acolo! Ăla e! Hai să mergem să-i prindem pe ticăloși!

Cotiră la dreapta, spre nord, și porniră în lungul potecii, urmărind-o piatră de piatră. De cîteva ori crezură c-au pierdut-o. Atunci, unul din ei stătea în loc, iar celălalt mergea în cerc, nedepărtîndu-se decît atît cît să se poată încă vedea. Dacă după o rotire completă nu găseau pista, cel dintîi începea să deseneze cercuri în jurul celuilalt. Avînd grijă ca persoana rămasă pe loc să stea mereu cu fața în aceeași direcție și numărînd pașii, reușeau să acopere un teren destul de mare, fără a pierde cu totul simțul de orientare față de punctul de plecare.

După una dintre aceste manevre, se pomeniră pe o porțiune de pistă care, nu se știe cum, rămăsese relativ intactă. Aici putură să grăbească pasul, aproape alergînd, la nici o jumătate de iard unul lîngă altul. Durerea din coasta lui Mike era cumplit de chinuitoare. Scrîșni din dinți și strigă către Mary:

— Ascultă, dacă tu ești din MI 5, e ceva ce nu pricep. Treaba aia pe care-am făcut-o, la magazinul Selfridge's — bomba. Am fi putut ucide zeci de copii.

Îi aruncă o scurtă privire șireată înainte de a-și reîntoarce atenția asupra potecii denivelate.

— Am fi putut — dar n-am făcut-o. Locul era practic pustiu în momentul în care-a explodat.

Mike gîfîia. Durerea îi comprima pieptul, tăindu-i răsuflarea. Își încetini pașii, reducîndu-și viteza aproape la aceea a unui mers obișnuit, și se uită spre ea cu o expresie de neîncredere și oroare. O vedea din profil. Pe chipul ei se ghicea o umbră de surîs.

— Isuse! Toți lucrați chiar *atît* de murdar? Oamenii tăi erau gata să te lase să mergi atît de departe numai pentru a-ți păstra acoperirea? (În ochii lui, disprețul se lupta cu durerea și cu neputința de a crede.) — Bomba Frontului pentru Eliberarea Animalelor a fost un noroc nesperat. Fără neghiobii ăia, acolo ar fi avut loc un adevărat masacru.

Mary îi aruncă iar o privire scurtă, cu o expresie de amuzament și milă. Își scutură din nou capul.

— N-a fost nici un noroc, Mike.

El se opri brusc. Lăsă în jos mîna cu care-și apăsase coastele, dînd drumul pachetului de șervețele îmbibat de sînge, devenit acum inutil. Pe deasupra batistei, ochii i se măriră.

— Nu erau cei de la Eliberarea Animalelor? Erați voi?

Se opri și ea, întorcîndu-se cu fața spre Mike. Zîmbea, cu buzele strînse spre a se feri de nisip.

— Ba da, ei erau. Și da, noi eram.

Văzîndu-i perplexitatea, zîmbetul i se accentuă.

— Așa este. Noi eram. Și erau și cei din ALF. Ai auzit vreodată ca ALF-ul să fi făcut ceva cu adevărat rău? Că ar fi rănit pe cineva? (Clătină din cap.) — Bineînțeles că nu. Decît poate o dată sau de două ori, cînd cine știe ce mică grupare de fanatici a luat-o razna.

Își îndreptă din nou privirea spre drum, și-i atinse brațul.

— Haide, trebuie să înaintăm.

Își reluă fuga, iar el se luptă să țină pasul în urma ei. Abia reușea să-și păstreze echilibrul. Rana zvîcnea puternic și pierderea de sînge îi dădea o senzație de amețeală. Împleticindu-se, ajunse alături de ea.

— Și ce-a fost cu celelalte bombe ale lor? Cele incendiare, și tot restul?

Mary îi strigă peste umăr:

— Haida-de! Nici una de felul ăsta nu face o reală stricăciune. Cîteva grame de fosfor în buzunarul unei haine de blană, o bombă care explodează în coșul de gunoi dintr-un laborator la ora trei noaptea... Cu siguranță, nici o organizație cît de cît serioasă n-ar fi în halul ăsta de incompetentă. Și ce mare lucru, să evacuezi o clădire asupra căreia trebuie să ne concentrăm atenția, fără a stîrni bănuielile nimănui? (Izbucni în rîs.) — Avem în acțiune șase grupuri dintr-astea. Îți amintești de „Brigada Mînioasă"? Asta se petrecea puțin înainte de a veni eu, dar cu povestea aceea reușiseră să-i facă pe ziariști să le ciugulească din palmă. Le plăcea: „amenințarea anarhiștilor împotriva civilizației, așa cum o cunoaștem".

— Și nimeni din presă n-a înțeles-o?

Mary rîse de-a binelea.

— Glumești? Oricum, practic jumătate din ziariști ne lăsau pe noi să le scriem materialele. Dar nu asta-i problema. Grupurile sînt reale. Există cu adevărat. Noi doar le conducem.

Mike se împiedică de marginea unui bloc de piatră, poticnindu-se și căzînd în nisip cît era de lung. Durerea rănii îi

smulse un răcnet. Mary se opri și, cu destulă brutalitate, îl smuci, cît să se ridice în picioare. Rămase cîteva clipe sprijinit de ea. Pînza pantalonilor, îmbibată de sînge, i se lipea de picioare. Respira gîfîit.

— Poți merge mai departe? Nu te-aștept!

Mike stătea cu chipul crispat într-o grimasă care-i dezgolea gingiile. Cu o mînă își comprimă rana. Valul de durere scăzu în intensitate. Își trase înapoi umerii și-i eliberă brațul. Se clătină cîteva clipe, căutîndu-și echilibrul, cu grija exagerată a unui om beat.

— Hai să mergem, șopti.

O vreme, își continuară drumul în tăcere. Poteca dispăruse iar, și se împleticeau prin nisipul afînat. Mike își tîrșîia picioarele prin materialul alunecos, abia fiind în stare să le ridice îndeajuns pentru a face un nou pas. Numai faptul că Mary era obligată să tot îngenuncheze, aproape din doi în doi iarzi, pentru a scormoni nisipul în căutarea urmelor potecii, îi îngăduia să nu rămînă mult în urma ei. Nicăieri nu se vedea vreun semn al trecerii Land Rover-ului, care să-i fi putut ghida. Dîrele roților lui, ca și urmele propriilor pași, fuseseră șterse în cîteva secunde de sălbăticia vîntului.

La un moment dat, Mike se lăsă într-un genunchi alături de Mary, bucuros că avea prilejul să se mai odihnească în timp ce ea se tîra iarăși prin nisip.

— Dar cum era cu arestările?

Neluîndu-și ochii de la nisipul în care-și afunda mîna pînă la cot, sondînd, îi strigă peste umăr:

— Ce arestări?

— Oamenii din ALF. Unii au fost prinși. Erau și aceia doar de păcăleală? Și procesele?

— Nu. Acelea sînt reale. Nici nu ți-ar veni să crezi. De îndată ce se răspîndește vestea, te și pomenești cu „solicitanți" care vor să se înroleze. În majoritate copii. Țăcăniți cărora le intră-n cap să ni se alăture. Îi acceptăm pe cei mai răi. În

felul ăsta avem pe cine arunca pradă lupilor, din cînd în cînd, ca să menținem credibilitatea acțiunii. Drăguț, nu?

— Da. Dar e legal? Serviciile de securitate sînt cele care-i provoacă și, pe urmă, arestați sînt niște nenorociți.

Mary strîmbă din nas.

— Nu-i luăm decît pe cei cu adevărat răi. Și-n felul ăsta îi ținem departe de stradă, care-i strică și mai mult.

El încă se gîndea ce să-i mai replice cînd fata, scoțînd un țipăt, începu să scormonească în nisipul de la picioarele ei. Apoi privi în spate, unde se zărea un alt bolovan, spre a stabili alinierea cu cel tocmai descoperit. Se ridică și porni în goană.

— Pe aici!

Mike făcu eforturi să se scoale de jos. Deja n-o mai vedea decît ca pe o umbră. Începu să alerge și se uită la ceas. Căscă ochii mari de mirare. De cînd plecaseră din colibă trecuse aproape o oră. Alergă în pîclă, cu capul plecat, atent la terenul din fața lui. Pe Mary n-o mai zărea. O siluetă întunecată, detașîndu-se brusc din ceață, îi opri răsuflarea și-l făcu să se retragă un pas, împleticindu-se. În cîteva clipe Mary fu lîngă el, apăsîndu-i un deget pe buze. Se aplecă îndeajuns cît el să-i poată auzi șoapta:

— Idiotule! Încă doi pași și-ai fi dat buzna-n mare.

Arătă către un punct la un iard sau doi în fața lui. Terenul se sfîrșea abrupt, pe creasta ascuțită a unei zidării. Dincolo de aceasta, la cîțiva iarzi dedesubt, era apa — de aceeași culoare mohorîtă ca și nisipul.

Navele fuseseră amarate în stînga lor, la o mică distanță spre vest față de locul în care poteca ajungea la chei. Într-o tăcere absolută, cu Mary înainte și puțin în dreapta lui Mike, merseră de-a lungul cheiului, încordîndu-și privirile în căutarea primului vas. Deodată, Mary scoase un șuierat de avertizare și se trînti la pămînt. Fără a mai zăbovi să vadă

în ce constă primejdia, Mike se azvîrli și el în nisip, în spatele ei. Se tîrî pe burtă pînă ajunse alături.

— Ce se-ntîmplă?

Fata își duse un deget la buze și arătă ceva în fața lor. Apărîndu-și ochii cu o mînă, se uită în direcția indicată de ea, încordîndu-și privirea printre pleoapele mijite. O potolire momentană a vîntului subție pentru scurt timp pîcla. La zece pași în fața lor, Pat zăcea pe nisip, într-o poziție neconfortabilă, pîndindu-i. În mînă ținea un pistol, însă fără a-l strînge prea tare.

Rămaseră cîteva secunde culcați unul lîngă celălalt. Apoi, cu mare prudență, Mary se ridică în picioare și înaintă spre Pat. Fața lătăreață a acestuia stătea cu gura căscată, iar ochii nu-i clipeau, părînd că privesc înapoi, în lungul cheiului. Expresia nu i se schimbă la apropierea ei. Mike veni după Mary și, împreună, se duseră la el.

Mary se întoarse spre Mike, cu o grimasă de dezgust. O moviliță se și formase în jurul lui Pat, și limbi de nisip începuseră să se întindă spre șalele și pînă în ceafa lui. Picioarele îi erau pe jumătate îngropate. Pămîntul părea să-l ceară, sugîndu-l. Nisipul se lipise într-un strat gros pe stacojiul care-i colora gulerul și părul.

Pat nu murise în urma împușcăturii trase la noroc de Mary, atunci cînd fugise din colibă; cu rana pe care-o avea acum n-ar fi putut merge nici măcar un iard. Chiar și Mike, care era total lipsit de experiență în materie de revolvere, își dădu seama de semnificația urmelor de arsură de pe gulerul lui Pat. Glonțul fusese tras din imediată apropiere. Un singur foc la baza craniului, în ceafă. Bătrînul Pat fusese executat. De către un profesionist.

Fără o vorbă, Mary se aplecă, luă revolverul din pumnul lui Pat și i-l dădu lui Mike. Mergînd acum alături, atît de repede cît putea Mike, își continuară înaintarea în lungul

cheiului, atenți și cu ochii la pîndă. Cu tot zgomotul vîntului, se fereau să rostească vreun cuvînt. Amîndoi ascultau cu auzul încordat, gata să prindă orice sunet — un picior izbindu-se de metal, un glas, sau vibrațiile unui motor. Nu auziră nimic altceva decît vîntul și valurile mării izbindu-se de betonul cheiului.

Văzură amîndoi deodată prima imagine a navei — o umbră mai întunecată, înălțîndu-se deasupra lor. Depărtați la doi-trei iarzi unul de altul, se apropiară cu cîțiva pași de silueta neclară. Mike înjură — încet, dar distinct. Prin pîclă văzuse numele vaporului. Era vasul libian. O'Keefe amarase la est de el, mai aproape de poteca dinspre colibe. Pasărea își luase zborul.

Se opriră la picioarele pasarelei, încordîndu-și auzul. Doar vîntul urla în jurul suprastructurii. Mary urcă prima. Mike se trudea în spatele ei, sprijinindu-se de balustrada din cablu gros. Revolverul din mîna lui îi dădea o senzație ciudată și neplăcută. Scurta sa practică în tabăra de antrenament nu fusese suficientă pentru a-l familiariza cu armele de foc. Aplecîndu-și trupul, Mary deschidea drumul, strecurîndu-se către partea din spate a navei, de-a lungul pasarelei înguste de pe latura punții. Geamul timoneriei dărăpănate era pătat cu stropi întunecați. Numeni nu mișca în spatele lui. Tot încovoiată, fata — se duse la ușă, urmată de Mike. Se opriră o clipă, avînd grijă să-și țină capul sub nivelul ferestrelor. Mary întinse mîna și verifică pistolul lui Mike. Liniștindu-se în privința lui, puse mîna pe clanță, se apropie mult de el și-i șopti la ureche:

— Eu intru.

Și arătînd cu bărbia spre revolver, adăugă:

— Ai folosit vreodată unul dintr-ăsta?

Cînd el scutură din cap, ridică din umeri.

— Nu-i greu. Dacă auzi împușcături, intră și tu și trage în oricine altul în afară de mine, O.K.?

El dădu din cap în semn de confirmare.

— Bun, atunci să-i dăm drumul.

Apăsă clanța și se repezi înăuntru.

În timonerie se aflau trei bărbați. Toți ofereau privirii pozițiile inconfundabile ale morților. Căpitanul zăcea într-un colț, departe de ceilalți doi, dar legat de ei printr-o dîră de sînge, ca și cum, după ce fusese împușcat, îi mai rămăsese destulă viață-n trup cît să se tîrască pînă acolo. Mike și Mary stăteau umăr lîngă umăr, privind în jos, la libienii morți. Fiecare dintre ei fusese împușcat nu doar o dată. Petele întunecate de pe geamuri erau sînge împroșcat. Contemplară masacrul cîteva secunde. Cel care vorbi primul fu Mike, iar glasul său căpătase o nouă putere devenind presant.

— Mai sînt doi libieni.

Se întoarseră și, împreună, intrară în cambuza strîmtă. Pe soba de gătit bolborosea un ibric cu apă. Nemaiținînd seama de durerea provocată de rană, Mike se năpusti pe tambuchiul care ducea spre punte. Mary coborî și ea scara abruptă, sărind ușor peste ultimele trepte și ajungîndu-l din urmă, fără zgomot. Înaintară în lungul scurtului coridor slab luminat, verificînd cu precauție cabinele — fiecare cu propriul ei amestec de mirosuri combinate din așternuturi, alimente și articole de toaletă.

Pe primul marinar îl găsiră în cabina de lîngă arsenalul în care, ceva mai devreme, intrase Mike cu forța. Zăcea pe cușetă, cu capul lăsat pe spate, pe perne, și cu ochii închiși. Chiar alături de pat, pe covorul uzat, se găsea o sticlă de aftershave cu un deget de lichid rămas pe fund. Mîna nenorocitului atîrna moale lîngă ea. Sîngele cursese în rîulețe de-a lungul brațului, ca și cum omul și-ar fi purtat venele pe dinafară, și îmbibase covorul și cearșaful răvășit. Nu se vedeau semne ale vreunei lupte.

Mary, cu trăsăturile feței crispate de scîrbă, se uita de la țepii bărbii de cinci zile de pe obrajii libianului la sticla de

pe pardoseală. Perplexă, își ridică sprîncenele. Mike scutură din cap, cu o strîmbătură, și mimă gestul de a bea.

— Loțiune after-shave? șopti ea, nevenindu-i să creadă.

El confirmă, dînd din cap.

— La bord nu-i îngăduit nici un alcool, așa că ei recurg la chestia asta. Mă îndoiesc c-a simțit ceva.

— Nu-i otrăvitor?

Mike ridică din umeri.

— Ai încercat să bei unele din băuturile alea vineții, pe care le au depozitate în spatele barurilor de hotel? Hai să mergem, să-l găsim pe celălalt.

În timp ce vorbea, vaporul se zgîlțîi. Balta de sînge care se adunase în jurul sticlei, pe pardoseala cu dale de plastic, tremură și se desfăcu în rîulețe subțiri, răspîndindu-se pe vreo zece inchi, după care fură absorbite de marginea zdrențuită a covorului. Uitîndu-se la sînge, Mike se încruntă doar o clipă, apoi se întoarse și ieși din cabină. Ajunsese la capătul coridorului cînd în ușă apăru și Mary.

— Unde naiba te duci?

Îi răspunse fără a-și întoarce capul:

— Sala mașinilor. Afurisitul de vapor se scufundă. Du-te și vezi ce-i cu celălalt marinar!

Deschise o ușă grea din dreptul lui și dispăru.

Își potrivi vîrful picioarelor în exteriorul barelor laterale scării și-și dădu drumul să alunece, frecarea metalului pe rană sporindu-i durerea. Sări jos într-un strat de apă adînc de aproape cinci palme. Mușcîndu-și buza pînă la sînge și aplecîndu-se pentru a se feri de sumedenia de țevi de deasupra, începu să scormonească printre conductele și supapele vopsite în culori vii. Pe vremea cînd lucrase pe platforme petroliere din largul mării meșterise îndeajuns pe nave mici și pe vasele care făceau aprovizionarea pentru a ști ce anume căuta. Pe dibuite și pleoscăind, își croi drum prin spațiul înghesuit, străduindu-se să ajungă în colțul sălii mașinilor. Apa îi

crescuse pînă peste genunchi, îngreunîndu-i înaintarea și ascunzînd obstacolele. Piciorul i se agăță sub ceva și căzu în apă cît era de lung. Se chinui să se ridice, blestemînd. Simți sub tălpi cum nava se zguduie și se afundă mai adînc.

Se izbi cu fluierul piciorului de un obiect dur, dar aproape că nu băgă în seamă durerea, într-atît de nerăbdător era să ajungă în colțul în care vedea apa unsuroasă ce curgea dintr-un robinet deschis, părînd că fierbe și clocotește. Se cățără peste o șină joasă, apoi se opri și răsuflă adînc, umplîndu-și la maximum plămînii, apoi expirînd, pentru a-i goli complet de aer.

Repetă de trei ori această respirație intensă, luă o gură bună de aer și dispăru sub apă.

Găsi marginile găurii din pardoseala sălii mașinilor, acolo de unde fusese scoasă placa de acoperire, și se prinse zdravăn de ele. Apa de mare ce năvălea înăuntru amenința să-l împingă în sus, îndepărtîndu-l de gaură, iar vîrtejul creat îi împiedica orice vizibilitate. Își potrivi mai strîns degetele unei mîini pe marginea orificiului, pînă se convinse că se ținea bine, pe cît era cu putință; apoi dădu drumul mîinii celeilalte. Obligat să depună toate eforturile pentru a-și menține priza, începu să bîjbîie cu mîna liberă pe sub apă.

De trei ori fu nevoit să iasă la suprafață, plămînii arzîndu-i din cauza lipsei de aer. La cea de a patra încercare găsi ce căuta. Degetele i se strînseră în jurul conturului caracteristic al „filtrului", piesa componentă a „supapei de mare" care, atunci cînd e scoasă, lasă să pătrundă apa în navă. Umplîndu-și încă o dată plămînii cu aer, se scufundă din nou sub vîrtejul de apă. De data aceasta, deși simțea că forțele îi scad și mai mult în timp ce lupta împotriva șuvoiului, se strecură prin gaura rămasă în locul plăcii lipsă și trecu în cavitatea neagră de sub nivelul pardoselii din sala mașinilor.

Acum în totală beznă, cu spinarea proptită în planșeul de oțel de deasupra pentru a nu fi deplasat de presiunea apei,

încercă pe bîjbîite să monteze la loc filtrul. Dură aproape un minut pînă-l simți că alunecă și se așează în locașul său. Cu senzația că-i plesnește pieptul, trase levierul ce-o acoperea, fixîndu-l fest. Începînd deja să dea aerul afară din plămînii îndurerați, porni în sus.

Zăcu un minut întreg, pe jumătate plutind, doar capul văzîndu-i-se la suprafața apei acum liniștite. În cele din urmă, cînd apăsarea din piept mai cedă, își croi drum, pe jumătate înotînd, pe jumătate tîrîndu-se, către motorul vopsit într-un albastru strălucitor și care acționa pompele. Zîmbi constatînd singurul lucru bun din ultima vreme: apa era la trei inchi sub nivelul la care-ar fi înecat motorul. Dacă ar mai fi întîrziat zece minute, ar fi fost inutilizabil. Și izbucni de-a-binelea în rîs cînd remarcă al doilea noroc: cheia de contact fusese lăsată în motor. Pe o navă exploatată așa cum se cuvine, cheia stătea tot timpul la locul ei. Un scufundător de nave cu adevărat experimentat ar fi scos-o. Dar ce să-i faci, găurirea și sabordarea vapoarelor este un domeniu în care doar un număr limitat de oameni au o experiență bogată, iar principala treabă a organizației I.R.A. era terorismul, nu escrocheriile cu asigurări. Răsuci cheia pe jumătate și bătăile surde ale pompelor începură să se audă, vestindu-le funcționarea.

O găsi pe Mary revenită în timoneria împroșcată de sînge. Se uită la el uluită, cînd trecu împleticindu-se peste pragul cambuzei.

— Ce dracu ți s-a-ntîmplat?

Mike își șterse apa de pe față, sprijinindu-se cu toată greutatea de dulapul pentru steaguri.

— Este-o zi atît de frumoasă, încît m-am gîndit să mă răcoresc înotînd. E mort și individul celălalt?

Fata scuturâ din cap.

— Nu-i la bord.

El își îndreptă trupul.

— Cum?! Ai căutat peste tot?

— Fiecare inch al hîrbului. A plecat.

— Fir-ar al naibii! Şi ce-i cu Land-Rover-ul lui Pat? L-ai văzut? Mai este jos pe doc?

Mary îşi scutură din nou capul.

— Î-hî. Mi-a venit şi mie aceeaşi idee. Ba chiar am coborît pe chei să-l caut. S-a dus.

— La dracu! blestemă şi, arătînd spre morţii de pe pardoseală, adăugă: — Dacă tovarăşul lor reuşeşte să nimerească drumul în pîcla asta şi-i aduce pe libieni peste noi, te asigur c-am încurcat-o rău de tot.

— Chiar dacă nu noi sîntem făptaşii?

O privi de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor şi izbucni într-un rîs dispreţuitor.

— Trebuie, într-adevăr, să faci parte din serviciile secrete britanice ca să crezi aşa ceva! Îţi închipui că dacă libienii se întorc aici, şi găsesc şase de-ai lor zăcînd morţi, împuşcaţi de către un grup de irlandezi — după cum li se va fi raportat în mod credibil — şi dînd peste doi din ei, la locul faptei, vor începe să ne citească *drepturile* noastre? (Scutură din cap.) — Voi, ăştia din MI 5, s-ar putea să ştiţi o mulţime de lucruri despre I.R.A., dar aveţi cîteva lipsuri mari în cunoştinţele despre arabi!

Arătă dincolo de fereastră, spre mare, şi continuă:

— Vorbesc serios, Mary. Cunosc mentalitatea acestor oameni. Nu vor sta pe gînduri. O să te pomeneşti înotînd undeva pe-acolo. Şi ăştia vor pluti uşor, la o depărtare de douăzeci de iarzi, adăugă arătînd spre sînii ei.

— Prin urmare, ce facem?

— Punem în mers drăcia asta şi ne ducem după ticăloşii de O'Keefe şi Randall. (De pe faţa lui pierise orice urmă de zîmbet.) — Pentru asta am venit aici.

Mary îi aruncă o privire ciudată, apoi se uită în jurul ei, prin timonerie. Foarte aproape de cadavrele ce zăceau cu membrele răşchirate, încă mai fumegau resturile înnegrite ale unui foc. Sertarele dulapului cu hărţi maritime erau toate

deschise și goale. Steagurile fuseseră și ele scoase din dulapul lor — pe marginile focului se vedeau fîșii de pînză colorată și bucăți de hîrtie.

— Nu cumva ești puțin cam optimist, Mike? Au unde se pierde într-o întindere de mare de douăzeci de mii de mile pătrate.

El își țuguie buzele.

— Nu, Mary. Se îndreaptă spre nord. În linie neabătută.

Păru uimită.

— Cum dracu știi? Nici chiar Pat n-avea habar ce ticăloșie pun la cale.

— Randall a lăsat să-i scape o vorbă.

Mary își ridică sprîncenele, exprimîndu-și admirația.

— Chiar *aveau* încredere în tine! Ăia doi nu și-ar spune un secret nici lor înșiși în oglindă. Putem da de știre la Malta? Avem oamenii noștri în oraș. (Îi surprinse privirea nedumerită.)

— Nu trebuie să te mire. O mulțime de libieni își petrec vacanța la Malta. Fete se găsesc cu ușurință, și tot așa și alcoolul. Facem rost de-acolo de o grămadă de marfă.

— Da, pot paria că-i așa.

În timp ce ea vorbea, Mike se dusese către aparatul de radio pe ultrascurte. Carcasa fusese spartă și din ea ieșeau fire smulse. O privi posomorît.

— Este absolut imposibil să repar asta. Chiar dac-aș putea, ce le-aș spune? Nu cunoaștem nici măcar numele vasului lor. Au oamenii voștri, sau maltezii, puterea de a opri și percheziționa fiecare navă?

— Și atunci, ce *putem* face?

— Așa cum spuneam, ne ducem pe urmele lor. După adîncimea apei din sala de mașini, mă-ndoiesc c-au plecat cu mai mult de o jumătate de oră în urmă. Mă pricep destul de bine la nave. Motorul montat pe coaja asta pare suficient de puternic pentru a ne da o viteză ceva mai mare. Am intenția să-i găsesc. Și intenționez să-i opresc pe ticăloși. Pentru totdeauna.

Capitolul 25

Mary aruncă în jurul cabinei o privire sceptică. Arătă cu mîna spre radioul cu măruntaiele scoase şi spre focul muribund.

— Crezi că vei fi în stare să porneşti chestia asta?

El îi urmări privirea.

— Oricum, nu radioul ne va opri. Depinde de ce-au făcut acolo jos. Şi-au închipuit că vor scufunda nava. Încă zece minute şi ar fi reuşit.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, un val de durere îl făcu să respire zgomotos. Mîna i se ridică spre coaste.

Mary se duse repede la el şi-şi puse degetele şovăitoare pe braţul lui.

— N-ar trebui să găsesc ceva să-ţi aplic pe rană?

El încercă să schiţeze un surîs recunoscător, dar durerea i-l schimonosi într-o grimasă.

— Îm-hî. Dar mai tîrziu. Mai întîi hai să-ncercăm să pornim.

Îşi petrecu un braţ în jurul umerilor ei, sprijinindu-se cu toată greutatea.

— Ajută-mă să cobor.

Cînd ajunseră la picioarele scării se opriră cîteva clipe să privească sala mașinilor. Apa scăzuse, dar încă mai ajungea pînă la genunchii lui Mike. O peliculă groasă de ulei reflectă lumina în toate culorile curcubeului. Mike își propti mai tare brațul pe umerii lui Mary. Mirosul puternic de motorină se adăuga peste o ușoară ameteală. Simțea în stomac o convulsie de greață. Respiră adînc, combătînd senzația de vomă.

O împinse ușor pe Mary, arătîndu-i direcția.

— Acolo.

Spuma de ulei îl făcu să descopere ce căuta. Anevoie, cu Mary încovoiată sub greutatea lui, pleoscăi prin apa murdară. Blestemă printre dinții strînși: era exact așa cum se temuse. O porțiune din conducta de carburant fusese secționată, probabil cu un topor. Motorina picura de pe cuprul strălucitor al capetelor retezate. Stătu acolo, cu dinții încleștați, sprijinindu-se de Mary și de carcasa motorului, încercînd să-și adune energia necesară pentru a gîndi limpede.

Carburantul era pompat din niște rezervoare mari, laterale, într-un altul, montat deasupra capului său. De-acolo alimenta gravitațional motorul, printr-o conductă de cupru. Cea pe care-o tăiaseră. Fără ea, motorul era inutil. Își roti privirea prin cameră, concentrîndu-se asupra dantelăriei de conducte și cabluri.

Înainte ca elicopterele să devină un mijloc de transport obișnuit, Mike își petrecuse nenumărate zile și nopți pe nave de aprovizionare, în Golf și-n Marea Nordului, așteptînd ca vremea să se îmbunătățească îndeajuns ca să-i permită să facă transferul către o instalație de foraj marin. Neavînd nimic cu ce să se distreze în afară de biblioteca vasului cu reviste uzate și foiletoane rupte, sfîrșea de obicei prin a se învîrti prin sala mașinilor, alungîndu-și plictiseala prin discuții cu mecanicii. Multe dintre acele săli semănau foarte bine cu aceasta.

Ochii i se îndreptară către un colț al încăperii.

— Asta-i! Am reuşit! strigă răguşit, întorcîndu-se repede să se uite la Mary.

Îşi ridică braţul de pe umărul ei şi-i arătă bancul de lucru. Sertarele metalice de sub el rămăseseră deschise.

— Acolo. În sertarele acelea vei găsi scule. Poţi să-mi aduci aici cîteva? Voi avea nevoie de nişte chei fixe şi de un ciocan greu. Sper că ţeava de carburant de la generatorul acela ne va face treaba.

Mary se şi grăbea să ajungă prin apă la bancul de lucru. Fără a se uita prin jur, întrebă:

— Generatorul? Dar nu ne trebuie *şi el*? Nu pe baza lui funcţionează totul?

Mike se străduia să ajungă la generator.

— *Unul* dintre ele. Sînt două. Unu-i de-ajuns pentru înaintarea vasului. Grăbeşte-te cu uneltele alea.

Mary se aplecă în faţa bancului şi cotrobăi rapid prin el, apoi se ridică şi se îndreptă spre Mike, încordîndu-şi puterile sub greutatea imensei cutii de scule.

Două minute mai tîrziu, Mike se lupta să desprindă al doilea capăt al unei ţevi lungi de circa patruzeci de inchi. Cînd scoase garnitura care închidea primul capăt, un şuvoi de ulei curse din el, inundîndu-i trupul, sculele şi întreaga ţevărie. O peliculă vîscoasă de ulei se prinse pe toate obiectele, ceea ce îngreuna al dracului de mult încercarea de a avea priză pe suprafaţa netedă a metalului. În cele din urmă, folosind un ghemotoc de cîlţi din bumbac pe care i-l adusese Mary, reuşi să ţină fest ţeava, să-i dea o ultimă răsucire cu ajutorul cheii fixe şi s-o desfacă. Tăierea ţevii cu o pînză de ferăstrău, pentru a o ajusta la dimensiunea necesară, şi înlocuirea secţiunii deteriorate îi luară aproape o oră. O instruise pe Mary să pună în funcţiune pompele care umpleau rezervorul ce asigura funcţionarea pe o zi, trăgînd carburant din rezervoarele laterale. Astfel, în momentul în care el termină reparaţia, rezervorul era plin, gata să alimenteze motorul. Îi mai trebuiră cîteva minute pînă cînd scoase aerul din instalaţie şi amorsă

motorul. Cînd şi aceste operaţii fură efectuate, luă un pumn de cîlţi de bumbac şi-şi curăţă de bine de rău unsoarea de pe mîini. Strîngîndu-şi ultimele puteri, apucă zdravăn bara fixată în volant şi o apăsă. Motorul porni şi începu să funcţioneze cu vibraţii înăbuşite şi ritmice.

Se întoarse către Mary, care atunci cînd îl văzu rotind volantul se încruntase, cuprinsă de nelinişte. La auzul zgomotului de pornire al motorului, încruntarea făcu loc unui zîmbet larg. Fata îşi scutură capul, parcă luînd în derîdere propria-i prostie de a se fi îndoit de el.

— Sînt de-a dreptul impresionată.

Acum zîmbi şi Mike.

— Mda. Ca să-ţi spun adevărul, şi eu sînt impresionat.

Se rezema cu tot trupul de o balustradă alăturată. Ridică un braţ, ca ea să se strecoare dedesubt. Mary gemu cînd Mike îşi lăsă greutatea pe umerii ei. Încă o clipă, bărbatul continuă să zîmbească, uitîndu-se la chipul ridicat spre el. Apoi, la fel de brusc ca o lumină care se stinge, surîsul îi pieri. Ochii îi căpătară din nou expresia unei hotărîri de oţel.

— Aşa, acum ajută-mă să ajung iar sus, şi hai să mergem după criminalii ăia ticăloşi.

O'Keefe aruncă o privire furioasă prin geamul împroşcat de spumă. Pe chipul lui se citea mînie şi dispreţ. Alături de el stătea Randall. Pentru a-şi menţine echilibrul, se sprijinea cu mîinile depărtate pe panoul de melacart în care erau montate instrumentele. Faţa îi era de o paloare cadaverică. Fără a se osteni să se întoarcă spre tovarăşul său, O'Keefe vorbi:

— Termină şi uită toată povestea asta, de acord? N-am avut de ales. Omul era un beţiv. Un beţiv prost, obtuz şi încăpăţînat. Doar ai văzut cum mergeau lucrurile. De un an de zile, dacă nu mai mult, devenise o povară inutilă.

Randall îşi umezi buzele.

— Foarte bine, știu asta. Dar ar fi putut fi tras undeva pe linie moartă, unde să nu poată dăuna. Eventual acasă, în Republică. Amărîtul nu merita să fie ucis.

O'Keefe scutură din cap, pierzîndu-și răbdarea.

— Nu există loc îndeajuns de departe pentru ca un nătîng să nu-ți poată dăuna, Jack. Nu acum. Și nu în cazul unui bețiv. Purtăm un război. Băutura și treaba noastră nu se împacă una cu alta. Primul venit care i-ar fi oferit lui Pat un pahar de tărie, ar fi de la el cît de importantă este Republica. În mai puțin de-o săptămînă ne-am fi pomenit cu oamenii serviciului de informații al R.U.C.-ului stînd la bar, cu microfoane sub cravate și făcîndu-i cinste un pahar după altul.

Prin lentilele sale colorate, își coborî privirea spre bărbatul mai scund. Randall își ținea ochii ficși, nedezlipiți de bezna impenetrabilă din fața lui. Nu văzu supremul dispreț de pe chipul lui O'Keefe.

— Am cheltuit mult timp punînd pe picioare lovitura asta, Jack. Doar nu era să-l las să mi-o dea peste cap. Și ceea ce-ți spun se aplică oricui.

Ceva în intonația ultimelor cuvinte îl îndemnă pe Randall să-și ridice repede privirile. O'Keefe zîmbea — zîmbetul unui rechin. Randall își potrivi gulerul cămășii. Îi era insuportabil de cald, se simțea claustrat și undeva, adînc în stomacul lui, îl săgeta cea dintîi senzație de rău de mare. Deschise gura să spună ceva, dar înainte de a-și găsi cuvintele, un val brusc de salivă îl sili să-nghită, aproape sufocîndu-l. O'Keefe vorbi din nou:

— Englezilor le-a mers prea mult după voia lor, Jack. Ne numesc teroriști, în timp ce ei ucid cu sînge rece irlandezi, fie împușcîndu-i cu propria lor mînă, fie punîndu-și cozile de topor din UDR[1] să le facă asta pentru ei. Ziarele englezești sînt pline de cum i-am omorît noi pe cei trei soldați, în York.

---

1 *UDR*: prescurtare a denumirii engleze *Ulster Defence Regiment* (Regimentul de Apărare al Ulster-ului) (n.t.)

Nici nu se obosesc să-i menționeze pe băieții de la Liskeard. Sînt ani de zile, de la Birmingham, de cînd v-am tot ascultat, pe tine și pe cei din Dublin. Am procedat după reguli. Ținte militare. Avertismente telefonice. Timp dat civililor să se împrăștie. Și unde ne-au adus toate astea? (Izbi mînios cu mîna prin aer.) — Nicăieri. Britanicii nu iau prizonieri. Cei patru băieți din Liskeard au fost împușcați pe loc, în nava lor, în largul mării, fără a li se acorda o șansă să se apere. Nici măcar nu erau înarmați.

Randall își ridică privirile spre el. Ochii lui O'Keefe scăpărau. În semiîntuneric, fața îi părea cuprinsă de febră. Era ca și cum s-ar fi lăsat ambalat de propria-i mînie.

— *Fuseseră* băieții noștri, Harry, spuse Randall, încercînd să-l calmeze.

O'Keefe îi aruncă o privire otrăvită.

— O.K., știu asta. Dar nu era un motiv să-i doboare ca pe niște cîini. Și ce ai de zis de fata din Berna? Era a noastră?

— Bine'nțeles că nu! N-avea nimic de-a face cu noi. Niciodată nu avusese vreo legătură cu mișcarea. Doar o fată irlandeză, care-și vedea de treaba ei.

— Nimeni n-a dovedit vreodată că englezii ar fi fost cei care-au împușcat-o.

O'Keefe izbucni în rîs.

— Sigur! Era un elvețian! Știi bine cum sînt elvețienii. Mor de dorința să-i împuște pe turiști. (Se uită batjocoritor la omul de lîngă el.) — Maturizează-te, Jack, pentru numele lui Dumnezeu!

— O.K. Dar continui să spun că nu era nevoie să-l omori pe bietul Pat. Era depășit, de acord, dar fusese credincios mișcării un timp îndelungat.

O'Keefe fornăi dezgustat. Cu un gest brusc își scoase ochelarii și, înainte de a și-i potrivi iar pe nas, își șterse ochii cu dosul palmei. Glasul i se îmblînzi.

— Ascultă, nu-mi servi mie chestia cu „bătrînul Pat". Eu sînt cel care l-a recrutat. A fost o greșeală încă de acum

douăzeci de ani. Mi-a trebuit tot timpul ăsta ca s-o îndrept. Știi la fel de bine ca și mine, l-am trimis la Tripoli ca să nu aibă cu cine vorbi. Dacă Pat ar fi fost amestecat într-o treabă de felul ăsteia, n-ar fi fost în stare să-și țină gura nici cinci minute.

Randall mai înghiți o gură de salivă.

— Și libienii? Pentru ce naiba i-ai lichidat?

O'Keefe izbucni într-un hohot de râs, de parcă întrebarea i s-ar fi părut de-a dreptul caraghioasă.

— Oh, las-o baltă, Jack! Nu începe tocmai *tu* să te porți ca un sentimental cu mustrări de conștiință. Știi cum merg lucrurile pe-aici. Oricare dintre ei putea să fie un israelian sau să fi lucrat pentru Mossad. Aia au în buzunarul lor jumătate din Africa de Nord. Am fi arătat grozav dacă, în clipa în care plecam, spionul s-ar fi dus la afurisitul lui de radioemițător deghizat într-o conservă de cuș-cuș sau mai știu eu ce, și le-ar fi povestit despre noi prietenilor săi din Tel Aviv.

— Mda, poate. Și totuși, zic că n-ar fi trebuit să-i ucizi. Riști să stricăm de-a binelea relațiile cu Ghaddafi.

O'Keefe râse iar.

— Ah! dracu' să-l ia! Oricum, Ghaddafi tot s-ar fi supărat pe noi! Nu știu ce urmărea Scanlon, sau ce l-a apucat pe Ghaddafi de i-a dat materialul, dar pariez că i-ar fi fost mult mai greu dacă i-ar fi spus adevărul.

Randall scuipă pe pardoseală și-și strîmbă falca într-un gest de scîrbă față de gustul din gura lui.

— Și care *este* adevărul, Harry?

Harry O'Keefe își lăți gura într-un zîmbet crud. Înconjură cu un braț umerii lui Randall, mimînd o caldă prietenie.

— Credeam că n-o să mă mai întrebi niciodată. Ne ducem să scufundăm un vapor.

— La Malta? Ce fel de vapor? Mai are marina britanică vase la Malta?

— Nu, nu marina.

Randall se întoarse să-l privească pe insul de lîngă el.

— Ce dracu soi de... (Se întoarse brusc, nedumerit de zîmbetul batjocoritor de pe chipul lui O'Keefe.) — Un vapor *civil*?

O'Keefe dădu din cap.

— Ba chiar mai bine decît așa. O navă cu școlari. Cam trei sute din cei mai strălucițI tineri ai lor. Crema tineretului britanic.

Vorbise imitînd în batjocură intonația unui comentator de știri.

Cîteva secunde Randall se uită la el în tăcere, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Cristoase! exclamă în cele din urmă. Știam eu că plănuiai ceva spectaculos. Dar trei sute de *copii?!*

Se întrerupse, încercînd să asimileze vestea.

— Și la ce ne va duce asta în relațiile cu Ghaddafi? întrebă apoi, fără vlagă.

O'Keefe rîse:

— La un rahat, îmi închipui. Dar cui îi pasă?

Tonul îi era înfierbîntat. Ochii îi străluceau. Adăugă încîntat:

— M-aș mira ca britanicii să nu-l facă pilaf cu bombele, ca americanii. Haide, Jack, înveselește-te, îi zise bătîndu-l pe spate. Nu mai avem nevoie de nemernici molatici, știi bine. Isuse, tu ești omul căruia i se poate încredința aranjarea unei trebi de felul ăsta. În curînd vom putea obține de la prietenii noștri de dincolo de ocean tot plasticul pe care-l vom dori. Totul este pregătit. La fel e și cu armele. Băieții din Boston se ocupă de toate. Nu vom mai fi nevoiți să ne tîrîm în genunchi în fața unei adunături de arabi. Și nici în fața gunoaielor de cehi sau bulgari. De-acum încolo vom lucra cu material fabricat în America, în Belgia sau în Israel, consultînd cataloagele lor de comandă prin poștă. Totul e aranjat. Băieții și fetele noastre nu vor mai trebui să se chinuie cu afurisitele lor de pistoale care se înțepenesc. Se

va termina cu irlandezii care stau pe loc, ca niște clovni, ținînd în mînă niște arme gripate, în timp ce un soldat britanic le arată cartonașul galben și-i împușcă pe îndelete.

Randall se uită posomorît la tovarășul său. Greața care punea tot mai mult stăpînire pe el îi anihilase puterea de a reacționa. Îl cunoștea pe Harry de mai bine de douăzeci de ani. O'Keefe era un om care, la viața lui, alcătuise multe planuri de ucidere în masă. Erau acum la fel de departe de a-și atinge scopurile pe cît fuseseră cînd începuseră, și totuși își păstra înflăcărarea. Hotărîrea, ciudatul și deloc diminuatul lui *entuziasm* pentru toată activitatea organizației erau la fel de puternice ca în zilele tinereții. Singura împrejurare în care vorbea și se comporta ca o persoană normală era atunci cînd se pregătea să ucidă oameni.

— Ascultă, Harry, care este mai *exact* planul?

Randall se sili să zîmbească. Se simțea prea rău ca încercarea să-i reușească. Rezultatul era asemănător cu rictusul unui craniu. Insistă:

— Sau tot îți mai faci griji în legătură cu securitatea?

O'Keefe rîse.

— Niciodată nu mi-am făcut astfel de griji cu tine, Jack. De fapt, ești singurul în situația asta. Cu toate cîte s-au întîmplat, nu mă-ncredeam nici în *pereți*, acolo, la vila aia. Este uluitor ce lucruri s-au născocit în zilele noastre, ca să spionezi tot felul de locuri. Microfoane nu mai mari decît un rahat de muscă, pe care le lipesc pe ferestre! Ca să nu mai vorbim că aveam infiltrat un ticălos ca Scanlon. (Un brusc val de furie îi învineți fața.) — Isuse, dar asta chiar c-a fost o prostie! Sper că Pat a avut dreptate și că, măcar o dată, a făcut ce trebuia și l-a ucis pe nemernic. Totuși, nu m-aș baza pe vorba lui.

Randall privea morocănos drept în față.

— Și fata, cu ea ce-o fi?

O'Keefe ridică din umeri.

— Oh, la naiba, Jack, cine poate ști? N-ar fi trebuit să fie trimisă la pensiunea individului. Amîndoi, singuri, închiși împreună într-o cameră zile de-a rîndul... Sînt o pereche chipeșă. Nu-i de mirare să se fi îndrăgostit unul de altul. Oricine altul decît idioții din Londra s-ar fi așteptat să se întîmple ceva de felul ăsta.

— Așadar, crezi că ea era O.K.? Pînă atunci?

— Nici măcar nu m-am gîndit la asta pîn-acum. Dar ascultă-mă pe mine. Dacă vreodată își mai face apariția, atunci cu primul prilej o să-i proptim un pistol în rotulă și-o s-o-ntrebăm.

Rînji cu răutate, pentru cazul în care Randall și-ar fi închipuit că glumea. Cu o nouă schimbare a dispoziției, îl bătu iar pe spate, făcîndu-l să rîgîie, și schimbă vorba:

— Așa cum ți-am spus, ne îndreptăm spre Malta. Și cînd vom ajunge-acolo, vom pune coaja asta lîngă vaporul britanic și toată drăcia o să sară-n aer.

Aruncă în jurul lui o privire încîntată. Randall se încruntă, încercînd să se preocupe de altceva în afara răului său de mare.

— Bine, Harry, dar niște copii? Vrei să-ncepi să ucizi copii?

O'Keefe se uită la el enervat.

— Bineînțeles. Ți-am spus doar. Sînt trei sute de ticăloși mici. Și vreo două duzini de greci — echipajul.

Îi menționase pe greci ca și cînd ar fi constituit un balast. Deodată expresia i se întunecă și-și consultă ceasul, adăugînd:

— Cu condiția să ajungem acolo la timp. Eram deja în întîrziere. Aiureala aia cu Scanlon a înrăutățit situația.

Randall arătă cu bărbia către fereastră.

— Furtuna asta n-o să ne-ajute. Îmi închipuiam că Mediterana este o mare calmă, adăugă cu tristețe.

— Mda. Ei bine, de cele mai multe ori chiar așa și este, spuse O'Keefe, părînd că abia acum observă paloarea lui Randall. Nu prea arăți bine, Jack. Nu vrei să mergi jos și

să-ncerci să dormi vreo două ceasuri? Cîteva ore pot să am grijă şi singur de treburile de pe-aici. Ocupat voi fi mai tîrziu.

Cu o faţă ca o mască de ceară, Randall îşi ridică privirile spre el, dar nu răspunse imediat. Îi venea greaţă şi se simţea tot mai rău. Stomacul îi era un amestec clocotitor de sucuri amare. Abia dacă-şi putea concentra gîndurile. Mai mult decît orice, îşi dorea să zacă undeva, dar o rămăşiţă de viclenie, care supravieţuise peste răul de mare, îl făcea bănuitor faţă de ceva nedefinit în purtarea amabilă a lui O'Keefe. Percepea o notă de falsitate. O foarte vagă suspiciune îi trecu prin minte: era, totuşi, posibil ca O'Keefe să nu se mai încreadă în el, şi dacă s-ar duce să se culce, cu O'Keefe prin preajmă, s-ar putea prea bine să nu se mai trezească niciodată.

— Îţi mulţumesc, Harry, dar duhoarea de motorină de jos m-ar face să mă simt şi mai rău. Rămîn aici, unde pot să fiu util la ceva.

O rafală de vînt încărcat cu nisip aproape o zvîrli pe Mary înapoi, în timonerie. Încheieturile degetelor îi sîngerau. De la ecranul gol al radarului, asupra căruia stătea aplecat, Mike îşi ridică privirile spre ea.

— O.K.?

Mary dădu din cap, uitîndu-se pe furiş la mîinile ei jupuite.

— Perfect. Ambele parîme sînt molate.

În timp ce ea vorbea, nava se clătină şi se zdruncină sub presiunea vîntului. Pupa izbi cheiul cu o forţă care aproape o făcu pe fată să-şi piardă echilibrul. Sprijinindu-se de panoul de instrumente ciobit, Mike se tîrî cîţiva paşi pînă la timonă. Datorită slăbiciunii sale şi faptului că nu era familiarizat cu comenzile, devenise stîngaci. În întunericul acum aproape total, nu putea vedea cheiul. Pupa se izbi încă de două ori, cu un zgomot ca un scrîşnet, şi, în fine, se desprinseră de

mal. Imprimă navei o mișcare de ocolire, într-o direcție pe care-o aproximă fiind un unghi de patruzeci de grade față de chei. Undeva, în fața lor, se afla digul de piatră. Înaintară extrem de încet. Intrarea era foarte îngustă; dacă, în condițiile lipsei de vizibilitate, ar fi apreciat greșit poziția digului, dorea ca nava să continue să plutească, pentru a putea repeta încercarea.

Vasul se trase brusc înapoi, de parc-ar fi primit o lovitură teribilă. Imediat prova se avîntă din nou și spuma împroșcă fereastra. Alături de Mike, Mary se clătină, prinzîndu-l de braț, luptîndu-se să-și recapete echilibrul în timp ce vaporul se înclina puternic într-o parte. Se agăță de el, blestemînd și rîzînd totodată.

— Ce dracu-i asta?

Cu un geamăt, Mike răsuflă ușurat; îi atinse mîna și zîmbi.

— Furtuna. Gata, ne-am desprins. Ne aflăm în largul mării.

În timp ce vorbea, întoarse nava, cîrmind spre nord.

Îi răspunse printr-un zîmbet din colțul gurii:

— Splendid. Va să zică, am pornit la drum. Dar încotro? (Cuprinse cu brațul întinderea mării.) — Este-al naibii de multă apă pe-aici.

— Ei se-ndreaptă spre Malta. Așa vom face și noi.

— Crezi că tot vor să ajungă acolo? Deși știu că tu le cunoști intențiile?

Mike împinse levierul înainte, dînd putere maximă motorului, și ridică din umeri.

— Ce altceva putem face? Orice-ar avea de gînd O'Keefe, acest țel este al dracului de important pentru el, atît de important încît s-a grăbit prea mult și n-a aranjat cum trebuie lucrurile pe nava noastră. De acord, a încercat s-o scufunde. Dar ar fi putut s-o transforme *realmente* într-o epavă — dacă ar fi avut răgazul necesar. Ori el nu-i un executant neglijent, Mary. Motivul este că trebuia să respecte un program. Nu-mi

face impresia unui om care-ar lipsi de la o întîlnire. Mai ales, atunci cînd există o şansă de a-i face rău cuiva.

Ea aprobă dînd din cap.

— E şi părerea mea. Nu l-am întîlnit decît de două ori, dar niciodată n-am cunoscut pe cineva mai înclinat spre cruzime.

— Da. Şi nu uita, ei îşi închipuie că n-au motive de îngrijorare. Este foarte probabil ca Pat să le fi spus că m-a împuşcat, iar despre navă, sînt convinşi c-au sabordat-o. Din tot ce ştiu ei, pot crede că noi stăm acum pe doc — pierduţi în neant, fără vreun mijloc de transport şi fără radio, într-o furtună de nisip şi învăluiţi în noapte. De ce-ar trebui să-şi facă griji?

Îşi ridică spre el faţa zîmbitoare.

— Aproape m-ai convins. Cu excepţia unui amănunt. (Strîmbă din nas, arătînd spre cadavrele încă întinse pe pardoseală.) — Marinarul care-a scăpat. Dacă s-a înapoiat la Tripoli, sau dacă măcar a ajuns undeva, la un telefon, va raporta ce s-a petrecut. Libienilor nu le va plăcea.

— Asta-i sigur. Dar eu nu mi-aş face prea multe probleme în legătură cu urmărirea.

Se uită la el întrebător, apoi replică:

— Oh, sigur că da. Poate că nu eşti la curent cu toate. În urmă cu opt sau nouă luni, francezii le-au livrat vreo şase nave de patrulare. Dacă vin după noi cu chestiile alea, am avea tot atîtea şanse să-i depăşim cu nava noastră ca şi cînd ne-am afla la bordul unei răţuşte de cauciuc.

El dădu din cap. Un val de oboseală trecu peste el, îndemnîndu-l să adoarmă acolo unde se afla. Îl alungă, scuturîndu-se.

— Ascultă, am umblat destul de mult prin lumea a treia. Am văzut, ce echipament au. Toţi sînt dornici să le vîndă ultimele lor năstrupicii tehnologice. Dar a le cumpăra nu-i totul. Şmecheria constă în a te pricepe să le menţii în funcţiune. După ce-a stat la ei şase luni, nici unul din

echipamente nu mai e bun de nimic — decît dacă-i conving pe tehnicienii furnizorului să le exploateze ei. Şi — sînt încîntat să-ţi reamintesc faptul — libienii refuză ajutor din exterior. Îl resping, în numele „libianizării". Acelaşi lucru l-au făcut, în urmă cu cîţiva ani, în domeniul terenurilor petrolifere. Pînă cînd petrolul n-a mai curs, şi-au fost nevoiţi să-i roage pe canadieni să vină şi să-i scoată din rahat.

— Dar au *şase* nave din acelea.

Mike scutură din cap epuizat.

— Mary, marina militară britanică abia dacă poate strînge laolaltă, simultan, jumătate din navele de care dispune. Asta încearcă de patru sute de ani. (Întinse mîna şi-o trase mai aproape de timonă.) — Poţi prelua tu cîrma? Nu trebuie decît să urmăreşti busola de colo. Ţine direcţia spre nord-vest, aşa. Dacă n-ai nevoie de mine mai devreme, trezeşte-mă peste o oră, de acord?

Fără a-i mai lăsa timp să spună ceva, se lăsă moale pe pardoseală. Adormi imediat, cu umerii proptiţi în panoul de comandă şi cu bărbia-n piept.

Capitolul 26

Randall stătea cu picioarele larg desfăcute, ţinînd zdravăn timona. Trăsăturile feţei îi erau nemişcate, tenul căpătase o nuanţă ciudată, albicioasă. Pe frunte şi sub ochi avea broboane de sudoare. Cămaşa, încă încheiată cu grijă la mîneci, atîrna umedă pe el. La subsuori apăruseră mari cercuri întunecate. O baltă de lichid înainta şi se retrăgea în jurul pantofilor, devenind tot mai mare ori de cîte ori înclinarea puternică a vasului aducea puntea la unghiuri imposibile. Deschisese uşa şi o întepenise putuse de bine. Duhoarea nesuferită a lichidului umplea totuşi timoneria şi-i pătrundea în nări, accentuîndu-i greaţa. O bucată de pîine uscată aluneca de-a lungul panoului din faţa lui. Cînd şi cînd muşca puţin din ea şi o mesteca strîmbîndu-se, de parc-ar fi fost carton.

Ideea fusese a lui O'Keefe. Ar fi fost nevoie de mai mult decît o furtună de nisip şi un uragan de gradul nouă pentru a-l opri pe acesta să dea sfaturi. A-şi vîrî ceva-n stomac era o presupusă soluţie de a-i uşura crampele. Dar nu avea efect. Gemu cînd o nouă contracţie îi trecu un junghi prin diafragmă, ca şi cum cineva i-ar fi luat măruntaiele în mînă

şi i le-ar fi strîns. Înnebunit de chinuri, înjură şi scuipă pe pardoseală o salivă spumoasă.

La pupa navei, în spaţiul strîmt şi aglomerat de sub puntea din faţă, O'Keefe muncea cu lipsa de griji plină de mulţumire a omului care ştie că a venit ziua salariului. Pupa încasa cele mai zdravene izbituri ale mării agitate, săltîndu-se şi recăzînd în adîncul valurilor cu o violenţă ce i-ar fi cauzat rău de mare şi celui mai experimentat navigator. O'Keefe fluiera doar pentru el o melodie. Stătea ghemuit lîngă stiva de exploziv, în spaţiul rămas neînchis, din peretele de lăzi de ambalaj. Lucra rapid şi metodic, fără a da impresia de grabă. Cu un cleşte, tăia bucăţi de sîrmă subţire şi flexibilă dintr-o bobină pusă alături. Cînd obţinu un număr suficient de segmente, lăsă jos cleştele şi începu să scoată detonatoare din punga de hîrtie. După ce cablă fiecare detonator, se aşeză pe vine şi se uită la stiva de Semtex, ca un sculptor care-şi admiră propria-i operă, înainte de a o lua şi a o aşeza în locul anume ales.

Rîse în sinea lui — un fornăit uşor, amuzat. Cea mai mare bombă pe care-o fabricase pînă atunci nu depăşise cinci sute de pfunzi. Fusese suficient pentru a distruge practic un post de poliţie puternic fortificat, într-un sat, undeva pe lîngă Newry. Unul dintre amănuntele care-i stîrniseră interesul cînd i se adusese la cunoştinţă recrutarea lui Scanlon era acela că omul se pricepea la explozivi. Sperase să obţină unele sfaturi. Rîse din nou. Nu-i rămînea decît să se descurce singur, cît putea de bine, fără ajutorul serviciului de securitate, sau orice altă organizaţie din care făcea parte ticălosul. Îşi reluă fluieratul, înfigînd detonatoarele adînc în stivă. Părea că nici nu observă căldura de cuptor încins, mişcarea navei, lumina slabă sau mirosul apăsător al motorinei, care umplea întregul vas. Aşa cum alţi oameni de vîrsta lui îşi îngrijesc grădina, O'Keefe era profund absorbit de o treabă care-i crea o adevărată plăcere.

Cînd ultimul detonator fu aşezat în mod satisfăcător, adună capetele de sîrmă ce rămăseseră pe bobină şi le conectă la

altă serie de borne. Cu toate sîrmele fixate, sprijini scîndura de una din lăzile de ambalaj, apucă un ciocan și bătu cele două cuie ce ieșeau din placaj. Luînd bobina, se ridică anevoie în picioare. Își arcui spinarea și oftă adînc, masîndu-și șalele cu mîna liberă.

— Probabil că îmbătrînesc, murmură ca pentru sine, cu lipsa de convingere a unuia în căutare de complimente.

Se dădu un mic pas înapoi și stătu cîteva clipe cu buzele țuguiate și cu capul înclinat într-o parte, contemplîndu-și opera. Își exprimă mulțumirea plesnindu-și limba de cerul gurii și puse cu precauție bobina pe pardoseala unsuroasă, avînd grijă să formeze cu cablul o buclă mult deasupra lăzilor de ambalaj, ferită de vreo vătămare. Cu un oftat adînc și ironic, se lăsă pe vine, își sprijini spinarea de o ladă și începu s-o împingă astfel încît să închidă ultimul gol din perete. Acum, Semtex-ul era complet încercuit între lăzile cu bucăți de metal.

Depănînd cablul de pe bobină, urcă scara și ieși pe punte. Ținîndu-și capul aplecat împotriva vîntului și a stropilor, închise ușurel ușa în urma lui, fiind foarte atent să nu strivească sîrma. Își luă de pe nas ochelarii cu lentile colorate și-i vîrî într-un buzunar interior al hainei. Se retrase cîțiva iarzi în lungul punții, ținîndu-se aproape de balustradă, de care fixă cablul cu ajutorul unei bucăți de sîrmă rigide, scoasă din buzunar. Își continuă drumul pe toată lungimea punții, legînd cablul de bară la fiecare trei iarzi.

Era dificil și periculos. De cîteva ori fu nevoit să-și petreacă brațul peste balustradă și să se agațe cu toată puterea, ca să scape cu viață cînd un val se spărgea peste el, revărsînd tone de apă și aproape smulgîndu-l peste bord. Datorită amestecului de unsoare și apă de mare, puntea era alunecoasă ca gheața. Faptul că-i fugeau picioarele și primejdia constantă, dar imprevizibilă, a valurilor îl obligau să înainteze cu pași tîrșîiți și cu trupul încovoiat într-o poziție chinuitoare. Cînd, în fine, ajunse la timonerie, coapsele îl înjungheau și-i

înțepenîseră. Era ud leoarcă, apa îi curgea șiroaie din haine, iar încheieturile degetelor îi sîngerau.

Intră cu spatele în timonerie, continuînd să fluiere. Îndesînd cablul pe care-l trăgea în urma lui într-un colț al pragului, trase ușa după el, închizînd-o cu grijă. Imediat făcu o grimasă de scîrbă. Se întoarse să se uite la Randall, bîjbîind să-și pună iar ochelarii pe nas. Privirea îi alunecă de la profilul nemișcat al tovarășului său la balta de vomă urît-mirositoare de pe pardoseală. Buzele i se strînseră într-o linie îngustă. Nu făcu nici un comentariu.

Randall auzi ușa închizîndu-se. Privi în jur cu ochi lipsiți de viață. Deși O'Keefe nu rostise nici un cuvînt, simți disprețul lui ca pe o lovitură de bici. Pentru Harry O'Keefe, răul de mare nu era decît o slăbiciune, o lipsă de voință, caracteristică unor oameni mai slabi decît el însuși. Sub șocul unei noi contracții, Randall se clătină și scuipă cu stîngăcie pe pardoseală. Picături de salivă îi rămasră atîrnate de bărbie.

— O.K.?

În timp ce-i punea inutila întrebare, O'Keefe se duse alături de Randall și verifică el însuși busola. Dădu din cap aprobator, îi aruncă lui Randall o privire care exprima uimirea, ca și cum s-ar fi așteptat să constate că se abătuseră de la direcția stabilită, și se îndreptă către radar. Învîrti un buton. Peste o secundă ecranul se lumină și fasciculul scanner-ului începu să se rotească, măturîndu-i suprafața. O'Keefe se aplecă, urmărindu-l atent. La fiecare baleiere a fasciculului, întregul ecran fluorescent se umplea de un nor de puncte albe scînteietoare. Continuă să-l privească, încercînd să discearnă, din noianul de sclipiri, punctul persistent care ar însemna „urmărire".

Rămase cîteva minute încovoiat în tăcere deasupra ecranului. În cele din urmă slobozi o înjurătură, întinse mîna și opri aparatul. Ecranul se întunecă.

— Nu se vede nimic? întrebă Randall fără vlagă.

O'Keefe făcu o strîmbătură.

— Dracu știe. Imposibil de spus, pe porcăria asta de vreme.

Se întoarse să ridice bobina de cablu de lîngă ușă, unde o pusese, și adăugă:

— Ai grijă să ne ții pe direcția bună și tot drept. Crezi că ești în stare?

Randall se crispă auzind tonul superior al celuilalt. Îl privi peste umăr, înghiți un nod, dar nu spuse nimic.

În spatele lui, O'Keefe desfășură de pe bobină cîțiva iarzi de cablu și tăie bucata, punînd apoi deoparte mosorul. Luă cleștele și coji izolația capetelor sîrmei; pe urmă străbătu încăperea, ducîndu-se la dulapul cu hărți maritime, trase un sertar și scoase o rolă de bandă izolatoare. Continuînd să lucreze cu aceeași viteză și metodă de care dăduse dovadă mai înainte, înfășură sîrmele dezgolite și apoi trecu cablul de-a curmezișul pardoselei, pornind de la ușă și prinzîndu-l bine de podea, pe măsură ce înainta. Ultima bucată de doi iarzi o duse pînă la pupitrul cu instrumente și trase peste el o lungime de doi inchi, pentru a-l fixa bine.

Revenind la dulapul cu hărți, vîrî în el brațul pînă la cot și scotoci cîteva clipe sub vraful de hîrtii. Cînd îl scoase, ținea în mînă două frînghii de nylon, fiecare dintre ele prevăzută cu cîte un sistem de articulație, ca la frînghiile de cort, permițîndu-i să fie reglată.

Randall întorsese capul spre el și-l urmărea ce face. Adresîndu-i un scurt zîmbet, ce putea fi tot atît de bine o încurajare sau o luare în derîdere, O'Keefe începu să prindă capetele frînghiilor de cîrligele fixate în prealabil în lemnăria timoneriei.

Căpitanul Andropoulos întinse mîna să-și ia ceașca de cafea. Exageră mișcarea, astfel încît manșeta se trase, dîndu-i

la iveală ceasul și îngăduindu-i să verifice ora cu discreție. În sinea lui, oftă ușurat. Era aproape zece. Peste cîteva minute va putea să plece, lăsîndu-i cu discuția lor sterilă.

Seara pusese la grea încercare politețea înnăscută a căpitanului. Începuse destul de simplu, cu cineva care-i ceruse vești despre însănătoșirea băiatului rănit, Jamie Pike. Comunicase opinia doctorului navei și a infirmierei, în sensul că Jamie progresa frumușel și va putea coborî pe uscat, împreună cu ceilalți copii, în turul Maltei, programat pentru a doua zi. O femeie cu limba ascuțită din dreapta lui — o conferențiară pe teme de istorie a Italiei, care ar fi preferat să-și trăiască toată viața vorbind latinește — profitase de prilej pentru a deplînge situația actuală, care nu-ți mai îngăduia să te plimbi în siguranță pe străzile din Neapole. Cît ai zice peșteș, întreaga conversație fusese deviată, nu se știe cum, asupra degradării Atenei. Femeia și un alt comesean — un profesor de limbi clasice de la o școală obscură și care purtase aceeași haină jegoasă la toate mesele de seară — se luaseră imediat la întrecere în denigrarea succesivelor guverne ale Greciei, regretînd insuccesul lor în calitate de custozi ai trecutului Eladei, o treabă pe care ei înșiși ar fi putut s-o îndeplinească mult mai bine.

Pe toată durata schimbului de opinii, căpitanul păstrase o tăcere diplomatică. Și așa, propriile lor păreri erau prea destule. Ultimul lucru pe care amîndoi păreau că ar vrea să-l audă, era punctul de vedere al unui grec. Dar cel mai rău era faptul că atinseseră un punct nevralgic. Fără îndoială, Atena era într-o stare jalnică. Însă căpitanul nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă cei doi călătoriseră recent cu metroul din Londra.

Cu o înclinare a capului și un zîmbet adresat tuturor mesenilor, se ridică în picioare.

— Vă rog să aveți amabilitatea de a mă scuza. Va trebui să reiau serviciul mîine de cu zori, pentru sosirea noastră la Valletta. Vă urez noapte bună.

Aplecînd încă o dată capul, se întoarse și părăsi sala de mese. Pe coridor se opri, cumpănind dacă să-i mai facă o vizită băiatului. După o clipă de gîndire înălță din umeri și porni către propria-i cabină. Probabil că puștiul dormea, iar primirea glorioasă pe care plănuise să i-o facă reprezentantul din Valletta al companiei navale oricum va fi o răsplată suficientă pentru el.

Zîmbind, se opri în prag și începu să-și descheie haina uniformei.

Dincolo de ușa deschisă a dormitorului vedea, sub așternuturi, forma picioarelor femeii cu păr castaniu deschis și mîinile ei ținînd o carte. Își dezbrăcă restul îmbrăcămintii și rămase o clipă în picioare, privindu-și corpul. Era bronzat și mușchii încă-i mai păreau tari. Avea mijlocul ceva mai îngroșat decît cu douăzeci de ani în urmă, fără a fi chiar gras. Își îndreptă ceva mai mult spinarea, sugîndu-și cu încă un centimetru pîntecele, apoi intră în dormitor.

Auzindu-i pe prag pasul ușor, tînăra femeie își ridică privirile. Zîmbi și puse cartea alături. Căpitanul Andropoulos se uită la ceas și-i întoarse zîmbetul. Nu va mai fi solicitat în calitate de comandant de vas pînă cînd nu vor fi întîmpinați de nava pilot, în afara portului Valletta, a doua zi în zori. Cu excepția neplăcerilor de la Neapole și a iritărilor datorate obligațiilor sale la mesele de seară, călătoria se dovedea a fi perfectă. Întocmai așa cum visase să fie încheierea pașnică a carierei sale.

Mary arunca scurte priviri îngrijorate în jos, spre Mike. Dormea de mai bine de o oră, și în tot acest timp nici nu se mișcase. Fața și pieptul îi luceau. Se aplecă, continuînd să țină cîrma cu o mînă, și-i puse palma celeilalte pe frunte — ardea. Ezită încă o clipă, apoi părăsi cîrma și alergă spre

cambuză. Îi trebuiră cîteva secunde ca să găsească o cîrpă şi să toarne puţină apă într-un lighean de aluminiu. Se grăbi să se-ntoarcă în timonerie. Mai avea un pas pînă la cîrmă, cînd nava se înclină puternic într-o parte. Întregul vapor se zgudui sub şocul unui val uriaş ce se sparse peste el. Mary simţi că-şi pierde echilibrul. În cădere, se agăţă cu mîna liberă de timonă, abia izbutind să nu se lase tîrîtă de-a lungul podelei înclinate. Mike căzu pe o parte şi se rostogoli prin cenuşa focului stins. Mary reuşi să se ridice iar în picioare. O privire către busolă îi spuse ce se-ntîmplase. Puţinele clipe cît lipsise de la cîrmă fuseseră de ajuns pentru ca vîntul să răsucească nava, astfel încît acum înfrunta cu flancul valurile gigantice. Trase de timonă. De două ori se ridică vasul, afundîndu-se iar sub greutatea apei, pînă cînd reuşi să-l readucă pe direcţia bună, în aşa fel ca valurile mînate de vîntul dinspre sud să-l izbească iarăşi din spate.

Mary aşteptă cîteva clipe, pînă se convinse că vaporul îşi menţine direcţia, şi abia pe urmă se duse la Mike. Îi prinse destul de brutal încheietura unei mîini şi, profitînd de alt ruliu al vasului, îl trase cu putere într-un loc de unde putea ajunge atît la cîrmă şi la el. Manevrînd cu o mînă timona şi, ţinîndu-şi ochii aţintiţi asupra busolei, umezi cîrpa şi începu să-l spele. Cu gesturi stîngace, îi şterse uleiul şi murdăria de pe faţă şi de pe piept, clăti cîrpa şi tamponă uşor plaga. O mişcare a navei o făcu să se împiedice, gata să cadă. Fără să vrea, greutatea ei apăsă rana. Mike deschise ochii şi răcni de durere. Ea se ridică cît putu de repede. O privea mînios, cu ochi rătăciţi, ca şi cum n-ar fi recunoscut-o. Pentru o clipă, pleoapele fetei se umeziră. Apoi, înghiţindu-şi lacrimile, ridică din umeri.

— Mi-ai cerut să te trezesc.

Se săltă în capul oaselor, uitîndu-se cîteva secunde la ea, apoi izbucni în rîs. Rîse şi ea împreună cu el. Cînd vorbi, glasul lui era răguşit.

— Eşti O.K.?

Ea confirmă, dînd din cap.

— Încă mă mai aflu aici şi n-am rău de mare, dacă asta vrei să ştii.

— Atunci e-n ordine.

Întinse mîna spre cîrmă şi, ţinîndu-se de ea, se ridică întîi în genunchi, apoi în picioare, strîmbîndu-se de durere. Genunchii i se îndoiau, aproape incapabili să-l susţină. Gîfîind, se sprijini cu toată greutatea pe panoul de instrumente.

Îl privi îngrijorată.

— Vei putea face faţă?

Mike reflectă un timp asupra problemei.

— Nu ştiu. Dă-mi o clipă cîrma. (Ea se trase înapoi, cedîndu-i locul.) — Deocamdată mă simt ca dracu. Vrei, te rog, să-mi faci un serviciu? (Mary încuviinţă din cap.) — Du-te şi caută în cabina de colo, lîngă dulapul cu steaguri. Vei găsi o trusă de prim-ajutor. Vezi dacă are o cutie metalică, plată, cu nişte tablete în ea. Ad-o aici.

Mary se duse să scotocească în trusă şi-i strigă:

— Sînt patru cutii aşa cum spui.

— Adu-le pe toate.

Ea puse cutiile pe panoul din faţa lui. Aveau lipite pe ele etichete scrise în arabă. Vocabularul lui Mike nu era suficient de bogat cît să priceapă termenii farmaceutici. Deschise cutiile şi se aplecă să le cerceteze conţinutul. O alese pe cea care-i trebuia, luă două din cele şase tablete dinăuntru şi le vîrî în gură. Înghiţi şi-i adresă fetei un zîmbet forţat.

— Astea vor face din mine un om nou.

Mary se uită atent la chipul lui.

— Ce dracu sînt?

— Viteză!

— Amfetamină? Au aşa ceva în trusa de *prim-ajutor*?

— Întocmai. Într-o vreme, cele mai multe dintre nave o aveau printre medicamente. Englezii au interzis-o, au declarat-o ilegală. Poate la fel au făcut și libienii, habar n-am. Dar o mulțime de căpitani pe drojdie, așa ca cel al vasului ăstuia, nu sînt prea exigenți în privința acestor lucruri. Din fericire.

Se îndepărtă de timonă, făcîndu-i semn să preia comanda.

— Vezi de cîrmă. Eu o să încerc să lucrez cu radarul.

Mike ieși pentru a doua oară din sala mașinilor, cărînd niște unelte. Prima oară aproape-și pierdu cunoștința urcînd scara. De data aceasta, drogul îi pătrunsese în circuitul sanguin. Urcă în salturi cele cîteva trepte spre timonerie și-și reluă munca la radar. Încercarea de a-l demonta fusese sumară. Se mulțumiseră să smulgă cele două cabluri, de la scanner și de la alimentator. Mike nu trebuise decît să scoată carcasa pentru a avea acces la borne și să lege din nou firele. Din grămada de scule pe care tocmai o adusese, alese o șurubelniță electrică fină și se apucă din nou de treabă.

— Așa! Și acum, de ce nu-mi spui cine ești *cu adevărat*?

Mary se uită la el, zîmbind silit.

Își ridică repede privirile spre ea, reîntorcîndu-le imediat asupra lucrului său. Rîse înfundat.

— Da, de ce nu? Numele meu este, într-adevăr, Mike Scanlon.

— Și Patsy Scanlon era, realmente, tatăl tău?

Rîse din nou.

— Î-hî. Sigur că da. Bătrînul ticălos!

— Și toată povestea aia, cu poliția care l-a ucis? Era adevărată sau ai inventat-o în întregime?

Se uită la ea pe sub sprîncene.

— Glumeşti? Este posibil că poliţia din Birmingham să fi comis cîteva exagerări cînd a avut de-a face cu simpatizanţi republicani, dar uciderea tatălui meu nu s-a numărat printre ele. E adevărat că, la vremea respectivă, cîţiva oameni au încercat să transforme totul într-un scandal, un caz de drepturi ale omului. Avocaţi în căutare de faimă, porniţi să demonstreze lumii că nu există nici o diferenţă între Birmingham-ul din Anglia şi Birmingham-ul din Alabama. (Scutură capul, încruntîndu-se, căci se trudea să ajungă la un şurub greu accesibil.) — O adunătură de capete seci. Şi nu spuneau decît gogoşi. Tata a murit aşa cum merita. Înecîndu-se cu propria-i vomă.

Mary se cutremură.

— Uh!

Făcu o pauză, concentrîndu-se asupra busolei şi corectînd direcţia navei, care se abătuse puţin de la cursul său. Apoi continuă, zîmbind:

— O.K., aşadar te cheamă într-adevăr Mike Scanlon. Dar asta nu-nseamnă că mi-ai răspuns la întrebare. Vrei să-mi spui ce te-a făcut să te implici în toată chestia asta? Sau — adăugă răutăcios — eşti cumva membru al vreunui soi de confrerie şi ai jurat să păstrezi secretul pînă în mormînt?

El îşi întrerupse lucrul şi se uită la ea, cu o expresie gravă:

— Întrebi în numele tău, sau în calitate de membru al serviciului MI 5?

Încetă şi ea să zîmbească. Îi susţinu privirea cîteva clipe. În cele din urmă, cu un glas ce nu era mai mult decît o şoaptă, răspunse:

— Doar în numele meu.

Mike îşi ţuguie buzele, continuînd să i se uite în ochi. După un timp, dădu din cap şi respiră adînc.

— O.K., Mary. Da, îţi voi spune. Mi-ar face plăcere.

Se întrerupse să-şi adune gîndurile şi, o vreme, rămaseră tăcuţi amîndoi. Apoi el o întrebă:

— Îţi aminteşti de atentatul terorist cu împuşcături din toamna trecută? Pe terenul de fotbal?

Ea înclină capul în semn că „da", cu ochii ţintă într-ai lui. Nu rosti nici un cuvînt.

— Au ucis o femeie, ţii minte? (Ea dădu din cap aproape imperceptibil.) — Era a mea, Mary. Urma să ne căsătorim.

Pentru o clipă îşi întoarse iar atenţia asupra radarului, scoase şurubul cu care se trudise şi-l puse pe pardoseală. Apoi reveni spre ea şi continuă să vorbească, privind-o iar în ochi:

— Şi era gravidă. Purta copilul *meu* în pîntece.

Mary îşi muşcă buza, încă nevorbind. Ochii i se măriră.

— M-am hotărît să mă răzbun pe oamenii care i-au omorît, spuse. Acesta-i motivul, încheie el.

Apoi se întoarse cu spatele şi începu să meşterească la fire. Ea continua să-l privească, încremenită. Faţa i se făcuse albă ca varul şi, în contrast cu paloarea aceea, ochii îi păreau nefiresc de strălucitori. Aplecat peste radarul deteriorat, el nu văzuse cum îi pierise sîngele din obraji. O întrebă:

— Şi care-i povestea ta? Cum poate cineva de la MI 5 să pătrundă atît de adînc în organizaţia lor?

Întîrzia atît de mult cu răspunsul, încît Mike îşi ridică privirea, pregătindu-se să-şi repete întrebarea. Văzîndu-i faţa, îşi înălţă sprîncenele.

— Dacă nu vrei, nu-mi spune. Ca să-ţi mărturisesc adevărul, pe mine nu mă interesează prea mult chestiile astea de capă şi spadă.

Mary scutură din cap. Încercă să rîdă, dar glasul îi tremura.

— Mie-mi spui? În cîteva săptămîni tu ai ajuns mai aproape de vîrf decît am reuşit eu în cîţiva ani.

— Cu mine era altceva. Trecutul meu era convingător... şi aveau nevoie de cineva care să vorbească araba. Cîţi dintre recruţii de pe străzile dosnice sînt în stare de aşa ceva? Am fost o mană cerească pentru ei. Dar cum naiba reuşeşti să te

dai drept o fată din cartierele sărace catolice, cînd toți cei de-acolo se cunosc între ei?

— Nu mă *dădeam* drept o asemenea fată. Chiar asta *sînt*. M-am născut și am crescut în Belfast, pe Falls Road.

Se uită la ea, sincer uimit.

— Și ce-ar împinge-o pe o fată catolică să-și ia un asemenea risc?

Ea ridică din umeri și schiță o strîmbătură.

— Adevărul este că am făcut parte din I.R.A. *înainte* să devin membru al serviciului MI 5.

— Cristoase! Ai fost de-a lor și ai trecut de partea cealaltă? Chiar că ți-ai asumat un risc. Ce te-a făcut să iei hotărîrea asta?

— Ceea ce mi-a întors stomacul pe dos a fost reluarea omorurilor. Campaniile din interiorul insulei principale. Cînd a început O'Keefe să preia conducerea. Pînă atunci putusem să fiu alături de ei, înțelegeam rostul mișcării. Dar, din momentul în care O'Keefe a luat comanda, totul a devenit fără sens. Să ucizi de dragul uciderii! Omul este nebun.

— Da, am observat și eu. Și pentru ce n-ai abandonat, pur și simplu? Asta ar fi făcut majoritatea oamenilor.

Mary strîmbă din nas. Își coborî vocea și mai mult decît pînă atunci.

— Asta-mi fusese intenția, Mike. Pe urmă am făcut ceva prostesc. (Schiță un gest zeflemitor față de propria-i persoană.) — Am încercat să împiedic un omor. Tocmai aveau de gînd să lichideze un individ, un protestant. Lucra cu jumătate de normă la UDR. O cunoșteam pe fiica lui — era una dintre *prietenele* mele. Am reușit să-i dau de veste despre ce i se pregătea, exact la timp cît să poată să aranjeze în așa fel încît să nu fie acolo atunci cînd aveau să atace.

— Și a reușit?

Ea ridică din umeri și izbucni într-un ușor rîs amar.

— Sigur că da. Au aranjat treaba foarte bine. Echipa de provocatori ai Aripii Provizorii s-a dus la cinci dimineața să-l caute la el acasă. Omul fusese chemat, în miezul nopții, la mama lui, la spital. Avea cu adevărat o mamă bolnavă, în vîrstă de nouăzeci și doi de ani. Tocmai cînd cei din echipă se înghesuiau iar în mașina lor, s-a întîmplat ca, de după colț, să apară o patrulă militară. Au șters de pe fața pămîntului întreaga echipă. Trei oameni. Drăguț, ce să spun. Așa cum fusese organizată treaba, nimeni n-ar fi bănuit nimic.

— Bun, și pentru ce, după asta, nu te-ai retras, pur și simplu?

Ea îl privi lung și pătrunzător.

— Pentru că englezii nu m-au lăsat, bineînțeles. Chiar imediat după întîmplarea asta, în aceeași dimineață, m-au ridicat de pe stradă. În mașină, împreună cu ei, îl aveau pe omul de la UDR, ca să mă identifice. M-au dus undeva, într-o casă, m-au așezat în fața unei cești de ceai și mi-au explicat situația: Ori rămîneam în organizație și lucram pentru ei, ori dădeau sfoară-n țară că eram o informatoare.

O privi cîteva clipe în tăcere, apoi fluieră ușor.

— Oh, fir-ar al dracului! Și cînd s-a-ntîmplat asta?

Ea ridică din umeri.

— Acum trei ani. Poate ceva mai mult.

Mike clătină din cap.

— Trebuie să fi fost cumplit pentru tine.

— Am fost groaznic de speriată, admise ea. Dar știi, chiar *voiam* să fac ce-mi cereau. Cineva trebuia să-l oprească pe O'Keefe. În cea mai parte a timpului te obișnuiești cu asta. Cel mai rău este cînd te-ntrebi dacă cei din MI 5 n-o să facă vreo prostie, dîndu-te de gol.

— Cred că așa este!

În timp ce vorbea, strînse un șurub și lăsă jos șurubelnița. Își îndreptă spinarea și anunță:

— Gata, merge.

Răsuci un buton plat de pe radar. Ecranul se lumină. Mike zîmbi mulțumit și se aplecă asupra lui. Îl urmări în tăcere un minut, cît timp fasciculul efectuă o rotire, încercînd să înțeleagă ceva din punctișoarele care umpleau fiecare inch al ecranului.

O antenă de radar este montată întotdeauna sus, pe structura navei. Pe vreme calmă, cînd vasul este stabil, instrumentul dă o imagine atît de limpede a împrejurimilor, încît poate detecta o cutie de conserve care plutește pe apă pe o rază de trei mile. Cînd nava se zbate într-un uragan de felul celui pe care-l înfruntau, antena poate prinde semnale de la orizont, tot atît de bine de pe fundul oceanului sau de pe lună. Asta o făcea să devină un instrument pe care nu prea te puteai baza. O furtună de nisip înrăutățea și mai mult lucrurile. Nisipul apărea ca o ploaie — o masă impenetrabilă de mici puncte strălucitoare, care mascau aproape orice altceva.

Cu toate acestea, Mike insistă, privind intens ecranul luminescent. Printre puzderia de licăriri, chiar la limita razei de baleiere, un punct părea să fie persistent, rămînînd în aceeași poziție. Continuă să privească fasciculul scanner-ului timp de încă trei rotiri. De două ori nu localiză punctul. A treia oară era iar acolo. Înjură și plesni cu palma aparatul.

Mary își întoarse repede capul, alarmată de strigătul lui.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Ții minte ce ți-am spus despre navele lor de patrulare?

— Da.

— Îmi retrag vorbele. Cred că una din ele ne urmărește.

— Isuse! Și acum ce facem?

— Ne oprim.

— Glumești?

— Nu. (În timp ce vorbea se apropie de ea.) — Ne oprim.

Sub privirile ei neîncrezătoare, întinse mîna și trase maneta care comanda viteza vasului.

Capitolul 27

Randall nu şi-ar fi închipuit că era posibil să se simtă şi mai rău decît cu o oră în urmă. Acum, rîgîielile continue şi pierderea de lichid îl slăbiseră într-atîta, încît abia se mai putea ţine pe picioare. Numai încleştarea mîinilor pe timonă îl ajuta să nu se prăbuşească. Gustul de fiere nu-i părăsea gura, silindu-l să scuipe întruna, în încercarea disperată de a scăpa de el. Obrajii îi erau scofîlciţi de epuizare. Îşi amintea cum, cu multă vreme în urmă, auzise despre oameni obligaţi să lucreze în larg şi care, după săptămîni de rău de mare, sfîrşiseră prin a înnebuni, aruncîndu-se peste bord. Niciodată nu crezuse poveştile acelea. Acum, da. Abia dacă ştia cu ce se ocupă Harry. Ştia că lucra în jurul lui, şi că nu-şi întrerupea afurisitul ăla de fluierat. Randall găsi în el energia necesară pentru a se simţi iritat. Calmul perfect al lui O'Keefe, detaşarea lui faţă de orice altceva în afară de îndeletnicirea sa actuală, nu făceau decît să-i sporească sentimentul propriei neputinţe.

Un nou spasm îl răscoli, smulgîndu-i un geamăt. Acum era de-a dreptul dureros, ca şi cum stomacul lui, nemaiavînd ce să zvîrle afară, încerca să-şi elimine propria-i căptuşeală.

Se străduí să scuipe iarăşi, nereuşind decît să-şi împrăştie puţină salivă pe bărbie. De acolo stropii îi picurară pe piept. Nu-i păsa. Ultimele sale rămăşiţe de voinţă erau concentrate asupra unui singur lucru: să reziste în continuare cele cîteva ore pînă cînd chinul avea să se termine

O'Keefe sfîrşi de prins ultimele frînghii la cîrligul metalic şi-şi îndreptă trupul. Se întinse şi-şi masă şalele. Poate că *realmente* devenea prea bătrîn pentru jocul ăsta. Privi în jur, contemplîndu-şi opera. Mulţumit, se îndreptă către Randall, care se agăţa disperat de timonă.

— Cum merge, Jack? Te simţi ceva mai bine?

Randall nu răspunse. Chiar şi în halul în care se afla, putea discerne ironia din glasul celuilalt. Simţi degetele lui O'Keefe apăsîndu-i umărul.

— Bravo. Te descurci minunat. Crezi că poţi rămîne treaz?

Randall dădu din cap afirmativ. O'Keefe îi mai strînse o dată umărul, înfigîndu-i degetele în carne cu o duritate inutilă. Cu coada ochiului, Randall îl urmări cum se duce către radar. Continuă să-l privească, în timp ce O'Keefe acţionă comutatorul şi se uită la ecran. Nu rămase aplecat asupra acestuia mai mult de treizeci de secunde, apoi înjură printre dinţi şi-l stinse iarăşi. Randall se miră vag pentru ce nu-l lăsa aprins. Nu se osteni să întrebe.

O'Keefe se-ntoarse spre el, iritarea de pe faţa lui fiind înlocuită de un rînjet.

— Ei bine, probabil nu se va-ntîmpla nimic vreme de cîteva ore. Dacă tu te simţi bine aici, eu cred că mă duc să mă întind puţin.

Cu o voioasă scuturare din cap, îl salută pe Randall şi dispăru din cambuză.

Mary continua să-l privească uluită pe Mike, în timp ce acesta scotocea prin timonerie căutînd ceva.

— Dar pentru ce naiba ne-am oprit? Nu vin după noi?

— Așa-mi închipui. Dar nu putem fugi mai repede decît ei, așa încît este preferabil să-i păcălim.

În clipa cînd termină de vorbit, trase dintr-un colț al dulapului cu steaguri un ghem de sfoară de nylon subțire.

— Am găsit-o.

Își vîrî sfoara într-un buzunar și ridică de pe raftul de lemn de lîngă timonă lanterna învelită în cauciuc. Mai luă două capsule de amfetamină și și le zvîrli în gură. Le înghiți și o luă pe Mary de braț.

— Haidem.

Fata îi aruncă o privire lungă în care se citea bănuiala că-și pierduse mințile cu totul, și-l lăsă s-o tragă spre ușă.

Încetul cu încetul, înaintară cu greu în lungul punții, agățîndu-se de balustradă. Deoarece nava își pierduse forța de înaintare, rămăsese complet în voia valurilor și a vîntului. Puntea sălta și cobora sub pașii lor. Spuma și vîntul îi biciuiau. Un val uriaș se sparse dintr-o parte peste nava neputincioasă, răsturnînd-o la patruzeci de grade. Balustrada se cufundă adînc sub suprafața mării. Simțindu-se smulsă de val, Mary scoase un țipăt. Brusc nava se redresă, lăsînd-o întinsă pe jos, cu brațele agățate în disperare de balustradă. Mike o-nșfăcă de bluză și-o trase, ajutînd-o să se ridice în picioare.

— Haide. Nu mai avem decît puțin de mers. Pînă la barca de salvare.

Munciră febril să dezlege barca, sub continua amenințare de a fi măturați peste bord. Avură nevoie de cîteva minute pînă cînd barca basculă, eliberată din chingile sale. Mike o trase pe Mary spre el. Ținîndu-se bine cu mîna liberă de balustradă, îi strigă în ureche niște instrucțiuni. Mută de uimire, ea îl urmări cum scoate din buzunar sfoara de nylon și, proptindu-se în balustradă, începe să se lupte cu un nod. Trecuseră mulți ani de cînd Mike se mîndrea că era în stare să înnoade sfori cu o singură mînă. Trebui să facă vreo zece

încercări nereușite pînă-i izbuti așa cum dorea. Cu o exclamație de izbîndă, se ridică în picioare și trecu o buclă a firului peste capul lui Mary. I-o fixă pe sub subsuori și petrecu firul prin lațul pe care-l făcuse. Smuci tare de sfoara de nylon, pentru a verifica nodul. Fata scoase un țipăt:

— Au! Doare!

— Nu atît cît dacă te-ai îneca, replică el rîzînd. Taci din gură și urcă-n barcă.

Zîmbind, ea îndreptă spre el degetul mijlociu într-un gest obscen și-l lăsă s-o împingă în barca de salvare, care se balansa nebunește. Mike azvîrli capătul liber al firului de nylon peste balustradă și începu să coboare barca. Cînd izbi apa, aceasta făcu un salt, dîndu-i fetei o cumplită senzație de vomă. Mary rămase o clipă întinsă pe fundul ambarcațiunii, încercînd să-și recapete suflul și ținîndu-se bine, cu brațele încolăcite în jurul unei bănci. Deasupra ei, flancul navei se înălța ca o siluetă bizară și întunecată, agitîndu-se și legănîndu-se într-o parte și-ntr-alta și amenințînd în fiece clipă să sfărîme micuța barcă de salvare. Fasciculul de lumină al lanternei străpungea bezna. Mary se săltă în genunchi și se apucă de treabă, mișcîndu-se cu eficiența disperată datorată groazei. Urmînd instrucțiunile lui Mike, înălță scundul catarg de aluminiu. Încredințîndu-se că era bine fixat în suportul lui, se tîrî spre pupa și porni motorul. Trăgînd sfoara de nylon și proptindu-se în picioare, manevră în așa fel barca, încît prova ei se desprinse de carcasa vaporului, făcînd cu acesta un unghi. Inspiră adînc și angrenă motorul. Barca de salvare zvîcni înainte, îndepărtîndu-se de navă. Agățîndu-se cu putere de sfoară, Mary se lăsă peste pupa, coborînd în mare.

Mike văzu barca alunecînd tot mai departe de vas. Cînd capul lui Mary dispăru pentru cîteva clipe sub apa întunecată, îl cuprinse panica și, uitînd primejdia, încălecă balustrada.

Fata reapăru din valuri la mai puțin de o jumătate de iard de flancul vaporului. Vîrîndu-și lanterna într-un buzunar, Mike

se lăsă în genunchi, în așa fel ca balustrada să-i fie prinsă la subsuoară, și începu să tragă frînghia de nylon.

Sfoara intra în carnea lui Mary. Deasupra ei firul era prea subțire pentru a se putea prinde de el cu mîinile ude. La un moment dat era pe jumătate afară din apă, greutatea ei întinzînd mult firul; în următorul, se pomenea din nou cufundată pînă peste cap, după cum se balansa și se apleca nava. De cîte ori cădea în apă, simțea sfoara strîngîndu-se, căci Mike profita de prilej pentru a înfășura porțiunea slăbită.

Vaporul se înclină spre tribord, scoțînd-o cu totul din apă. Se pomeni aproape zăcînd pe spate pe metalul rugos al carcasei. Nava își continuă ruliul ametitor și ea se rostogoli cu fața în jos. Sfoara îi pătrunse adînc în carnea degetelor în timp ce se străduia să se scoale în genunchi. Cu un singur dar enorm efort, se ridică în picioare. Stătea pe flancul navei, aplecîndu-se la un unghi de patruzeci și cinci de grade peste marea spumegîndă. Începu să se cațere pe perete. Mike prelua cea mai mare parte din greutatea ei. Mai avea doar patru pași pînă la capăt cînd, cu o bruschețe înnebunitoare, nava se scufundă din nou în adîncul dintre două valuri. Stomacul i se contractă cînd carcasa de sub ea se răsuci la nouăzeci de grade, aruncînd cu putere nava spre babord. Picioarele i se desprinseră de metal. Rămase pe jumătate atîrnînd în aer, cu mîinile încleștate cu disperare pe sfoara de deasupra capului și rotindu-se ca un cadavru legat de lanțul spînzurătorii.

Deasupra ei, Mike se agăță cu toate puterile de sfoară, abia fiind în stare să-i susțină greutatea trupului. Sub izbitura următorului val, vaporul, recăzu spre tribord, cu o nouă zvîcnire ametitoare, azvîrlind-o pe Mary pe flancul de oțel.

Ea preluă forța loviturii în tălpi și-n umeri, ca un atlet care se cațără pe catarg. Ghemuindu-se pe genunchi, se tîrî în sus, pe ultima distanță. Brațele lui Mike se strînseră în jurul ei și o trase cu putere înapoi, la bord.

Se prăbușiră pe punte și rămaseră zăcînd acolo, gîfîind.

Din mîna stîngă a lui Mary, acolo unde sfoara îi tăiase carnea, curgea sînge. Încheieturile degetelor îi erau jupuite şi sîngerau. Cel dintîi îşi reveni Mike. Se ridică în genunchi şi începu să deznoade capătul sforii legat de balustradă. Se ridică apoi în picioare şi zîmbi larg spre fata care abia mai putea respira.

— Vino.

Zăcea cu faţa în sus, privindu-l, dar în întuneric nu-i putea vedea zîmbetul. Doar ceva în intonaţia lui îi trezi atenţia.

— Vino *unde*?

— Să facem acelaşi lucru şi cu cea de-a doua barcă.

Se tîrî spre balustradă şi se lăsă să cadă, epuizată, aşezîndu-se alături de Mike. Mîinile şi toată partea stîngă a feţei îi erau zgîriate de frecarea cu metalul ruginit al carcasei. Se ghemui lîngă Mike, udă leoarcă şi tremurînd. Zgomotul motorului celei de a doua bărci se pierduse deja departe, dus de vînt.

— Cum m-am descurcat?

El îşi strînse mai tare braţul în jurul umerilor fetei, apropiindu-i capul de pieptul lui.

— Splendid, spuse zîmbind spre chipul ridicat către el. Alcătuim o echipă extraordinară.

Mary îşi rezemă iar capul pe trupul lui.

— Î-hî. Şi ce mai face acum echipa?

— Se duce la loc uscat.

Se tîrîră înapoi, la adăpostul timoneriei. Mike se îndreptă imediat spre comenzi, porni motorul cu toată puterea şi readuse nava pe direcţia corectă.

— Să sperăm c-o să aibă efect.

— Acum că m-am întors teafără, explică-mi ce urmăreai de fapt să faci? întrebă Mary.

Se întoarse să-i răspundă. Era în pielea goală, doar cu niște chiloți albi scurți, uzi leoarcă. Jeans-ii și sutienul îi zăceau la picioarele ei. Atenția îi era îndreptată asupra bluzei, pe care o storcea de apă. Grația mișcării fetei îi contractă gîtul, silindu-l să tacă. Îi privi ușoara unduire a coapselor, încordarea mușchilor care formau o adîncitură pe spinarea ei, și se simți cuprins de o bruscă liniștire, o nespusă duioșie, care-i alungară din minte orice gînd legat de situația lor actuală.

Tăcerea prelungită o îndemnă să se uite la el. Cînd îl văzu, nedumerirea întipărită pe chipul ei dispăru treptat. Mîinile îi rămaseră nemișcate la jumătatea gestului, cu umerii încă răsuciți în acțiunea de stoarcere a bluzei. Stătură așa, tăcuți și nemișcați, preț de o secundă. Mike înghiți un nod și vorbi. Glasul îi era răgușit.

— Te pricepi cît de cît la radar?

Mary rămase cu ochii ațintiți la el, la început fără a-și schimba expresia. Apoi, încetul cu încetul, un surîs păru să-i lumineze fața. Înclină ușor capul.

— Î-hî. Încă de la Falls Road, îți amintești?

El rîse și dădu din cap, încă descumpănit.

— Corect. Ei bine, mai întîi și-ntîi, află că-i o invenție supraevaluată. Dacă ceea ce am detectat era o navă de patrulare libiană, s-ar putea prea bine să nu ne fi văzut. Pe furtuna asta ar fi o adevărată baftă să găsești ceva de dimensiunile noastre la o distanță mai mare de cîteva mile. Probabil că noi i-am prins pe *ei* pentru că au o suprastructură foarte înaltă.

Mary schiță o strîmbătură.

— Tot nu înțeleg rostul lansării bărcilor de salvare. Doar dacă am fi fost și noi într-una din ele.

— Nu? Să-ți explic: în vîrful fiecăruia dintre catargele acelea pe care fixîndu-le ai fost cît pe-aci să te înec, se află cîte un reflector de radar. Dacă ne-au luat urma și vin încoace, există șanse mari să alerge după bărcile de salvare. În felul acesta vor avea trei opțiuni în locul uneia singure.

— Şi e vreo diferenţă, ţinînd seama de viteza navelor de patrulare?

— Ba chiar una mare, crede-mă. Geometria sistemului lucrează în favoarea noastră. Pînă vor verifica ei cele două momeli puse de noi, vom fi mult în afara apelor libiene. Nu cred să-ndrăznească să ne urmărească mai departe. S-ar teme să nu aibă încurcături cu flota americană.

— Sper să ai dreptate. Şi acum, ce facem să-i găsim pe O'Keefe şi pe Randall? Sau, dacă-i vorba, cum nimerim Malta?

— Dacă găsim Malta, îi găsim şi pe ei. Şi găsirea Maltei nu-i dificilă.

— Fără hărţi maritime?

— Î-hîm. De cînd am părăsit coasta ne-am îndreptat la şapte grade spre nord-vest. Ştim că Malta se află cam la o sută cincizeci de mile depărtare, aproape la nord de Tripoli.

— Ştim asta?

— Ştim! Cel puţin, eu ştiu. Viteza noastră maximă, în actualele condiţii atmosferice, este de aproximativ unsprezece noduri. Adică douăsprezece mile şi jumătate pe oră. Aşadar, după — să zicem — zece ore, cotim spre est timp de un ceas sau două. Apoi iar spre nord. Pe urmă spre est, şi tot aşa.

Îl privea neîncrezătoare.

— Inventezi toate astea?

— Nu. Este tehnica Chichester. Sau o versiune a ei, care-mi aparţine mie.

— Cum i-ai zis?

— Tehnica Chichester. Francis Chichester. Nu-ţi aduci aminte de el? Naviga de unul singur spre Hawaii sau spre cine ştie ce alt loc uitat de Dumnezeu în Pacific, fără instrumente de navigaţie.

— Şi nimerea?

— Exact la timp.

— Trebuie să fi fost ţăcănit.

— Nebun de legat! Dar nu-l insulta. Cu ajutorul lui îl vom găsi pe O'Keefe.

La douăzeci de mile mai la sud-vest, un bărbat tînăr, înalt şi zvelt, stătea în picioare pe puntea de comandă a îngustei nave de patrulare vopsite în culori de camuflaj. Vorbea cu însufleţire în arabă, în receptorul unui telefon. Avea trăsături fine şi un păr negru, sîrmos, care se înfoia bogat în jurul şepcii de uniformă cu cozoroc, împinsă mult spre ceafă. Purta o cămaşă kaki cu mîneci scurte, foarte bine călcată, iar pe umeri avea tresele de locotenent. Termină de vorbit, ascultă timp de treizeci de secunde, apoi, afirmînd încă o dată că a înţeles, închise radiotelefonul. Cînd se întoarse către cei doi bărbaţi ce stăteau lîngă el, ochii îi sclipeau.

— Era maiorul Jallud. Colonelul se întoarce la Tripoli. Peste foarte puţin timp, ne va vorbi el însuşi. Se pare că doreşte extrem de mult să reuşim, oricît ne-ar costa. Acestea sînt chiar cuvintele maiorului Jallud. Îl cita pe Colonel.

Îi privi pe rînd pe fiecare din cei doi. Emoţia ce li se citea pe chip o reflecta pe a lui. Adăugă:

— Să nu dăm greş, domnilor.

Unul dintre bărbaţi se duse şi se aplecă asupra unei hărţi desfăşurate pe o masă, lîngă perete. Îşi înfipse degetul pe o linie trasată pe hartă cu o culoare galbenă transparentă. Linia se întindea de la propria lor poziţie pînă la un punct situat la nord-est faţă de ei. Omul îşi ridică privirea spre căpitanul navei.

— Transmisia era de undeva de pe axa asta, domnule căpitan.

Locotenentul aprobă printr-o mişcare a capului şi se apropie de masa cu hărţi.

— La ce distanţă?

Celălalt păru cam încurcat.

— Imposibil de precizat, sir. A apărut doar pentru scurt timp, prea scurt pentru a-l putea stabili. Foarte aproape de limita razei de acțiune.

Căpitanul se încruntă. O sclipire de îndoială i se ivi în ochi.

— Dar ești sigur că era o emisiune radar? În situația cînd Colonelul se interesează în asemenea măsură, ar fi inadmisibil să facem vreo greșeală. Ce zici?

Ofițerul scutură viguros din cap.

— Nu, nu-i nici o greșeală, sir. Bineînțeles, n-avem cum să știm dacă vasul este unul din cele pe care le căutăm.

— Dar au folosit radarul doar cîteva secunde. Acum nu transmit?

— Nu, sir. Sau, cel puțin, nu sîntem în contact cu ei.

Căpitanul se întoarse să privească prin fereastra largă. Își ținea picioarele depărtate pentru a face față balansului puternic al înaltei punți de comandă. Dedesubtul lui, prova netedă, croindu-și drum printre valuri, arunca în lături aripi spumoase, fluorescente. Un val se sparse de carcasele torpilelor de pe puntea din față, împroșcînd cu stropi fereastra.

— Ei, oricine-ar fi, zise căpitanul, se tem să nu fie urmăriți. Sînt unii care știu că propriile lor transmisii de radar pot fi detectate de scanner-ul nostru.

Se uită la cei doi ofițeri. Treptat, fața i se destinse într-un zîmbet.

— *Ya'aala*!

Și cu un zîmbet înghețat, repetă pentru sine în engleză:

— La drum!

Capitolul 28

Mary ținea zdravăn cîrma. Vîntul aducea pînă în timonerie vîrtejuri de nisip. Ochii o usturau, congestionați atît din cauza lui cît și de pe urma oboselii. Nu-i păsa — ușa stătea proptită, larg deschisă. Prefera vîntul decît să fie închisă acolo, cu duhoarea marinarilor uciși, care, în clipa morții, se scăpaseră pe ei.

Trecuse de miezul nopții, și fusese o zi foarte lungă. Privi în jos, la Mike. Stătea culcat, cu umerii sprijiniți de dulapul cu steaguri. Ținea ochii închiși. Pieptul îi era mînjit de sînge. Mary se uită la pansamentul de pe coastele lui. Îl văzu curat. Sîngele provenea de pe pardoseală — sîngele marinarilor împușcați.

Se cutremură și se sili să-și mute privirea asupra cadavrelor. Zăceau în aceeași poziție grotească. Se înfioră iar. În decursul anilor de cînd fusese implicată pentru prima oară în acțiunile Provocatorilor, fusese deseori prezentă în situații în care planul implica omoruri. La insistența superiorilor ei din MI 5, ea fusese șoferul în ceea ce Provocatorii numeau

în glumă, și întotdeauna cu o maimuțăreală de accent britanic, „o partidă de împușcături", țintele fiind polițiști în afara orelor de serviciu sau persoane oficiale. Indiferent de ordinele primite, întotdeauna ea reușise cumva să nu ia parte la omorul propriu-zis și, pînă-n această după-amiază, niciodată nu văzuse un cadavru. Cel mai tulburător lucru era caracterul de normalitate al aspectului lor. Nu muriseră în poziții spectaculoase, cu membrele larg desfăcute. Zăceau cu trupurile chircite, cu mîinile și picioarele răsucite la unghiuri dizgrațioase și nefirești. Fețele lor, lipsite de expresie, nu mai erau urîte sau frumoase, ci, pur și simplu, lipsite de interes. Își mută privirea în altă parte, cutremurîndu-se iar. Totul era atît de urît, de ieftin și de lipsit de sens.

— Îți dau un penny pentru gîndurile tale.

Mary se întoarse iute. Mike își ridicase capul și-i zîmbea blînd. Îi zîmbi și ea, încet, luîndu-și timpul necesar pentru a-și reveni după contemplarea imaginii morții. Chipul îi era palid.

— Credeam că dormi.

El se ridică în picioare și, ducîndu-se lîngă ea, rîse și scutură din cap.

— Să dorm? După astea? întrebă, ridicînd de pe panoul din fața ei cutiuța metalică și zăngănind cele cîteva pilule care mai rămăseseră. Mă odihneam numai. Și încercam să mă gîndesc ce să mai fac.

— Eram convinsă că întotdeauna știi asta.

Cu o grimasă zeflemitoare, el îi răspunse:

— Mă duc jos, să văd dacă găsesc în arsenal ceva ce-am putea folosi.

— Împotriva unei nave de patrulare?

Mike se uită la ceasul-brățară.

— Ascultă, dacă socotelile mele sînt corecte, noi sîntem mai aproape de coasta malteză sau de cea tunisiană decît

libienii. Ținînd seama de posibilitatea prezenței în zonă a americanilor, chiar că nu prea văd cum ne-ar mai urmări o navă de război libiană.

— Și dacă ei nu sînt de acord cu analiza ta?

— Atunci am încurcat-o. Dacă aceea era o navă de patrulare și dacă ne găsesc, nu ne mai rămîne nimic de făcut. Încerc să nici nu mă gîndesc la alternativa asta. Dar nu-i exclus să existe ceva ce l-ar putea opri pe O'Keefe, dacă reușim să ne apropiem îndeajuns.

Coborî cu grijă pe scară. Amfetamina îl ținea într-o stare de falsă vioiciune. Trebuia să lupte s-o contracareze, să-și aducă permanent aminte cît de aproape de prăbușire era în realitate. Silindu-se să meargă încet, înainta spre micuța cabină care adăpostea arsenalul.

Cercetă stelajul cu puști. Lui, toate i se păreau la fel — arme de infanterie, scurte și ușor de purtat. Arme pentru ostașii unor țări bogate, concepute să arunce cantități uriașe de metal în direcția generală a unor ținte pe care nu le poți vedea. Nu era nici urmă de ceva cu lunetă telescopică, ceva ce i-ar fi putut da cuiva lipsit de experiență, așa ca el, o șansă cît de mică de a nimeri o țintă aflată la distanță.

Își îndreptă atenția spre o ladă de oțel ce zăcea într-un colț. Niște coliere metalice solide o fixau de perete. Era închisă cu un lacăt mare. Se gîndi cîteva clipe, apoi luă o pușcă din stelaj. Se aplecă și, acolo unde mai înainte găsise gloanțele de revolver, găsi și o cutie cu muniție. Încărcă repede pușca, fericit că măcar atîta învățase în cursul puținelor ore petrecute în tabăra de antrenament. După ce vîrî în încărcător un pumn întreg de proiectile, reveni la ladă și se lăsă într-un genunchi. Alinie pușca în așa fel încît țeava, paralelă cu pardoseala, să fie îndreptată către partea din față a lăzii, cu vîrful la un inch de lacătul masiv. Încleștîndu-și dinții, își propti patul puștii

în umăr, puse degetul pe trăgaci, ținîndu-l apăsat pînă cînd termină gloanțele.

Zgomotul creat în spațiul strîmt și cu pereți metalici fusese mai puternic decît își putuse închipui. Urechile îi vuiră cîteva secunde. Cînd creierul i se mai limpezi, lăsă în jos arma și se uită la lacăt. Acolo unde fusese încuietoarea nu mai era decît o amestecătură de tăieturi adînci, cu margini strălucitoare, și așchii de metal sfîrtecat. Lacătul zdrobit zăcea pe pardoseală, la o distanță de aproape un iard. Aruncă pe jos pușca și deschise capacul. Înlătură straturile de hîrtie groasă și uleioasă așternute deasupra și dădu la iveală un rînd de rachete așezate cu grijă, fiecare aruncînd licăriri întunecate sub o peliculă de ulei. Puse rachetele pe pardoseală, scotoci mai departe, și trase afară două obiecte grele, lungi de trei picioare și înfășurate în pînză de cort. Desfăcu învelișul unuia din ele și scoase la lumină inconfundabila formă tubulară a unui lansator de rachete. Înfipse trei dintre rachete cu coada în jos, în centura salopetei sale. Încovoindu-se anevoie, ridică și-și vîrî sub braț lansatorul și pușca, își strecură în buzunar cutia cu restul de gloanțe și se îndreptă spre scară.

Căpitanul navei de patrulare blestemă vremea cu glas tare. Aici, atît de departe de coastă, furtuna de nisip și vîntul care-l purta începuseră să se potolească. Dar marea, nici gînd. Chiar avînd vîntul și valurile din spate, nava se legăna și rula îngrozitor, năpustindu-se și zvîrcolindu-se ca un animal. Ambarcațiunea era construită pentru viteze mari, în ape de coastă liniștite; nicidecum nu fusese concepută ca navă de război, pentru exploatare în largul mării. Puntea de comandă, înălțîndu-se mult deasupra punții înguste, se clătina și tremura într-un mod atît de imprevizibil și nebunesc, încît

oamenii aflați pe el erau nevoiți să se agațe bine de ceva rezistent pentru a nu fi trîntiți pe jos. Parbrizul din fața căpitanului devenise opac din cauza spumei.

Strigătul unui om din echipaj îl făcu să-ntoarcă repede capul.

— Ce este?

— Ceva acolo, domnule căpitan.

Omul stătea mult aplecat deasupra ecranului său, încordîndu-și vederea. În emoția sa, nici nu-și ridică ochii spre căpitan, ci pur și simplu înfipse de mai multe ori degetul în ecran, ca și cum acea indicație ar fi fost suficientă.

— Ce? Pe ce relevment? întrebă nerăbdător căpitanul.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi se auzi răspunsul:

— Nord, douăzeci și trei de grade spre vest.

După o nouă pauză, operatorul spuse:

— Dar nu sînt sigur. Fir-ar al dracului! A dispărut! Dar era acolo. Pot să jur. Este-atît de greu!

— Idiotule!

Căpitanul îi făcu semn altui tînăr în uniformă să preia timona și-l împinse brutal la o parte pe cel din fața ecranului de radar.

— Arată-mi!

Omul își înfipse iar degetul în ecran. Zona pe care-o indica se înfățișa ca un nor dens de puncte albe, ce licăreau, părînd că prind viață cînd fasciculul trecea peste ele. Căpitanul se uită la imaginile pieritoare. Fasciculul se roti iar, și din nou norul licări scurt. Pîndi încă vreo zece baleieri, fără a-și lua ochii de pe ecran nici o secundă și fără a clipi nici măcar o dată.

— Acolo!

Arăta un punct undeva sus, în stînga ecranului. Își ținu degetele acolo. Pe durata a cîtorva baleieri cei doi bărbați priviră atent, în tăcere. Cel care reacționă primul fu operatorul:

— E clar! acolo este ceva, domnule căpitan.

Căpitanul se ducea deja să preia iarăşi timona.

— Dă-mi relevmentul! Repede!

În timp ce vorbea, împinse înainte cele două clapete de accelerare, băgînd maximum de viteză pe care îndrăznea s-o folosească. Prova navei de patrulare se opinti sub împingerea sporită şi vasul se năpusti înainte, sărind peste văile adînci dintre valuri.

Căpitanul privi îngrijorat în jos, spre punte. Marinari înarmaţi stăteau înşiraţi de-a lungul provei, asiguraţi cu frînghii prinse de un cablu întins de-a lungul balustradei. O baterie de reflectoare puternice măturau marea în jurul navei de patrulare, care acum se deplasa foarte încet, răsucindu-se şi legănîndu-se printre valurile ce erau îndeajuns de înalte pentru a ascunde puntea de comandă. Pe puntea de sub el văzu un ofiţer ridicîndu-şi la buze walkie-talkie-ul. Vocea pîrîi dintr-un receptor de lîngă umărul căpitanului. Acesta îşi încordă vederea spre zona luminată a mării, urmărind direcţia în care arăta omul. Abia peste cîteva secunde zări scurta străfulgerare a metalului, deasupra crestelor de valuri. Roti timona, întorcînd în loc nava. Îi spuse ceva ofiţerului de lîngă el, îmbrăcă repede o pelerină de muşama şi coborî în grabă de pe puntea de comandă.

Merse cu paşi siguri în lungul punţii, pînă la omul cu radioul. Împreună se aplecară peste balustradă, străduindu-se să vadă mai bine. Nava de patrulare se ridică pe un val şi, timp de o clipă, păru să rămînă suspendată acolo. Sub ei, la baza valului, se afla o barcă de salvare. Se legăna, plină aproape pînă la bord cu apă de mare. Înainta, luptînd din greu împotriva valurilor, abia lăsînd o dîră de spumă pe

marea învolburată. Căpitanul luă walkie-talkie-ul și vorbi. Se apropiară de barcă. La o comandă a ofițerului, marinarii își pregătiră armele. Ajunseră chiar lîngă ambarcațiune. Căpitanul privi în jos, către ea. Printre bănci pluteau cîteva obiecte; altminteri, era absolut goală. Înjură violent, se întoarse brusc pe călcîie și, se îndreptă cu pași mari spre puntea sa de comandă.

Mike intră iar în timonerie și răsturnă armele pe pardoseală. Respira gîfîit. Se lăsă jos, lîngă ele, în timp ce Mary îl privea îngrijorată, și aștepta pînă ce zbaterea pieptului i se potoli. Cu mișcări lente, încărcă pușca, umplînd încărcătorul cu atîtea gloanțe cîte încăpeau în el. Apoi luă lansatorul de rachete și-l studie, încercînd să-și dea seama cum funcționează. În anii trecuți le văzuse deseori în jurnalele cinematografice de actualități, în filme despre Afganistan sau Beirut, dar niciodată nu se apropiase de vreunul. Dar dacă partizanii afgani le puteau folosi, cu siguranță va fi și el în stare să-l mînuiască pe acesta. Nu dură mai mult de douăzeci de secunde pînă descoperi cum se utilizează. Mulțumit, se ridică și cără armele pînă la dulapul din care fuseseră scoase hărțile. Trase un sertar, le puse cu grijă în el, și-l închise. Acolo erau la îndemînă, dar ferite de primejdia de a fi aruncate încolo și încoace de mișcările navei.

Se duse la Mary.

— Ești O.K.?

Ea își frecă un ochi cu dosul palmei și căscă.

— Mmm? Oh, Doamne, da! Frîntă de oboseală, dar O.K. Însă ceea ce tot nu înțeleg este cum îi vom *găsi* pe ticăloșii aceia. În mod cert, s-ar putea afla oriunde în toată imensitatea asta.

Mike se întunecă la față. Se uita undeva dincolo de Mary.

— Ar putea fi, spuse abia mișcîndu-și buzele. Ar putea fi, dar sper că nu sînt. Nu, după cît de departe am mers ca să-i prind.

O surprinse privindu-l. Avea ochii umezi, însă fără nici o legătură cu eforturile sau cu oboseala. Cu blîndețe, își puse o mînă pe ceafa ei, atingîndu-i părul ud și prăfuit. Schiță o ușoară grimasă.

— Îmi pare rău, Mary, pentru o clipă m-am aflat în altă parte. De ce nu mă lași pe mine un timp la timonă? Încearcă să dormi puțin.

O'Keefe sări în sus, brusc perfect treaz. Stătu nemișcat cîteva clipe, pîndind — după obiceiul format în mai mult de o jumătate de viață de om — dacă nu sesizează vreun zgomot vestitor de necazuri. Neauzind nimic decît vibrațiile motorului, se relaxă. Se ridică și se duse la chiuvetă, își stropi fața cu apă și-și trecu mîinile ude prin păr. Umplu un pahar murdar cu apă dintr-un urcior din frigider, o bău și se îndreptă spre timonerie, unde se afla Randall. Tresări cînd simți duhoarea. Randall stătea tot nemișcat, exact așa cum îl lăsase cu aproape două ore în urmă.

O'Keefe căscă, mai să-și rupă fălcile.

— Uf! Aveam nevoie de somnul ăsta. Ar trebui să încerci și tu același remediu.

Randall rămase tăcut. O'Keefe înălță din umeri, posomoreala celuilalt făcîndu-l aproape să zîmbească. Era ca și cum ar fi lucrat alături de o afurisită de stafie. Dar începuse să se obișnuiască. Cu mișcări mai elastice acum, după ce dormise, se duse la ecranul radarului, își rezemă palmele de o parte și de alta a pupitrului și-și depărtă picioarele. Se

uită atent la ecran. Interferențele erau mult mai puține. Furtuna părea să-și fi pierdut ceva din forță. Se uită peste umăr la Randall.

— Hei, Jack, ai baftă. Cred că se potolește.

Randall întoarse capul spre el și-i aruncă o privire de nespusă suferință. O'Keefe izbucni în rîs și reveni la ecran. Deodată înțepeni. Capul i se apropie la doi inchi de cercul de sticlă strălucitor. Se holbă la el cîtva timp, apoi îl privi pe Randall cu o expresie ciudată, după care se întoarse cu spatele la ecran și se înapoie în cambuză. Stătu acolo, sugîndu-și buza și blestemînd în surdină, pînă cînd socoti un sfert de oră pe ceasul lui. Reveni la ecranul radarului.

— Fir-ar al dracului!

Aruncă o privire spre Randall și se întoarse iar repede către ecran.

— Fir-ar al dracului! Fir-ar al dracului! Fir-ar al dracului! Fir-ar al dracului!! Fir-ar al dracului!!!

Glasul i se amplifică, ajungînd un strigăt.

Intensitatea furiei lui pătrunse chiar și prin amorțeala lui Randall. Acesta privi în jur, pe sub pleoapele căzute.

— Ce e? întrebă, cu glas vlăguit.

O'Keefe îl săgetă cu o uitătură veninoasă. Grăbindu-se să plece, îl trimisese pe Randall să sabordeze cealaltă navă. Înjură iar. Pentru prima dată în atîția ani, abandonase principiul care-l ajutase să rămînă atîta vreme un om liber. Îi încredințase altcuiva o treabă de care-ar fi trebuit să se ocupe singur. Se uită din nou la Randall. Lăsă să i se citească pe față toată furia, întreg disprețul și, în cele din urmă, imensa ură ce-i umplea sufletul. Simțindu-i privirea ca pe o lovitură, Randall se chirci, strîngîndu-și capul între umeri.

În timpul celor cincisprezece minute pe care O'Keefe le lăsase să treacă, agitîndu-se prin cambuză, punctul de pe ecran se apropiase cu ceea ce aprecia el ca fiind o milă. O navă de

patrulare i-ar fi ajuns din urmă mult mai repede. În mintea lui nu mai exista nici o îndoială. Între Africa de Nord și Malta, practic nu putea fi vorba de vreun trafic. Cei reperați erau Scanlon și cățeaua aia veninoasă, ticăloasa aia de femeie!

— Idiot afurisit ce ești, șuieră printre dinți. Tu, javră mică, îngîmfată și ticăloasă!

Singurul răspuns a lui Randall fu să clipească, holbîndu-se la el, prosteşte.

— *Ei* sînt, jigodie descreierată și inutilă. Ei sînt, și vin pe urmele noastre.

Căpitanul vasului de patrulare blestemă Irlanda. Îi blestemă pe toți oamenii din Irlanda. Îi blestemă pe strămoșii irlandezilor. Și le blestemă copiii nenăscuți. Cea de a doua barcă de salvare fusese tot goală. Stătea cu radiotelefonul într-o mînă, iar cu cealaltă, strînsă pumn, își lovea coasta. În receptor se auzi o voce, aspră și mînioasă. Căpitanul își încodră trupul și, cu mîna liberă făcută căuș, înconjură instrumentul, ca și cum ar fi încercat să nu lase să se împrăștie vorbele celuilalt, limitîndu-le efectul.

— Mă auzi, vere?

Căpitanul dădu viguros din cap.

— Da, domnule Colonel. Da, vă aud foarte bine.

— Atunci răspunde-mi, dacă nu ești mut! I-ai găsit pe cîinii aceia trădători?

Căpitanul aruncă o privire îngrijorată spre ofițerul responsabil cu radarul. Omul se uită în altă parte. Căpitanul își umezi buzele.

— Nu, vere... domnule Colonel. Încă nu.

— Ce?! Jallud mi-a spus — m-a asigurat — că ești pe urmele lor. Nu-i adevărat?

Căpitanul făcu o grimasă.

— Sperasem să fie așa, domnule Colonel. Ceea ce am găsit n-au fost decît niște momeli. Își lăsaseră la apă bărcile de salvare. Mă tem că i-am pierdut, domnule Colonel.

Încăperea din care vorbea Colonelul era o cameră sărăcăcios mobilată, situată într-una din barăcile forțelor aeriene din Benghazi. Singurele mobile erau un birou și un scaun. Pe birou se afla o hîrtie de telex, cu un text de șase inchi. Colonelul era singur. În timp ce vorbea, străbătea camera de la un capăt la altul. Cînd se întorcea, galabia lui de lînă cafenie flutura în jurul trupului. Într-o mînă ținea telefonul, în cealaltă o fotografie — cea pe care i-o dăduse Mike în deșert, portretul fiicei răpite de O'Keefe și de turci la Hamburg. Pe obrajii Colonelului curgeau lacrimi. Vorbea răgușit din cauza durerii și a furiei.

— I-ai pierdut? Îmi spui că i-ai pierdut? Ești vărul meu. Ruda mea. Carne din carnea mea. Ești considerat a fi cel mai bun ofițer pe care-l avem, nu un prost care scîncește. Poporul nostru face sacrificii. Cumpărăm pentru marina noastră cel mai bun echipament, cele mai moderne nave. Și proștii, imbecilii care pretind că se numesc echipaj, nu pot să prindă un cabotier vechi de treizeci de ani, pe o mare pustie? Cei pe care te-am trimis să-i găsești nu sînt niște hoți ordinari, vere. Sînt dușmani ai poporului nostru. Dușmani ai vieții noastre. Ne-au luat încrederea și ne-au trădat-o. Trebuie să punem mîna pe ei. Nu ai nici o idee încotro se îndreaptă? Oare și tu, dragul meu văr, vei trăda încrederea poporului?

Amenințarea din ultimele cuvinte era nespus de transparentă, și căpitanul înghiți atît de sonor că se auzi la celălalt capăt al firului.

— Nu, domnule Colonel, sigur că nu. Probabil se îndreaptă spre nord. E posibil să încerce să ajungă în Italia. Sicilia, eventual. Sau poate... Malta.

— Atunci acolo trebuie să cauți, vere. Știi cum să faci lucrurile astea. Sau poate că anii din Bremenhaven ți i-ai petrecut *numai* cu fete?

Sarcasmul grosolan îl ustură pe căpitan.

— Nu, vere, am studiat serios, iar germanii ne-au dat — mie și celorlalți — lecții valoroase. Este posibil ca nemernicii să ne fi pîndit pînă am părăsit portul. S-ar putea prea bine ca, chiar acum, să ne asculte. Cine știe ce-ar fi în stare să facă, dacă nu ținem seama de avertismentul pe care ni l-au dat.

— Nici nu vreau s-aud de avertismentul lor. Sînteți pe recepție, americanilor?

Colonelul își ridicase vocea pînă cînd, ajunsese să strige în telefon. Vorbea englezește, aproape fără accent străin.

— Nici nu-mi pasă de avertismentele voastre!

Căpitanul fu surprins auzind un tremur în glasul Colonelului, ceva ca un suspin înecat. Tresări cînd Ghaddafi începu să i se adreseze lui, strigînd tot mai mînios.

— *Trebuie* să-i prindeți pe oamenii aceia. Înțelegi ce-ți spun? Ești ofițer. Ești obligat să faci tot ce-i necesar. Absolut tot, mă-ntelegi?

Glasul coborî dintr-o dată, devenind cu totul firesc cînd adăugă:

— Altminteri, vei fi împușcat.

În biroul pustiu, Colonelul azvîrli telefonul pe birou. Cu o expresie de spaimă întipărită pe față, ridică mesajul telex și-l citi iar de la un capăt la altul. Pe măsură ce parcurgea textul, șuvoiul de lacrimi sporea. În cele din urmă, lăsă hîrtia să cadă pe pardoseală. Luă fotografia și o privi din nou. Sărmana fată murise. Poliția germană dăduse de urma camionetei răpitorilor. O găsiseră pe un teren de camping, în apropiere de granița olandeză. Fusese un schimb de focuri de armă. Doi imigranți turci muriseră. Murise și fata.

Se lăsă moale pe pardoseală și se așeză cu picioarele încrucișate. Cu trăsăturile feței schimonosite de durere, duse fotografia la buze. Începu să plîngă tare — hohote puternice, întretăiate de sughițuri.

Vreme de cîteva secunde, căpitanul continuă să țină telefonul la ureche. Toți oamenii de pe punte aveau grijă să-i evite privirea. În cele din urmă, aruncă telefonul spre un tînăr ofițer.

— Băgați toată viteza de care sînteți în stare. Vom începe cu o buclă de cincizeci de kilometri la nord și douăzeci kilometri la est de punctul în care ne aflăm.

Trecuseră aproape trei ore de cînd lansaseră bărcile de salvare, și în răstimpul acesta condițiile atmosferice se îmbunătățiseră în mod spectaculos. Mike ținea cîrma. Mary ieși din cambuză aducînd două pahare pline cu o cafea tare. Îi dădu unul lui Mike, rămînînd lîngă el.

— Ce se-ntîmplă?

El sorbi puțină cafea. Mary o îndulcise zdravăn, după obiceiul arab. În mod normal, gustul zahărului îl făcea să se strîmbe. Acum se bucura de energia pe care i-o dădea. Arătă cu bărbia spre busolă.

— Ne îndreptăm către est. Peste zece minute va trebui să cotim din nou spre nord.

— Stilul Chichester? întrebă ea răutăcios.

— Exact. Nu-ți bate joc de el.

— Cine-și bate joc? Și ce se-ntîmplă după ce schimbăm direcția?

— Continuăm, pur și simplu, să mergem spre nord.

— N-ar trebui să încercăm radarul? Să vedem dacă nu-i putem depista pe O'Keefe și pe Randall?

El clătină din cap.

— Nu încă. Este posibil ca libienii să fie destul de pe-aproape și să detecteze semnalul. Mai așteptăm o oră.

— Și între timp?

Ceva în tonul întrebării îl îndemnă să-și întoarcă repede privirea spre ea. Mary avea un zîmbet șiret. Nu purta nimic altceva decît chiloții albi de bumbac.

— La naiba, Mary! exclamă zîmbind și clătinînd din cap, nevenindu-i să creadă. Acolo sînt niște oameni care încearcă să ne *ucidă*.

Ea scutură din cap și făcu o mutră de dezamăgire exagerată, apoi fața i se lumină de un zîmbet viclean.

— Tocmai de aceea. Dacă acestea sînt clipele mele cele de pe urmă, n-ar trebui să mă ajuți să mă bucur de ele la maximum?

Capitolul 29

— Blestemată să fie căţeaua! Dracu să-l ia pe Scanlon! Dracu să-i ia pe ticăloşii ăia imbecili de la Dublin!

O'Keefe se depărtă de ecran şi se îndreptă cu paşi mari spre uşă. Cu o furie inutilă, trase un pumn în geam.

— Ar fi trebuit să fac eu însumi toată treaba. Ar fi trebuit să ştiu! De îndată ce-am lăsat problema în mîna afurisiţilor ălora de dobitoci, au dat-o peste cap. Dracu să-i ia pe toţi!

Se adresa lui însuşi, nu lui Randall, scuipînd cuvintele într-un şuvoi abia audibil, cu faţa la cîţiva inchi de geamul ferestrei.

— Ei, haide, Harry. E chiar atît de rău? Vom fi la Valletta în mai puţin de trei ore, acum că s-a-mbunătăţit vremea.

O'Keefe îşi întoarse iute privirea spre Randall. Fusese prima frază adevărată pe care reuşise s-o închege de cîteva ore încoace.

— Se pare că vremea nu-i singurul lucru care s-a-mbunătăţit!

O'Keefe aruncă o privire la ceas. În ultima jumătate de oră, de cînd urmăritorii lor cotiseră spre nord, şi-l consultase întruna. Revenind la întrebarea lui Randall, adăugă:

— Poate.

— Da, e chiar atît de rău. Dacă nu şi mai şi. Cu cîtva timp în urmă au cotit spre nord. Ar fi trebuit să ne prindă. De atunci, se tot apropie de noi.

— Cum e posibil? Parcă spuneai că nava asta are un motor cu putere sporită şi că se presupune c-am fi în stare să depăşim o rablă veche ca aia.

— Îţi mulţumesc că-mi reaminteşti — aşa ar fi trebuit. Numai că jumătate din vapoarele din zona asta au fost transformate în vederea afacerilor cu contrabanda de ţigări. Dacă libienii au putut cîştiga ceva bani în plus pe piaţa de ţigări în Spania, atunci e probabil să obţină cincisprezece noduri cu coaja aia a lor. Bineînţeles, dac-ar fi fost sabordată ca la carte, aşa cum ar fi trebuit, n-ar fi obţinut *absolut nimic* de la ea, nu-i aşa?

Randall se chirci.

— Oh, Cristoase, Harry, ai dreptate. Totul e din vina mea. (În glas i se ghicea un fel de scîncet.) — Dar nu eu am fost cel care-a cerut ca ticălosul ăla de englez, Scanlon, să fie trimis aici să dea o mînă de ajutor, aşa-i?

O'Keefe fu pe punctul de a răspunde, dar renunţă la idee şi se mulţumi cu o privire de total dispreţ. Se întoarse iar să studieze terenul, îl contemplă şi, pentru a cincizecea oară, calculă ce şanse aveau. Peste un ceas şi jumătate aveau să fie în apropiere de cea mai estică extremitate a Maltei — capul Delimara. După ce vor trece de el, se vor putea menţine strîns pe lîngă coastă, practic invizibili pentru urmăritorii lor. Peste încă o jumătate de ceas aveau să ajungă la intrarea în portul Valletta. Aşa cum se prezentau lucrurile, vor sosi la întîlnirea fixată doar cu cîteva minute mai devreme. Scanlon

și fata nu cunoșteau numele navei. Chiar dacă ticăloșii aceia doi ar găsi vreun mijloc prin care să alerteze autoritățile malteze, fără a ști asta, sau care le erau intențiile, cele cîteva minute le vor fi de-ajuns pentru îndeplinirea planului său.

După ce le va fi izbutit lovitura, panica creată le va înlesni ajungerea pe uscat. Își vor putea lua mașina și vor străbate cele cîteva mile pînă la golful Saint Paul. Acolo, vor urca la bordul șalupei care aștepta gata pregătită. Pe la ora prînzului vor fi în Sicilia. La căderea nopții se vor afla înapoi, în apartamentele lor anonime din două anoste suburbii olandeze, urmărindu-și la televizor isprava. Iar mîine dimineață, lupta Aripii Provizorii va fi iarăși printre știrile de pe prima pagină. Și nu numai în Marea Britanie, ci în întreaga lume!

Niciodată nu vor mai îndrăzni englezii să-i măcelărească pe Naționaliști cu sînge rece. După ziua de azi, nici propria lor opinie publică nu-i va mai sprijini vreodată. Publicul britanic, mulțumit de sine, cu ipotecile lor și cu bucătăriile lor bine echipate, cu serile lor de iarnă pe care și le petreceau aplecați peste broșurile lcu reclame de vacanță, va descoperi că și copiii *lor* erau vulnerabili, la fel de vulnerabili ca și cele trei școlărițe din Ulster, împușcate de S.A.S., la Irvinstown, de Crăciunul trecut. Din greșeală! Crezînd că fetele făceau parte dintr-o unitate de serviciu activ. Apelaseră la întreaga instituție britanică de mass-media să convingă publicul că fetele fuseseră împușcate într-o ciocnire a Naționaliștilor. Mașina de publicitate funcționase bine pentru ei. Și avusese efect — fiecare om din Anglia înghițise minciuna. Și orice om din Irlanda cunoștea adevărul.

Stînd încă în fața ferestrei, rînji numai pentru el. De data aceasta, mașinăria publicității va funcționa invers.

Continuînd să rînjească, se întoarse spre Randall.

—. Mă bucur că te simți mai bine. Probabil abia aștepți o călătorie frumoasă cu vaporul spre Sicilia.

Randall îi aruncă o privire scurtă, dar plină de ură, și rămase tăcut.

Cu un clinchet al veselei bine calculat, stewardul puse tava pe o măsuță joasă. Alături de ceainicul cu cafea se aflau două cești. Stewardul lucra pentru căpitan încă de multă vreme. Își cunoșteau unul altuia tabieturile. Prin ușa întredeschisă se uită la patul din cabină. La auzul zgomotului tăvii puse pe masă, chipul lătăreț și colțuros al căpitanului se ridică de pe pernele moi și se întoarse către steward. Îi adresă un surîs leneș și-i făcu alene cu ochiul. Stewardul îi răspunse la zîmbet și ieși tiptil din încăpere.

Căpitanul se strecură ușor jos din pat și, gol-goluț, se duse la masă. Umplu două cești, se înapoie în dormitor și se așeză pe marginea patului. Femeia se întinse cu mișcări lascive și deschise ochii, clipind în lumina lămpii de pe noptieră. Gemînd în glumă, înconjură cu un braț mijlocul căpitanului și se ridică în șezut. Luă ceașca de cafea pe care i-o oferea acesta, sorbi recunoscătoare cîteva înghițituri și întoarse capul să se uite la ceasul de pe dulăpiorul alăturat.

— Deja cinci!

Tonul ei era o imitație hazlie a unei exclamații de groază.

El știa ce voia să spună. Făcuseră dragoste pînă tîrziu noaptea. Trecuse de ora trei cînd, în cele din urmă, adormiseră, și la vîrsta lui două ore de somn nu prea erau suficiente.

— Nu te scoli? Credeam că ar fi trebuit să fi ajuns la doc încă de mult.

El o privi peste marginea cești cu cafea. Rîsul îi încrețea colțurile ochilor.

— Mai sînt încă două ceasuri pînă atunci. Dar am cîteva lucruri pe care trebuie să le fac înainte de asta. E nevoie de mine puntea de comandă.

Femeia lăsă jos ceaşca şi se culcă iar pe perne, mulţumită. Întinse braţele şi-şi înnodă degetele în jurul gîtului lui.

— Ai acolo ofiţeri care să execute treburile alea în locul tău. Aici sînt lucruri pentru care numai de tine este nevoie, căpitane.

În timp ce vorbea, se atîrnă cu toată greutatea de gîtul lui şi-şi ridică o sprînceană, zîmbind viclean.

El se uită la chipul ei vesel. Obişnuia să-şi acorde timp din belşug dimineaţa, fapt pe care îl aflase şi ea. Mai aveau încă destul de mers pînă la Valletta. Oamenii lui cunoşteau calea de acces ca pe propriile lor buzunare. Pe tot parcursul nu era decît apă adîncă, fără nici un fel de obstacol. Secundul stătea la post pe punte. Era un om foarte priceput şi-l cunoştea pe căpitan de multă vreme. Manifesta îngăduinţă pentru slăbiciunile vîrstei mijlocii, mergînd către a treia. Căpitanul îi promisese deja că ziua pe care-o va petrece în Marele Port avea să fie de *relache*. Copiii urmau să părăsească nava devreme şi să nu se înapoieze decît tîrziu, umplîndu-şi timpul cu vizitarea insulei. Desigur, trebuia să-şi facă apariţia la primirea în urale a băiatului. În afară de asta, ziua îi aparţinea, fiind liber, dacă avea chef, să şi-o petreacă în cabină, recuperînd somnul pierdut.

Greutatea femeii atîrnate de gîtul lui spori cînd, în joacă, ea se trase în sus. Surîsul lui se accentuă. Lăsă să-i scape pe covor ceaşca golită şi-şi culcă uşor trupul peste al ei.

— Cincisprezece kilometri, domnule căpitan. Mai puţin de treizeci de minute.

Căpitanul libian aprobă din cap.

— Excelent. Locotenentul Jarmila să-şi pregătească oamenii.

Ofițerul, cu trei sau patru ani mai în vîrstă decît căpitanul său, salută și vorbi cu însuflețire într-un microfon.

Nava despica valurile, îndreptîndu-se către nord-vest. Patrulaseră vreme de două ceasuri, navigînd mai întîi spre nord, apoi spre est, pe urmă zece kilometri spre sud, din nou către vest și încă o dată spre nord. Cu aproape o oră în urmă stabiliseră cel dintîi contact radar clar. Chiar la limita razei de acțiune a aparatului lor, la o depărtare de patruzeci de mile, un vas naviga în direcția nord. Punctulețul care apăruse pe radarul lor, împreună cu traiectoria punctată a emisiunii radarului celorlalți, indica o navă ce se îndrepta cu viteză redusă direct spre Malta. Îi ajungeau din urmă cu mai bine de treizeci de kilometri pe oră.

Căpitanul nu se clintea din poziția lui. Stătea în picioare, privind prin geamul fumuriu antiglonț petele albe luminiscente de pe întinderea de apă din fața lui. Asculta glasul ofițerului, care, cocoțat pe marginea scaunului înalt și tapițat, cu capul aplecat deasupra radarului, anunța relevmentul și distanța pînă la țintă. La zece kilometri, căpitanul zări pentru prima dată vînatul — o licărire de o clipă deasupra valurilor.

Cineva de pe navă trebuie să fi observat apropierea lor. Operatorul de la radar strigă ceva cu glas emoționat. Vasul urmărit își schimbase direcția și începuse să navigheze către vest. Căpitanul roti cîrma, aducînd nava de patrulare în linie cu ținta lor.

— Sir?

Un tînăr de cel mult nouăsprezece ani se uita la el. Căpitanul înclină capul, permițîndu-i să vorbească.

— Ne vom apropia foarte mult de ei?

Simțind intonația de îngrijorare din glasul tînărului, căpitanul se încruntă.

— Sigur că da. Pentru ce pui o întrebare atît de prostească, Jamil?

Tînărul își mușcă o unghie.

— Sir, vasul este una dintre navele noastre comerciale. Oamenii de pe el au avut la dispoziție multe ceasuri în care să-l cerceteze. Cu siguranță au găsit arsenalul. Vor avea arme, sir. Vor avea și rachete.

Căpitanul fusese pe punctul să-i rînjească batjocoritor. Expresia i se schimbă brusc. Privi drept înainte îngîndurat. Nici un om de pe nava lui nu fusese implicat vreodată într-o acțiune ostilă. Experiența lor se reducea la patrularea apelor din largul orașelor Tripoli și Benghazi, la familiarizarea cu sistemele de navigație și cu practica tragerii la țintă, folosind carcase de vase scoase din uz. Pe acestea, niciodată nu se aflase cineva care să riposteze la foc. Navele de patrulare erau rapide, bine înarmate și primejdioase, eficace împotriva navelor de contrabandiști slab înarmate, pe care se presupunea că le-ar fi avut de combătut. Dar carcasele lor de aluminiu subțire ar fi fost extrem de vulnerabile în fața unui armament conceput pentru a străpunge blindajul tancurilor. Fără a se mai uita la tînăr, căpitanul dădu un ordin.

Se aflau la șapte kilometri de țintă, cînd vorbi din nou. O secundă mai tîrziu, privea cum doi norișori de fum alb ieșeau foarte drăgălaș din două baterii de tunuri montate pe puntea din față. Cele două rachete de fabricație franceză, fiecare de dimensiunile unui picior de om, părură că rămîn suspendate o clipă în strălucirea reflectoarelor care luminau puntea; apoi accelerară brusc, devenind pete luminoase ce se pierdeau în noapte.

Cele două străfulgerări galben-roșietice ale rachetelor se aprinseră și muriră, fiind înlocuite de o lumină mai slabă și mai constantă. Strălucirea creștea pe măsură ce focul prindea putere. La un cuvînt al căpitanului, nava de patrulare înaintă spre vasul incendiat, prinzîndu-l în fasciculele reflectoarelor, ca într-o capcană. Se înclina mult spre babord, iar puntea îi

era deja parțial sub apă. Pe flancul înclinat al vaporului se zăreau oameni tîrîndu-se spre o barcă de salvare ce atîrna pe jumătate afară din valuri. Pupa vasului se vedea bine, luminată de reflectoarele puternice, iar numele îi era vizibil, scris în caractere latine. Portul de înregistrare, lizibil clar sub numele său, era Tunis.

Căpitanul scoase un sunet aducînd mai curînd unui geamăt. Nu era vasul libian pe care-l căutaseră. La ordinele lui, tocmai distruseseră o nevinovată navă de mărfuri plecată din învecinata Tunisie. Căpitanul își supse cu zgomot o unghie. Între cele două țări existau și așa o mulțime de fricțiuni iscate din îndelungatele lor dispute teritoriale. Se uită la vaporul care se scufunda, urmărindu-i pe oamenii ce se tîrau spre barca de salvare agitată de valuri. Le putea vedea limpede fețele, în timp ce se uitau spre propria-i navă. Unul dintre ei ridică un pumn, părînd că le strigă ceva. Nu-i auzeau cuvintele, dar îi vedeau mînia întipărită pe față. Căpitanul încetă să-și mai sugă unghia și mormăi ceva. Unul dintre ofițeri întoarse capul spre el, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Sir?

— M-ai auzit. Dă curs ordinului.

Continuînd să-l privească neîncrezător, omul spuse cîteva cuvinte în radioul pe care-l ținea în mînă. Pe puntea de dedesubt, ofițerul răspunzător de echipaj privi în sus, spre puntea de comandă. Omul cu radioul vorbi din nou. Sub ei, ofițerul strigă un ordin. Marinarii înșiruiți de-a lungul balustradei deschiseră focul. Peste un minut, pe epavă nu mai exista nici o mișcare, Un cadavru zăcea atîrnînd pe jumătate în afara bărcii de salvare. Ceilalți dispăruseră, măturați de valuri. O altă salvă prelungită de împușcături împrăștie în aer țăndări din barca de salvare. Cadavrul sălta nebunește. În cele din urmă, barca alunecă sub suprafața apei, lăsînd cadavrul chircit să plutească — o pată palidă pe marea întunecată.

Căpitanul se întoarse cu spatele spre priveliște. Pe obraji îi curgeau lacrimi. Tremura din tot trupul.

— Trebuie să mergem către nord. Drept spre Valletta. Așa a ordonat vărul meu, spuse cu un glas nesigur. Datoria noastră este să facem ceea ce ne cere Revoluția.

O'Keefe își recăpătase calmul. Contururile Maltei umpleau jumătatea stîngă a ecranului din fața lui. Capul Delimara se afla la o depărtare de treizeci de minute. Pe imaginea radarului apăruseră deja puncte ce indicau prezența altor vapoare. De îndată ce vor trece dincolo de cap, fata și Scanlon n-ar mai putea face nimic pentru a-i opri. Cele cinci mile care-i despărțeau de ei puteau fi tot atît de bine cincizeci de mile.

În sinea lui zîmbi. Graficul de timp al drumului pe care-l avea de făcut după Capul Delimara îl calculase de mai bine de zece ori. Știa cu o precizie de secundă cît le va trebui din momentul în care vor înconjura limba de uscat pînă ce vor pătrunde în intrarea Marelui Port. Nava urmăritoare nu va mai constitui decît un amănunt sîcîitor, dar lipsit de importanță. Vor fi nevoiți să aștepte cîteva minute. În niște circumstanțe ideale, i-ar fi plăcut să le petreacă în afara portului. Acum, vor trebui să se furișeze înăuntru, ceea ce ar putea atrage atenția autorităților portuare malteze. De fapt, nu avea nici o importanță. Pînă cînd aveau să se apuce de cercetări, în felul lor obișnuit de „lasă-mă să te las", întreaga operațiune se va fi încheiat.

Mike își întindea gîtul, încercînd să pătrundă cu privirea prin bezna din fața lui. Mormăi ceva numai pentru sine, dorind ca nava să fi fost mai rapidă. Fierbea de frustrare și mînie.

Către est, cerul întunecat începea să capete o nuanță cenușie. Trecuse o oră și jumătate de cînd zărise, acolo departe, primele pîlcuri de mici puncte luminoase care anunțau așezările risipite ale Maltei. Se întoarse către ușa cambuzei.

— Mary!

Ea își făcu apariția cîteva clipe mai tîrziu, scuturîndu-se să-și alunge somnul și ținînd înfășurată în jurul umerilor o pătură șterpelită din cabinele echipajului.

Se duse spre Mike și rămase alături, sprijinindu-se ușor de el, cu capul pe umărul lui.

— Ce este?

Bărbatul îi luă mîna și i-o puse pe timonă.

— Ține asta. E timpul să mă mai uit o dată ce fac ticăloșii ăia din spatele nostru.

Îi apăsă cu blîndețe mîna și se îndreptă spre aparatul radar. Respira greu. Ultima tabletă de benzedrină o înghițise de mult. Efectul îi era pe terminate, lăsîndu-l pradă durerii. Trecuse mai bine de un ceas de cînd îndrăznise ultima dată să folosească radarul. În condițiile atmosferice îmbunătățite, nu trebuise să-l lase în funcțiune decît cîteva secunde pentru a se lămuri în privința navei lui O'Keefe. Îl închisese imediat, fără prea multe speranțe, dar neîndrăznind să ignore posibilitatea ca libienii să-i urmărească. Acum, la o depărtare de numai cîțiva kilometri de coastă, deplasîndu-se în securitatea apelor malteze, nu mai considera posibilă continuarea vreunei urmăriri. Învîrti comutatorul și se aplecă spre ecran.

Capitolul 30

— De ce nu te duci să stai puțin afară?

În timp ce vorbea, O'Keefe îl luă de braț pe Randall și-l trase cu brutalitate de lîngă cîrmă.

— Dacă vrei, du-te să respiri aer curat, continuă el. Preiau eu comanda.

Îi eliberă brațul, dîndu-l deja afară. Fără un cuvînt, Randall traversă încăperea către ușă, o deschise larg și se așeză greoi pe prag, cu capul în mîini, fără a-i păsa cîtuși de puțin de strălucitorul răsărit de soare ce începea să-și desfășoare splendorile în fața lui.

O'Keefe privea drept înainte. Acum era destulă lumină pentru a putea vedea limpede stîncile roșietice din față și de la stînga provei. Roti cîrma, încercînd să se apropie cît mai mult de malul pietros. Menținea viteza maximă, neîncetinind deloc pe măsură ce se apropiau de stînci. Se pregătise bine pentru acest moment, studiind hărțile maritime și făcînd călătorii de probă pînă cînd fiecare colțișor al coastei ajunsese să-i fie cunoscut ca-n palmă. Cu toate acestea, era mulțumit

că era vorba de Mediterana — fără flux și reflux care să complice lucrurile.

Doar echipajele a două-trei nave de pescuit vopsite în culori vii fură martore la intrarea rapidă a vasului vărgat și jupuit drept înainte, prin deschiderea largă a golfului Marsaxlokk, către linia albă a resacului ce fierbea la baza stîncilor. Se înșiruiră în lungul parapetelor propriilor vase pentru a privi cu mirare uluitoarea demonstrație de viteză pe care o oferea un vas într-o stare atît de jalnică, năpustindu-se spre mal într-o aparentă tentativă de sinucidere.

O'Keefe urmărea apropierea stîncilor cu o expresie de totală nepăsare. Doar un ușor freamăt îi agita stomacul — freamătul pe care, vreme de treizeci de ani, îl simțise în clipele de dinaintea punctului culminant al unei acțiuni.

Stîncile se ridicau uriașe deasupra lor. Randall se întorsese să le privească. Stătea acolo cu o expresie de groază și de neajutorare întipărită pe față, în timp ce nava lor părea gata să se sfarme de stînca roșiatică și luminoasă. Deodată, O'Keefe scoase un strigăt de triumf și străpunse cu degetul aerul din fața sa. Peretele de stîncă aluneca în goană pe lîngă ei, la numai cîteva picioare de balustrada de la babord. Izbutiseră! Pe durata parcurgerii acelor șapte-opt mile ale intrării în Marele Port, aveau să navigheze în lungul liniei de coastă stîncoase și crestate, rămînînd atît de aproape de ea, încît vor fi practic ascunși privirii oricăror urmăritori.

În jurul lor se legănau pe apă bărci de pescuit, unele încă odihnindu-se, altele îndreptîndu-se deja spre port. Peste un sfert de oră aveau să zărească navele de mărfuri ancorate în largul portului, în așteptarea intrării în dană. Asta îi va încurca și mai mult pe cei care-i vînau.

Mike înjură. Punctul dispăruse de pe ecran, absorbit în masa albă care reprezenta conturul Maltei. Lovi cu pumnul panoul de lîngă el, furios și înciudat.

— Ce nu-i în ordine?

Vocea lui Mary era plină de neliniște. Se temea că l-au pierdut pe O'Keefe. Mai presus de orice, se temea pentru Mike. Era de o paloare cadaverică. În ultimele cîteva minute, picioarele îi cedaseră de cîteva ori, făcîndu-l să cadă în genunchi.

— I-am pierdut. Sînt în spatele insulei.

Vorbea fără să se uite la ea, continuînd să privească fix ecranul.

— Nu-i vom prinde iar, după ce înconjurăm capul?

El ridică din umeri.

— Nu știu. Mă îndoiesc. Vor rămîne în apropierea malului. După ce vor ajunge în traficul din jurul intrării în port, găsirea lor va fi o treabă a dracului de grea. Este un port afurisit de mare, și noi n-avem nici cea mai mică idee despre ce au de gînd să facă. Vor cîștiga o grămadă de timp cît vom bîjbîi noi cu căutatul...

Glasul i se stinse cîteva clipe, apoi adăugă într-un murmur abia audibil:

— Fir-ar al dracului!

Mary se uită la el. Stătea în picioare, sprijinindu-se cu mîinile încleștate pe consola radarului, cu capul aplecat deasupra ecranului.

— Mike! Ce nu merge? Te simți bine?

Își întoarse capul spre ea. Ochii aveau o privire cețoasă, împrăștiată. Arătă spre ecran.

— Blestemații de libieni! Vin după noi.

Abia sfîrși de vorbit că picioarele i se îndoiră sub el. Alunecă pe pardoseală și rămase nemișcat. Părăsind timona, Mary se repezi lîngă el, se lăsă în genunchi și-l scuturâ. Mike gemu ușor și capul îi căzu într-o parte. Liniștită că nu murise, se ridică anevoie în picioare și se aplecă asupra ecranului. Un vas venea drept spre ei. În timp ce-l urmărea, se apropie tot mai mult. Mike avusese dreptate. Chiar și cu puținele cunoștințe de radar pe care le prinsese în ultimele cîteva ore, vedea limpede că cealaltă navă se apropia de ei

rapid, mult mai rapid decît orice vas comercial. Cu o privire îngrijorată spre Mike, alergă iar spre timonă.

Nu era nevoie să se gîndească la ce ar fi indicat să facă în clipa următoare: evenimentele făceau alegerea. Era obligată să se îndrepte cu cea mai mare viteză către port. Dacă voiau să-l găsească pe O'Keefe, acela era locul în care trebuiau să-l caute. Şi, odată intraţi în port, cu siguranţă că libienii nu vor îndrăzni să-i urmărească şi să atace o navă străină. Dracu să-i ia! Chiar şi dac-ar face asta, le-ar rămîne cel puţin şansa de a ajunge pe uscat şi de-a scăpa prin fugă! Dac-ar fi prinşi cît timp se aflau pe mare, ar fi ca şi morţi.

Renunţă să mai urmărească busola şi îndreptă nava către extremitatea capului din faţa lor. Primejdia ce-i ameninţa din spate o făcea să devină temerară. Strecură vasul printre brizanţii năvalnici, trecînd pe lîngă cap aproape tot atît de razant ca O'Keefe cu cîteva minute mai înainte. Încetini doar o clipă cînd coti către port, îndreptîndu-se către următorul promontoriu, la vreo două mile în faţă, şi consolîndu-se cu gîndul că, cel puţin deocamdată, nava libiană le va fi pierdut urma. Goana lor se va transforma acum într-o joacă de-a şoarecele şi pisica. Potrivit schiţei simpliste pe care Mike încercase să i-o deseneze pe baza amintirilor unor vacanţe marinăreşti petrecute acolo cu ani în urmă, pînă la Valletta mai erau, probabil, opt sau zece mile. Era foarte posibil ca urmăritorii să le scufunde nava chiar de la o distanţă mult mai mare. Doar dacă, deşi aşa însetaţi de răzbunare cum erau, n-ar vrea, după ce-i pierduseră urma, să se apropie îndeajuns de mult încît să se poată convinge că scufundau chiar nava pe care doreau s-o distrugă.

O'Keefe rînji — rînjetul unui om perfect fericit şi mulţumit de sine. Cînd îl chemă pe Randall, tonul său îşi pierduse

accentul jignitor de mai înainte. Era un om împăcat cu întreaga lume.

— Hei, Jack! Ia uită-te!

Aproape incapabil să mai facă vreun efort, bolnav și epuizat, Randall se ridică anevoie în picioare și-și întoarse capul în direcția indicată de O'Keefe. Priviră amîndoi în depărtare. La trei mile în fața lor, un transatlantic — cu luminile încă aprinse dar devenite palide sub razele zorilor și cu vopseaua sa albă strălucind într-o nuanță trandafirie — aluneca lin, intrînd în port.

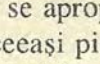

Căpitanul Andropoulos privea cum bastioanele de gresie ce păzeau intrarea în port se apropiau tot mai mult. Dincolo de ele, clădirile — din aceeași piatră roșiatică — păreau să reflecte palida lumină a soarelui, ca și cum ar fi fost luminate din interior. De sute de ori intrase în portul acesta, dar niciodată nu se-ntîmplase ca priveliștea să nu-i taie respirația. Ai fi zis că stîncile de dincolo de oraș erau alcătuite din flăcări. Cupolele scunde ale zecilor de biserici străluceau în lumină. Îi șopti cîteva cuvinte pilotului și-i arătă ceva pe puntea de dedesubt.

De-a lungul balustradei, copiii se îngrămădiseră pe trei rînduri, întinzîndu-și gîturile să admire priveliștea. La ora aceasta era ceva rar de văzut. Pe mare, copiii au un somn adînc și îndelungat, și profesorii lor înfăptuiseră o adevărată minune scoțîndu-i atît de devreme pe punte. Probabil că fusese de ajutor și amenințarea că ar putea pierde feribotul. Era doar unul, la șapte și jumătate. Cine nu reușea să-l prindă, ar fi rămas țintuit la bord pînă seara, cînd urmau să navigheze mai departe.

Vaporul alunecă pe lîngă masivele fortificații și intră în apele liniștite ale uriașului port. Silueta grațioasă a transatlanticului copleșea prin înălțimea sa mulțimea de vase mai mici carè se îngrămădeau în vastul spațiu de ancorare: vapoare de marfă mîncate de rugină, iahturi și nave de croazieră cu cabine strălucitoare. *Luzzus-uri* arătoase dar ieftine — bărcile de pescuit asemănătoare cu niște gondole, specifice Maltei — treceau în goană prin fața provei pachebotului, la distanțe de doar cîteva picioare, în timp ce proprietarii lor își fluturau degetele către copii, conducîndu-și ambarcațiunile cu cîte o singură mînă și dovedind o mare precizie cu toată aparenta lor neatenție.

Între căpitan și pilot avu un nou schimb scurt de cuvinte. Nava își reduse și mai mult viteza și, peste cîteva clipe, de la pupa fu coborîtă o ancoră, pleoscăind tare în dîra de spumă din urma lor. Transatlanticul continuă să înainteze, în timp ce, în spatele lui, lanțul ancorei se desfășura cu zgomot. Căpitanul și pilotul se consultară iarăși. Apa din jurul pupei începu să fiarbă cînd motoarele trecură pe mers înapoi, și nava se zgudui și se opri. Ancora de la prova fu și ea cufundată în mare. La o altă comandă dată de pe punte, cablul ancorei din spate se întinse și se scutură. Încet, pe măsură ce vinclul puternic înfășura cablul, nava fu trasă înapoi. În momentul în care uriașa ancoră se înfipse pe fundul mării, se întinse și cablul din față. O ultimă comandă de pe puntea prncipală și, fixat de două cabluri întinse, vaporul rămase nemișcat, în mijlocul agitatei puzderii de vase mai mici.

Fața lui Mary șiroia de lacrimi și spumă. Plîngea de furie și de ciudă. Drept înaintea ei distingea clar vapoarele intrînd și ieșind din port. La mică distanță în larg, altele încă

stăteau ancorate. Pentru ochii ei neexperimentați, oricare dintre ele putea fi nava lui O'Keefe. Aruncînd o nouă privire înspăimîntată spre Mike, lungit pe jos, lăsă timona și, traversînd în fugă cambuza, ieși pe puntea de la pupa. Silueta colțuroasă a navei de patrulare despica valurile drept spre ea, zvîrlind într-o parte și-n alta aripi de spumă albă înalte pînă la nivelul punții.

Rămase cîteva minute să privească vasul. Acesta își schimbase de trei ori direcția, ocolind strîns cîte o altă navă și cotind apoi din nou către ea. Ocolurile aveau, fără îndoială, scopul de a verifica identitatea celorlalte vase înainte de a decide că acela care se îndrepta cu toată viteza spre intrarea în port era cel urmărit. Distanța pînă la ea se micșora acum rapid. Mary știa că nu vor mai dispune decît de cîteva secunde dacă voiau să ajungă în securitatea oferită de portul Valletta, înainte de a fi ajunși din urmă. Se răsuci pe călcîie, se înapoie în fugă, apucă timona și, rotind-o cu cîteva grade, readuse prova pe direcția destinației lor. Lîngă ea, pe pardoseală, Mike își schimbă ușor poziția și gemu. Îl strigă pe nume. El nu se mișcă. Îl chemă din nou, zbierînd atît de tare încît ecoul glasului ei răsună printre suprafețele metalice de pe punte. Bărbia lui se sălta de pe pardoseală. Buzele i se agitară, dar nu scoaseră nici un sunet.

Mary își mușcă tare buza inferioară, apoi, brusc, își zvîrli piciorul în spate, lovindu-l cu putere în coapsă.

— Îmi pare rău, Mike, șopti, și-l lovi încă o dată, cu mare brutalitate.

El se rostogoli pe spate și deschise ochii. Zăcea uitîndu-se în sus spre ea, cu ochii lipsiți de expresie, părînd că nu-și dă seama ce anume îl trezise.

— Libienii! (Îl izbi iarăși cu vîrful pantofului și arătă cu degetul spre pupa.) — Sînt chiar acolo.

Treptat, ca şi cum ar fi ieşit dintr-o transă, pe faţa lui se văzu că începe să înţeleagă. Luînd mîna pe care i-o întindea Mary, se săltă mai întîi într-un genunchi, apoi în picioare. Îşi scutură capul şi se uită la ea clipind, silindu-se să-şi concentreze privirea.

— Ce tot spui?

Cu o mişcare rapidă a capului, ea arătă spre spate.

— Îţi aduci aminte de acele nave de patrulare neobişnuite despre care-mi vorbeai? (Un obraz i se încreţi într-un uşor zîmbet sardonic.) — Una dintre ele se află acolo, pregătindu-se să ne facă praf şi pulbere.

Cîteva clipe, Mike continuă să se uite la ea, de parcă încă mai spera că glumeşte, apoi smulse binoclul din suportul lui de lemn de lîngă timonă. Se întoarse şi se îndreptă în grabă spre cambuză, tîrînd un picior şi apăsîndu-şi cu o mînă coasta rănită.

Ieşi pe punte. Sprijinindu-şi spinarea de peretele cambuzei, fixă binoclul asupra navei rapide care venea drept spre ei. Putea vedea oamenii îngrămădiţi la prova şi contururile ţepoase ale armelor din mîinile lor. Sus, pe fiecare latură a navei, chiar în spatele provei, văzu un număr scris cu vopsea albă pe cenuşiul şi verdele camuflajului. Nu reuşea să distingă suficiente detalii pentru a vedea ce reprezenta. Asta era o fărîmă de consolare. Probabil că nici libienii nu puteau citi numele vînatului lor. Se întoarse şi privi înainte, peste timonerie, către fortificaţiile de la intrarea în port, încercînd să aprecieze distanţa. Îşi petrecu peste cap cureaua binoclului, lăsîndu-l să-i atîrne pe piept. Cu buzele răsfrînte într-o grimasă de durere, şchiopătă înapoi spre puntea de comandă.

Mary privea posomorîtă drept înainte, cu chipul palid şi încordat. El îi înconjură umerii cu braţul, stînd foarte aproape de ea.

— Şi cu O'Keefe ce este? Ce se-ntîmplă cu ticăloşii ăia?

Ea scutură din cap. Ciuda aproape că-i transforma glasul într-un hohot de plîns.

— Nu ştiu. I-am pierdut cînd am ocolit după cap. (Cu mîna, cuprinse întinderea din faţa lor, într-un gest de neputinţă.) — Ar putea fi oriunde pe-acolo.

El dădu din cap, confirmîndu-i vorbele. Cu mîna liberă îşi şterse transpiraţia care-i curgea în ochi.

— Da, ar putea fi. Dar nu sînt. Au pus la cale ceva de mari proporţii. Bomba aceea pe care navighează este îndeajuns de puternică pentru a scufunda un vas purtător de avioane. Nu au de gînd s-o irosească pentru mărunţişurile de-aici — zise, arătînd cu mîna spre navele ancorate în jurul lor. Trebuie să fie în port, sînt sigur de asta. Şi tot acolo trebuie să ne ducem şi noi.

Mary întoarse capul spre el şi-l privi. Feţele nu le erau depărtate cu mai mult de cîţiva inchi.

— Şi crezi că vom reuşi? îl întrebă.

El îi susţinu o clipă privirea, apoi se uită rapid în spatele lui. Îşi reîntoarse ochii spre ea, cu o expresie foarte gravă. Se înclină şi o sărută blînd pe păr.

— Mă îndoiesc, Mary.

Se aplecă şi luă de jos lansatorul de rachete.

Căpitanul azvîrli jos binoclul şi se răsuci în loc, întorcîndu-se spre ofiţerul mai în vîrstă.

— L-ai prins?

Celălalt tresări ca sub o lovitură.

— Încă nu, sir. Am luat legătura cu maiorul Jallud. Cei de-acolo îl caută pe Colonel. Par să creadă...

— Idiotule!

Căpitanul smulse radiotelefonul și vorbi în receptor:

— Jallud? Este adevărat? Vărul meu nu poate fi *găsit?*

Glasul i se amplifica, exprimînd dispreț și neîncredere. Ascultă cîteva clipe, cu ochii aruncînd fulgere de mînie, în timp ce „mîna dreaptă" a Colonelului Ghaddafi replica.

— Atunci trebuie să mă împuterniceşti dumneata însuți.

Ascultă din nou. Buzele i se mișcau, blestemînd pe tăcute.

— Cum? Da. Ei bine, nu. Adică sîntem cît se poate de siguri, dar încă nu putem citi numele. Peste cinci minute vom ști. Peste șase — vor fi în port. Ce? Bineînțeles că ne aflăm în apele lor.

Tăcu iar, cît vorbi celălalt. Apoi continuă:

— Și ce dacă mă *înșel?* Te pomenești c-am devenit muieri? Este preferabil să acționăm, chiar înșelîndu-ne, decît să am dreptate *eu*, iar dumneata să *nu* îmi dai împuternicirea. Pentru ultima dată, domnule maior — ești de acord să acționez în continuare?

Făcu o pauză, respirînd greu, cu o expresie de dispreț și nerăbdare în timp ce vorbea maiorul. Apoi replică:

— Bine, găsiți-l pe Colonel.

Ultimele cuvinte le rosti aproape ca pe un geamăt, apoi vîrî iar telefonul în mîna ofițerului, care și-l lipi de ureche și se porni să vorbească tăios în receptor.

Căpitanul se îndreptă mînios și, cu pași mari, începu să străbată puntea-n sus și-n jos, lovindu-și palma cu mîna cealaltă strînsă pumn. Încă mai umbla furios, cînd un strigăt al unuia dintre cei aflați pe punte îl îndemnă să se întoarcă spre partea din față. Luă iarăși binoclul și aproape i se opri răsuflarea. Pentru prima oară reușea să citească limpede numele scris pe pupa vasului. Se confirma că aceasta era nava pe care muriseră marinarii ce-i fuseseră camarazi.

Ridică mai sus binoclul, cercetînd puntea vaporului. Înjură cu ură. Un bărbat, gol pînă la brîu, ieşea din cambuză. Înghiţi un nod. Nu te puteai îndoi cu privire la destinaţia ţevii vopsite într-o culoare întunecată, pe care omul o ţinea sub braţ. În timp ce căpitanul îl urmărea cu privirea, bărbatul ridică un binoclu şi, timp de o clipă, libianul avu neplăcuta senzaţie că se uitau unul în ochii celuilalt. Căpitanul lăsă în jos binoclul şi se întoarse către ofiţerul artilerist. Îi strigă un ordin dintr-un singur cuvînt.

O'Keefe îşi recăpătase cu totul calmul de gheaţă. Acum fluiera iarăşi, în timp ce-şi făcea o meticuloasă reglare a păienjenişului de cabluri ce se întindeau prin timonerie. Prin fereastra larg deschisă se auzea un zgomot care, în cursul ultimelor secunde, crescuse ca volum şi ca însufleţire. Zîmbind, însă cu ochii ciudat de ficşi în spatele lentilelor întunecate, se uită către prag. Randall stătea afară cercetînd apa şi cheiul din preajma lor cu o privire posomorîtă, dar foarte vigilentă. O puşcă încărcată era rezemată chiar lîngă uşă, la îndemînă. Faţa lui părea modelată în chit. Dincolo de Randall, la o depărtare de un sfert de milă, prova transatlanticului se zărea în spatele promontoriului care adăpostea intrîndul adînc ales de O'Keefe pentru a se opri şi a aştepta în portul principal. Zîmbetul lui O'Keefe se accentuă. Peste celelalte zgomote ale portului ce se trezea la activitatea zilnică îi parvenise un alt sunet. Îl auzise de multe ori în cursul călătoriilor de atentă recunoaştere pe care le efectuase în insulă. Era motorul feribotului, care se apropia de transatlantic. Zîmbetul i se preschimbă însă în încruntare cînd un nou zgomot îi atinse urechile, amestecîndu-se cu pufăitul feribotului. Era muzică, larma discordantă a unei orchestre

răsunînd de la depărtare, în aer liber. Scutură din cap, refuzînd s-o ia în seamă, şi se aplecă să mai verifice o dată cablul care se întindea din prag şi pînă la panoul cu instrumente din faţa lui. Cu piciorul, împinse cutia de aluminiu, pe care, din momentul încărcării Semtex-ului, o avusese întotdeauna la îndemînă, vîrînd-o mai adînc în colţul format de pardoseală şi panou. Se uită în jos, să se încredinţeze că era uşor de ajuns la ea, dar totuşi ferită. Îşi înfipse ochelarii mai bine pe nas, şi strigă spre Randall. Tonul îi era aproape blînd.

— Gata, Jack. Poţi să desfaci cablul ăla.

Împleticindu-se, Randall alergă la pupa şi dezlegă cablul care-i ţinea lîngă chei, lăsînd capătul să cadă în apă. Nava începu să se îndrepte încet spre mijlocul golfuleţului. Chiar şi în spatele ochelarilor săi, ochii lui Randall se îngustară, apărîndu-se de strălucirea apei. Acum vedea toată lungimea transatlanticului. La mijlocul flancului său, o pasarelă acoperită cu o copertină vărgată, în culori vii, ducea spre apa care clipocea leneş. De-o parte şi de alta, copiii se îngrămădeau la balustradă.

Capitolul 31

În timp ce era urmărit de căpitanul navei de patrulare, Mike trecu pragul cambuzei și ieși pe punte. Sub brațul îndoit ținea lansatorul de rachete. Din el se ivea botul umflat și vopsit în cafeniu al unui proiectil. Fu cuprins de un val de amețeală, care-l sili să se rezeme de perete, străduindu-se să se țină pe picioare. Amețeala trecu. Își îndreptă trupul și ridică binoclul. Îndată începu să-i strige lui Mary, chiar neștiind dacă-l aude, îndemnînd-o să mărească în vreun fel viteza vasului.

Nava libiană era îndeajuns de aproape. Vedea chipurile oamenilor de la bord întinzîndu-se spre el, însuflețite și excitate, ca fețele celor care asistă la curse. Lăsă să-i cadă binoclul. Nu pricepea de ce nu-i spulberaseră de pe suprafața apei — o navă ca a lor purta destule rachete cît să-i fi putut scufunda de zece ori. Nu-și pierdu timpul căutînd explicații. Scuturîndu-și capul pentru a alunga ultimele urme de amețeală cît și pentru că pur și simplu nu înțelegea, începu să-și ridice pe umăr lansatorul de rachete.

În momentul în care se mișcă, oamenii se depărtară de balustradă și o luară la fugă, lăsînd pustie puntea din față a navei de patrulare. Nu avea nevoie de ochelari pentru a pricepe motivul. Norocul lui și al lui Mary se sfîrșise. Husele ce acopereau niște baterii de lansatoare de rachete fuseseră date la o parte, dezvelind țevile lor negre, căscate spre ei. Cu gura uscată, își propti zdravăn pe umăr arma, își rezemă obrazul pe metal și trase.

Urmări cu privirea coada de flacără, strălucitoare chiar și în lumina răsăritului, îndreptîndu-se spre cei care-i vînau. Lovi nava urmăritoare în prova, chiar sub ancoră. Două secunde mai tîrziu, continua să privească, încremenit și mut, cînd zgomotul ajunse pînă la el. Nu o explozie, ci o bufnitură metalică. Racheta ricoșase pe metalul izbit sub un unghi ascuțit. Un jet de apă spumoasă sări în sus cînd, fără a produce vreo pagubă, racheta explodă în apă la patruzeci de iarzi depărtare de vas. Teama îi contracta stomacul. În fiecare clipă se aștepta ca țevile aruncătoarelor de rachete să scuipe flăcări. Bombănind numai pentru sine, înșfăcă din centură o altă rachetă și, cu gesturi nesigure, neîndemînatice din cauza grabei și a panicii, începu s-o vîre în țeavă. Înainte de a fi terminat reîncărcarea, vasul se zgudui puternic sub picioarele lui, făcîndu-l să cadă în genunchi.

Se străduí să se ridice iar, înjurînd cu glas tare valul de durere care-l copleșise. Inima-i bătea cu putere. Se încordă pentru a preîntîmpina șocul rachetelor. Se lupta să-și salte din nou arma, cînd îi scăpă un strigăt de uimire. Nu mai vedea nava de patrulare. Promontoriul care adăpostea portul spre sud-est aluneca rapid la numai cîțiva iarzi de el. Se uită repede către stînga lui. La o depărtare de aproape o jumătate de milă, pe partea opusă a deschiderii portului, se detașa spre pupa silueta masivă de gresie roșcată a fortului Saint Elmo. Întreaga durere îi dispăru. Ridică pumnul spre cer,

deasupra capului, și izbucni într-un lung răcnet de victorie. Se aflau la adăpostul Marelui Port.

Cîteva clipe mai tîrziu, nava de patrulare deveni vizibilă, înaintînd cu o viteză extraordinară. Străbătu de-a dreptul cam trei-patru sute de iarzi pe lățimea portului, apoi, descriind un arc vast, se îndreptă din nou spre largul mării. Tîrînd după el lansatorul de rachete, Mike se duse în fugă la Mary.

O'Keefe se afla singur în timonerie. Reglă comenzile, aducînd nava în mijlocul golfulețului. Acum și el avea o priveliște bună asupra transatlanticului. Copiii începuseră să coboare pasarela. Peste apa care-i despărțea de ei, auzea pe cineva strigînd niște instrucțiuni, iar muzica misterioasă devenise mai puternică. Instinctiv, se uită la ceas. Era probabil rezultatul anilor de dominație britanică: Malta putea fi considerată ca fiind unicul loc din Mediterana în care evenimentele aveau loc la timpul stabilit. Feribotul cu punte plată, cu copertina colorată în galben și albastru care-l făcea să semene cu o marchiză plutitoare, ocoli pupa și se apropie de pasarelă.

Zîmbetul lui O'Keefe pieri, fiind înlocuit de o ușoară mirare. Sub copertină, pe un podium înălțat într-un colț al punții feribotului, cînta o orchestră de alămuri alcătuită din cinci membri. În loc să se răspîndească pe puntea feribotului, în obișnuita dezordine cînd totu-i liber pentru toți, copiii coborau ordonat, conformîndu-se instrucțiunilor strigate de un steward îmbrăcat în roșu. Sub îndrumările organizatorice ale încă unui steward, se așezară pe punte în rînduri, lăsînd un spațiu gol la picioarele pasarelei. Alți copii rămaseră pe aceasta, înșiruiți de-o parte și de alta, astfel încît să formeze o alee. În capătul de sus al pasarelei apăruse un bărbat în uniformă. După aspectul îmbrăcăminții sale, O'Keefe socoti

că trebuie să fie căpitanul. Brațul i se sprijinea pe umerii unui băiat de lîngă el, a cărui față era parțial acoperită de un bandaj. O'Keefe rînji — se părea că urma să aibă loc un soi de ceremonie. Avea să le dăruiască el niște focuri de artificii la care nu se așteptau.

Randall stătea pregătit, pe punțea de la pupa, cu mîna pe dispozitivul de lansare a bărcii pneumatice *Zodiac*. Respira greu, pe de o parte din cauza încordării psihice, și pe de alta datorită ușurării pe care i-o inspira faptul că, sub picioare, simțea relativa stabilitate a punții. Cuvintele strigate de O'Keefe din timonerie ajunseră pînă la el.

— E-n ordine, Jack. Îi dăm drumul!

Glasul lui O'Keefe era voios, vibrant de emoție. Expresia lui Randall nu se schimbă. Continua să privească posomorît transatlanticul.

Mary încă mai ținea cîrma. Mike stătea în picioare alături de ea, cu o mînă pe panoul din fața lui și cu celălalt braț înconjurînd umerii fetei. Ea se uita cu disperare la portul ce se întindea sub ochii lor. Cu cîteva minute înainte plînsese de ușurare. Acum, din ochi îi izvorîră lacrimi de ciudă.

— Oh, Dumnezeule! suspină, este-atît de afurisit de imens! Nu-mi închipuiam. Mă gîndeam că o să fie, cum să spun, un fel de golf mititel. (Întinse o mînă, scuturîndu-și capul.) — Și este, pur și simplu, nemărginit.

El aprobă dînd din cap și cercetînd amănunțit scena printre pleoapele îngustate. Portul avea o lungime de două mile, și coastele îi erau tăiate de o mulțime de intrînduri adînci de aproape o milă. Mike vorbi fără a se uita la ea și abia mișcînd buzele.

— Mda, așa este. Pentru ce crezi că britanicii s-au ținut cu ghearele de el atîta vreme?

— Dar, Mike, ne va lua ore-ntregi ca să-l cercetăm. Aici trebuie să fie zeci de nave ca a lor.

El ridică din umeri. Mișcarea îl făcu să-și piardă pentru o clipă respirația.

— Ei, bine, de undeva tot trebuie să începem. Îndreaptă-te într-acolo.

Arăta spre primul intrînd, imediat la stînga lor. Cu trăsăturile schimonosite din cauza durerii provocate de mișcarea imprudentă, își luă brațul de pe umerii lui Mary, ridică binoclul la ochi și începu să privească atent, pe rînd, navele amarate.

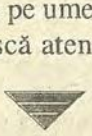

Ochii căpitanului libian aruncau fulgere.

— Dar aș fi putut să-i *distrug!* Dacă dumneata, domnule maior, nu ne-ai fi întîrziat cu ezitările alea muierești, i-aș fi putut strivi ca pe niște insecte. Aș fi *făcut-o,* chiar și fără autorizația dumitale. Dar am ajuns prea tîrziu. Prea tîrziu, din cauza scrupulelor dumitale de fetiță. (Mînia adusese lacrimi în ochii căpitanului.) — Pentru asta, vărul meu o să-ți taie capul, domnule maior.

Omul de la celălalt capăt al circuitului replică cu un glas foarte coborît și extrem de obosit:

— Este și vărul meu, domnule locotenent. Nu era disponibil. Plecase în deșert, pentru una din plimbările sale singuratice. Astfel încît n-a putut să te autorizeze așa cum voiai. Prin urmare, n-ai acționat. Nu vor fi reproșuri. Ai făcut tot ce-ți stătea în puteri.

— Ce-mi stătea în puteri? Aș fi putut face mult mai mult, domnule maior. Aș fi putut proceda așa cum mă instruise

Colonelul. Dacă *dumneata* n-ai fi fost în halul ăsta de laș, dacă nu m-ai fi împiedicat!

Interlocutorul lui oftă din greu.

— Ascultă, domnule locotenent, eu personal îți admir devotamentul. Dar asta-i o problemă delicată. Maltezii sînt prietenii noștri. (În glas i se strecură o intonație ironică.) — Nu trebuie să-ți reamintesc că nu avem prea mulți. Las-o baltă, domnule locotenent.

Linia muri. Cîteva secunde căpitanul rămase tăcut, uitîndu-se la aparatul telefonic. Apoi vorbi din nou — un șuvoi neîntrerupt de insulte.

Conformîndu-se instrucțiunilor lui Mike, Mary manevra nava, întorcînd-o în loc. Ieșiră rapid din golfuleț, siajul lor legănînd navele mici înșiruite de-a lungul cheiului, căci mergeau cu o viteză mult prea mare pentru condițiile atmosferice existente. Nimic din acel intrînd nu semănase cu vasul lui O'Keefe.

Cotiră în următorul golfuleț, mai adînc. Avură ghinion și acolo. Ieșiră iar, navigînd în lungul unei limbi de uscat care se întindea mult în interiorul portului principal. Ajunseră la capătul lui și făcură o întoarcere la stînga. Atenția lui Mike fu atrasă de silueta de un alb strălucitor a unui transatlantic, care stătea la ancoră, o jumătate de milă mai în interiorul portului. Un feribot împodobit cu un baldachin de prost gust trecea pe sub pupa. În timp ce-l privea, feribotul coti și veni să se oprească alături de vasul de croazieră, părînd pitic pe lîngă înălțimea copleșitoare a acestuia. Se uita cum oamenii — siluete întunecate profilate pe albul vopselei — se îmbulzeau pe puntea transatlanticului, începînd să se scurgă în josul pasarelei. Gîndul îl izbi cu o forță îngrozitoare:

— Repede, Mary! Acolo! Transatlanticul! Îndreaptă nava spre el!

Capul fetei zvîcni cînd îşi dădu şi ea seama de acelaşi lucru ca şi Mike. Întoarse cîrma cît putu de mult.

— Haide, Mary! Mai repede! Dă-i cît mai multă viteză, pentru numele lui Dumnezeu!

Porni către uşă. Ea împinse manşa cu toată viteza înainte. Vasul se cutremură şi mai cîştigă ultimile noduri posibile. În spatele lor, nişte oameni strigară şi gesticulară mînioşi cînd micul luzzus vopsit cu prost gust se legănă puternic în siajul lor spumegînd. La o depărtare de o sută de iarzi în dreapta transatlanticului, o şalupă, venind dinspre partea orăşenească a' portului, îşi croi drum către el. Puteau vedea chipurile oamenilor înghesuindu-se la balustradă. Nimic nu semăna cu grămada de rugină a lui O'Keefe. Pasagerii pachebotului începură să se împrăştie pe puntea plată şi neacoperită a feribotului.

Un strigăt al lui Mary abătu atenţia lui Mike de la transatlantic.

— Uită-te! Acolo!

Urmări direcţia braţului ei întins. Prova jupuită de vopsea a unei nave apărea de după promontoriu. Mike apelă la puternicul binoclu tocmai cînd vasul apăru întreg la vedere. Reglă lentilele, apreciind distanţele. Cu un zgomot de parcă s-ar fi înecat, lăsă instrumentul să-i cadă pe piept, luptîndu-se împotriva unei violente senzaţii de vomă. Niciodată nu vor reuşi să străbată în timp util acea distanţă.

Acum, calmul lui O'Keefe dispăruse cu totul. Aproape că-şi zbiera instrucţiunile către Randall, acesta păstrînd un chip impasibil. Împleticindu-se şi bolborosind numai pentru el, Randall se duse să i le îndeplinească, trudindu-se să treacă

peste pupa *Zodiac*-ul umflat. Reuşi să-l sprijine de balustradă, dezlegă ultima frînghie ce-l reţinea şi-l bascula în mare. O singură sfoară subţire îl ţinea legat de vapor. Mişcîndu-se cu o încetineală de fantomă, se căţără cu mişcări mecanice pe balustradă şi coborî el însuşi în barcă.

În timonerie, O'Keefe transpira şi blestema. Gesturile sale căpătaseră un caracter febril. Nava aluneca înainte. În timp ce menţinea direcţia spre feribotul staţionar, manevra şi cablurile, ridicînd ultimele căpeţele întinse. Se uita întruna la ceas. Cînd potrivi ultimul cablu, pînă la transatlantic nu mai erau decît patru sute de iarzi. În cele din urmă, mulţumit de cum le aranjase, se uită repede în jur, să le verifice pe celelalte. Zîmbitor şi din nou calm, acum că ultimele sale pregătiri se încheiaseră, se aplecă şi luă cutia metalică de la picioarele sale, unde o pusese. Îşi mai privi o dată ceasul, plescăi din limbă în semn de satisfacţie şi trase spre el manşa din faţa lui, reducînd viteza navei pînă la cea a mersului cu piciorul. Uitîndu-se înainte, verifică pentru ultima dacă vasul era îndreptat cu prova către ţinta sa.

— Ticăloşii!

Cuvîntul îi ieşi printre dinţi mai mult ca un geamăt. Trăsăturile feţei îi erau schimonosite într-o mască a furiei. O şalupă, cu balustradele încărcate de ciucuri de oameni, ocolise pupa transatlanticului şi se oprise exact între el şi ţintă. Scuipînd blesteme, nou-recăpătatul său calm fu măturat de o nouă furtună de ciudă şi mînie. Începu să se lupte cu cablurile, slăbindu-le atît cît să le îngăduie să-i schimbe direcţia.

Căpitanul Andropoulos stătea în capătul de sus al pasarelei, cu braţul rezemat uşor pe umerii lui Jamie. Zîmbetul

îi era radios, dar ochii priveau plictisiți. Asta fusese ideea afurisitei de companii petroliere. Doreau ca toată aiureala aceea să capete amploarea unei adevărate primiri de erou. Un grupuleț de oameni așteptau pe ponton la picioarele pasarelei — bărbații în costume de culoare închisă și femeile cu mănuși lungi pînă la coate — grupul oamenilor de vază locali, englezi și maltezi, pe care Căpitănia îi măgulise convingîndu-i să alcătuiască un comitet de primire.

Continuînd să zîmbească, își plimbă o privire cercetătoare prin port. Nu se vedea nici urmă de șalupă. Era nevoit să rămînă aici, rînjind ca un idiot, pînă ce vor sosi fotografii. În timp ce se uita după șalupă, o ruginitură de navă ieși dintr-un golfuleț de vis-à-vis și începu să bîjbîie prin portul principal. Schiță o ușoară grimasă disprețuitoare față de starea de uzură a vasului și se străduí iar să dea de urma șalupei.

Aruncă o privire rapidă băiatului care rîdea cu gura pînă la urechi trecîndu-și întruna greutatea de pe un picior pe celălalt, mîndru și stînjenit totodată. Căpitanul Andropoulos îi strînse umărul. Chiar în momentul acela, de după pupa navei apăru o șalupă purtînd un grup de bărbați îmbrăcați în cămăși cu mînecă scurtă sau în haine ușoare. Toți aveau, agățate de gît sau în mînă, accesoriile meseriei lor și chiar acum erau foarte ocupați să facă fotografii.

De ușurare, zîmbetul căpitanului se accentuă — acum putea să-nceapă ceremonia și să se termine toată aiureala. În mod automat, privirea îi alunecă iar spre nava ruginită. În surîs se ivi o nuanță de consternare. Cargobotul se apropiase. Ochii i se îngustară — vasul părea să înainteze spre vapor, la o distanță periculos de mică. Se holba la el, surîsul rămînîndu-i lipit de chip ca o mască. Brațul îi căzu de pe umerii lui Jamie. Era pe punctul de a se întoarce și de a striga să i se aducă un megafon, cînd, brusc, se liniști iar. Vechitura murdară își schimbase direcția, ca și cum cel care se afla pe puntea de comandă tocmai le observase prezența. Scoase un

lung oftat de ușurare și începu să-l împingă pe Jamie în fața lui, în josul pasarelei.

Mike stătea pe puntea neacoperită, cu mîna încleștată pe cadrul ușii timoneriei. Cînd cu un glas uscat strigă către Mary cerîndu-i să mărească viteza, în sinea lui știa că este inutil. La opt sute de iarzi în fața lor, dincolo de raza de acțiune a armei lui Mike, nava dărăpănată ieșise cu totul de după promontoriu și plutea spre transatlantic. Se deplasa foarte încet, dar direct către locul în care feribotul se umplea cu copii. Mike strigă mai tare, amestecînd implorările adresate lui Mary cu blestemele cumplite îndreptate împotriva lui însuși. Deja ros de furie neputincioasă, acum se lupta să-și învingă o greață copleșitoare. Doar în ultimele clipe putuse vedea chipurile pasagerilor. Numai acum înțelegea întreaga grozăvie a ceea ce se petrecea în fața lor — victimele lui O'Keefe erau copii.

Stomacul i se contractă. Scuipă fiere pe punte. În cala navei lui O'Keefe se afla stivuit destul Semtex cît să facă să sară-n aer transatlanticul și toți copiii, sfîrtecîndu-i în mii de bucăți. Fețele acelea zîmbitoare — sute de astfel de fețe — erau pe punctul de a fi fărîmițate în mod violent. Sfîșiate în fragmente însîngerate.

Și cel care făcuse posibilă această crimă era el.

Colonelul Ghaddafi n-ar fi fost niciodată de acord să furnizeze Semtex-ul dac-ar fi cunoscut scopul lui O'Keefe. De fapt, nici nu voise să-l furnizeze. Refuzase de-a dreptul. Mike fusese acela care, în oarba lui sete de răzbunare, reușise să schimbe hotărîrea Colonelului. Lăsîndu-se convins de O'Keefe să-l șantajeze pe Colonel, profitînd de dragostea acestuia pentru fiica lui bolnavă, asigurase masacrarea acestor

copii care nu bănuiau nimic și ale căror rîsete pluteau spre el peste îngusta întindere de apă.

În fața lui, bomba plutitoare se oprise la mai puțin de o sută de iarzi de *Maribella*. În timp ce privea neputincios, o șalupă trecu chiar pe lîngă pupa tansatlanticului, apropiindu-se de feribotul care-i aștepta pe copii. Auzi acordurile unei noi melodii răsunînd deasupra portului, cînd muzicienii începură să cînte cu forțe proaspete.

Trupul i se crispă, respirația i se transformă într-un gîfîit. Nava se oprise. În vreme ce privea mut de uimire, prova vasului se roti pînă ce ajunse să fie îndreptată chiar spre el. Scoase un strigăt cînd înțelese ce se petrecuse. Șalupa bloca drumul lui O'Keefe către feribot. Ticălosul își schimba direcția pentru a o ocoli. Pe o scurtă distanță, O'Keefe era obligat să se apropie de nava lui Mike și a lui Mary. Strigîndu-i acesteia să păstreze direcția, ridică sub braț lansatorul de rachete și porni anevoie spre prova.

Căpitanul Andropoulos îl conduse pe Jamie încet, în josul treptelor, printre rîndurile de copii care aplaudau. De aproape un minut, comitetul de primire zîmbea în sus, spre ei. Începuseră să dea semne de oboseală. Cele trei femei sfrijite pe care Căpitănia le alesese în acest scop semănau cu niște capete de mort. Bărbații erau stacojii la față. Unul dintre ei arăta de parcă ar fi avut rău de mare. Zîmbetul căpitanului devenise și mai larg. În timp ce surîdea se uita cu coada ochiului la rabla care se apropiase de ei. Surîsul i se transformă într-o expresie plină de perspicacitate. Vechitura se deplasa acum pe o direcție mai sigură, dar prinsese brusc viteză. Apoi încetini iar și prova începu să se întoarcă-n loc.

Căpitanul se opri, lăsîndu-l pe Jamie să meargă-n fața lui. Aruncă o privire nedumerită în susul pasarelei, către propria sa

punte de comandă, și se întoarse repede cu fața spre nava cea ruginită. Se întrebă dacă omul de la cîrmă era beat — așa ceva se întîmpla mai des decît ți-ai fi putut închipui.

Deodată, rămase în loc, nemaiîntrebîndu-se nimic, și scoase un strigăt de alarmă. Nava se îndrepta chiar spre ei și își sporise viteza.

O'Keefe roti cu putere cîrma. Fața îi șiroia de umezeală și de transpirație, îmbrăcămintea i se lipise de spinare. De un minut întreg înjura încontinuu. Graba îl făcuse neîndemînatic în timp ce se lupta iar cu cablurile. Lucra și își consulta întruna ceasul-brățară, numărînd secundele. Secundarul trecu de doisprezece și începu să ticăie ultimul minut al jumătății de oră. Își trecu iute limba peste buze. Cu o jumătate de oră în urmă își potrivise ceasul după semnalul Greenwich-ului. Nu putea fi vorba de aproximări. Făcu un ultim efort violent să întindă cablurile și apoi, cu un strigăt de dezgust, le desfăcu de pe timonă.

— Dracu să le ia, își spuse cu glas tare. Sîntem destul de aproape.

Menținînd direcția navei cu mîna dreaptă, își întinse stînga spre aparatul de radio montat pe panoul dintre cele două ferestre. Carcasa din față a radioului fusese demontată. Pe el prinsese cu bandă adezivă o cutie metalică prevăzută cu comutator, conectată la aparat printr-o bucată de conductor flexibil. Cablul pe care-l întinsese pînă aici pornind de pe punte ajungea la peretele cutiei. Se întrerupse o secundă, cu degetul pe comutator. Aruncă o privire rapidă spre puntea de comandă, cu încărcătura sa mortală, și apoi către transatlantic — aflat acum nu mai departe de o sută de iarzi. Glasurile și muzica ajungeau pînă la el prin ușa deschisă. În timp ce privea, văzu agitație pe feribot și pe pasarelă și chipuri palide

întorcîndu-se toate deodată spre el. Văzu copiii forfotind încoace şi-ncolo, împingîndu-se şi agăţîndu-se, îngrămădindu-se spre capătul de jos al scării. Cîţiva săriră peste bord şi începură să înoate.

Izbucni într-un hohot de rîs.

— Prea tîrziu, pui de englezi ticăloşi ce sînteţi!

Apăsă brusc comutatorul. Răsucindu-se pe călcîie, înhăţă cutia metalică din locul ei de pe pardoseală şi ieşi în goană din timonerie, îndreptîndu-se spre pupa. Se opri doar o clipă, să privească în urmă, apoi se aruncă peste balustradă. Alunecă în josul frînghiei şi căzu greoi în *Zodiac*.

Slăbit de rana sa, Mike se afla abia la jumătatea drumului către prova cînd văzu apa fierbînd şi făcînd spume în jurul navei lui O'Keefe. Aceasta îşi reduse viteza, rotindu-se către port. Pentru cîteva clipe îşi prezentă spre Mike întregul flanc vărgat cu dungi portocalii. Scrîşnind din dinţi, fără a lua în seamă durerea şi oboseala, Mike se săltă în picioare şi se strecură ajungînd să stea pe capacul tambuchiului. În starea de epuizare şi-n graba sa, agăţă cu stîngăcie capătul lansatorului de rachete de marginea capacului. Arma căzu pe punte, zăngănind. Adunîndu-şi ultimul strop de voinţă, se aplecă şi o recuperă. Scăpase cel mai bun prilej. Cealaltă navă îşi încheiase deja rotirea şi acum se afla în unghi oblic faţă de el, îndreptîndu-se în viteză spre feribot. Ţipetele copiilor intraţi în panică ajungeau cu perfectă claritate peste apă.

Încă luptîndu-se să-şi învingă greaţa, scoase din centura pantalonilor o rachetă şi o încărcă în lansator. În timp ce-şi pregătea arma, silueta lui O'Keefe, inconfundabilă, cu părul argintiu lucind în razele joase ale soarelui, se năpusti afară din timonerie şi alergă spre pupa. Ca prin vis, Mike observă că O'Keefe căra ceva. Soarele lumină obiectul. Era cutia

metalică, cea pe care-o ținuse întruna lîngă el în vreme ce se căra Semtex-ul. Mike termină încărcarea armei tocmai cînd O'Keefe se aruncă peste balustradă, căzînd în barca pneumatică legănată de valuri în spatele navei. O altă siluetă, pe care o presupuse a fi Randall, stătea în capătul din fund al ambarcațiunii. Gemu, cuprins de groază și de greață. Peste nouăzeci de secunde, nava-bombă își va lovi ținta neajutorată. Tremurînd și abia putînd să susțină greutatea lansatorului, încercă să-l alinieze spre nava din fața lui.

Căpitanul libian străbătea cu pași mari puntea de comandă. În minutele care trecuseră de cînd vînatul lor se strecurase în refugiul oferit de port, și tot timpul cît discutase cu Jallud navigaseră în cerc, la o depărtare mai mică de cinci sute de iarzi de intrarea în port. Își freca nervos buzele între degete, mușcîndu-și interiorul obrajilor atît de tare încît îi sîngerau.

Jallud era o muiere. Fusese prea multă vreme la putere. Asta-l făcuse să devină moale. Pretutindeni vedea primejdii. Se temea și de propria-i umbră. Îi era frică pînă și de maltezi! Din vechea gardă, numai Colonelul păstra spiritul curat al Revoluției. Numai Colonelul prețuia viețile poporului libanez — ale întregului popor libanez — așa cum meritau să fie prețuite. Colonelul va înțelege. Răzbunarea nu era un lux pe care să-l folosești numai cînd îți convine. Era necesară, pentru a putea trăi ca un om adevărat. Făcea parte din legea firii.

Dintr-o dată, căpitanul își întrerupse umbletul. Mîna îi căzu pe lîngă corp. Își îndreptă trupul, trăgîndu-și umerii înapoi. Ceilalți ofițeri de pe punte schimbară priviri între ei. Scoțînd o exclamație victorioasă, căpitanul se răsuci pe călcîie. Cu brutalitate, îl împinse la o parte pe omul de la timonă și-i luă el însuși locul. Cerînd să i se dea mai multă viteză, întoarse brusc zvelta navă către port. Păstrîndu-și neclintite trăsăturile

feței, supraveghea întinderea de apă. Îi scăpă un scurt strigăt de triumf. Cu o singură mînă, luă repede binoclul ce-i atîrna de gît și-l duse la ochi. Drept înainte, la o depărtare nu mai mare de o sută de metri, vînatul lor naviga, îndepărtîndu-se către un alt cargobot și un transatlantic alb. Dădu drumul binoclului și rosti un ordin concis.

Mike căzuse în genunchi; stînd pe capacul tambuchiului. Fusese prea slăbit pentru a ține strîns arma. Se sprijini bine de balustradă și așeză țeava lansatorului în lungul ei. Aruncă doar o singură privire rapidă înapoi, către Mary, și-și lipi obrazul de metal. Nava-bombă se afla la două sute de iarzi de transatlantic. O a doua șansă nu i se va mai ivi. Ochi în lungul tubului. Trebuia să nimerească aproape de prova. Nici o altă lovitură n-ar fi deteriorat nava îndeajuns pentru a-i împiedeca înaintarea spre țintă. Își reglă tirul, ochind la nivelul punții, pentru a ține seama de traiectoria coborîtoare.

Încă se pregătea să tragă, cînd mai multe proiectile ale navei de patrulare izbiră deodată pupa lor. Puntea zvîcni înainte sub șocul exploziilor, aruncîndu-l pe Mike, cît era de lung, pe pasarela de lîngă balustradă. Pînă reuși să se ridice în picioare, pupa era deja mult sub apă. Prova se ridica nebunește către cer. Ca turbat, Mike căută arma, uitînd orice altceva în afară de nevoia de a scufunda nava-bombă. Lansatorul de rachete dispăruse, alunecase în mare. Cu un țipăt de groază din fundul gîtlejului, se întoarse și se duse împleticindu-se, în lungul punții înclinate, către timonerie. Cînd se apropie, Mary tocmai se rostogolea prin ușa deschisă, afară, pe punte. Sîngera puternic de la o tăietură la cap. Se prăbuși în colțul format de punte cu peretele timoneriei.

Lăsînd-o acolo unde zăcea, Mike începu să se tîrască pe punte pînă în fața timoneriei, la suportul pe care se afla pluta

de salvare. O nouă revărsare de adrenalină îi dădea încă o rezervă de forță. Cu o viteză izvorîtă din disperare, trase la o parte husa și desprinse pluta. Ba căzînd, ba alergînd, o tîrî pînă la balustradă și o azvîrli pe deasupra ei. Cînd ambarcațiunea lovi apa, era deja parțial umflată.

Mike se duse la Mary și își petrecu brațele pe sub ale ei. Folosind ultimul strop al slabei sale rezerve de putere, o duse tîrîș pînă lîngă balustradă și o trecu dincolo, pe planul abrupt înclinat. Se rostogoliră împreună și căzură, jupuindu-și pielea pe metalul zgrunțuros, ajungînd în apă prinși unul de altul. Apucînd-o de bluză, o trase pe plută. Așteptă doar atît cît să se asigure că era suficient de conștientă, apoi o agăță de frînghia ce înconjura pluta gonflabilă și se întoarse să urmărească, înțepenit de o groază neputinciosaă, cum nava lui O'Keefe se apropia de copiii condamnați.

O'Keefe căzu în *Zodiac* și desfăcu inelul care ținea fixat cablul. Se întoarse cu fața spre Randall.

— S-a făcut! Hai să plecăm! Repede!

Randall stătea în genunchi lîngă perete, bucurîndu-se de soliditatea lui. Rămăsese complet nemișcat, privind spre grupul de copii, la o depărtare care, acum, nu depășea trei sute de iarzi. Părea paralizat.

— Hai o dată, fir-ai al dracului! Mișcă! strigă O'Keefe, înecîndu-se de furie.

Randall își întoarse privirea de la copii spre O'Keefe.

— Sînt doar niște copii, Harry, spuse cu un glas subțiat, lipsit de viață.

O'Keefe se holbă la tovarășul său, nevenindu-i să-și creadă urechilor. O expresie de înțelegere plină de dispreț i se întipări pe față.

— Oh, Isuse, nu! strigă. Nu acum. Fără crize de conştiinţă tocmai acum. Hai să ne îndepărtăm dracului de aici!

În timp ce vorbea, se apropie de Randall şi-i apucă pulpana hainei, încercînd să-l tragă la o parte. Cu un geamăt de protest, Randall vru să-l pocnească pe O'Keefe cu dosul palmei în cap. Rîzînd înfundat, acesta se feri de lovitură şi-i repezi celuilalt un cot în falcă. Randall îşi duse mîinile la faţă. O'Keefe îi înfipse degetele dure ca nişte gheare în stomacul lui rămas fără gardă. Randall icni, cu răsuflarea tăiată. Se prăvăli înainte, încă mai încercînd să-l împiedice pe O'Keefe, agăţîndu-i-se de picioare cu braţele lipsite de forţă. Harry îşi luă avînt înclinîndu-se din mijloc spre spate, îşi alese ţinta şi izbi cu pumnul tîmpla lui Randall. Acesta gemu şi căzu într-o parte. O'Keefe îl trase din drum şi luă cîrma. Barca gonflabilă făcu un salt înainte şi, prinzînd viteză, începu să descrie o curbă largă, depărtîndu-se de navă.

De la o depărtare mai mare de un sfert de milă, Mike striga din toţi bojocii într-o inutilă şi disperată încercare de a-i avertiza pe copii. Cuvintele sale se pierdură pe apă. Copii ţipau şi se agitau, agăţîndu-se unii de alţii şi încercînd să-şi facă loc pe pasarelă sau să ajungă la balustradă. Apa din jurul feribotului era plină de capetele lor ieşind din valuri, distanţîndu-se doar puţin de feribot, închipuindu-şi că singura primejdie era coliziunea. Mike văzu feţele înotătorilor întoarse spre el, privind în urmă, fascinate de ceea ce se petrecea: nava izbindu-se de feribot; acesta, deteriorat, alunecînd sub suprafaţa apei; nava de război vopsită în culori de camuflaj apărînd pe nesimţite, pe urmă deschizînd focul, depărtîndu-se în viteză dincolo de promontoriu; şi apoi, supravieţuitorii

agăţîndu-se de o plută, în timp ce nave mici se grăbeau să vină din toate părţile pentru a da ajutor.

Mike văzuse sfîrşitul încăierării din *Zodiac*. O clipă, îşi îngăduise să spere că asta însemna că se întîmplase ceva ce dădea peste cap planul lui O'Keefe. Cînd zări botul bărcii săltîndu-se şi schimbîndu-şi direcţia, înţelese că totul se terminase. Hotărîrea nebunească, bolnavă, a lui O'Keefe învinsese.

Rămase tăcut. Capul lui Randall mai apăru o dată deasupra marginii bărcii gonflabile. Săltîndu-se, întinse mîna, părînd că înhaţă ceva. Ridică un obiect de culoare deschisă, ca şi cum ar fi vrut să-l arunce peste bord — era cutia metalică. Înainte de a-şi fi putut coborî braţul, O'Keefe se azvîrli asupra lui, oprindu-i gestul. Răcnetul lui de furie acoperi ţipetele copiilor. Cei doi bărbaţi se zvîrcoleau pe fundul *Zodiac*-ului, dispărînd din vederea lui Mike. O secundă mai tîrziu, O'Keefe se ridică, ţinînd strîns la piept cutia de aluminiu.

Un gînd îl izbi pe Mike cu o claritate totală, orbitoare. Se uită la ceas. Trecuse aproape un minut peste şapte şi jumătate. Cu un strigăt, începu să se salte pe pluta de salvare. Mary se uita neputincioasă în timp ce Mike se căţără pe ambarcaţiune, dispărînd sub pînza neagră a copertinei. Prea ameţită ca să vorbească sau să strige, privea cu disperare mută cum nava se apropia tot mai mult de copiii înspăimîntaţi. Auzi un amestec de glasuri şi văzu capete întorcîndu-se spre navă. O voce, amplificată de un megafon electric, răsună într-un efort deznădăjduit de a avertiza transatlanticul să se depărteze. Chiar în ciuda distorsiunilor megafonului, Mary putea simţi spaima din voce, în timp ce nava libiană îşi continua înaintarea.

Pe *Zodiac*, O'Keefe se ridică în genunchi şi aruncă ceva peste bord. Începu să se tîrască înapoi către cîrmă, meşterind

la cutia metalică, în timp ce înainta. Cum în cursul luptei nimeni nu se mai aflase la cîrmă, *Zodiac*-ul descrisese un semicerc, apropiindu-se iarăşi de navă. Cînd O'Keefe se aşeză şi reluă controlul cîrmei, botul bărcii ieşi din apă şi, încă o dată, începu să se depărteze de nava-bombă.

Sub copertină, Mike stătea în patru labe. Aruncă o privire sălbatică prin interior, străduindu-se să vadă în semiîntuneric. Ochii i se luminară cînd zări ceea ce căuta. Smulse din învelişul său baliza radio pentru caz de naufragiu. Panica aproape-i amorţise degetele. Nu putea vedea ce se petrece afară. Şoptind ceva ca pentru sine, deschise capacul de plastic portocaliu, transparent, şi apăsă pe butonul de sub el, prin care se punea în funcţiune emiţătorul balizei.

Ochii lui Mary se deschiseră larg de uimire. Încă la o distanţă de o sută cincizeci de iarzi de transatlantic, nava ruginită şi vărgată dispăru pur şi simplu într-o erupţie orbitoare de flăcări galbene. Flacăra se concentră într-un nor de fum negru învolburat. Capul lui Mike apăru de sub copertină. Li se păru că trecuse foarte mult timp pînă cînd suflul exploziei zgudui pluta.

Priveau scena, muţi de groază. Încetul cu încetul, ciuperca de fum se ridica. Cele două treimi din faţă ale navei dispăruseră cu totul, lăsînd doar partea retezată a pupei, deasupra căreia se înălţa puntea de comandă. În timp ce priveau, şi această porţiune basculă alunecă sub suprafaţa apei. *Zodiac*-ul pierise fărîmiţat de explozie.

Feribotul şi transatlanticul erau intacte. Ţipetele care se auzeau în continuare, rupînd liniştea de moarte a secundelor ce urmaseră exploziei, erau exclamaţii de uimire şi uşurare, nu gemetele înăbuşite, disperate, ale agoniei.

Auzind dinspre Mary un zgomot ca de sughiţ, Mike întoarse capul spre ea. Vomita. Închise şi el ochii. Cînd se apropie cea dintîi barcă de salvare, îşi pierdu cunoştinţa şi se prăbuşi şi el pe spate, pe plută.

EPILOG

Cei doi bărbați o flancau pe Mary de-a lungul unui coridor pustiu. Cel din dreapta avea treizeci și ceva de ani, celălalt se apropia de șaizeci. Vîrstnicul purta haine costisitoare, de culoare închisă. Efectul sobru era anihilat de butonii de manșetă, mari, din aur masiv, de o batistă de mătase, ce-i ieșea din buzunarul de la piept, și de o cravată de mătase. Era anonimatul cu un ușor iz de dandy al slujbașului civil de pe o treaptă ierarhică superioară. Bărbatul mai tînăr purta un costum cenușiu, fără nici un fason, și o cravată tricotată, cafenie. Pantofii lui aveau tălpi de cauciuc, cu niște cusături solide, care cu siguranță aveau să trăiască mai mult decît posesorul lor. Îi purtase destul cît să le fi imprimat fiecare detaliu al formei picioarelor lui cu platfus. Niciunul dintre cei doi nu vorbea și nici nu zîmbea.

Mergînd între ei, Mary privea drept înainte. Deasupra ochiului stîng, fruntea îi era acoperită de un plasture de trei inchi. Încă mai respira zgomotos, după recenta altercație. Încordarea de pe fața ei exprima întreaga mînie ce-i clocotea în suflet.

Bărbatul mai în vîrstă se trase cu un pas mai la o parte, spre a-i îngădui unei infirmiere să alerge în direcţia opusă, înclinîndu-se totodată în semn de salut. Rămase aşa, aplecat, urmărind-o cu un uşor surîs, pînă ce dispăru, iar zgomotul înăbuşit al paşilor ei nu se mai auzi. Îşi îndreptă trupul, părăsindu-şi zîmbetul ironic, şi porni înaintea lor, cotind după colţ.

Îi întîmpinară doi bărbaţi, stînd de pază în faţa unei uşi prevăzute cu o ferestruică rotundă. O mică perdea te împiedica să vezi prin geam. Unul dintre paznici purta uniforma poliţiei malteze şi ţinea în mînă o mitralieră scurtă; celălalt era îmbrăcat cu nişte pantaloni largi şi o cămaşă închisă la gît. Pe deasupra cămăşii purta soiul acela de bluzon uşor, din bumbac, pe care poliţiştii din ţările calde o consideră utilă pentru a ascunde sub ea revolvere. Ambii bărbaţi erau bruneţi şi de o înălţime peste medie. Cel cu bluzonul avea un gît aşa de gros încît îi depăşea nivelul urechilor, iar toracele voluminos îi silea braţele să-i atîrne depărtate de trup. La vederea nou-sosiţilor, se repezi spre ei cu pas viol, elastic, şi ridică un lăboi acoperit cu păr negru, oprindu-i cînd încă se mai aflau destul de departe pentru ca poliţistul în uniformă să nu-i poată auzi vorbele.

În şoaptă, le spuse ceva lui Mary şi celor doi însoţitori ai ei. Vîrstnicul dădu din cap de cîteva ori, apoi îi mulţumi omului şi, cu un gest îngîmfat, îi arătă că era liber să plece. Se întoarse apoi către Mary şi bărbatul în costum cenuşiu.

— Ei bine, cred că puteţi intra.

Glasul lui avea accentul grav şi tărăgănat învăţat în şcolile publice şi, în timp ce vorbea, rînjea superior spre Mary. Efectul general era de totală condescendenţă. La un semn al lui, bărbatul mai tînăr prinse cotul lui Mary şi o conduse către uşă. Poliţistul în uniformă le-o deschise şi se trase la o parte.

Mike zăcea pe jumătate ridicat între perne, cu ochii închiși. Purta un halat de spital, verde. Țepii unei bărbi încărunțite îi acopereau gîtul și obrajii. Vizitatorii înaintaseră deja cu trei pași în cameră cînd el deschise ochii. La vederea lui Mary, privirea sa rătăcită și lipsită de expresie se însufleți. Întreaga față i se lumină de un zîmbet. Întinse o mînă cu degetele desfăcute. După o clipă de ezitare, ea i-o luă. Fără un cuvînt, o trase mai aproape și o sărută, pe îndelete, cu o insistență plină de duioșie. Cînd sfîrși, îi eliberă mîna, lăsînd-o să-și îndrepte trupul. Mary se uita în jos la el, pe față citindu-i-se surprinderea — dar și altceva. Susținîndu-i privirea, buzele lui se arcuiră într-o umbră de surîs. Mike ridică o sprînceană, înclinînd capul către bărbatul cu scurta.

— Lasă-mă să ghicesc. Este unul din echipa voastră?

Ea încuviință dînd din cap, schițînd un zîmbet oarecum rușinat. Arătă cu mîna spre individ, făcînd prezentările.

— David — un coleg. El este Mike Scanlon.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, se uită în jos către Mike, în zîmbetul ei strecurîndu-se o nuanță de șiretenie, cu pretenții de drepturi de proprietate. David înclină capul și scutură cam de mîntuială mîna întinsă a lui Mike. Buzele acestuia schițară o ușoară grimasă de amuzament. Răspunzînd salutului celuilalt printr-unul aproape imperceptibil, își lăsă capul să cadă înapoi pe pernă.

— Prin urmare, ce vești mi-aduci, Mary? o întrebă, ignorîndu-i colegul. Mai întîi și-ntîi, au existat copii răniți?

Ea scutură din cap.

— Nimic prea grav. Realmente, o adevărată minune.

Întinse mîna și-i atinse umărul, adăugînd;

— Mulțumită ție. Doi au fost loviți de schije metalice. Unul dintre ei are o rană urîtă la cap, dar se va face bine. O fată și-a fracturat piciorul căzînd pe pasarelă.

El scoase un lung oftat de uşurare, potrivindu-şi mai bine capul şi umerii pe pernă.

— Slavă Domnului!

Zăcea cu ochii închişi, luîndu-şi răgaz să savureze veştile. Trecură cîteva secunde pînă ridică din nou pleoapele şi se uită la ea, întrebînd în şoaptă:

— Şi O'Keefe? Randall? I-au prins pe ticăloşii ăia?

În timp ce Mike zăcuse cu ochii închişi, David luase fără zgomot unul din scaunele de lîngă pat şi-l instalase în spatele căpătîiului acestuia, alături de noptiera pe care se afla un pahar cu apă şi un platou cu portocale. Luase loc, în afara cîmpului de vizibilitate al lui Mike, începînd să se joace cu paharul cu apă. Acum, auzind cuvintele lui Mike, mîna îi rămase nemişcată. Se aplecă înainte, ascultînd încordat, cu ochii aţintiţi pe faţa rănitului. Acesta îşi întoarse o dată privirea spre el, puţin mirat, apoi persoana lui nu-l mai interesă. Îşi îndreptă ochii spre Mary, săltîndu-se în coate.

— Aşadar, am prins pe vreunul din ei, sau nu?

Ea îi zîmbi — un zîmbet slab, dar foarte cald.

— *Tu* i-ai prins. Pe amîndoi. Poliţia malteză încă mai pescuieşte bucăţi din O'Keefe. Deocamdată nu-i limpede ce s-a-ntîmplat de fapt cu Randall. Nu avea răni de schije. Dar dacă el era ceea ce l-am văzut pe O'Keefe aruncînd peste bordul *Zodiac*-ului, atunci trebuie să se fi aflat la nivelul apei, în afara razei de împrăştiere a proiectilelor. Poate că murise înainte de a-l fi azvîrlit O'Keefe în mare. Oricum, indiferent cum s-a-ntîmplat, acum se află la morgă.

Capul lui Mike recăzu pe pernă. Ochii i se-nchiseră. Lăsă să-i scape un oftat lent, prelung.

— Aşa-i bine.

Vorbise foarte încet, aproape pentru el însuşi. Mary îngenunche lîngă el.

Pe scaunul său, David se aplecă înainte, încordîndu-şi auzul să prindă cuvintele lui Mike. Mîna îi rămăsese pe noptieră, alături de paharul cu apă. Degetele i se încovoiaseră uşor, către palmă.

— Au meritat-o, Mary. Au meritat-o, pentru ce i-au făcut lui Allix şi copilului. (Vocea lui Mike devenise mai slabă şi mai răguşită.) — Ei nu făceau parte din războiul lui O'Keefe, Mary.

Ochii fetei se umeziră. Înghiţi un nod şi-şi întări apăsarea pe mîna lui. În timp ce făcea acest gest, David scoase un fel de mîrîit înfundat şi se ridică brusc în picioare. Ca din întîmplare, îşi strecură mîna închisă pumn în buzunar. Apoi, cu un semn din cap către Mary, ieşi cu paşi grăbiţi din încăpere, tălpile lui groase scîrţîind pe dalele de plastic.

Mary îl urmări cu privirea, ţuguindu-şi buzele. Înghiţi iar cu greu şi vorbi, aplecîndu-se aproape de urechea lui Mike.

— Ascultă, Mike, mă auzi? Va trebui să te părăsesc pentru o vreme.

El deschise ochii. Zîmbind, îşi spori strînsoarea pe degetele ei. Mary continuă.

— Ba da, sînt nevoită, realmente. Dar ascultă, mai spune-mi un singur lucru, doar aşa, ca să pricep. Cum de ai *ştiut*? Cum ai ştiut în ce fel avea de gînd s-o declanşeze?

El o privi, aşa cum stătea rezemat între perne.

— *Ora*, Mary, şopti. O'Keefe aştepta. Ar fi putut să acţioneze bomba mai devreme, înainte de venirea şalupei care i-a încurcat treburile. Aştepta pînă după şapte şi treizeci. Pînă după jumătatea de oră.

Ea păru nedumerită.

— Şi ce-i cu asta?

— Era obligat s-aştepte pînă atunci. Pînă cînd începea pauza de trei minute de la radio.

— Mmm?

— La oră fixă şi la fiecare jumătate de oră, în canalul radio alocat marinei există o tăcere de trei minute. Scopul pauzei este de a lăsa undele radio neocupate, pentru a le îngădui oamenilor să recepţioneze semnalele de naufragiu. *Trebuia* să aştepte acea tăcere. Dacă declanşa mai devreme sau dacă apărea orice alt semnal, nava ar fi sărit în aer, el fiind încă la bord! Timp de trei minute, cu începere de la şapte şi treizeci, putea fi foarte sigur că undele radio îi aparţineau.

Efortul cerut de o atît de lungă explicaţie păru să-l obosească. Pleoapele i se lăsară din nou. Cu blîndeţe, ea îşi desprinse mîna dintr-a lui şi se ridică în picioare. Stătu aşa cîteva clipe, privind în jos la faţa arsă de soare şi vînt, acoperită de o barbă ţepoasă. Apoi îşi frecă încheietura unui deget sub ochi, îşi trase nasul şi ieşi din cameră în vîrful picioarelor.

David o aştepta dincolo de uşă, discutînd în şoaptă cu bărbatul în civil şi legănîndu-şi greutatea trupului de pe un picior pe celălalt. Cînd Mary îşi făcu apariţia, el îl salută pe poliţist şi porni alături de ea. Cotiră împreună după colţ şi parcurseră douăzeci de iarzi în lungul coridorului, pînă în locul în care-i aştepta bărbatul mai în vîrstă. Acesta-i aruncă lui Mary o privire rapidă, aproape batjocoritoare, după care se întoarse spre David, ridicîndu-şi sprîncenele într-o expresie interogativă studiată.

— Ei?

David îşi împinse în afară buza inferioară şi dădu din cap.

— Este aşa cum a spus ea — nu-i nici o problemă. El crede că glonţul care a ucis-o pe femeia lui era al Armatei Republicane Irlandeze.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, îi aruncă o privire scurtă lui Mary, împărtăşind cu celălalt bărbat un zîmbet

rece cînd îi sesiză cutremurarea aproape imperceptibilă. Individul mai vîrstnic zîmbi şi dădu încet din cap.

— Mda. Bravo!

Se întoarse către Mary şi-o bătu încet pe braţ, cu un aer de superioritate.

— Vom lăsa lucrurile aşa cum sînt, nu-i aşa, Mary? Nu vrem să amestecăm emoţiile cu munca noastră, ce zici?

Mary îi întoarse privirea, fără să-i răspundă. Un dispreţ cumplit i se citea pe faţă. Bărbatul ridică din umeri, o oarecare stînjeneală străbătînd dincolo de înfăţişarea lui de gheaţă.

— Da, eh, ce să-i faci...

Se întoarse spre David şi-i întinse o mînă.

— Mai bine dă-mi înapoi chestia aia. Am dat o chitanţă pentru ea.

David îşi scoase din buzunar mîna strînsă pumn. Îşi desfăcu degetele şi lăsă să cadă în palma celuilalt o fiolă subţire de sticlă, umplută cu un lichid limpede. Un capăt al fiolei se prelungea într-un vîrf fin, uşor de spart. Tipul cel vîrstnic scoase dintr-un buzunar o cutie metalică plată şi o deschise. Era căptuşită cu vată. Aşeză cu grijă fiola înăuntru, cuibărind-o în vată, şi o puse iar bine, înapoi în buzunar. Zîmbi în jos, spre Mary, care i se uita drept în ochi. Dispreţul de pe chipul ei fusese înlocuit de mînie amestecată cu oroare.

— Ticăloşi nenorociţi ce sînteţi!

Bărbatul îşi lăsă bărbia în jos, prefăcîndu-se şocat.

— Te rog să mă ierţi, draga mea, spuse cu exagerată politeţe. E ceva care nu-i în ordine?

Ochii lui se îndreptară către David. Mary îi urmări privirea. Bărbatul mai tînăr rînjea batjocoritor.

Mary se apropie de cel care vorbise, pînă nu o mai despărţiră de el decît cîţiva inchi. Mai înalt cu un cap, bărbatul se uită în jos la ea, neputînd să se retragă din cauza peretelui din spate. Mary îi înfruntă rînjetul.

— Am spus: ticăloşi nenorociţi ce sînteţi! Ce era cu fiola aia? Nu mi-aţi pomenit niciodată despre aşa ceva!

Se răsuci cu faţa spre David, care continua să rînjească, şi-l izbi cu pumnul în piept atît de tare, încît omul se clătină. Apoi îşi recăpătă echilibrul şi, o clipă, păru că vrea s-o lovească. O privire a celuilalt îl opri.

— Şi tu! i se adresă Mary, scuipîndu-şi cuvintele. Te pregăteai să i-o dai, nu-i aşa? (Glasul i se frînse, devenind o şoaptă.) — L-ai fi...

Privi în lungul coridorului pustiu, încheindu-şi vorbele abia audibil:

— L-ai fi omorît! El a realizat în cîteva luni mai mult decît aţi reuşit voi în douăzeci de ani, şi eraţi gata să-l lichidaţi. Dacă el...

— Taci o dată din gură!

Bărbatul mai în vîrstă îi prinse braţul mai jos de umăr, înfigîndu-şi degetele în carnea ei. O scuturâ, uitîndu-i-se ţintă în ochi, înfruntînd furia ce-i clocotea în privire.

— Da, spuse, vorbind încet şi foarte distinct. Eram *pregătiţi* să facem asta. Aminteşte-ţi, este un război. I-ai auzit pe irlandezi spunînd deseori cuvintele acestea. (Intonaţia lui dădea vorbelor dispreţuitoare o notă ciudată.) — În războaie, oamenii sînt răniţi. (Îi eliberă braţul şi-şi îndreptă trupul, reluîndu-şi poziţia nonşalantă.) — Dacă adevărul ar ieşi la iveală, n-ar face altceva decît să slujească intereselor irlandezilor. Prin urmare, vom avea grijă să nu iasă. Nu-i aşa?

Ultimele cuvinte fuseseră rostite mai apăsat, ca o ameninţare fără echivoc. Se întrerupse. Fără a-şi lua ochii de pe cei ai lui Mary, îşi bătu uşurel buzunarul în care se afla cutiuţa plată şi adăugă:

— Pentru că încă sîntem *pregătiţi* s-o facem, draga mea. Dacă vom fi nevoiţi.

Ea se uită de la unul la altul, cîntărindu-i în tăcere. Disprețul îi invadă din nou trăsăturile feței.

— Ticăloși! spuse pe un ton de conversație, aproape ca și cum și-ar fi vorbit sieși. O adunătură de ticăloși nebuni, îngîmfați și iresponsabili.

Fără vreun alt cuvînt se întoarse și porni în fugă înapoi, de-a lungul coridorului.

David se repezi după ea, ca și cum ar fi vrut s-o oprească. Bărbatul mai vîrstnic îi făcu semn să stea pe loc.

— Ține minte, Mary, încă mai sîntem pregătiți.

Polițistul își ridică privirea uluit, cînd fata apăru în goană, de după colț. Individul în civil se uită rapid în lungul coridorului, în spatele ei, de parc-ar fi sperat să apară din senin vreun superior care să-și ia asupra sa răspunderea, dar nu încercă s-o împiedice să intre în cameră. Ea izbi de perete ușa și se opri în prag. Mike zăcea așa cum îl lăsase, cu capul într-o parte. Respira adînc și regulat, atît de tare cît să nu sforăie. Mary închise ușa — mult mai cu blîndețe de cum o deschisese — și se duse în tăcere spre pat.

Stătuse nemișcată mai bine de un minut cînd el începu să se trezească. Clipi de cîteva ori, privind cu ochi inexpresivi perna de lîngă el. Apoi, treptat, pielea din jurul ochilor i se încreți pe măsură ce fața i se lumina de un zîmbet. Întoarse capul și se uită la Mary. Ea plînsese fără zgomot. La vederea zîmbetului lui, plînsul tăcut se transformă într-un imens hohot cu sughițuri. Un șuvoi de lacrimi îi inundă obrajii, făcîndu-l să izbucnească în rîs. Apoi, propriul ei rîs i se strecură printre hohotele de plîns, obligînd-o să-și ducă o mînă la pieptul zguduit de emoții.

Cu greu, el se săltă în capul oaselor. Strîmbîndu-se de durere și rîzînd totodată, se trase, tîrîș, din mijlocul patului către margine. Aruncă la o parte pătura și bătu cu palma locul pe care-l eliberase. Ea șovăi, uitîndu-se spre ușă. Apoi, rîzînd,

își șterse cu mîna lacrimile și se aruncă în pat. Tresărind de durere și rîzînd, el se întoarse spre ea și o cuprinse în brațe.

Se sărutară îndelung. Cînd, în cele din urmă, se smulseră din îmbrățișare, rămaseră culcați unul lîngă celălalt, cu fețele despărțite doar de cîțiva inchi. Genele lui Mary erau încă umede de lacrimi. Mike ridică o mînă și ciocăni, cu foarte multă blîndețe, pielea de pe fruntea ei, în jurul pansamentului.

— Mi-au oferit o nouă identitate, spuse.

Ea surîse și-și trase nasul.

— Știu.

Zîmbind, el îi luă în mînă o șuviță groasă de păr și-i dădu capul pe spate, spre a o privi mai bine-n ochi.

— Prin urmare, ai vreo propunere pentru noul nostru nume?

Consilier literar: MIRELLA DOMINTEANU
Fotoculegere computerizată: Ş. CRISTEA

Tiparul executat sub comanda nr. 40 437

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" Bucureşti
România

BRIAN MORRISON la București

16—19 septembrie 1994

Editura ELIS anunță prezența la București, în perioada 16—19 septembrie, a celebrului scriitor englez BRIAN MORRISON.

Alături de Jack Higgins (*Vulturul a decolat,* în curs de apariție la editura noastră) și Craig Thomas, Brian Morrison se află în topul celor mai buni autori de romane de acțiune și suspans.

România are o dublă însemnătate pentru Brian Morrison: pe de o parte, pentru scriitorul ce avea să devină, și pe de altă parte, pentru omul de afaceri care a început să viziteze România încă din anii '70.

Autorul a fost un martor al transformărilor dureroase: „Bucureștiul, la începutul deceniului șapte, era un oraș plăcut și atrăgător, străzile emanînd primăvara și vara o atmosferă revigorantă. La mijlocul anilor '80, însă, această atmosferă avea să fie înlocuită de o alta, de spaimă și teroare, care mă întrista profund. Călătorind și în alte țări ale fostului bloc sovietic, mă întrebam cînd vor reuși bieții oameni să se elibereze de un regim atît de opresiv. Preocupat de aceste gînduri, am început să le aștern pe hîrtie într-o duminică a anului 1986, într-o cameră a Hotelului Intercontinental din București".

Așa s-a născut primul său roman: *State of Resurrection (Starea de revoltă).*

Puteți să faceți cunoștință cu d-l Morrison sîmbătă, 17 septembrie 1994, prin intermediul emisiunilor „Turnul Babel" și „Studioul de Literatură" de pe canalele 1 și, respectiv, 2 ale TVR, ca și prin emisiunile posturilor de radio din perioada 16—20 septembrie 1994.

Iar luni, 19 septembrie 1994, ora 14^{00}, vă invităm în spațiul special amenajat din Piața Universității la cea mai originală lansare de carte din România ultimului deceniu.

Domnul Brian Morrison va acorda, cu acest prilej, autografe participanților, iar primilor 50 de solicitanți li se va oferi gratuit acest roman (care, vă asigurăm, este FASCINANT), precum și o... surpriză!

INEDIT!